Kapitola 1

Frustrovaně se na sebe mračím do zrcadla. Kčertu s mými vlasy, které se prostě neumějí chovat, a kčertu s Katherine Kavanaghovou, která je nemocná a vystavuje mě tomuhle utrpení. Právě teď bych se měla připravovat na státnice, jež vypuknou příští týden, a místo toho tu zkouším přimět své vlasy k poslušnosti. *Musím se odnaučit chodit spát s mokrou hlavou. Musím se odnaučit chodit spát s mokrou hlavou.* Párkrát si tu mantru přeříkávám, zatímco se ještě jednou pokouším dostat vlasy pod kontrolu. Podrážděně protočím panenky a zadívám se na tu bledou hnědovlasou dívku s modrýma, příliš velkýma očima. Vzdávám to. Jediná věc, která mi zbývá, je svázat ty vzpurné prameny do culíku a doufat, že vypadám aspoň trochu reprezentativně.

Kate je moje spolubydlící a k tomu, aby ulehla s chřipkou, si ze všech možných dnů vybrala právě tenhle. Proto taky nemůže udělat interview do studentských novin, které si domluvila s nějakým průmyslovým magnátem, o němž jsem v životě neslyšela. Takže jsem byla vybrána jako dobrovolník. Mám se šprtat na zkoušky, mám dokončit jednu esej a taky bych měla dnes od poledne jít do práce. Ale ne - místo toho se musím sebrat a ujet sto šedesát pět mil až do Seattlu a sejít se tam s nějakým tajemným výkonným ředitelem Grey Enterprises Holdings s.r.o. Pro tak výjimečného podnikatele a hlavního sponzora naší univerzity je čas mimořádně drahý - mnohem dražší než ten můj a přesto byl tak laskav, že Kate poskytne interview. Převratná událost, jak mi dotyčná neustále zdůrazňuje. Kčertu s jejími mimoškolními aktivitami.

Kate leží schoulená na gauči v obýváku.

„Mrzí mě to, Ano. Trvalo mi devět měsíců, než jsme se na tom interview dohodli. A trvalo by dalších šest ho přeplánovat - to už budeme mít obě odpromováno. Jako šéfredaktor to prostě nesmím prošvihnout. Prosím..." žadoní tím svým chraplavým rozbolavělým hlasem. Jak to jenom dělá? Dokonce i nemocná působí rozpustile a tak úchvatně. Má od přírody světlounce zrzavé vlasy a zářivě zelené oči, i když ty jsou teď zarudlé a uslzené. Rychle potlačuju nevítanou vlnu soucitu.

„Jasně že tam pojedu, Kate. A ty by ses měla vrátit do postele. Nechtěla bys NyQuil nebo Tylenol?"

„NyQuil, prosím tě. Tady máš otázky a můj diktafon. Prostě zmáčkneš nahrávání, vidíš? Dělej si poznámky, já to pak všechno přepíšu."

„Nic o něm nevím," zabrblám a neúspěšně se pokouším krotit vzrůstající paniku.

„Otázky tě povedou. A jeď už. Je to dálka a já nechci, abys tam přišla pozdě."

„No jo, vždyť už jedu. A ty se vrať do postele. Uvařila jsem ti polívku, tak si ji pak ohřej." Věnuju jí laskavý pohled. *Ty jsi jediná, pro koho něco takového udělám, Kate...*

„Ohřeju. Hodně štěstí. A díky, Ano - jako obvykle jsi mi zachránila život."

Seberu svůj školní batoh, nejistě se na ni usměju a pak už vyrážím ze dveří směrem k autu. Nemůžu uvěřit, že jsem ji nechala, aby mě k tomu přemluvila. Faktem ale je, že Kate přiměje kohokoliv k čemukoliv. Bude z ní vynikající novinářka. Je výmluvná, silná, přesvědčivá, schopná argumentovat, překrásná - a je mou nejmilejší, nejlepší kamarádkou.

Když vyjíždím z washingtonského Vancouveru vstříc Portlandu a mezistátní dálnici 1 -5, silnice jsou poloprázdné. Ještě je brzy a já nemusím být v Seattlu dřív než ve dvě odpoledne. Naštěstí mi Kate půjčila svůj sportovní Mercedes CLK. Nejsem si totiž jistá, jestli by Wanda, můj stařičký Volkswagen Brouk, zvládnul dojet včas. Páni, řídit tenhle mercedes je ale radost, a když sešlápnu plyn až na podlahu, míle doslova ubíhají.

Mým cílem je sídlo celosvětové společnosti pana Greye. Je to obrovská dvacetipatrová kancelářská budova, samé oblé sklo a ocel - architektova představa o užitkovosti - s nápisem GREY HOUSE diskrétně vyvedeným opět v oceli nad vstupními prosklenými dveřmi. Je čtvrt na dvě, když s pocitem ohromné úlevy, že nejdu pozdě, vcházím do prostorné, a upřímně i dost zastrašující vstupní haly z oceli, pískovce a skla.

Za masivním kamenným recepčním pultem se na mě usmívá velmi atraktivní, pečlivě upravená mladá blondýna. Na sobě má to nejlíp padnoucí uhlově černé sako s bílou halenkou, jaké jsem kdy viděla. Působí naprosto bezchybným dojmem.

„Jdu za panem Greyem. Anastasia Steeleová, místo Katherine Kavanaghové."

„Omluvte mě na okamžik, slečno Steeleová," trochu nadzdvihne obočí, když se před ní sebevědomě postavím. Začínám litovat, že jsem si nepůjčila jeden z Kateiných blejzrů místo svého tma vomodrého sáčka. Vyvinula jsem nadlidské úsilí a vzala si svou jedinou sukni, k ní celkem ucházející hnědé vysoké boty a modrý svetr. Podle mě je to elegantní. Předstírám, že mi ta blondýna ne- nahání strach, a strkám si uvolněný pramen vlasů za ucho.

„Slečna Kavanaghová je očekávána. Podepište se, prosím, sem, slečno Steeleová. Použijte poslední výtah vpravo a zvolte si dvacáté poschodí," usmívá se na mě vlídně, když se zapisuju, ale není pochyb o tom, že se baví.

Podává mi kartičku s výrazným nápisem NÁVŠTĚVA. Neubráním se úšklebku. Osobně si myslím, že je zřejmé, že jsem tu na návštěvě. Vůbec se sem totiž nehodím. *Takové věci se nemění,* povzdychnu si. S poděkováním se odebírám k výtahům kolem dvou mužů z ochranky, kteří jsou ve svých dokonale padnoucích černých kvádrech mnohem lépe oblečeni než já.

Výtah se mnou do dvacátého patra letí nadzvukovou rychlostí. Dveře se tiše otevírají a já se ocitám v dalším rozlehlém foyer - znovu ta ocel, sklo a bělostný pískovec. Přede mnou se tyčí další kamenný pult a další dokonale černobíle oděná mladá blondýna, která vstává, aby mě pozdravila.

„Slečno Steeleová, počkala byste zde, prosím?" pokyne mi směrem ke křeslům potaženým bílou kůží.

Za nimi se nachází prostorná prosklená zasedací místnost s velikým stolem z tmavého dřeva a nejméně dvaceti barevně sladěnými židlemi kolem. A za tím vším celoskleněná venkovní stěna, skýtající výhled na panorama Seattlu až k zálivu Sound. Je to omračující scenerie, která mě na chvíli doslova paralyzuje. *Pane jo.*

Sedám si, z batohu lovím otázky, procházím si je a mezitím v duchu spílám Kate, že mi neposkytla aspoň jeho stručný životopis. O muži, se kterým teď povedu rozhovor, totiž nevím zhola nic. Může mu být devadesát, nebo taky třicet. Ta nejistota je rozčilující, začínám mít nervy na pochodu a neklidně poposedávám.

Tyhle řeči z očí do očí mi nikdy moc nešly, spíš dávám přednost anonymitě skupinové diskuse, kdy se můžu nenápadně skrývat v zadní části místnosti. Abych pravdu řekla, ze všeho nejvíc preferuju svou vlastní společnost, nejlépe usazená na pohovce v univerzitní knihovně s nějakou britskou klasikou v ruce. A ne sedět a svíjet se v nějaké kolosální budově z kamene a skla.

Sama nad sebou obracím oči v sloup. *Koukej se sebrat, Steeleová.* Soudě podle budovy, která je až příliš moderní a sterilní, tipuju Greye na čtyřicátníka: nejspíš bude v dobré kondici, opálený a blond, aby ladil s personálem.

Další elegantní bezchybně oblečená blondýna vchází velkými dveřmi vpravo. Co to tu s těmi dokonalými blondýnami mají? To je jak ve Stepfordu. S hlubokým nádechem vstávám.

„Slečna Steeleová?" táže se poslední blondýna.

„Ano," zaskřehotám a odkašlu si. „Ano." Vida, teď už to znělo mnohem přesvědčivěji.

„Pan Grey vás přijme za okamžik. Mohu vám vzít to sako?"

„Och, prosím. Snažím se z něj vyvléknout.

„Bylo vám nabídnuto nějaké občerstvení?"

„Ehm - ne." Páni, nedostanu blondýnu číslo dvě do potíží?

Třetí blondýna zabodne do mladé ženy za pultem pohled a zamračí se na ni.

„Dáte si čaj, kávu, vodu?" ptá se, když obrátí svou pozornost zpátky ke mně.

„Sklenka vody bude stačit, děkuji," zamumlám.

„Olivie, opatři prosím slečně Steeleové sklenici vody," vyzve Olivii příkře. Ta okamžitě vyskakuje a odchází ke dveřím na druhé straně haly.

„Omlouvám se, slečno Steeleová, Olivie je naše nová stážistka. Posaďte se, prosím. Pan Grey bude zaneprázdněn ještě pět minut."

Olivie se vrací s velkou sklenicí ledově vychlazené vody.

„Prosím, slečno Steeleová."

„Děkuji."

Blondýna číslo dvě mašíruje zpátky za přepážku, její podpatky na kamenné podlaze pravidelně klapou a rezonují. Sedá si a společně s blondýnou číslo tři se vrací ke své práci.

Možná pan Grey trvá na tom, aby všechny jeho zaměstnankyně byly blondýny. Mimoděk se zamýšlím nad tím, jestli je to vůbec legální, když vtom

se náhle otevřou dveře kanceláře a z nich vyjde vysoký, vkusně oděný muž tmavé pleti s krátkými dredy. Teď už je jisté, že jsem se oblékla špatně.

Obrací se a do dveří říká: „A co si dát tento týden golf, Gre yi?"

Odpověď neslyším. Otáčí se, a když mě spatří, usměje se tak, až se mu kolem očí utvoří vějířky vrásek. Olivie se mezitím vymrštila a přivolala výtah. Zdá se, že je to přebornice ve vyskakování ze židle. Ona je nervóznější než já!

„Na shledanou, dámy," loučí se ten muž a nastupuje do výtahu.

„Pan Grey vás nyní přijme, slečno Steeleová. Prosím, vstupte," vyzývá mě blondýna číslo dvě.

Tak trochu nejistě se zvedám, snažím se zklidnit své rozjitřené nervy. Sbírám svůj batoh, odkládám sklenici s vodou a kráčím směrem k pootevřeným dveřím.

„Nemusíte klepat - jen vstupte," usměje se na mě.

Zatlačím do dveří, a jak do nich vcházím, klopýtnu. Zakopávám o svou vlastní nohu a řítím se do kanceláře hlavou napřed.

Kruci, kruci - já a moje obě levé nohy! Klečím na všech čtyřech ve dveřích kanceláře pana Greye a něčí ruce mě jemně svírají, aby mi pomohly vstát. Je mi tak trapně - kčertu s tou mojí neohrabaností. Musím se doslova přinutit, abych vzhlédla. Do háje - je tak mladý.

„Slečno Kavanaghová," podává mi ruku s nezvykle dlouhými prsty, když konečně stojím. „Christian Grey. Jste v pořádku? Ne chcete se posadit?"

Je tak mladý - a přitažlivý, velmi přitažlivý. Vysoký, v luxusním šedém obleku, bílé košili a černé kravatě s rozcuchanými vlasy s měděným nádechem a uhrančivým, pronikavě šedým pohledem, kterým si mě pozorně měří.

Chvíli mi trvá, než se zmůžu na slovo.

„Ehm. Vlastně. " vykoktám. Jestli je tomuhle chlápkovi přes třicet, tak sním svůj klobouk. Omámené vkládám ruku do jeho a vzájemně si jimi potřásáme. Zároveň s dotykem našich prstů ucítím zvláštní, vzrušující záchvěv. Celá v rozpacích se mu spěšně vyvlékám. To musela být statická elektřina. Uvědomuju si, že zrychleně pomrkávám, pohyby mých očních víček kopírují rytmus mého srdce.

„Slečna Kavanaghová je indisponována, takže mě posílá místo sebe. Doufám, že vám to nevadí, pane Greyi.“

„A vy jste?“ Jeho hlas je hřejivý, možná zní trochu pobaveně, ale to se dá z jeho netečného výrazu těžko vyčíst. Projevuje sice mírný zájem, ale především z něj čiší - zdvořilost.

„Anastasia Steeleová. Společně s Kate, totiž. Katherine... totiž. slečnou Kavanaghovou studuji angličtinu na Washingtonské státní."

„Aha," poznamená prostě. Mám pocit, že jsem v jeho výrazu zahlédla náznak úsměvu, ale jistá si nejsem. „Posadíme se?“ P okyne rukou směrem k bílé kožené sedačce ve tvaru písmene L.

Pro jednoho člověka je to až moc velká místnost. Před prosklenou venkovní stěnou stojí moderní stůl z tmavého dřeva, u kterého by se pohodlně najedlo šest lidí. K němu ladí konferenční stolek u sedačky. Všechno ostatní je bílé - strop,

podlaha i stěny. Až na zeď u dveří, kde visí seskupení šestatřiceti malých obrázků, uspořádaných do čtverce. Jsou nádherné - série obyčejných, zapomenutých předmětů, namalovaných tak detailně, že vypadají jako fotografie. Takhle pohromadě jsou dechberoucí.

„Místní malíř. Trouton," objasňuje mi, když si všimne, kam směřuje můj pohled.

„Jsou překrásné. Povyšují obyčejné na neobyčejné," zasním se u vytržení z něj i z těch obrázků. S hlavou nakloněnou ke straně se na mě upřeně zadívá.

„Lépe bych to nevyjádřil, slečno Steeleová," pronese měkce a já z nějakého nevysvětlitelného důvodu rudnu.

Kromě těch maleb je zbytek kanceláře chladný, čistý a sterilní. Zajímalo by mě, jestli to opravdu odráží osobnost toho řeckého boha, co se elegantně zabořil do jednoho z bílých kožených křesel naproti mně. Zatřepu hlavou, zneklidněná tokem svých vlastních myšlenek, a lovím z batohu Kateiny otázky. Pak se snažím zapnout diktafon, jenže mám tak roztřesené ruce, že ho na ten tmavý konferenční stolek celkem dvakrát upustím. Pan Grey nehne brvou a trpělivě čeká - aspoň doufám -, zatímco já postupně podléhám extrémním rozpakům a nervozitě. Když konečně seberu odvahu, abych na něj pohlédla, zjišťuju, že mě pozorně sleduje. Jednu ruku má uvolněně složenou v klíně, druhou si podpírá bradu a dlouhým ukazováčkem si přejíždí po rtech. Myslím, že se snaží skrýt úsměv.

„Promiňte," zajíknu se. „Na tohle nejsem zvyklá."

„Klidně si dejte načas, slečno Steeleová," řekne.

„Nebude vám vadit, když si nahraju vaše odpovědi?"

„To se mě ptáte teď? Poté, co jste s tím tak zápasila?"

Do tváří se mi hrne krev. On si mě dobírá?! Aspoň doufám. Zaraženě zamžikám, nejsem si jistá, jak na to zareagovat, ale zdá se, že ho to mrzí, protože se nade mnou nakonec slituje: „Ne, nebude mi to vadit."

„Vysvětlila vám Kate, teda slečna Kavanaghová, k čemu je to interview určeno?"

„Jistě. Objeví se v promočním vydání studentských novin, protože budu předávat diplomy na letošním promočním ceremoniálu."

Panečku! Tohle je pro mě novinka. A já jsem dočasně zaujatá myšlenkou, že někdo ne o moc starší než já... dobrá, tak asi o šest let a... dobrá, je megaúspěšný... ale stejně - on mi bude předávat diplom?! S nakrčeným čelem se nutím vrátit svou rozptýlenou pozornost k otázkám, které třímám v ruce.

„Dobře." Nervózně polknu. „Mám tu nějaké otázky, pane Greyi." Uhlazuju si zbloudilý pramen vlasů za ucho.

„To jsem si myslel..." pronáší s kamennou tváří. Je to jasné - dělá si ze mě legraci. Jakmile si to uvědomím, ucítím horko ve tvářích. Narovnávám se a zpevňuju ramena s úmyslem vypadat vyšší a hrozivější. Zapínám diktafon a pokouším se působit profesionálně.

„Na to, že jste vybudoval takové impérium, jste velmi mladý. Čemu vděčíte

za takový úspěch?“ Vzhlédnu k němu. Ukáže mi chabý úsměv, ale celkově vypadá spíš lehce zklamaný.

„Obchod je jenom o lidech, slečno Steeleová, a já jsem v po - suzování lidí velmi dobrý. Vím, co je pohání, co je povznáší, co je oslabuje, co je inspiruje a taky jak je pobízet. Zaměstnávám velmi mnoho dobrých lidí a odměňuji je štědře.“ Udělá drobnou pauzu a zaklesne se do mě svým šedým pohledem. „Věřím, že cesta k úspěchu v jakémkoliv projektu vyžaduje, aby se člověk stal jeho vládcem; aby to, čemu se věnuje, znal skrz naskrz, každý detail. A já opravdu tvrdě, velmi tvrdě pracuji na tom, abych takový byl. Veškerá rozhodnutí činím na základě logických úvah a faktů. Mám přirozený talent pro vytipování a rozvíjení solidních nápadů a také mám schopné lidi. A to je to podstatné, všechno nakonec stojí na schopných lidech.“

„Možná máte prostě štěstí." Tohle není na Kateině seznamu, jenže on je tak arogantní. Překvapeně zamrká.

„Já nesázím na štěstí ani na náhody, slečno Steeleová. Zdá se, že čím usilovněji pracuji, tím víc štěstí mám. Opravdu je důležité vybrat si do týmu ty správné lidi a zároveň dokázat beze zbytku využít jejich energii. Myslím, že to byl Harvey Firestone, kdo řekl: *Největší výzvou vůdcovství je růst a zdokonalení podřízených* *

„Teď zníte jako někdo, kdo je posedlý kontrolou." Ta slova ze mě vypadnou dřív, než je stihnu zarazit.

„Ovšem, já praktikuji kontrolu v každé situaci, slečno Steeleová," prohlásí, aniž by jeho úsměv nesl sebemenší stopy humoru. Zadívám se mu do očí a on mi ten pohled netečně a pevně oplácí. Zrychluje se mi tep a ve tvářích už zase cítím horko.

Proč mě tak znervózňuje? Je to snad tou jeho ohromující vizáží? Nebo to dělá ten spalující pohled? Způsob, jakým si ukazováčkem přejíždí po spodním rtu? Chtěla bych, aby s tím přestal.

„Mimoto, obrovská moc spočívá v tom, když se ve svých taj ných snech dokážete přesvědčit, že jste se narodila proto, abyste ovládala," pokračuje měkce.

„Vy si myslíte, že máte obrovskou moc?" *Maniaku!*

„Zaměstnávám víc než čtyřicet tisíc lidí, slečno Steeleová. To mi dává jistý pocit odpovědnosti - moci, chcete-li. Pokud se rozhodnu, že už mě nezajímá telekomunikační byznys a rozprodám ho, dvacet tisíc lidí bude řešit, jak následující měsíc zaplatí hypotéku."

v šoku mi padá čelist. Jsem omráčená absolutní absencí jeho skromnosti.

„Nemáte snad dozorčí radu, které byste se z toho zodpovídal?" vyhrknu znechuceně.

„Já svou společnost vlastním. Žádné radě se zodpovídat nemusím." Tázavě pozvedne obočí a já okamžitě rudnu. To bych samozřejmě věděla, kdybych se aspoň trochu připravila. Zatraceně, když on je tak arogantní. Radši měním téma.

„A máte nějaké zájmy, kromě své práce?"

„Mé zájmy jsou pestré, slečno Steeleová." Na rtech se mu obje vuje náznak úsměvu. „Velmi pestré." Jeho upřený pohled mi z nějakého důvodu způsobuje rozpaky a zároveň tlačí krev do hlavy. Jako by v jeho očích zaplála nějaká hříšná myšlenka.

„Když tedy tak tvrdě pracujete, co děláte pro to, abyste se po práci uvolnil?"

„Uvolnil?" Věnuje mi zářivě bílý úsměv. A já přestávám dýchat. On je *opravdu* krásný. Nikdo by neměl vypadat tak dobře.

„No, abych se uvolnil, jak říkáte - plavím se, létám a... provozuji různá kondiční cvičení." Poposedá si v křesle. „Jsem velmi bohatý muž, slečno Steeleová, a tak mám drahé a mimořádné koníčky."

Ve snaze ukončit tuhle debatu vrhám letmý pohled na Kateiny otázky.

„Investujete do výroby. Proč konkrétně?" kladu další dotaz. Proč jen se v jeho přítomnosti cítím tak nesvá?

„Rád tvořím. Líbí se mi, když vím, jak věci fungují: co je uvádí do chodu, jak se skládají a zase rozkládají. A mou vášní jsou lodě. Co k tomu dodat?"

„Teď to skoro znělo, jako by mluvilo vaše srdce namísto logiky a faktů."

Zacukají mu koutky, zkoumavě se na mě zadívá.

„To je možné. Nicméně existují lidé, kteří by řekli, že žádné srdce nemám."

„Proč by to říkali?"

„Protože mě dobře znají," zkřiví rty v nahořklém úsměvu.

„Řekli by vaši přátelé, že je snadné vás dobře poznat?" Té otáz ky lituju hned, jak ji vyslovím. Taky není na Kateině seznamu.

„Jsem velmi uzavřený člověk, slečno Steeleová, a dělám všechno pro to, abych si ochránil soukromí. Rozhovory neposkytuji často. "

„Tak proč jste souhlasil s tímhle?"

„Protože jsem sponzorem univerzity. A proto, že se mi, přes veškerou snahu, nepodařilo slečnu Kavanaghovou odbýt. Velmi dlouho a neoblomně naléhala na mé lidi z propagačního a já takovou houževnatost dokážu ocenit."

Ano, vím přesně, jak houževnatá dokáže Kate být. To je ten důvod, proč tu sedím a kroutím se pod jeho pronikavým pohledem jako žížala na háčku, zatímco bych se měla učit.

„Investujete také do zemědělských technologií. Proč se zabýváte právě tímto odvětvím?"

„Peníze se jíst nedají, slečno Steeleová, a na této planetě je příliš mnoho lidí, kteří nemají co do úst."

„To zní velmi filantropicky. Je to něco, co vás naplňuje? Krmit hladovějící?"

Vyhýbavě pokrčí rameny.

„Je to prostě dobrý byznys," zamumlá a já si pomyslím, že není upřímný. Nedává to snad smysl - krmit hladové? Nevidím v tom žádný finanční přínos, pouze duševní uspokojení. Zmatená jeho postojem sklápím oči, abych přečetla další otázku.

„Zastáváte nějakou životní filosofii? Jestli ano, jaká to je?"

„Nemám životní filosofii jako takovou. Možná vůdčí princip - Carnegieho:

Člověk, který dokáže plně vlastnit svou mysl, si dokáže přivlastnit cokoliv, na co má oprávněný nárok. A já jsem velmi ukázněný, jdu si za svým. Mám rád kontrolu - nad sebou i nad svým okolím."

„Takže vy chcete věci vlastnit?" Ty *jsi* posedlý kontrolou.

„Chci si zasloužit svoje právo je vlastnit, ale ano, sečteno a podtrženo, chci."

„Teď jste zněl jako nefalšovaný prototyp konzumenta."

„To taky jsem." Sice se usmívá, ale v jeho očích se úsměv neodráží. Tohle mi už zase nesedí na někoho, kdo chce nakrmit svět, takže se nemůžu zbavit dojmu, že mluvíme o něčem jiném, ale absolutně netuším o čem. Ztěžka polknu. Jako by teplota v místnosti stoupala, nebo možná stoupá jenom ta moje. Mým jediným přáním teď je, aby ten rozhovor skončil. Kate už bude mít určitě dostatek materiálu. Čtu další otázku.

„Jste adoptovaný. Nakolik si myslíte, že vás tato skutečnost formovala?" Pane jo, to je dost osobní. Zkoumám Greye pohle dem a doufám, že jsem ho neurazila. Trochu se zachmuří.

„To sám nedokážu posoudit."

Tím vzbuzuje můj zájem.

„Kolik vám bylo, když vás adoptovali?"

„To jsou všechno veřejně dostupné informace, slečno Steeleová," odbyde mě stroze. *Sakra.* No jistě - kdybych věděla, že budu dělat tenhle rozhovor, připravila bych se na něj. Nervózně se vrhám dál.

„Kvůli práci jste obětoval rodinný život."

„To není otázka," poznamená lakonicky.

„Promiňte," ošiju se. Teď se kvůli němu cítím jako nějaké ne - vychované děcko. Zkouším to ještě jednou: „Musel jste kvůli práci obětovat rodinný život?"

„Ale já mám rodinu. Mám bratra, sestru a dva milující rodiče. A nemám zájem ji dál rozšiřovat."

„Jste gay, pane Greyi?"

On se ostře nadechuje a já se samou hanbou propadám do země. *Taková hovadina!* Proč jen ty otázky před přečtením aspoň trochu nefiltruju? Přece mu nemůžu říct, že je jenom čtu! Zatracená Kate a ta její zvědavost!

„Ne, Anastasie, to nejsem." Zvedá obočí, v očích chladný záblesk. Nevypadá, že bych ho potěšila.

„Omlouvám se. Je to, totiž. je to tu napsáno." To je poprvé, co vyslovil mé jméno. Srdce mi buší jako o závod a já cítím, jak se mi zase rozpalují tváře. Nervózně si strkám neposlušné vlasy za ucho.

Grey naklání hlavu ke straně.

„To nejsou vaše vlastní otázky?"

Následuje prudký odliv krve z mého obličeje.

„Ehm... ne. Kate - teda slečna Kavanaghová to ona je se stavovala."

„Copak vy nejste kolegyně ze studentských novin?" *Ach, ne.* Se studentskými novinami nemám nic společného. Je to její mimoškolní aktivita, ne moje. Teď

jsem pro změnu rudá až za ušima.

„Ne. Je to moje spolubydlící."

v tiché úvaze si promne bradu, jeho šedé oči mě zkoumavě sledují.

„Nabídla jste se jí dobrovolně?" ptá se hrozivě tiše.

Tak počkat, kdo tu koho zpovídá? Jeho pohled mě propaluje tak, že prostě musím odpovědět upřímně.

„Byla jsem vybrána. Ona se necítí dobře," odpovídám chabě ve snaze se nějak ospravedlnit.

„Tím se ovšem mnohé vysvětluje."

Ozývá se zaklepání na dveře a v nich se objevuje blondýna číslo tři.

„Pane Greyi, omlouvám se, že vyrušuji, ale za dvě minuty máte další schůzku."

„Ještě jsme neskončili, Andreo. Prosím, zrušte to."

Andrea na okamžik zaváhá, nevěřícně na něj zírá. Vypadá, že je pořádně zaskočená. Grey k ní zvolna otáčí hlavu a zdvihá obočí. Ona se zardí. *Výborně. Aspoň v tom nejsem sama.*

„Samozřejmě, pane Greyi," zatrylkuje a odchází. On svraští čelo a pak znovu obrací pozornost mým směrem.

„Kde jsme to skončili, slečno Steeleová?"

Ach, takže jsme se vrátili ke slečně Steeleové.

„Jenom se se mnou, prosím vás, zbytečně nezdržujte."

„Teď se chci pro změnu já něco dozvědět o vás. Myslím, že jedině tak to bude spravedlivé." Jeho šedé oči ožívají zvědavostí. *No to mě podrž. Kam tímhle míří?* Opírá si lokty o područky křesla a z prstů rukou utváří na úrovni svých úst stříšku. Jeho rty jsou velmi. zneklidňující. Nutkavě polknu.

„O mně se toho moc říct nedá."

„Jaké máte plány, až doděláte školu?"

Pokrčím rameny, vyvedená z míry jeho zájmem. *Přestěhovat se s Kate do Seattlu, najít si práci. Ještě jsem se tím vážně nezabývala.*

„Nemám žádné plány, pane Greyi. Teď hlavně potřebuju udělat státnice." Na které bych se právě teď měla učit, spíš než sedět ve vaší výstavní nóbl sterilní kanceláři a cítit se nepříjemně pod vaším pronikavým pohledem.

„Máme tu výborný program pro absolventy," nadhodí tiše. Zvedám obočí - on mi nabízí práci?

„Aha. Budu to mít na paměti," zablekotám úplně rozhozená. „I když si nemyslím, že bych se sem hodila." To ne, už zase přemýšlím nahlas.

„Proč něco takového říkáte?" Se zaujetím sklání hlavu ke straně, na rtech mu pohrává náznak úsměvu.

„To je snad zřejmé, ne?" *Mám nekoordinované pohyby, jsem nedbale oblečená a nejsem blond.*

„Mně ne," opáčí. Upírá na mě intenzivní pohled, veškerý jeho humor upadl v zapomnění a já někde hluboko uvnitř podbřišku pocítím neznámé trnutí. Unikám jeho zkoumavým očím a zadívám se na své do sebe propletené prsty.

Co se to tu děje? Musím odsud pryč - a to hned! Nakláním se, abych uklidila diktafon.

„Chtěla byste tu provést?" nabízí mi.

„Jsem si jistá, že máte hodně práce, pane Greyi, a mě čeká dost dlouhá cesta."

„Vracíte se zpátky do Vancouveru?" zazní překvapeně, snad dokonce úzkostně. Pohlédne ven z okna, rozpršelo se tam. „Tak to byste měla jet opatrně." Jeho tón je přísný až autoritativní. Co se stará? „Máte vše, co jste potřebovala?" dodává.

„Ano, pane," potvrzuju a ukládám si diktafon do batohu. On přitom zamyšleně přimhouří oči.

„Děkuju, že jste mi poskytl rozhovor, pane Greyi."

„Potěšení bylo plně na mé straně," ujišťuje mě, opět zdvořilost sama.

Když vstávám, zvedá se a podává mi ruku.

„Dokud se zase nesetkáme, slečno Steeleová." Zní to jako vý zva, nebo hrozba, nejsem si jistá. Zamyšleně pokrčím čelo. A kdy bychom se jako měli setkat? Znovu mu potřásám rukou, užaslá, protože to podivné mravenčení nikam nezmizelo. Určitě jsou to nervy.

„Pane Greyi," kývnu. On s grácií atleta přechází ke dveřím a otevírá je dokořán.

„Jen se ujišťuji, že projdete bez úhony, slečno Steeleová." Nepatrně se usměje. Očividně naráží na můj nepříliš elegantní vstup do jeho kanceláře. Žádný div, že zase rudnu.

„To je od vás velice ohleduplné, pane Greyi," šlehnu po něm a jeho se úsměv rozšiřuje. *Tak to mě moc těší, že jsem tě pobavila,* kaboním se v duchu cestou do haly. Překvapeně zjišťuju, že mě Grey následuje. Andrea i Olivie k nám současně zvedají své zaražené pohledy.

„Měla jste nějaký kabát?" zjišťuje Grey.

„Sako."

Olivie je v tu ránu na nohou a přináší mi ho, ale Grey jí ho bere z rukou dřív, než mi ho stihne podat. Přidrží mi ho a já se do něj s naprosto absurdními rozpaky soukám. V jednu chvíli jeho dlaně krátce spočinou na mých ramenou. Při tom doteku se až zajíknu. Pokud si toho všiml, nedává to najevo. Svým dlouhým ukazováčkem přivolává výtah a oba u něj chvíli jen tak stojíme a čekáme - já nesvá, on klidný a vyrovnaný. Dveře se otevírají a já v touze uniknout chvatně nastupuju. *Opravdu už se odsud musím dostat.* Když se otáčím, abych na něj pohlédla, opírá se o stěnu u dveří výtahu. Je opravdu velmi, velmi hezký. Až zneklidňujícím způso bem.

„Anastasie," vysloví, jako by mi dával sbohem.

„Christiane," odpovídám a dveře se milosrdně zavírají.

Kapitola 2

Srdce mi tluče jako zvon. Výtah sjíždí do prvního patra a já se deru ven hned, jak se jeho dveře otevřou. Opět zakopávám, tentokrát se ale na tu bezchybnou pískovcovou podlahu nesvalím. Uháním k širokým proskleným dveřím a pak už se ocitám na svěžím, vlhkem prosyceném vzduchu Seattlu. Zvedám hlavu a nechávám se smáčet osvěžujícím deštěm. Zavírám oči a s hlubokým očistným nádechem se snažím posbírat zbytky své duševní rovnováhy.

Žádný muž na mě nikdy nezapůsobil tak jako Christian Grey, a já netuším proč. Je v tom jeho vzhled? Nebo jeho uhlazené chování? Bohatství? Moc? Prostě nerozumím své iracionální reakci. Oddechnu si neskonalou úlevou. Ale co to, proboha, mělo všechno znamenat? Opírám se o jeden z ocelových pilířů budovy a srdnatě se pokouším zklidnit a uspořádat své myšlenky. Zatřesu hlavou. *Co to bylo?* Srdce mi nakonec zpomaluje na obvyklý rytmus a dech se vrací k normálu. Vyrážím k autu.

Jakmile nechám hranice města za zády a znovu si v hlavě pře hraju ten náš rozhovor, začínám se cítit hloupě a trapně. Určitě jsem prostě přehnaně zareagovala na něco, co se mi jenom zdálo. Jasně, je velmi atraktivní, sebejistý, dominantní a nenucený. Ale na druhou stranu je taky arogantní a přes všechno to dokonalé chování je panovačný a chladný. Teda, aspoň navenek. Zčistajasna mě příjemně zamrazí podél páteře. Možná je arogantní, ale tak trochu na to má právo

- už toho dokázal tolik, na to, jak je mladý. Nedokáže vystát zabedněnce
- ale proč by taky měl? A už zase jsem naštvaná, že mi Kate nedala aspoň jeho stručný životopis.

Zatímco směřuju k dálnici 1 -5, dál nad tím vším rozjímám. Opravdu jsem nepochopila, co ho nutí hnát se za takovým úspěchem. A některé jeho odpovědi byly tak tajemné - jako kdyby něco skrýval. A ty Kateiny otázky - no, uf! Ta adopce. a pak, ptát se ho, jestli je gay! Samou hrůzou se zachvěju. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem to vyslovila. *Prosím, chci, aby mě pohltila zem!* Vím, že se budu propadat hanbou pokaždé, když si na to později vzpomenu. Zatracená Katherine Kavanaghová!

Kontroluju tachometr. Jedu mnohem opatrněji, než bych jela kdykoliv jindy. Jsem si vědoma toho, že je to kvůli vzpomínce na upřené, pronikavě šedé oči a přísný hlas nabádající mě k rozvážné jízdě. Zakroutím hlavou, když si uvědomím, že se Grey chová, jako by mu bylo dvakrát tolik.

Už se v tom nešťourej, Ano, okřiknu se. Nakonec si říkám, že to byla opravdu zajímavá zkušenost, ale už bych se jí dál neměla zaobírat. *Prostě se přes to přenes*. Vždyť už se s ním nikdy neuvidím. Ta myšlenka mě okamžitě rozradostní. Pouštím si rádio - a to pořádně nahlas, zapírám se do sedadla a s důkladně sešlápnutým plynem se zaposlouchávám do nezávislé rockové hudby. Když najedu na dálnici, zjišťuju, že přece jen můžu řídit tak rychle, jak chci.

Bydlíme v malé kolonii dvojdomků ve Vancouveru, poblíž areálu Washingtonské státní univerzity. Měla jsem kliku - Kateini rodiče ten domek pro Kate koupili a já jí přispívám na nájem směšnou částkou. Strávila jsem tu

poslední čtyři roky. Když parkuju před do - mem, dochází mi, že Kate bude chtít slyšet všechno - slovo od slova
- a že je neodbytná. No, koneckonců, dostane tu nahrávku. Doufej me, že jí nebudu muset vykládat nic nad rámec toho interview.

„Ano! Jsi zpátky." Kate sedí v našem obýváku, obklopená kni hami. Zjevně se učila na státnice - i když má na sobě pořád to flanelové pyžamo s malými sladkými růžovými králíčky. To, které si šetří na chvíle po rozchodech, na nemoci a jiné depresivní nálady. Vrhá se ke mně, aby mě pevně objala.

„Už jsem si začínala dělat starosti. Čekala jsem, že se vrátíš dřív."

„No vidíš, a já myslela, bůhvíjak nejsem rychlá, vzhledem k tomu, jak to probíhalo," zamávám jí před obličejem diktafonem.

„Ano, strašně ti za to děkuju. Tohle máš u mě, vždyť víš. Jak to šlo? Jaký je?" Ach ne, už je to tady. Katherine Kavanaghová
- inkvizitor.

Snažím se vypotit odpověď. Co tak můžu říct?

„Jsem ráda, že to mám za sebou a že už ho nikdy neuvidím. Byl celkem děsivý, víš, jak to myslím," krčím rameny. „Přijde mi takový cílevědomý až zažraný. a mladý. Opravdu mladý."

Kate mi věnuje nevinný pohled. A já se na ni zamračím. „Netvař se jako neviňátko. Proč jsi mi nedala jeho životopis? Cítila jsem se před ním jako idiot, když jsem neměla ani základní přípravu."

Kate si připlácne ruku na pusu. „Teda, Ano, to mě fakt mrzí. Vůbec mi to nedošlo."

Podrážděně zafuním.

„Většinou byl zdvořilý, formální, skoro strojený. jako by předčasně zestárl. Nemluví, jako by mu bylo dvacet a něco. *Kolik* mu vlastně je?"

„Dvacet sedm. Ježíši, Ano, promiň. Měla jsem ti říct aspoň něco. Dej sem ten diktafon, hned se na to vrhnu."

„Už vypadáš lip. Snědlas tu polívku?" ptám se, abych změnila téma. „Jasně, a byla výborná jako vždycky. Cítím se mnohem líp," usměje se na mě vděčně.

Mrknu na hodinky.

„Musím běžet. Pořád ještě můžu stihnout službu u Claytonů." „Ano, ty se jednou uštveš."

„Jsem v pohodě. Tak ahoj."

U Claytonů pracuju už od té doby, co jsem nastoupila na WSU. Je to ten největší soukromý obchod pro kutily v Portlandu a okolí. Za ty čtyři roky už jsem se dozvěděla dost o všem, co tu prodávám - jenže ironií osudu jsem jako kutil naprosté dřevo. Všechny tyhle věci nechávám na tátovi.

Jsem ráda, že jsem to do práce stihla - umožní mi to soustředit se na něco jiného než na Christiana Greye. Máme dost práce. Je začátek letní sezóny, to všichni vymýšlí, jak by si vylepšili bydlení. Paní Claytonová vypadá, že se jí ulevilo, když mě zahlédla. „Ano! Myslela jsem, že už dnes nedorazíš."

„Ta schůzka netrvala tak dlouho, jak jsem si myslela. Můžu odsloužit pár

hodin."

„Moc ráda tě vidím."

Posílá mě do skladu přerovnávat zboží a já jsem brzy pohlcena prací. Když se později vracím domů, Katherine má na uších sluchátka a je zabraná do práce na svém notebooku. Nos má ještě pořád červený, ale je do toho tak zažraná, že nevnímá a jen zuřivě dat - luje. Já jsem úplně vyčerpaná, znavená dlouhým řízením, zničujícím rozhovorem a hromadou práce u Claytonů. Sesouvám se na gauč a přemítám o eseji, kterou musím dokončit, a o všem tom učení, ke kterému jsem se dnes nedostala, protože jsem byla. 5 *ním.*

„Máš tu pár slušných věcí, Ano. Dobrá práce. Nemůžu uvěřit, že jsi s ním nešla na tu obhlídku, když ti ji nabídnul. Očividně s tebou chtěl strávit víc času," vrhá na mě krátký zkoumavý pohled.

Cítím, jak červenám, a můj tep se z neznámých příčin zrych luje. To docela určitě nebyla jeho pohnutka. Určitě mě tam chtěl provést jenom proto, aby mi ukázal, že je pánem všeho, co ovládá. Zjišťuju, že si koušu spodní ret, a doufám, že si toho Kate nevšimla. Ale ta se zdá plně ponořená do přepisu.

„Už slyším, cos myslela tou formálností. Dělala sis ty poznámky?"

„Hmm. nedělala."

„To nevadí. I s tímhle můžu udělat dobrý článek. Škoda, že nemáme nějaké jeho nové fotky. Vypadá vážně dobře, mizera jeden. Co říkáš?"

„No, celkem to ujde." Usilovně se snažím znít nezaujatě a myslím, že se mi to daří.

„Ale no tak, Ano - ani ty nemůžeš být imunní vůči jeho vzhledu," povytáhne na mě své dokonalé obočí.

Kruci! Do tváří se mi hrne krev, a tak se uchyluju k lichotkám - osvědčené taktice.

„Ty bys toho z něj asi dostala víc."

„Tak o tom pochybuju, Ano. No tak - vždyť on ti prakticky nabídnul práci! Když uvážím, že jsem to na tebe hodila na poslední chvíli, zvládlas to fakt skvěle." Hloubavě se na mě zahledí a já volím rychlý ústup do kuchyně.

„Takže, co si o něm doopravdy myslíš?" Kčertu, ona je opravdu jako nějaká inkvizice. Proč to prostě nenechá plavat? *Honem si něco vymysli.*

„Jde si tvrdě za svým, je posedlý kontrolou, je arogantní, jde z něj strach. na druhou stranu je hodně charismatický. Celkem chápu všechnu tu fascinaci jeho osobou," dodávám po pravdě a doufám, že jí to jednou provždy zavře pusu.

„Ty? Fascinovaná mužem? To je mi ale novinka," odfrkne si.

Začínám si připravovat sendvič, aby neviděla jak se tvářím.

„Proč jsi chtěla vědět, jestli je gay? A mimochodem, to byla ta nejtrapnější ze všech otázek. Já z ní měla málem smrt a on byl naštvaný, že se ho na to ptám," mračím se při té vzpomínce.

„Protože kdykoliv se objeví na společenských stránkách, vždycky je sám."

„No, tak to bylo vrcholně trapné. Celá ta věc byla dost nepříjemná a já jsem fakt šťastná, že už ho nikdy neuvidím."

„Prosím tě, přece to nemohlo být tak zlé. A navíc, myslím, že zněl, jako bys ho dost zaujala."

Zaujala? Kate se nejspíš pomátla.

„Dáš si sendvič?"

„Jasně."

Ten večer už k mé neskonalé úlevě o Christianu Greyovi nemluvíme. Poté, co se najím, jsem schopná sedět u stolu vedle Kate, která dělá na svém článku, a pracovat na eseji o Tess z ďUbervillů. To je děs, ta žena byla na špatném místě ve špatný čas a ve špatném století. Když končím, je půlnoc a Kate už je dávno v posteli. Vyčerpaně se ploužím do svého pokoje, spokojená, že jsem toho za pondělek zvládla docela dost.

Ve své bílé kovové posteli se zachumlám do prošívané deky, kterou vyráběla máma, zavírám oči a okamžitě usínám. Tu noc se mi zdá o temných místech, bezútěšných, chladných bílých po - schodích a šedých očích.

Po zbytek týdne se zabývám opakováním školní látky a prací v Claytonovic obchodě. Kate je taky v jednom kole, sestavuje své poslední vydání školního časopisu před tím, než ho bude muset předat novému šéfredaktorovi, a taky se šprtá na státnice. Ve středu už se cítí mnohem lip, takže dál nemám tu čest užívat si pohled na její růžové flanelové pyžamo poseté králíčky. Volám mámě do Georgie, abych ji zkontrolovala a taky aby mi mohla popřát hodně štěstí u státnic. Taky mi vypráví o tom, že se pustila do nového podnikání ve výrobě svíček - moje máma, to je jeden velký riskantní podnik. V podstatě se doma nudí a potřebuje se nějak zabavit, ale u ničeho dlouho nevydrží. Příští týden to bude zas něco nového. Dělám si o ni starosti. Doufám, že kvůli svému poslednímu projektu nezastavila dům. A taky doufám, že Bob - její relativně nový, ale mnohem starší manžel - na ni dává pozor, když tam teď nejsem. Vypadá, že stojí nohama na zemi mnohem pevněji než Manžel Číslo Tři.

„Jak se pořád máš, Ano?“

Jenom na okamžik zaváhám, a mám její plnou pozornost.

„Fajn“

„Ano? Tys někoho potkala?!" *Páni... jak jen tohle dělá?* Vzrušení v jejím hlase je doslova hmatatelné.

„Ne, mami. O nic nejde. Byla bys první, kdo by o tom věděl."

„Zlato, opravdu bys měla chodit víc mezi lidi. Mám o tebe sta rost."

„Mami, jsem v pohodě. Jak se má Bob?" Jako vždy, odvedení pozornosti je nejlepší obrana.

Později večer ještě volám Rayovi, svému nevlastnímu tátovi, matčinu Manželovi Číslo Dva, muži, kterého považuju za svého otce a jehož příjmení nosím. Je to krátký hovor. Vlastně spíš než hovor je to série souhlasných zamručení v odpověď na můj tichý monolog. Ray toho moc nenamluví. Aspoň vím, že ještě žije a sle duje fotbal v televizi (a chodí na bowling nebo muškaří, případně vyrábí nábytek, když nedělá žádnou z těch předchozích věcí). Ray je zručný tesař a taky důvod, proč se tak trochu vyznám.

Zdá se, že je s ním všechno v pořádku.

v pátek odpoledne s Kate probíráme, co večer podnikneme - toužíme po nějakém rozptýlení od opakování, práce a studentských novin -, když vtom zazvoní zvonek. Ve dveřích stojí můj výborný kamarád José s lahví šampaňského v ruce.

„José! Ráda tě vidím!" Sevřu ho v rychlém objetí. „Pojď dál."

José je první člověk, kterého jsem potkala, když jsem přijela na WSU a vypadala tak ztracená a opuštěná, jak jsem se cítila. Hned ten den jsme v sobě našli spřízněné duše a od té doby jsme přátelé. Nejenže máme stejný smysl pro humor, ale taky jsme zjistili, že Ray a José senior spolu sloužili u stejné jednotky. Výsledkem toho je, že se z našich otců taky stali dobří přátelé.

José studuje techniku a je ze své rodiny první, kdo to dotáhl až na univerzitu. Je doopravdy chytrý, ale jeho skutečnou vášní je focení. Má vážně velký talent.

„Mám novinku," kření se na mě a tmavé oči mu jenom září.

„Neříkej, že se ti podařilo další týden udržet na škole," dobírám si ho a on se na mě naoko zamračí.

„Portlandská galerie od příštího měsíce vystavuje mý fotky."

„To je úžasný - gratuluju!" Mám takovou radost, že ho znovu obejmu.

Kate se na něj taky nadšeně usměje.

„Tak to je něco, José! Měla bych to dát do novin. Neznám nic lepšího než redakční změnu v pátek večer," předstírá rozmrzelost.

„Takže to oslavíme. Chtěl bych, abys přišla na zahájení." José na mě upře pronikavý pohled a já zčervenám. „Teda, vy obě, samozřejmě," dodává a nervózně zatěká očima Kateiným směrem.

Jsme s Josém dobří přátelé, ale já podvědomě cítím, že on by chtěl víc. Je hezký a je s ním legrace, jenže pro mě není ten pravý. Je to spíš bratr, kterého jsem nikdy neměla. Katherine si ze mě často utahuje, že mi chybí gen „Já chci chlapa!" ale pravda je, že jsem ještě nepotkala nikoho. prostě nikoho, kdo by mě přitahoval. A to navzdory tomu, že část mého já touží po roztřesených kolenou, srdci v krku a té záležitosti s motýlky v břiše.

Někdy si říkám, jestli se mnou není něco špatně. Možná jsem strávila moc času se svými literárními vysněnými hrdiny a v důsledku toho jsou mé ideály nastavené vysoko a má očekávání prostě moc přemrštěná. Faktem ale zůstává, že v reálném životě mi ještě nikdo nic takového nezpůsobil.

Až donedávna, zašeptá nevítaný tenký hlásek mého podvědomí. NE! Okamžitě ho umlčím. Už se k tomu nehodlám vracet, ne po tom zpackaném interview. *A jste gay, pane Greyi?* Při té vzpomínce se zašklebím. Je pravda, že se mi o *něm* skoro každou noc zdá, ale to určitě jenom proto, aby se má nervová soustava vyrovnala s tím děsným zážitkem.

Sleduju, jak José otevírá šampaňské. Je vysoký a v těch riflích a triku je samý sval a široká ramena, opálená kůže, černé vlasy a planoucí tmavé oči. Jo, José je vážně sexy, ale mám dojem, že mu to konečně začíná docházet - jsme jen přátelé. Korek zazní svým typickým hlasitým lupnutím a José ke mně s

úsměvem zvedá pohled.
Sobota strávená v obchodě je jako noční můra. Jsme zavaleni samými kutily, kteří si chtějí vylepšit bydlení. Pan a paní Claytonovi, John a Patrick, což jsou další dva brigádníci, i já jsme všichni v obležení zákazníků. V době oběda ale nastává chvilka klidu, a tak mě paní Claytonová žádá, abych zkontrolovala nějaké objednávky. Sedím za pultem u pokladny a nenápadně ukusuju housku. Jsem ponořená do úkolu, který obnáší porovnávání katalogových čísel se seznamem věcí, které bychom potřebovali, a těch, které jsme už objednali. Pohledem těkám mezi objednávkovou knihou a obrazovkou počítače a ujišťuju se, že všechny položky sedí. A pak z nějakého důvodu vzhlédnu. a ocitám se v zajetí přímého pohledu šedých očí Christiana Greye, který stojí za pultem a upřeně mě sleduje.

Selhává mi srdce.

„Slečno Steeleová. Jak příjemné překvapení." Jeho pohled je přímý a intenzivní.

Tak to mě podrž. Co tady sakra dělá? S těmi rozčepýřenými vlasy a v neformálním oblečení - šedém svetru, riflích a pohodlných botách. Myslím, že na něj civím s otevřenou pusou, a nemůžu si vzpomenout, kde jsem nechala mozek, případně hlasivky.

„Pane Greyi," zašeptám, protože to je všechno, co zvládnu.

Na rtech mu zahraje náznak úsměvu a v jeho očích se objevuje pobavení, jako by si užíval nějaký svůj soukromý vtip.

„Pohyboval jsem se tady v okolí," říká jakoby na vysvětlenou. „Potřebuju si dokoupit pár věcí. Moc rád vás zase vidím, slečno Steeleová." Jeho hlas je hřejivý a tak trochu zastřený, jako karamelový fondán s roztavenou hořkou čokoládou. nebo tak něco.

Lehce potřesu hlavou, abych nějak posbírala svůj zdravý rozum. Srdce mi freneticky bubnuje a já se z nějakého důvodu pod jeho zkoumavým pohledem červenám. Jsem *tak* rozhozená z toho, že tu stojí přímo přede mnou. Paměť mi asi neslouží moc dobře, on není jenom hezký - je ztělesněním mužské krásy, oslnivé krásy. A je tady. Tady v Claytonovic železářství. Kdo by to byl řekl. Konečně jsou mé kognitivní funkce obnoveny a znovu propojeny se zbytkem mé tělesné schránky.

„Ana, jmenuji se Ana," hlesnu. „S čím vám mohu pomoci, pane Greyi?" Usměje se a znovu to vypadá, jako by byl zasvěcen do nějakého tajného spiknutí. Znervózňuje mě to.

Zhluboka se nadechuju a nasazuju si svou profesionální masku v- tomhle-obchodě-pracuju-už-celé-roky. *To dokážu.*

„Je tu pár věcí, které potřebuji. Pro začátek bych chtěl kabelové svorky," zavrní a přitom se tváří napůl chladně a napůl pobaveně. Kabelové svorky?

„Nabízíme různé délky. Mám vám ukázat, kde jsou?" vypravím ze sebe tiše a rozechvěle. *Seber se, Steeleová.*

Pohledné obočí pana Greye se lehce stáhne. „Veďte mě, prosím, slečno

Steeleová," požádá mě.
Zatímco obcházím pult, snažím se o nenucenost, ale ve skuteč nosti se musím pekelně soustředit, abych nezakopla o své vlastní nohy, protože právě získaly konzistenci želé. Jsem tak šťastná, že jsem si na sebe ráno natáhla své nejlepší džíny.
„Jsou v oddělení elektrického zboží, osmá ulička," udávám až moc radostně. Pohlédnu na něj a téměř okamžitě toho lituju. Kruci, je tak pohledný.
„Až po vás," vydechne a pokyne mi svou dlouhoprstou rukou s dokonale pěstěnými nehty.
Vedu ho do příslušné sekce. Cestou se pravděpodobně zadusím svým vlastním srdcem, protože ho mám až v krku, odkud se pokouší prorazit ven mými ústy. *Co dělá v Portlandu? Proč přišel sem, ke Claytonovým?* A z nějaké zanedbatelné a nepoužívané části mého mozku - pravděpodobně umístěné uvnitř *medulla oblongata,* někde poblíž sídla mého podvědomí - přichází myšlenka: *Je tu kvůli tobě.* To v žádném případě! popírám okamžitě. Proč by tenhle krásný, mocný a kultivovaný muž měl chtít vidět právě mě? Ta myšlenka je tak absurdní, že ji okamžitě zavrhuju.
„Jste v Portlandu obchodně?" ptám se o oktávu vyšším hlasem. Jako bych si skřípla prst do dveří. *Sakra! Uklidni se, Ano!*
„Zastavil jsem se ve Vancouveru na zemědělské fakultě vaší univerzity.
v současné době tam podporuji výzkum týkající se střídání plodin a nauky o půdě," poznamenává věcně. *Vidíš? Vůbec tu není kvůli tobě,* vysmívá se mi mé podvědomí, halasně, pyšně a nabubřele. Až se zardím nad svou pošetilostí a nezdárnými myšlenkami.
„To je taky součástí vašeho plánu, jak nakrmit svět?" zavtipkuju.
„Dalo by se to tak říct," připouští a jeho rty se zvlní v lehkém úsměvu. Upírá pohled na nabídku vystavených kabelových svorek. Pro všechno na světě, co s nimi hodlá dělat? Nějak si ho nedokážu představit jako domácího kutila. Prsty přejíždí po jednotlivých baleních a já jsem z nějakého nevysvětlitelného důvodu nucena uhnout pohledem. Shýbá se a vybírá si jeden balíček.
„Tyhle budou vyhovovat," pronáší s tím svým ó -tak-tajemným úsměvem.
„Ještě něco dalšího?"
„Snad nějakou širokou lepicí pásku."
Širokou lepicí pásku?
„Tapetujete?" vylétne ze mě dřív, než to dokážu zarazit. Na ta kovou práci má určitě vlastní tým nebo si na to najímá firmu.
„Ne, netapetuji," odvětí rychle a vzápětí se uculí, takže mám vtíravý pocit, že se mi směje.
To jsem tak směšná? Nebo snad směšně vypadám?
„Tudy," pípnu rozpačitě. „Lepicí pásky jsou v oddělení deko rací."
Letmo se po něm ohlédnu.
„Pracujete tady už dlouho?" zjišťuje tlumeným hlasem, zatímco mě soustředěně sleduje. V obličeji získávám jasně rudou barvu. Proboha, proč na mě musí mít

zrovna takový účinek? Připadám si, jako by mi bylo čtrnáct - společenské trdlo a jako vždy úplně mimo. *Kupředu hleď, Steeleová!*
„Čtyři roky," kuňknu, když přicházíme na místo. Abych se nějak rozptýlila, shýbám se a vybírám dvě různé šíře lepicích pásek, které nabízíme.
„Vezmu si tuhle," pronese Grey měkce a ukáže na tu širší, kterou mu vzápětí podávám. Naše prsty se přitom o sebe krátce otřou a to proudění je zpátky - zasahuje mě, jako bych se dotkla obnaženého elektrického vedení. Bezděky zalapám po dechu, když vnímám, jak mnou prostupuje a klesá až někam do temných neprobádaných hlubin mého podbřišku. Zoufale se pokouším posbírat zbytky vnitřní rovnováhy.
„Přejete si ještě něco?" zachraptím dýchavičně. Nepatrně se mu rozšiřují oči.
„Nějaký provaz, myslím." Jeho hlas se teď podobá mému, taky ochraptěl.
„Tudy." Pokynu hlavou příslušným směrem, abych skryla další uzardění, a vykročím vstříc danému regálu.
„Jaký typ byste si představoval? Máme tu syntetické, z přírodních vláken. různé motouzy. kabelové šňůry -" zarazím se, když spatřím jeho výraz, to, jak mu potemněly oči. *Ty bláho!*
„Dejte mi pět metrů toho z přírodních vláken, prosím."
Spěšně a s roztřesenými prsty odměřuju na pevné měrce pět metrů, plně si vědoma toho žhavého šedého pohledu, který na mě upírá. Neodvažuju se na něj ani podívat. Ježkovy zraky, je vůbec možné, abych se cítila ještě rozpačitěji? Ze zadní kapsy kalhot vytahuju odlamovací nůž a řežu s ním provaz, pak ho pečlivě stá čím do smyčky a vážu na něm volný uzel. Nějakým zázrakem si přitom neuříznu prst.
„Chodila jste do Skauta?" vyzvídá. Smyslně vykrojené rty se mu vlní v pobaveném úsměvu. *Nekoukej mu na tu pusu!*
„Organizované skupinové aktivity mi zrovna nesvědčí, pane Greyi.“ Zvedá obočí.
„A co vám svědčí, Anastasie?" ptá se tiše a opět nasazuje ten svůj tajemný úsměv. Uhranuté na něj zírám, neschopná slova. Právě se pode mnou pohnuly tektonické desky. *Zkus se uklidnit. Ano,* žadoní mé zmučené podvědomí na kolenou.
„Knihy," zašeptám, ale mé podvědomí vřiská: *Ty! To ty mi svědčíš!* Okamžitě ho zpražím, zděšená zjištěním, že se moje duševno zaobírá takovými neuskutečnitelnými myšlenkami.
„Jaké knihy?" Sklání hlavu ke straně. *Co se tak zajímá?*
„No, znáte to. Nic neobvyklého. Klasika. Hlavně britská lite ratura." Promne si bradu mezi palcem a ukazováčkem, jako by se nad mou odpovědí hlouběji zamýšlel. Anebo se jen děsně nudí a snaží se to zamaskovat.
„Potřebujete ještě něco dalšího?" Musím se nějak rozptýlit - pohled na jeho ruce v kombinaci s jeho obličejem je příliš omamný.
„Já ani nevím. Doporučila byste mi něco?"
Já abych ti něco doporučila? Vždyť ani nevím, co se s těmi věcmi chystáš dělat.

„Myslíte něco, co by se vám hodilo, až budete kutit?"
Přikývne, oči mu ožívají šibalstvím. Už zase červenám, a tak zatékám pohledem až dolů, na jeho přiléhavé džíny.
„Montérky," vypadne ze mě, a hned je mi jasné, že jsem zapomněla hlídat, co vypouštím z úst.
Pokrčí čelo, opět se dobře baví.
„Nechcete si přece zničit oblečeni." Nesměle poukážu rukou na jeho kalhoty.
„Vždycky si je můžu sundat," uculí se.
„Ehm. " Do obličeje se mi znovu hrne krev. Teď už má nejspíš barvu Komunistického manifestu. *Mlč už. Proboha, mlč!*
„Tak já si nějaké vezmu. Bůh chraň, abych si zničil oblečení," pronáší suše.
Pokouším se ze své hlavy vymazat spontánně vzniklou představu Christiana Greye bez kalhot.
„Bude to všechno?" zasípu, když mu podávám modrou pracovní kombinézu.
Mou otázku přechází bez povšimnutí.
„Jak jste na tom s tím článkem?"
Konečně mi položil normální otázku. Úplně odlišnou od všech těch matoucích dvojsmyslů a narážek. otázku, na kterou jsem schopná odpovědět. Chytám se jí oběma rukama, jako tonoucí stébla trávy, a odpovídám upřímně.
„Já ho nepíšu, to Katherine. Slečna Kavanaghová. Moje spolubydlící, to ona je jeho autorka. A je z něj unešená. Katherine je šéf redaktorkou našich novin a samozřejmě byla zdrcená, že s vámi nemohla ten rozhovor udělat sama." Mám pocit, jako bych se po velmi dlouhé době směla nadechnout - konečně téma k normální konverzaci. „Jen ji mrzí, že k němu nemá žádné vaše nové fotky."
„A jaké snímky by si představovala?"
Pane jo. S takovou reakcí jsem teda nepočítala. Jenom zavrtím hlavou, protože prostě nemám tušení.
„No, ještě se tu zdržím. Co zít ra.?"
„Vy byste souhlasil s fotografováním?" Můj hlas se znovu podobá pískotu. Kate by byla v sedmém nebi, kdybych tohle domluvila. *A zase bys ho zítra viděla,* ozve se svůdný šepot z tmavého kouta mého podvědomí. Tu myšlenku potlačuju - hloupou, absurdní.
„Kate by byla nadšená - tedy pokud seženeme fotografa." Udělalo mi to takovou radost, že se na něj nevědomky široce usmívám. Pootevře rty, jako by se jimi ostře nadechoval. Zamrká. Na zlomek sekundy vypadá, že je úplně mimo. Země se vychyluje ze své osy a tektonické desky kotví v nových polohách.
Páni. Christian Grey vypadl z role!
„Tak mi dejte vědět, pokud mě budete zítra potřebovat." Sahá do zadní kapsy a vytahuje peněženku. „To je moje vizitka. Je tam číslo i na mobil. Musela byste zavolat ráno, před desátou."
„Tak jo," culím se na něj. Kate se zblázní radostí.
„Ano! “
Na druhém konci uličky se objevuje Paul. Je to nejmladší bratr pana Claytona.

Zaslechla jsem, že přijel domů z Princetonu, ale nečekala jsem, že se s ním dnes uvidím.
„Ehm, omluvte mě na chvíli, pane Greyi."
Zamračí se, když se mu chystám ukázat záda.
Paul byl vždycky skvělý kamarád a právě v téhle zvláštní chvíli, kterou tu trávím s bohatým, mocným, nadpřirozeně atraktivním, kontrolou posedlým Greyem, je úžasné mluvit s někým normálním. Paul mě překvapuje nečekaně pevným objetím.
„Čau, Ano, strašně rád tě vidím," překypuje nadšením.
„Ahoj, Paule, jak se máš? Přijel jsi na bráchovy narozeniny?"
„Jo. Vypadáš dobře, Ano, fakt dobře," zubí se a zkoumavě si mě prohlíží, zatímco mě drží na délku paží. Poté mě pouští, ale ve vlastnickém gestu mi nechává ruku přehozenou přes ramena. Rozpačitě si přešlápnu. Paul byl vždycky až moc familiární, ale je příjemné ho vidět.
Vrhám letmý pohled na Christiana Greye. Sleduje nás jako ostříž, přimhouřeným podezíravým pohledem, ústa stažená do tvrdé bezvýrazné linky. Proměnil se z příjemného zákazníka v někoho úplně jiného, někoho chladného a odtažitého.
„Paule, mám tu zákazníka. Někoho, s kým by ses měl seznámit," říkám ve snaze zmírnit to nepřátelství, které Greyovi srší z očí. Popadám Paula a odvádím ho k němu. Oba se vzájemně měří pohledy. Atmosféra kolem nás náhle klesá k bodu mrazu.
„Takže, Paule, tohle je Christian Grey. Pane Greyi, Paul Claytona. Jeho bratr to tu vlastní." Z nějakého iracionálního důvodu mám pocit, že bych měla vysvětlit ještě víc.
„Znám Paula od té doby, co tu pracuju, i když se nevídáme moc často. Právě se vrátil z Princetonu, kde studuje obchodní management," plácám nesmysly. *Už mlč!*
„Pane Claytona." Christian nabízí Paulovi ruku, ve tváři nečitelný výraz.
„Pane Greyi." Paul si s ním potřásá. „Počkat - snad ne *ten* Christian Grey? Ten z Grey Enterprise Holding?" Paul přechází od rozmrzelosti k uctivosti během nanosekundy. Grey se na něj zdvořile usměje, ale ten úsměv se mu v očích neodrazí.
„Páni - můžu vám něco nabídnout?"
„Anastasia už se o mě postarala, pane Claytona. Věnovala mi veškerou svou pozornost." Jeho výraz sice zůstává netečný, ale to, co říká. jako kdyby mluvil o něčem úplně jiném. A to mě mate.
„Super," odvětí Paul. „Takže se uvidíme potom, Ano."
„Jasně, Paule." Dívám se, jak mizí ve skladu. „Ještě něco další ho, pane Greyi?"
„To bude všechno." Jeho tón je strohý a studený. Kruci. copak jsem ho urazila? S důkladným nádechem se otáčím a vyrážím k pokladně. *Co ho žere?*
Účtuju provaz, montérky, izolepu a kabelové svorky.
„Bude to čtyřicet tři dolarů, prosím." Vzhlédnu k němu a vzápětí lituju, že jsem

to udělala. Propaluje mě upřeným pohledem. Je to zneklidňující.
„Vezmete si na to tašku?“ ptám se, když přijímám jeho kreditní kartu. „Vezmu, Anastasie." Pomazlí se s mým jménem na jazyku tak, že se mi znovu rozbuší srdce. Sotva popadám dech. Spěšně ukládám jeho nákup do igelitky.
„Takže mi zavoláte, pokud mě budete chtít na to focení?“ Najednou zní zase jako byznysman. Kývnu, protože jsem opět pozbyla schopnosti mluvit, a vracím mu jeho kartu.
„Dobře, zítra na shledanou, snad.“ Už se má k odchodu, ale pak se zarazí. „Jo, a Anastasie, jsem rád, že slečna Kavanaghová nemohla na ten rozhovor přijít." Usměje se a s nově nabyto u rozhodností a taškou hozenou přes rameno opouští obchod. Za sebou zanechává roztřesenou hromádku rozbouřených ženských hormonů. Několik dalších minut strávím zíráním na zavřené dveře, kterými právě odešel, teprve potom znovu přistávám na planetě Zemi.
Fajn... takže se mi líbí. Konečně si to připouštím. Už to před sebou neututlám. Tohle jsem nikdy předtím necítila. Je hezký, dokonce velmi hezký. Jenže nemám šanci, to vím. Vzdychnu a hořce se polituju. Ocitl se tady pouhou shodou náhod. Aspoň ho můžu obdivovat zpovzdáli, ne? To nikomu neuškodí. A pokud seženu fotografa, můžu ho začít obdivovat hned zítra. V očekávání si skousnu spodní ret a zjišťuju, že se culím jako nějaká školačka. Musím zavolat Kate a zorganizovat focení.

Kapitola 3

Kate je v extázi.
„Ale co dělal u Claytonových?“ Ta její zvědavost z ní čiší i přes telefon. Volám jí ukrytá v hlubinách skladu za obchodem a snažím se znít nenuceně.
„No, byl tady něco zařizovat."
„Já myslím, že tohle je opravdu velká shoda náhod, Ano. Ne napadlo tě, že možná spíš přijel za tebou?"
Srdce mi při tom pomyšlení zaškobrtne, ale hned se vzpamatuju. Prostou a zdrcující realitou totiž zůstává, že tu byl obchodně.
„Měl cestu na naši zemědělskou fakultu. Podporuje tam nějaký výzkum," zabručím.
„No jo. Vždyť dal katedře grant v hodnotě dvou a půl milionu."
Páni!
„Jak to víš?"
„Ano, jsem novinářka, psala jsem jeho medailon. Vědět to je moje práce."
„Dobře, Carlo Bernsteinová, klídek. Tak chceš ty fotky?" „Jasně, že jo. Otázkou je, kdo je udělá a kde.“
„Místo můžeme vyřešit s ním. Říkal, že tu zůstává."
„Ty ho můžeš kontaktovat?"
„Mám jeho mobil."

Kate se slyšitelně zajíkne.
„Chceš říct, že ti nejbohatší, nejzáhadnější a nejneuchopitelnější svobodný chlap ve státě Washington dal číslo na svůj mobil?"
„Ehm. jo."
„Ano! Ty se mu líbíš. O tom není pochyb," vydechne empaticky.
„Kate, jenom se snaží být milý." Jakmile to vyslovím, vím, že to není pravda - Christian Grey nedělá *milé* věci. Nanejvýš tak zdvořilé. *Třeba má Kate pravdu,* zašeptá malý tichý hlásek. Z představy, že možná, jenom možná, bych se mu mohla líbit, se mi zježí chloupky na krku. Vždyť vlastně řekl, že je rád, že to interview nedělala Kate. V duchu se tiše zaraduju a poskočím, opájím se pomyšlením, že bych se mu opravdu mohla líbit. Jenže Kate mě vrací zpátky do reality.
„Nemám představu, koho na to focení seženeme. Levi, to je náš stálý fotograf, tak ten nemůže. Jel na víkend domů do Idaho Falls. Bude pěkně dopálený, až zjistí, že prošvihl focení jednoho z nejmocnějších podnikatelů Ameriky."
„Hmfff. A co José?"
„Skvělý nápad! Zeptej se ho ty - pro tebe udělá cokoliv. A pak zavolej Greyovi a optej se ho, kam máme přijet." Kate mě s tím svým povýšeneckým chováním vůči Josému štve.
„Myslím, že bys mu měla zavolat ty."
„Komu, Josému?" odfrkne si.
„Ne, Greyovi."
„To ty k němu máš vztah, Ano." „Vztah?!" vypísknu a můj hlas přitom vylétne o několik oktáv výš. „Vždyť toho chlapa sotva znám!"
„Aspoň ses s ním už viděla," postěžuje si zahořkle. „A zdá se, že on by tě rád poznal lip. Ano, prostě mu zavolej," štěkne na mě a zavěsí. Někdy je tak panovačná. Zamračím se na telefon a vypláznu na něj [jaz]y[k].
Zrovna píšu zprávu Josému, když do skladu přichází Paul a shání se po brusném papíru.
„Máme tam celkem narváno, Ano," upozorňuje mě taktně.
„Jasně, promiň," zahučím a chci zamířit zpátky.
„Hele, a odkud vlastně znáš Christiana Greye?" nadhodí Paul zdánlivě nenuceně.
„Musela jsem s ním udělat rozhovor do studentských novin. Kate byla nemocná," pokrčím rameny a tentokrát v nenucenosti selhávám já. „Christian Grey u Claytonů. Jen si to představ," rozplývá se zasněně. Pak potřese hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit. „Mimochodem, co takhle zajít večer na drink nebo tak něco?"
Kdykoliv přijede domů, snaží se mě vytáhnout ven a já vždycky odmítnu. Je to náš rituál. Myslím, že chození s bratrem šéfa není dobrý nápad. A kromě toho, Paul je prostě takový typický představitel amerického kluka odvedle a ani s notnou dávkou představivosti nepřipomíná žádného literárního hrdinu. *A Grey snad ano?* ptá se mé podvědomí s vyzývavě zdviženým obočím.

Nekompromisně ho zpražím. „Nemáte snad rodinou večeři nebo nějakou oslavu s bráchou?"
„Ta bude zítra."
„Možná jindy, Paule. Večer se musím učit. Příští týden dělám státnice."
„Jednoho krásného dne řekneš *ano,* Ano," usměje se a já prchám do obchodu.
„Ale já fotím místa, ne lidi," zabručí José.
„José, prosím," škemrám. Pochoduju po našem obýváku, v ruce svírám mobil a zírám z okna na slábnoucí večerní světlo.
„Dej mi ten telefon." Kate mi vyškubne mobil z ruky a ladně si přehodí své hedvábné, zlatavě blonďaté vlasy přes rameno.
„A teď mě poslouchej, José Rodriguezi, jestli chceš, aby naše noviny informovaly o zahájení tvojí výstavy, tak pro nás to focení zítra uděláš, kapišto?" Kate dokáže být až děsivě neústupná. „Fajn, Ana se ti ozve a udá ti místo a čas. Nazdar zítra." A típne mu to.
„Vyřízeno. Teď už jenom zjistit, kdy a kde to chce. Zavolej mu." Podává mi telefon a mně se obrací žaludek naruby. „Zavolej Greyovi. Teď!"
Zamračím se na ni a sáhnu si do zadní kapsy kalhot pro jeho vizitku. Zhluboka se nadechuju a roztřesenými prsty vyťukávám číslo.
Zvedá to na druhé zazvonění. Jeho tón je klidný, úsečný a chladný. „Grey."
„Ehm. pane Greyi? Tady Anastasia Steeleová." Jsem tak nervózní, že nepoznávám svůj vlastní hlas. Na druhém konci se ro zhostí krátké ticho, během kterého se uvnitř celá rozklepu.
„Slečno Steeleová. Moc rád vás slyším." Barva jeho hlasu se mění. Je překvapený, aspoň myslím, a zní tak. srdečně, dokonce *svůdně.* Zadrhává se mi dech, cítím, jak rudnu. Najednou si uvědomuju, že na mě Katherine Kavanaghová zírá s otevřenou pusou, a tak se vytrácím do kuchyně, abych se zbavila její nevítané pozornosti.
„Totiž. rádi bychom udělali to focení kvůli tomu článku." *Dýchej, Ano, dýchej.* Mé plíce provedou spontánní ostrý nádech. „Zítra, jestli vám to vyhovuje. Kde by se vám to hodilo, pane?"
Jeho úsměv sfingy málem vidím i přes telefon.
„Bydlím v hotelu Heathman v Portlandu. Můžeme se sejít, řekněme, v půl desáté ráno?"
„Dobře, Heathman, budeme tam." Tou dobou už jsem celá uřícená a zadýchaná - spíš dítě než dospělá žena, která má ve státě Washington právo volit a legálně pít alkohol.
„Už se na to těším, slečno Steeleová." Úplně vidím ten hříšný záblesk v jeho očích. *Jak může ze sedmi malých slov udělat tak mučivý příslib?* Zavěšuju. Kate je v kuchyni a s naprosto konsternovaným výrazem na mě nepokrytě civí.
„Anastasie Rose Steeleová. On se ti líbí! V životě jsem tě neviděla nebo neslyšela tak. tak. rozhozenou. Ty se červenáš!"
„Jéžiš, Kate, vždyť víš, že se červenám pořád. Je to moje obchodní značka. Tak nebud směšná," vyjedu na ni. Samým překvapením zamrká

- obvykle se jen tak nerozčílím -, a tak se hned krotím. „Prostě mi připadá trochu. děsivý. A to je všechno."
„Takže Heathman," utrousí Kate. „Zavolám tam a zamluvím místo na focení."
„A já udělám večeři. Pak se musím učit." Nedokážu skrýt podráždění, ani když otevírám jednu z kuchyňských skříněk a pouštím se do vaření. Tu noc nespím klidně, házím sebou z boku na bok. Zdá se mi o kouřově šedých očích, pracovních kombinézách, dlouhých nohách, dlouhých prstech a temných, temných neprobádaných místech. Dvakrát se budím s bušícím srdcem. *Výborně, zítra budu vypadat opravdu skvěle, s takovým množstvím spánku,* počastuju se. Naklepávám si polštář a pokouším se uklidnit.
Hotel Heathman sídlí v samém centru Portlandu. Jeho impozantní budova z hnědého kamene byla postavena na konci dvacátých let těsně před začátkem krize. José, Travis a já jedeme mým broukem, zatímco Kate řídí mercedes, protože do mého auta se všichni nevměstnáme. Travis je Josého kamarád a pomocník, dnes mu bude dělat osvětlovače. Kate se podařilo na dnešní dopoledne v Heathmanu zamluvit pokoj zadarmo výměnou za poděkování v článku. Když v recepci nahlásí, že jsme tu, abychom vyfotili pana výkonného ředitele Christiana Greye, jsme okamžitě eskortováni do apartmá. Rozumí se do apartmá běžné velikosti, protože pan Grey už obývá to největší, které v hotelu je. Odvádí nás tam přeochotný manažer hotelu. Je hrozně mladý a z nějakého důvodu velmi nervózní. Mám dojem, že tím důvodem je Kateina krása a sebevědomé vystupování. Je jako loutka na jejím provázku. Pokoje jsou velice elegantní, okázale a zároveň nevtíravé zařízené.
Je devět hodin. Máme půl hodiny na to, abychom všechno připravili. Kate je ve svém živlu.
„Myslím, že budeme fotit proti zdi, co říkáš, José?“ Na jeho odpověď nečeká. „Travisi, odnes ty židle. Ano, poprosila bys hotelovou službu o nějaké to občerstvení? A ať Greyovi vzkážou, kde jsme."
Ano, paní. Je tak panovačná. Protočím na ni oči a jdu splnit rozkaz.
O půl hodiny později vchází do našeho apartmá Christian Grey.
No páni! Na sobě má bílou, u krku rozepnutou košili a šedé flanelové kalhoty, které mu jen tak ležérně splývají z boků. Neposlušné vlasy má ještě vlhké po koupání. Jenom z pohledu na něj mi vysychá v puse. je *zatraceně* sexy. Následuje ho nějaký třicátník s vojenským sestřihem a strništěm, oblečený v dobře padnoucím černém obleku a kravatě. Bez jediného slova si stoupá do kouta a nezúčastněně nás sleduje svým oříškově hnědým pohledem.
„Slečno Steeleová, opět se setkáváme." Grey mi podává ruku a já ji se zuřivým zamrkáním přijímám. 0 můj. on je opravdu úplně. Jakmile se naše dlaně dotknou, ucítím to nádherné proudění - jak mnou prostupuje, celou mě rozehřívá a způsobuje, že se červenám. Jsem přesvědčená o tom, že můj trhaný dech musí být slyšet.
„Pane Greyi, to je Katherine Kavanaghová,“ hlesnu a pokynu rukou Kateiným směrem. Ta k němu přistupuje a neohroženě se mu zadívá přímo do očí.

„Houževnatá slečna Kavanaghová. Těší mě.“ Grey jí věnuje malý úsměv, vypadá skutečně potěšeně. „Už se cítíte lépe? Anastasia mi říkala, že vám minulý týden nebylo dobře.“
„Jsem v pořádku, děkuji, pane Greyi.“ Bez mrknutí mu pevně potřásá rukou a já si v tu chvíli uvědomím, že chodila jenom do těch nejlepších soukromých škol, které ve státě Washington jsou. Pochází z bohaté rodiny, je sebevědomá a zná své postavení na společenském žebříčku. A nikdy neplácá žádné hlouposti.
tomhle ji obdivuju. „Děkuji, že jste si udělal čas,“ předvede mu zdvořilý profesionální úsměv.
„Rádo se stalo," ujišťuje ji Grey, ale přitom se dívá na mě. A já rudnu. Už zase. Do háje!
„To je José Rodriguez, náš fotograf," řeknu a uculím se na Josého, který mi můj úsměv s nadšením oplácí. Jeho pohled ale vychládá, jakmile se zaměří na Greye.
„Pane Greyi," kývne.
„Pane Rodriguezi." I Greyův výraz se mění, když si Josého zkoumavě měří.
„Kam mě hodláte posadit?" optá se ho nakonec a zní u toho lehce výhružně. Ale Katherine nenechává Josého téhle show velet.
„Pane Greyi - kdybyste se mohl posadit zde, prosím. Pozor na ty kabely. A pak uděláme i pár snímků vestoje." Směruje ho k židli postavené u zdi.
Travis zapíná světla, čímž Greye chvilkově oslepuje a následně mumlá omluvu. Pak už se s Travisem uchylujeme do pozadí a sledujeme Josého, jak se činí. Pořizuje několik fotografií s přístrojem v ruce, žádá Greye, aby se otočil tak, a potom zase tak, pohnul rukou nahoru, a zase dolů. Nato přechází ke stativu a dělá několik snímků odtamtud, přičemž Grey celkem asi dvacet minut trpělivě sedí a velmi přirozeně pózuje. Mé přání se splnilo: můžu stát v jeho blízkosti a obdivovat ho. Během té doby se naše oči dvakrát setkávají a já jsem ten, kdo uniká ze zajetí jeho šedého pohledu.
„Konec sezení," zasahuje znovu Kate. „Můžeme teď vestoje, pane Greyi?“ vyzývá ho.
Grey si stoupá a Travis spěchá, aby odstranil židli. Spoušť Josého Nikonu začíná cvakat nanovo.
„Já myslím, že by to mohlo stačit," hlásí José po dalších pěti minutách.
„Výborně," zahlaholí Kate. „Ještě jednou vám děkuji, pane Greyi." Podává mu ruku, následována Josém.
„Už se nemohu dočkat, až si ten článek přečtu, slečno Kava - naghová," zapřede Grey a otáčí se ke dveřím, u kterých stojím já. „Doprovodíte mě, slečno Steeleová?" vybídne mě.
„Jistě," hlesnu, naprosto zmatená. Vrhám úzkostný pohled na Kate, ta jenom pokrčí rameny. Za ní zaznamenávám Josého zamračený obličej. „Na shledanou všem," pozdraví Grey, když otevírá dveře a ustupuje, abych mohla projít jako první.
U všech svátých... co se to tu děje? Co po mně chce? Zůstávám stát na chodbě a

nervózně se ošívám, zatímco on vychází z apartmá, následován panem Vojenským Sestřihem V Dokonalém Obleku. „Zavolám vás, Taylore," oznámí Vojenskému Sestřihu. Taylor se zvolna vzdaluje chodbou a Grey obrací svůj šedý uhrančivý pohled ke mně. *Kruci... udělala jsem něco špatně?*
„Přemýšlel jsem o tom, jestli byste si se mnou teď nezašla na kávu.“ Srdce mám rázem až na jazyku. Schůzka?! Christian Grey mě zve na rande? *Ptá se, jestli chceš kafe. Možná si myslí, že bys potřebovala životabudič,* otráveně zaúpí mé opět jízlivě naladěné podvědomí. Odkašlu si, abych nějak dostala pod kontrolu nervy na pochodu.
„Musím všechny odvézt domů,“ zamumlám omluvně a nervózně si před sebou žmoulám prsty rukou.
„Taylore!“ zavolá tak hlasitě, až nadskočím. Taylor, který stále ještě odchází chodbou, se otáčí a vrací zpátky k nám.
„Jedou na univerzitu?" ověřuje si Grey už zase mírným hlasem. Zakývám hlavou, jsem totiž v takovém šoku, že nemůžu mluvit.
„Taylor je tam může odvézt. Je to můj řidič. Máme tu velký terénní vůz, takže bude schopen vzít i vaše vybavení."
„Pane Greyi?" ohlásí se Taylor zdvořile, když k nám dojde. Ve svém výrazu nedává najevo vůbec nic.
„Mohl byste, prosím, odvézt fotografa, jeho asistenta a slečnu Kavanaghovou domů?"
„Jistě, pane," odpovídá Taylor.
„Tak. Teď už se mnou na to kafe půjdete?" usměje se Grey, jako by to byla hotová věc.
Zamračím se na něj.
„Teda - pane Greyi, ehm - tohle opravdu. poslyšte, Taylor je nikam vozit nemusí." Vrhám krátký pohled na Taylora, jehož obličej zůstává absolutně neměnný. „Prohodím si auto s Kate, když chvilku vydržíte." Greyovy tváře rozčísne oslnivý, nestřežený, přirozený úsměv, odhalující jeho bělostné zuby. *Božínku...* Otevírá mi dveře apartmá, abych mohla znovu vejít. Protahuju se kolem něj, vstupuju do pokoje a nacházím Kate zabranou do hluboké debaty s Josém.
„Anastasie Steeleová, myslím, že se mu rozhodně líbíš,“ vyhrkne bez jakýchkoliv okolků a José na mě upře nakvašený pohled. „Ale já mu nevěřím," dodává Kate. Zvedám ruce a doufám, že jí to gesto zavře pusu. Nějakým zázrakem s e tak stane.
„Kate, jestli si vezmeš Wandu, mohla bych si půjčit tvoje auto?"
„Proč?"
„Christian Grey mě pozval na kafe."
úžasu jí padá čelist. Oněmělá Kate! Tu chvilku si vychutnávám. Popadá mě za paži a vleče do ložnice přiléhající k obytné části apartmá.
„Ano, něco mi na něm nesedí." Jejím hlasem prostupuje výstražný tón. „Je úchvatný, to souhlasím, ale taky si myslím, že je nebezpečný. Zvlášť pro

někoho, jako jsi ty."
„Co tím myslíš, *někoho, jako jsem já? "* vyprošuju si uraženě.
„Někoho tak nevinného, jako jsi ty, Ano. A ty víš, co tím myslím," odpovídá lehce popuzeně. A já samozřejmě rudnu.
„Kate, je to jenom kafe. Tenhle týden mi začínají zkoušky a já se potřebuju učit, takže se nezdržím dlouho."
Našpulí rty, jako by tu mou prosbu zvažovala. Pak konečně vyloví z kapsy klíčky od svého auta a podává mi je. Dávám jí ty své.
„Uvidíme se později. Nebuď tu dlouho, nebo sem pošlu zása - hovku." „Díky." Sevřu ji v náručí.
Vracím se na chodbu, kde na mě čeká Christian Grey, opřený o stěnu jako nějaký model pózující pro luxusní časopis na křídovém papíru. „Fajn, jde se na kafe," hlesnu, červená jako řepa.
Spokojeně se zakření.
„Až po vás, slečno Steeleová." Napřímí se a pokynutím ruky mi naznačí, abych šla první. Na rozklepaných nohách procházím chodbou, v břiše mi poletuje hejno motýlů a srdce mi v divokém *nepravidelném rytmu naráží až na patro.* Jdu na kafe s Christianem Greyem. A já kafe nesnáším.
Společně kráčíme hotelovou chodbou k výtahům. *Co mu asi tak budu vykládat?* Najednou jsem dočista paralyzovaná strachy. O čem se spolu budeme bavit? Pro všechno na světě, co my dva máme společného? Jeho měkký příjemný hlas mě vytrhává ze zamyšlení:
„Jak dlouho už se znáte se slečnou Katherine Kavanaghovou?“
Vida, jednoduchá otázka pro začátečníky.
„Už od prvního ročníku. Je to moje dobrá kamarádka."
„Hmm,“ zahučí vyhýbavě. Co se mu asi honí hlavou?
U výtahů mačká tlačítko a téměř vzápětí se ozývá cinknutí. Dveře se otevírají a rozkrývají nám výhled na mladý pár v těsném objetí. Překvapeně a zahanbeně od sebe uskakují a s provinilými výrazy se dívají všude kolem, jen ne na nás. Já a Grey k nim při stupujeme.
Snažím se udržet vážnou tvář, takže zírám do podlahy a cítím, jak se mi zahřívají líce. Skrz řasy vrhám na Greye letmý pohled. Zdá se mi, že mu na rtech pohrává úsměv, ale jistá si nejsem. Naši spolucestující mlčí, a tak sjíždíme do přízemí v rozpačitém tichu. Dokonce nám k tomu ani nehraje výtahová hudba, která by přinesla trochu rozptýlení.
Dveře se otevírají a k mému nemalému překvapení mě Grey bere za ruku, tiskne ji v pevném sevření svých dlouhých prstů. Zase cítím, jak mnou prostupuje to mravenčení, a mé už tak splašené srdce ještě víc zrychluje. Když mě odvádí od výtahu, slyšíme, jak za námi ten mladý pár dusí výbuchy smíchu. Grey se uculí.
„Co to všichni s těmi výtahy mají?“ zamumlá.
Přecházíme rozlehlou zalidněnou hotelovou halou ke vchodu, u kterého se Grey vyhýbá otočným dveřím, a já dumám nad tím, jestli je to kvůli tomu, že by mě musel pustit.

Venku je příjemná květnová neděle. Je slunečno a v ulicích není téměř žádný provoz. Grey se dává doleva a vyráží k rohu ulice, kde u přechodu čekáme na zelenou. A pořád mě drží za ruku. *Jdu po ulici s Christianem Greyem a on mě drží za ruku!* Takhle si mě ještě nikdy nikdo nevedl. Jsem celá roztřesená a točí se mi hlava. Pokouším se zamaskovat ten nemístně široký úsměv, který hrozí rozpůlit můj obličej vedví. *Snaž se uklidnit, Ano,* naléhavě žadoní mé podvědomí. Rozsvěcí se zelený panáček a my se znovu dáváme do pohybu.
Obcházíme čtyři bloky, než dojdeme k bistru Po rtland Coffee House, u kterého Grey pouští mou ruku a otevírá mi dveře, abych mohla vejít.
„Co kdybyste vybrala stůl a já bych zatím objednal pití? Co si dáte?“ ptá se, jako vždy zdvořilost sama.
„Dám si. hmm - čaj English Breakfast, sáček nevkládat."
Udiveně zvedá obočí.
„Takže ne kafe?“
„Nemám kafe ráda.“
Usměje se.
„Tak dobrá, čaj bez sáčku. Sladíte?"
„Ne, díky.“ Sklopím pohled ke svým sepjatým prstům.
„Něco k jídlu?"
„Ne, děkuju," zavrtím hlavou a on odchází k pultu objednat.
Nenápadně po něm pokukuju, jak stojí ve frontě a čeká, až bude obsloužen. Mohla bych ho pozorovat celý den. Je vysoký, má široká ramena, a přesto je štíhlý, a ty kalhoty, co mu *tím způsobem* splývají z boků. *Bože můj.* Jednou nebo dvakrát si svými elegantními dlouhými prsty projede t eď už sice suché, zato stále neuspořádané vlasy. *Hmm... taky bych to ráda udělala.* Ta náhlá idea se mi doslova vetře do mysli a mé tváře se vzápětí ocitají v jednom ohni. Tisknu spodní ret mezi zuby a znovu stáčím pohled ke svým rukám - nejsem právě nadšená z toho, jakým směrem se mé svéhlavé představy ubírají.
„To by mě zajímalo, na co myslíte." Grey je zpátky a upřeně mě sleduje.
Nepochybně jsem rudá až za ušima. *Právě jsem měla chuť zanořit prsty do tvých vlasů a přemýšlela, jestli budou hebké na dotek.* Lehce zatřesu hlavou. V rukou má tác, který pokládá na malý kulatý stolek z březové dýhy. Podává mi šálek s podšálkem, malou konvici a talířek, na kterém leží osamocený čajový sáček s drobnou etiketou TWINNINGS ENGLISH BREAKFAST, můj oblíbený. On má kafe, které má v mléčné pěně vytvořený nádherný vzorek lístku. *Jak to jenom dělají?* zamýšlím se mimoděk. Taky si koupil borůvkový bochánek. Odkládá tác a sedá si naproti mně, dává si nohy křížem. Působí tak uvolněně a v souhře se svým vlastním tělem, to na něm obdivuju. Já sama jsem nešikovná a ne - ohrabaná, stěží schopná dopravit se z bodu A do bodu B, aniž bych si natloukla.
„Tak co se vám honí hlavou?" upomíná mě.
„Tohle je můj oblíbený čaj." Můj hlas působí tiše a nezvučné. Prostě nemůžu uvěřit tomu, že sedím v portlandské kavárně naproti Christianu Greyovi. Svraští

čelo. Pochopil, že něco skrývám. Nořím čajový sáček do konvice a vzápětí ho pomocí lžíce vyndávám. Když ho odkládám na talířek, Grey pobaveně skloní hlavu k rameni a tázavě zvedne obočí. „Svůj čaj mám ráda černý a slabý."
„Aha. Je to váš přítel?"
Počkat. Cože?
„Kdo?"
„Ten fotograf. José Rodriguez."
Zasměju se, nervózní, ale i zvědavá. Co ho k té myšlence přivedlo?
„Ne. José je můj dobrý kamarád, to je všechno. Proč jste si myslel, že je to můj přítel?"
„Podle způsobu, jakým jste se na něj usmívala. A on na vás.“ Drží mě v zajetí svého pohledu. Je tak zneklidňující. Chtěla bych uhnout, ale jsem jako lapená. očarovaná.
„Beru ho spíš jako součást rodiny,“ zašpitám.
Kývne hlavou, zdá se, že ho moje odpověď uspokojila, a stočí oči ke svému borůvkovému muffinu. Dlouhými prsty z něj zručně odstraňuje papírový košíček a já to fascinovaně sleduju.
„Dáte si?" ptá se a ten jeho tajemný pobavený úsměv je zpátky.
„Ne, díky," odmítám se staženým obočím a vracím se k zírání na své ruce.
„A ten kluk, kterého jsem viděl včera v obchodě. To také není váš přítel?"
„Ne, Paul je jenom kamarád. Už jsem vám to říkala včera." Tohle začíná být trochu hloupé. „Proč se ptáte?"
„Zdá se, že vás muži znervózňují."
No teda - to je osobní. Znervózňuješ mě tak akorát ty, Greyi.
„Prostě mě děsíte." Sice rudnu, ale v duchu se chválím za svou otevřenost. Znovu si se zaujetím prohlížím své ruce. Slyším, jak se prudce nadechuje.
„To bych taky měl," zamumlá. „Jste velmi upřímná. Prosím, nesklánějte hlavu. Rád vám vidím do tváře."
Pane jo. Zvedám oči a on mi věnuje povzbudivý, ale natrpklý úsměv. „Pomáhá mi to odhadnout, na co myslíte," vydechne. „Jste pro mě záhadou, slečno Steeleová."
Záhadou? Já?
„Na mně není nic záhadného."
„Myslím, že jste velice uzavřená," prohodí.
Opravdu? Páni. jak jen to dělám? *Z toho mi jde hlava kolem.* Já a uzavřená? Ani náhodou!
„Kromě okamžiků, kdy se červenáte, samozřejmě, což je často. Moc rád bych věděl, proč se červenáte." Vkládá si do úst malý kousek zákusku a začíná ho pomalu žvýkat, aniž by ze mě spustil oči. A já jako na povel rudnu. *Sakra!*
„To vždycky děláte tak důvěrné rozbory?"
„Ani jsem si to neuvědomil. Urazil jsem vás?" zazní překvapeně.
„Ne," odpovídám po pravdě.
„Dobře."

„Ale jste hrozně panovačný."
Nakrčí čelo, a jestli se nemýlím, taky se nepatrně začervená.
„Jsem zvyklý si prosazovat svou, Anastasie," utrousí. „A to za všech okolností."
„O tom nepochybuju. Proč jste mi nenabídl, abych vám říkala křestním jménem?" překvapím sama sebe svou troufalostí. Jak jsme se jenom dostali k tak vážným tématům? Vůbec se to nevyvíjí tak, jak jsem si představovala. Ani se mi nechce věřit, že vůči němu najednou cítím takovou nevraživost. Jako by se mě snažil sám před sebou varovat.
„Mé křestní jméno používají pouze členové mé rodiny a blízcí přátelé. Tak to mám rád."
Aha. Takže neřekl: „Říkejte mi Christiane." To *je* teda maniak posedlý kontrolou, jinak se to vysvětlit nedá. A najednou mám pocit, že by snad bylo lepší, kdyby s ním ten rozhovor bývala udělala Kate. Našel by sobě rovnou. A navíc, ona je téměř blondýna - přesněji řečeno, nazrzlá blondýna - jako všechny ostatní v jeho kanceláři. *A je krásná,* připomíná mi mé podvědomí. Ale ta představa - Christiana s Kate - se mi nelíbí. Usrkávám ze svého čaj e a on si vkládá do úst další kousek muffinu.
„Jste jedináček?" ptá se.
Teda. On neustále mění téma.
„Ano.“
„Řekněte mi něco o vašich rodičích."
Proč chce vědět zrovna tohle? To je tak *divný.*
„Máma žije v Georgii se svým novým manželem, Bobem. Můj otčím žije v Montesanu.“
„A váš otec?"
„Zemřel, když jsem byla batole."
„To je mi lito," zamumlá a ve tváři se mu letmo mihne zarmoucený výraz.
„Nepamatuju si na něj."
„A vaše matka se znovu vdala?"
Uchechtnu se.
„To bych teda řekla."
Nechápavě stáhne obočí.
„Vy nejste zrovna sdílná, co?“ odtuší suše a v náznaku hlubokého zamyšlení si promne bradu.
„Nápodobně."
„Jenže vy už jste mě jednou zpovídala a já si vzpomínám na pár dost osobních otázek," uculí se na mě.
Pro boha živého. On mi připomíná tu „gay" otázku. Znovu mě kvůli ní fackuje hanba. Vím, že někdy v průběhu následujících let budu potřebovat nějakou intenzivní terapii, abych se tak necítila pokaždé, když si na to vzpomenu. Rychle začínám plácat něco o své matce - cokoliv, jen abych potlačila *tu* vzpomínku.
„Moje máma je úžasná. Nevyléčitelná romantička. Právě prožívá své čtvrté

manželství."
Christian překvapeně zvedá obočí.
„Chybí mi," pokračuju. „Teď má Boba. A já jen doufám, že na ni dá pozor a že zachrání situaci, když její ztřeštěné nápady nevyjdou tak, jak si je namalovala," usměju se s láskou. Už jsem ji tak dlouho neviděla. Christian mě pozorně sleduje a občas upije ze své kávy. Opravdu bych se neměla dívat na jeho ústa. Je to značně znepokojivý pohled.
„A se svým otčímem vycházíte dobře?“
„Samozřejmě. Vyrůstala jsem s ním. Považuju ho za svého otce.“
„A jaký je?“
„Ray? Je dost. uzavřený."
„A to je všechno?" podiví se.
Pokrčím rameny. Co jako očekává? Můj životní příběh?
„Uzavřený asi jako jeho nevlastní dcera," pokouší se mě vy provokovat. Odolávám pokušení na něj protočit oči.
„Má rád fotbal - hlavně ten evropský - a bowling, a muškaření, a vyrábění nábytku. Je tesař. Bývalý voják," vzdychnu.
„A vy jste žila s ním?"
„Ano. Když mi bylo patnáct, máma se seznámila s Manželem Číslo Tři. A já zůstala s Rayem."
Zamračí se, jako kdyby tomu tak docela nerozuměl.
„Proč jste nechtěla žít se svou matkou?" přemítá.
Tak do toho mu ale opravdu nic není.
„Manžel Číslo Tři žil v Texasu. Kdežto můj domov byl v Montesanu. A. pochopte, máma byla čerstvě vdaná." Odmlčím se. Máma o Manželovi Číslo Tři nikdy nemluví. Kam tím Grey míří? Tohle ho *vážně* nemá co zajímat. *Nicméně, tuhle hru můžou hrát dva.*
„Vyprávějte mi o svých rodičích," vybízím ho.
Trhne rameny.
„Můj táta je právník, moje máma je dětská lékařka. Žijí v Seat tlu."
Pane jo. vyrůstal v zámožné rodině. V duchu si představuju ten úspěšný manželský pár, který adoptoval tři děti; přičemž z jednoho z nich se vyklube krásný muž, který se ponoří do světa obchodu a bez cizí pomoci si ho podrobí. Co ho k tomu asi vedlo? Jeho rodiče na něj musí být pyšní.
„A co dělají vaši sourozenci?"
„Elliot je stavitel a moje malá sestra je v Paříži, studuje kuchařské umění pod nějakým renomovaným francouzským šéfkuchařem." Loupne po mně podrážděným pohledem - nechce mluvit buď o sobě, nebo o své rodině.
„Všichni říkají, že je Paříž krásná," utrousím. Proč nechce mluvit o své rodině? To proto, že je adoptovaný?
„Je nádherná. Byla jste tam?" ptá se, jeho podrážděnost upadá v zapomnění.
„Nikdy jsem neopustila Státy." Tak, a nakonec se bavíme o banalitách. Co přede mnou skrývá?

„Chtěla byste se tam podívat?"
„Do Paříže?" vykviknu. Vyvádí mě to z míry - kdo by se nechtěl podívat do Paříže? „Samozřejmě," připouštím. „Ale je to Anglie, kam bych se podívala opravdu ráda."
Naklání hlavu ke straně a ukazováčkem si přejíždí po dolním rtu. *Bože.*
„Protože. ?"
Zamžikám. Koukej se soustředit, Steeleová!
„Je to domov Shakespeara, Austenové, sester Bronteových. Thomase Hardyho. Ráda bych viděla místa, která inspirovala tyhle lidi k napsání tak úžasných knih."
Ta zmínka o literárních velikánech mi připomíná, že bych měla studovat. Pohledem kontroluju hodinky. „Už radši půjdu. Musím se učit."
„Na zkoušky?"
„Ano. Začínají v úterý."
„Kde je auto slečny Kavanaghové?"
„Na hotelovém parkovišti."

Kapitola 4

Tak už mě sakra polib! pokouším se mu vsugerovat, sama neschopná pohybu. Jsem paralyzovaná nějakou zvláštní neznámou potřebou, naprosto uvězněná v jeho moci. Fascinovaně zírám na jeho ústa a on na mě upírá zastřený tmavnoucí pohled. Jeho dech hrubne, j á přestávám dýchat úplně. *Přece mě svíráš v náručí. Tak mě polib. Prosím.* Zavírá oči a s hlubokým nádechem lehce potřese hlavou, jako by tím odpovídal na mou nevyslovenou prosbu. Když oči znovu otevře, zračí se v nich nové odhodlání, neochvějné rozhodnutí.

„Anastasie, měla by ses ode mě držet dál. Nejsem pro tebe ten pravý," zašeptá. *Cože? A tohle zase znamená co?* To bych snad měla posoudit sama, ne? Zamračím se na něj, mou mysl zaplavuje hořký nesouhlas.

„Dýchej, Anastasie, dýchej. Já tě teď znovu postavím a pustím tě," promlouvá ke mně tiše a přitom mě od sebe jemně odtlačuje.

Žilami se mi divoce valí adrenalin, vyplavený po tom bezmála dokonaném karambolu s cyklistou a díky těsné Christianově blízkosti. Podlamují se mi kolena a točí hlava. *NE!* křičí mé podvědomí, když mě Christian pouští. Najednou se cítím oloupená. Ruce nechává položené na mých ramenou a drží si mě na délku paží, pozorně sleduje mou reakci. A jediná věc, na kterou jsem v tu chvíli schopná myslet, je, že jsem chtěla, aby mě políbil - dala jsem to zatraceně jasně najevo -, a on to neudělal. *Nestojí o mě.* On o mě prostě nestojí. Totálně jsem to naše ranní kafe podělala.

„Už je to dobrý," vydechnu, když se mi vrátí schopnost řeči. „Děkuju," zabručím a samým ponížením hynu. Jak jsem jen mohla naši situaci tak strašně špatně odhadnout? Musím se dostat pryč z jeho dosahu.

„Za co?“ podiví se. Ještě pořád má ruce na mých ramenou.

„Žes mě zachránil," špitnu.

„Ten idiot jel v protisměru. Jsem rád, že jsem tu byl. Ještě teď se klepu při představě, co všechno se ti mohlo stát. Nechceš se jít na chvíli posadit do hotelu?" Pouští mě, ruce nechává klesnout podél těla a já před ním stojím a připadám si jako blázen.

Mírným zatřesením si pročišťuju hlavu. Prostě už chci jít. Všechny mé tajné nevyslovené sny se válí v prachu. On mě ne chce. *Co jsem si to jenom namlouvala?* nadávám si. *Co by si s tebou Christian Grey počal?* vysmívá se mi mé podvědomí. Ovíjím si paže kolem trupu, otáčím se zpátky k silnici a s úlevou zaznamenávám, že už svítí zelená. Rychle vyrážím po přechodu, vím, že mě Grey následuje. Před hotelem se k němu obracím čelem, ale nejsem schopná mu pohlédnout do očí.

„Díky za čaj i za to focení," zahučím.

„Anastasie. já." zarazí se. Úzkost v jeho hlase přitahuje moji pozornost, takže k němu bezděky vzhlédnu. Jeho šedý pohled je bezútěšný, nervózně si vjíždí prsty do vlasů. Vypadá zničeně a frustrovaně, má strhaný výraz a jeho sebevláda se někam vypařila.

„Copak, Christiane?" štěknu podrážděně, když pokračuje v mlčení. Zkrátka už chci vypadnout. Potřebuju sebrat svou křehkou zraněnou pýchu a pokusit se ji zase slepit dohromady.

„Hodně štěstí u státnic," zamumlá.

Ha! Tak to je ten důvod, proč vypadá tak zničeně? To má být jeho sbohem? Prostě mi popřeje štěstí u zkoušek?

„Díky." Nedaří se mi skrýt sarkasmus v hlase. „Sbohem, pane Greyi." Otáčím se na patě - celkem ohromená faktem, že u toho neklopýtnu -, a aniž bych mu věnovala další pohled, odcházím a mizím v podzemních garážích.

Jakmile mě pohltí betonová temnota parkoviště protkaná matným světlem zářivek, opřu se o stěnu a složím si hlavu do dlaní. Co jsem vlastně čekala? Cítím, jak se mi do očí hrnou nezvané a nevítané slzy. *Proč brečím?* Sesouvám se k zemi, kvůli té nesmyslné reakci jsem sama na sebe naštvaná. Přitahuju si kolena k tělu a choulím se do klubíčka. Chtěla bych se nějak scvrknout. Třeba by se ta absurdní bolest taky zmenšila. Pokládám si bradu na kolena a nechávám ty hloupé slzy téct proudem. Brečím pro ztrátu něčeho, co jsem nikdy neměla. *Jak směšné*... Oplakávat něco, co nikdy neexistovalo - pohřbené naděje, ztracené sny, zklamaná očekávání.

Nikdy předtím jsem nebyla tím, kdo byl odmítnut. Jasně, vždycky jsem byla mezi posledními, koho vybrali do družstva basketbalu nebo volejbalu, ale tomu rozumím - kombinace běhání a nějaké další činnosti, jakou je například házení balonu, to není nic pro mě. V jakémkoliv sportu jsem každému jenom přítěží.

Ještě nikdy jsem se nikomu takhle nenabídla. Můj život je jeden velký mindrák - jsem příliš bledá, hubená, nedbale upravená, neohrabaná - a tím dlouhý výčet mých nedostatků nekončí. Takže jsem zrovna nemusela

potenciální nápadníky odhánět. Jistě, byl tu jeden spolužák z hodin chemie, kterému jsem se líbila, ale nikdo předtím nevzbudil můj zájem. Nikdo, kromě Christiana Zatraceného Greye. Možná bych měla být vstřícnější vůči projevům sympatií Paula Claytona a Josého Rodrigueze, i když - jsem si jistá, že ani jeden z nich kvůli mně nevzlyká někde v koutě. Možná se jen potřebuju pořádně vybrečet.

Přestaň! Okamžitě s tím přestaň! zařve na mě podvědomí, ruce založené, zapřené na jedné noze a druhou si naštvaně podupává. *Nasedni do auta, mazej domů a koukej se učit. Zapomeň na něj... Hned! A přestaň se vyžívat v tom sebelítostivým svinstvu.*

Provádím hluboký nádech na uklidněnou a zvedám se. *No tak se vzpamatuj, Steeleová.* Vyrážím ke Kateině autu a cestou si otírám slzy z tváří. Už na něj nehodlám myslet. Budu tu nepříjemnou událost považovat za zkušenost a zkoncentruju se na zkoušky.

Když přicházím domů, Kate sedí u jídelního stolu před svým no - tebookem. Její uvítací úsměv uvadá, hned jak mě spatří.

„Ano, co se stalo?“

Ach ne. Jen ne inkvizici Katherine Kavanaghové. Akorát zavrtím hlavou, čímž jí dávám jasně najevo - *dej si pohov, Kavanaghová.* Ale zrovna tak bych mohla jednat s hluchým, slepým, němým.

„Tys brečela." Má výjimečný dar zdůrazňovat skutečnosti, které jsou na první pohled zatraceně zjevné. „Co ti ten bastard provedl?" zavrčí a působí u toho. ty bláho, fakt děsivě.

„Ale nic, Kate.“ A to je právě ten problém. V důsledku té myš lenky se trpce ušklíbnu.

„Tak proč jsi teda brečela? Ty nikdy nebrečíš," říká už mírněji. Stoupá si, z jejích zelených očí vyzařuje účast. Objímá mě a tiskne k sobě. Budu jí muset říct aspoň něco, abych ji setřásla.

„Málem mě přejel cyklista." Nic lepšího mě nenapadá, ale aspoň to na chvíli odpoutává její pozornost. od něj.

„Proboha, Ano - jsi v pořádku? Nejsi zraněná?" Podrží si mě v natažených pažích a zběžně mě kontroluje pohledem.

„Ne. Christian té srážce zabránil,“ hlesnu. „Ale byla jsem cel kem otřesená."

„Tak to chápu. A jaký to s ním vlastně bylo? Vždyť ty kafe ne - snášíš."

„Dala jsem si čaj. Bylo to fajn, ale není o čem vyprávět. Fakt nevím, proč mě pozval."

„Protože se mu líbíš, Ano." Spouští ruce podél těla.

„Teď už ne. Už se nesetkáme." Jo, daří se mi znít nezúčastněně.

„He?"

Sakra. Neskočila na to. Tak jako posledně odcházím do kuchyně, aby mi neviděla do obličeje.

„Vždyť to vidíš, Kate. on je prostě jiná liga," houknu přes rameno tak věcně, jak jenom dokážu.

„Co tím jako myslíš?"

„Ježiši, Kate, to je snad jasný." Prudce se otáčím, takže si čelí me ve dveřích kuchyně.

„Mně teda ne," říká. „Dobře, tak má víc peněz než ty. jenže, Ano, on má víc peněz než většina lidí v Americe!"

„Kate, on je. " škubnu rameny.

„Ano! Prokristapána, kolikrát ti to ještě budu muset říkat? Ty jsi super kost!" skáče mi do řeči. Ach ne, už je to tu zas.

„Kate, prosím. Chci se učit," přerušuju ji.

Zamračí se na mě.

„Dobře, chceš vidět ten článek? Je hotový. José udělal pár skvělých fotek."

Opravdu se chci týrat vizuální připomínkou krásného Christiana- Nechci-Tě-Greye?

„Že váháš.“ S nuceným úsměvem se loudám k notebooku. A on je tam, dívá se na mě z černobílé fotky. Upřeně mě sleduje a vidí, jak po něm toužím.

Předstírám, že článek čtu, ale celou dobu jen opětuju Greyův šedý pohled a snažím se přijít na to, proč by pro mě neměl být tím pravým. jeho vlastními slovy. A náhle mě to udeří přímo do očí. On je prostě příliš hezký. Jsme jako dva protipóly, jako bychom oba pocházeli z jiné dimenze. Najednou si připadám jako Ikarus, který se dostal až příliš blízko Slunci, zřítil se a skončil popálený. Teď už ta jeho slova dávají smysl. Tohle tím určitě myslel, teď už to odmítnutí beru lip. trochu. S tím se dá žít. Chápu to.

„Dobrá práce, Kate,“ vymáčknu ze sebe. „Jdu se učit.“ Už na něj nebudu myslet, aspoň pro teď. To si slibuju, když otevírám poznámky a začítám se do nich.

Teprve v posteli, když se pokouším usnout, dovoluju své mysli, aby se ve vzpomínkách zatoulala k tomu podivnému dopoledni. Znovu a znovu se vracím k té poznámce. *Na chození mě moc neužije.* Jsem na sebe naštvaná, že mi její význam nedošel hned. Dřív než mě držel v náruči a každičká molekula mého těla škemrala

o jeho polibek. Řekl to přece jasně - nestojí o mě jako o přítelkyni. Přetáčím se na bok. Napadá mě, jestli třeba nedrží celibát. Zavírám oči a začínám podléhat spánku. Třeba se pro někoho šetří. *Hmm, určitě ne pro tebe.* To se ozývá mé ospalé podvědomí a zasazuje mi poslední úder těsně předtím, než vypustí ze řetězu sny. Tu noc se mi zdá o šedých očích, vzorcích lístků v mléčné pěně, a já prchám temnými, strašidelně osvětlenými místy a netuším, jestli před něčím utíkám, nebo tomu běžím v ústrety. těžko říct.

Pokládám pero. Hotovo. Státnice jsou za mnou. Po tváři se mi rozlévá úsměv kočky Šklíby. A je to pravděpodobně můj první úsměv za poslední týden. Je pátek a my se večer chystáme slavit - jako *opravdu* slavit. Dokonce bych se mohla opít! V životě jsem se totiž neopila. Přes aulu letmo pohlédnu na Kate, která ještě pořád zuřivě píše. Pět minut do konce. A je to tu, konec mých školních let. Už nikdy nebudu muset takhle sedět mezi vynervovanými,

vzájemně separovanými studenty. V duchu samou radostí metám kozelce s vědomím toho, že je to jediné místo, kde něco takového dokážu. Kate dopisuje a odkládá tužku. Mrkne mým směrem a já teď pro změnu zachycuju její Šklíbin úsměv.

Zpátky domů jedeme společně v jejím mercedesu, o zkouškách se záměrně nebavíme. Kate je spíš zaujatá tím, co si oblékne večer do baru. U domu soustředěně lovím klíče v kabelce.

„Ano, máš tady balíček." Kate stojí na schodech a v ruce svírá zásilku zabalenou do hnědého kartonového papíru. *Zvláštní.* Na Amazonu jsem v poslední době nic neobjednávala. Kate mi ho podává a bere si ode mě klíče, aby odemkla. Balíček adresovaný slečně Anastasii Steeleové. Není na něm adresa ani jméno odesílatele. Možná je to od mámy nebo od Raye.

„To bude od našich."

„Tak to otevři!" Kate překypuje vzrušením, když se hrne do kuchyně pro naše *zkoušky-jsou-za-námi-hurá* šampaňské.

Otevírám zásilku a uvnitř nacházím polokožený box na knihy obsahující tři Zachovalé, na první pohled identické knížky ve staré textilní vazbě a jednoduchou bílou kartičku. Je na ní vzkaz, napsaný černým inkoustem a velmi úhledným písmem:

> *„ 'Proč jste mi nevěřila, že je to nebezpečné? Proč jste mě nevarovala? "*
>
> *„ (protože dámy vědí, na co si mají dávat pozor, neboť čtou romány, které je na takové nástrahy upozorní... "*

Okamžitě rozpoznávám úryvek z *Tess*. Jsem omráčená tou shodou náhod, vždyť jsem teď na své závěrečné zkoušce tři ho diny v kuse psala o románech Thomase Hardyho. Třeba to není náhoda. třeba je to úmysl. Pozorně si knihy prohlížím. Je to třísvazkové vydání *Tess z ďUbervillů.* Otevírám desky jedné z nich. Na titulní straně je starým typem písma vyraženo:

London: Jack R. Osgood McHvaine and Co., 1894.

Proboha - to je první vydání. Ty musely stát celé jmění - a já si okamžitě domýšlím, kdo mi je poslal. Kate, která teď stojí po mém boku, na ty knihy ohromeně zírá. Bere mi z ruky lístek.

„První vydání," hlesnu.

„Ne." Kateiny oči se rozšiřují úžasem. „Grey?"

Kývnu. „Nikdo jiný mě nenapadá."

„Co znamená ten vzkaz?"

„To netuším. Ale myslím, že je to varování - na mou duši, on mě už zase varuje. Copak se mu dobývám do dveří?" mračím se.

„Já vím, že se o něm nechceš bavit, Ano, ale on je do tebe vážně udělanej. Ať si tě varuje, nebo ne."

Celý uplynulý týden jsem si nedovolila na Greye ani pomyslet. Při - pouštím. jeho šedé oči mě ještě pořád pronásledují ve snech, a vím, že to zabere celou věčnost, než dostanu z hlavy ten pocit, co jsem měla, když mě držel v náručí,

než vymažu vzpomínky na jeho nádhernou vůni. Proč mi to jenom posílá? Jasně mi řekl, že nejsem nic pro něj.

„Našla jsem tu jedno první vydání *Tess* na prodej v New Yorku za čtrnáct tisíc dolarů. Ale to tvoje vypadá, že je v mnohem lepším stavu. Muselo stát víc." Kate to právě konzultuje se svým dobrým přítelem Googlem.

„Ten úryvek - to říká Tess své matce potom, co ji Alec ďUberville zneužije."

„Já vím," přemítá Kate. „Co se tím pokouší naznačit?"

„Nemám ponětí, a ani mě to nezajímá. Tohle od něj prostě nemůžu přijmout. Pošlu mu je zpátky se stejně nepochopitelným úryvkem z nějakého bezvýznamného místa v knize."

„Třeba z té části, kde ji Angel Clare posílá do prdele?" ptá se Kate s kamennou tváří.

„Jo, přesně z té," zahihňám se. Miluju Kate; vždycky mě podrží. Balím knihy zpátky a odkládám je na jídelní stůl. Kate mi podává sklenici šampaňského.

„Na konec zkoušek a na náš nový život v Seattlu," zakření se.

„Na konec zkoušek, na náš nový život v Seattlu a na výborné výsledky." Ťukáme si na to a pijeme.

Bar je hlučný a narvaný, plný téměř-absolventů, kteří se chtějí zpít do němoty. Připojuje se k nám José. Sice má před sebou ještě jeden ročník, ale má chuť slavit a dodává nám odvahu čelit naší nově nabyté svobodě tím, že nám všem kupuje džbán margarity. Když dopíjím pátou skleničku, je mi jasné, že na to šampaňské to nebyl úplně ideální nápad.

„Co teď budeš dělat, Ano?" huláká na mě José přes okolní hluk.

„Stěhujeme se s Kate do Seattlu. Rodiče jí tam koupili byt."

„Dios mío, co si tu teď počnu. Ale na tu mou výstavu přijedeš."

„Jasně že jo, José. Tu si za nic na světě nenechám ujít," ujišťuju ho s úsměvem a on mi pokládá ruku kolem pasu a přitahuje si mě blíž k sobě.

„To, že tam přijdeš, pro mě hrozně moc znamená, Ano," šeptá mi do ucha. „Dáš si ještě margaritu?"

„José Luisi Rodriguezi - ty se mě snažíš opít? Protože mám dojem, že se ti to daří," uculím se. „Myslím, že si dám radši pivo. Dojdu nám pro džbán."

„Víc pití, Ano!" zahlaholí Kate.

Kate má výdrž jako bejk. Ruku má omotanou kolem Leviho, jednoho z našich britských spolužáků a zavedeného fotografa studentských novin. Vzhledem k pokročilé opilosti už ale focení vzdal. Teď má oči jenom pro Kate. Ta je jako obvykle oslňující

- ve svém titěrném živůtku, upnutých džínách a vysokých podpatcích a s vyčesanými vlasy, jejichž uvolněné pramínky jí jemně lemují tvář. To já jsem spíš typ na trička a conversky, i když právě teď mám na sobě své nejpřiléhavější džíny. Vyvlékám se z Josého objetí a vstávám od stolu.

Jéje. Motá se mi hlava.

Musím se chytit opěradla židle. Dávat tequilu do koktejlů - kdo to kdy slyšel?

Cestou k baru mě napadá, že bych si měla zajít na dámy, když už stojím.

Uvažuješ bystře, Ano. Namáhavě se prodírám davem. U toalet je samozřejmě fronta, ale aspoň stojím v klidné a chladné chodbě. Sahám pro telefon, abych při tom čekání něčím zabila čas. *Hmm... Komu jsem to volala naposledy?* Josému? A předtím? To číslo nepoznávám. No jasně. Grey, myslím, že je to jeho číslo. Zachichotám se. Nemám představu, kolik je hodin; možná ho vzbudím. Třeba by mi mohl prozradit, proč mi poslal ty knihy a tu šifrovanou zprávu. Jestli chce, abych se od něj držela dál, má mi dát pokoj. Potlačuju opilecký úšklebek a mačkám zpětné volání. Bere to na druhé zazvonění.

„Anastasie?" Je překvapený, že volám. No, vlastně i já jsem překvapená, že mu volám. A pak si můj podroušený mozek něčeho všímá. jak poznal, že jsem to já?

„Proč jsi mi poslal ty knihy?" zabreptám opile.

„Anastasie, jsi v pořádku? Zníš nějak divně." Jeho hlas je plný znepokojení.

„Já nejsem ta divná, to ty." Tak - a má to. Teď to schytal od mé alkoholem povzbuzené odvahy.

„Anastasie, tys pila?“

„Co je ti do toho?“

„Jsem. zvědavý. Kde jsi?“

„V baru.“

„Ve kterém baru?“ Teď už zní podrážděně.

„V portlandském baru."

„Jak se dostaneš domů?“

„Však já už si cestu najdu.“ Tenhle rozhovor se zrovna nevyvíjí tak, jak jsem si představovala.

„Tak ve kterém jsi baru?“

„Proč jsi mi poslal ty knihy, Christiane?"

„Anastasie, kde jsi? Řekni mi to. Hned.“ Jeho tón je tak. tak panovačný. Ta jeho obvyklá posedlost kontrolovat cokoliv. Před- stavuju si ho jako filmového režiséra ze starých časů - v pumpkách, jak drží dobový megafon a rákosku. Při té představě se nahlas rozchechtám.

„Ty seš tak. dominantní," hihňám se.

„No tak, Ano, kde ksakru jsi?"

Christian Grey přede mnou kleje. Znovu se zachichotám. „Jsem v Portlandu. to je strááášně daleko od Seattlu."

„Kde v Portlandu?"

„Dobrou noc, Christiane."

„Ano!"

Zavěšuju. Ha! Jenže mi neřekl nic o těch knihách. Zamračím se. Mise nesplněna. Jsem fakt dost opilá - zatímco se posouvám v řadě, nepříjemně se mi točí hlava. Ale co, účelem dýchánku bylo se opít. A to se mi podařilo. Tak takové to teda je - *pravděpodobně to nebude zkušenost, kterou bych si chtěla zopakovat.* Fronta se posouvá a já se dostávám na řadu.

Otupěle civím na leták připevněný na vnitřní straně dveří toalety,

vychvalující přednosti bezpečného sexu. To mě podrž, je možný, že jsem právě volala Christianovi Greyovi? Sakra. Ozývá se vyzvánění mobilu. Samým leknutím nadskočím a překvapeně vyjeknu.

„Ahoj," vykoktám nesměle do sluchátka. S tím jsem teda nepočítala.

„Jedu si pro tebe," oznámí a zavěsí. Jenom Christian Grey dokáže znít tak chladně a zároveň tak výhrůžně.

Do háje. Soukám se do kalhot. Srdce mi buší na poplach. Jede si pro mě? *To ne.* Asi budu zvracet. nebo ne. jsem v pohodě. Tak počkat. Tahá mě za nos. Neřekla jsem mu, kde jsem. Nemůže mě tady najít. A mimoto, trvalo by mu hodiny se sem ze Seattlu dostat a tou dobou už tu dávno nebudeme. Myju si ruce a zkoumám svůj obličej v zrcadle. Působím lehce překrveně a trochu rozostřeně. *Hmm... to bude asi tou tequilou.*

Celou věčnost pak čekám u baru na džbán piva a konečně se vracím ke stolu.

„Bylas pryč tak dlouho," spílá mi Kate. „Kdes byla?"

„Čekala jsem ve frontě na dámy."

José s Levim vášnivě debatují o nějakém místním baseballovém týmu. José přerušuje svůj vášnivý výlev, aby nám všem nalil pivo, a já si pořádně přihnu.

„Kate, myslím, že se radši půjdu provětrat na čerstvý vzduch."

„Ty nic nevydržíš, Ano."

„Za pět minut jsem zpátky."

Znovu si razím cestu davem. Začíná se mi dělat špatně, motá se mi hlava a nohy mě nenesou zrovna jistě. Aspoň ne tak jistě jako obvykle.

Teprve když hltám chladný večerní vzduch na parkovišti, zjišťuju, jak moc jsem vlastně opilá. Mám ovlivněné vidění, opravdu vidím dvojmo jako ve starých animácích Toma a Jerryho. Asi budu zvracet. Proč jsem se vlastně tak zřídila?

„Ano," připojuje se ke mně José. „Jsi v pohodě?"

„Myslím, že jsem toho vypila trochu moc," usměju se na něj mdle.

„To já taky," zamumlá a zkoumavě se na mě zahledí tím svým tmavým pohledem. „Nepotřebuješ se opřít?" ptá se, přistupuje blíž a bere mě kolem pasu.

„José, je mi fajn. Myslím, že to zvládnu." Poněkud chabě se ho pokouším odstrčit.

„Prosím, Ano," zašeptá, to už mě drží v náručí a tiskne k sobě.

„José, co to děláš?"

„Ty víš, že tě mám rád, Ano. Prosím." Jednou rukou, kterou má položenou na mých bedrech, si mě přidržuje a druhou mi zvedá bradu. *To snad ne... on se mě chystá líbat.*

„Ne, José, přestaň - ne." Strkám do něj, ale jeho tělo je jako hradba tvořená pevnými svaly, nedokážu s ním hnout. Mezitím mi zanořil ruku do vlasů a teď si mě za ně přidržuje.

„Prosím, Ano, *cariño, "* šeptá těsně u mých rtů. Jeho dech je horký a voní příliš sladce - pivem a margaritou. Drobnými polibky si razí cestu podél hrany

mé čelisti až ke koutku úst. Vnímám svou rostoucí paniku, jsem opilá a nemám to pod kontrolou. Ten pocit mě dusí.

„José, ne," zaprosím. *Tohle nechci.* Jsi můj přítel a já asi budu zvracet.

„Myslím, že dáma řekla ne," ozývá se ze tmy tiše. A kruci! Christian Grey, on je tady. Jak? José mě pouští.

„Greyi," odtuší stroze.

S úzkostí stáčím pohled ke Christianovi. Ten pro změnu vraždí očima Josého, vzteky bez sebe. Do háje. Vtom se mi zvedá žaludek. Mé tělo už dál nedokáže udržet všechen ten alkohol a já v nuceném předklonu teatrálně zvracím na chodník.

„Ups - *Dios mío,* Ano!" José ode mě znechuceně odskakuje. Grey hmátne po mých vlasech, odstraňuje je z palebné zóny a jemně mě směruje k vyvýšenému květníku na okraji parkoviště. S nesmírnou úlevou zaznamenávám, že jsme v relativním přítmí.

„Pokud budeš ještě zvracet, udělej to tady. Podepřu tě."

Jednou rukou mě objímá kolem ramen, ve druhé svírá mé vlasy v provizorním culíku tak, aby mi nepadaly do obličeje. Nemotorně se ho pokouším odstrčit, ale vzápětí znovu zvracím. a pak ještě jednou. *Panebože... jak dlouho to bude trvat?* Dokonce

i poté, co mám žaludek prázdný a nic už ze mě nejde, zmítají mým tělem plané křečovité stahy. V duchu si přísahám, že už se nikdy v životě nenapiju. O tak příšerné situaci se stejně nedá mluvit nahlas. Konečně to ustává.

Rukama se opírám o cihlovou stěnu květináče, sotva se držím na nohou. Tak důkladné zvracení je opravdu vyčerpávající. Grey mě pouští a podává mi kapesník. Jenom on může mít čistý bavlněný kapesník s monogramem. *CTG...* Ani jsem nevěděla, že se takové dají ještě koupit. Když si otírám pusu, bezděky se zamýšlím nad tím, co znamená to *T.* Nedokážu se odhodlat k tomu, abych se na něj podívala. Propadám se hanbou, sama sebou znechucená. Momentálně toužím po tom, aby mě pohltila hlína pod těmi azalkami v květináči. Být všude jinde, jen ne tady.

José ještě pořád postává u vchodu do baru a sleduje nás. Se zaúpěním si skládám hlavu do dlaní. Tenhle okamžik je nepochybně tím nejhorším v mém životě. Hlava se mi točí už jenom z toho, jak se snažím vybavit ten, který vedl doposud - a jediné, co mě napadá, je Christianovo odmítnutí. Ale tohle je mnohem, mnohem víc než pouhé ponížení. Zariskuju jeden krátký pohled do jeho obličeje. Dívá se na mě, ve tváři naprosto vyrovnaný, nic neříkající výraz. Otáčím se k Josému, který sám vypadá poněkud zahanbeně a je zrovna tak jako já dost vycukaný z Greye. Prošpikuju ho zlostným pohledem. Mám pár vybraných slov, kterými bych ráda počastovala svého takříkajíc nejlepšího kamaráda, ale žádné z nich se nedá vyslovit před panem výkonným ředitelem Christianem Greyem. *To si snad děláš srandu, Ano. Právě tě viděl, jak házíš šavli na chodník a do místní flóry. Už si jistě povšimnul, že se nechováš jako dáma.*

„Já, ehm. uvidíme se vevnitř," zahuhlá José navzdory tomu, že ho nikdo z nás nevnímá, a vytrácí se zpátky do budovy. Zůstávám s Greyem sama. Ach ne. Co mu mám jako vykládat? Začnu tím, že se omluvím za ten telefon.

„Omlouvám se," zadrmolím s pohledem zapíchnutým do kapesníku, který zuřivě žmoulám mezi prsty. *Je tak jemný.*

„Za co se omlouváš, Anastasie?"

Kčertu, hodlá si mě vychutnat.

„Hlavně za ten telefon. Za to, že mi bylo špatně. Eh, ten seznam je nekonečný," zaskučím a cítím, jak se mi hrne krev do tváří. *Prosím, prosím, můžu už umřít?*

„Tohle se přihodilo každému, jen možná ne tak dramaticky jako tobě," pronáší suše. „Jde o to, že musíš znát své meze, Anastasie. Teda, já jsem pro posouvání mezí všema deseti, ale vážně, tohle jsi přehnala. Hodláš z toho udělat zvyk?"

Z přebytku alkoholu a rozčilení se mi asi rozskočí hlav a. Co je mu sakra do toho? Nezvala jsem ho sem. Mluví, jako by mu bylo pětačtyřicet, peskuje mě jako nějaký rozmazlený děcko. Část mého já by mu s chutí vmetla do tváře, že pokud se mi zachce zpít se do němoty každou noc, bude to jen mé rozhodnutí - nic, do čeho by mi mohl kecat. Ale nemám na to dost odvahy Ne teď, když jsem se před ním pozvracela. Proč vlastně nevzal nohy na ramena?

„Ne," hlesnu místo toho kajícně. „Ještě nikdy jsem se neopila. A právě teď ze všeho nejvíc toužím po tom, aby se to už nikdy neopakovalo."

Já prostě nechápu, proč sem přišel. Začíná se mi dělat mdlo. Všímá si toho a zachytí mě dřív, než upadnu; nadlehčuje mě ve svém objetí a tiskne k sobě jako malé dítě.

„Tak pojď, odvezu tě domů," broukne.

„Musím to říct Kate." *Už zase jsem v jeho náručí.*

„Může jí to říct můj bratr."

„Cože?"

„Můj bratr Elliot se právě baví se slečnou Kavanaghovou."

„Aha?" Nějak to nechápu.

„Byl se mnou, když jsi mi volala."

„V Seattlu?" Jsem z toho nějaká zmatená.

„Ne, ještě pořád bydlím v Heathmanu."

Ještě? Proč?

„Jak jsi mě našel?"

„Napíchnul jsem ti mobil, Anastasie."

No jasně že jo. Jak je to možné? Je to vůbec legální? *Šmírák jeden,* zasyčí mé podvědomí skrz ten tequilový opar, který mi stále zatemňuje mozek. Ale z nějakého důvodu - nejspíš proto, že se jedná o *něj* - ho ignoruju.

„Mělas bundu nebo nějakou kabelku?"

„Ehm. jo, obojí. Christiane, prosím, musím to říct Kate. Měla by strach." Stáhne rty do tvrdé linky a naštvaně zafuní.

„Když musíš."

Pouští mě ze svého sevření a za ruku odvádí zpátky do baru. Jse m zesláblá, stále opilá, ztrapněná, vyčerpaná, ponížená. a nějakým zvláštním nedopatřením, naprosto mimo očekávání, rozechvělá. Pevně svírá mou dlaň - a já se topím ve svých pocitech. Budu potřebovat aspoň týden, abych je všechny zpracovala.

Uvnitř je našlapáno a hlučno; začali hrát a taneční parket praská ve švech. Kate u našeho stolu není a José se někam vytratil. Osamělý Levi tam působí jako kůl v plotě.

„Kde je Kate?“ zakřičím na něj přes ten rámus. V hlavě mi začíná tepat do rytmu dunivých basů hu dby.

„Tancuje," zařve na mě Levi a já vidím, jak je naštvaný. Podezíravě si měří Christiana. Soukám se do svého černého kabátku a křížem přes rameno si věším tašku. Jakmile si promluvím s Kate, jsem připravená odejít.

Pokládám ruku na Christianovu paži, stoupám si na špičky a křičím mu to do ucha: „Je na parketu." Nosem se přitom otírám o jeho vlasy, vdechuju jeho čistou, svěží vůni. A všechny ty neznámé zakázané pocity, které jsem se snažila potlačovat, vzlínají na povrch a zaplavují mé vyprahlé nitro. Cítím, jak se mi do tváří hrne krev, a někde hluboko, hluboko uvnitř příjemné trnutí.

Christian převrací oči, znovu mě bere za ruku a vleče za sebou k baru. Obsluha se mu okamžitě věnuje, pan Kontrolou Posedlý Grey zkrátka čekat nemusí. Copak mu jde všechno tak snadno? Neslyším, co objednává. Nakonec mi podává ohromnou sklenici plnou studené vody.

„Pij!" houkne na mě jako rozkaz.

Světla stroboskopů se točí a poskakují v rytmu hudby, vrhají zvláštní směs barevného světla a stínů na bar a jeho klientelu. Chri stian je chvíli zelený, pak modrý, zářivě bílý a nakonec démonicky rudý. Přísně mě sleduje. Váhavě usrkávám.

„Všechno!" zavelí.

Je tak despotický. Rukou si pročísne rozcuchané vlasy. Působí frustrovaně, naštvaně. Co ho žere? Teda kromě hloupé opilé holky, která mu volá vprostřed noci, takže získá dojem, že je nutné ji zachránit. Načež se ukazuje, že je opravdu nezbytné ji bránit před jejím těžce zamilovaným kamarádem. A kterou nakonec vidí zvracet ke svým nohám. *Bože, Ano… dokážeš se přes to vůbec někdy přenést?* mlaskne mé podvědomí nesouhlasně a vrhne na mě přísný pohled přes obroučky svých půlměsíčkových brýlí.

Trochu se zapotácím, Christian mi pokládá ruku na rameno, aby mě stabilizoval. Dělám, co mi přikázal, a piju až do dna. Teď mám pro změnu žaludek na vodě. Bere mi sklenici z ruky a pokládá ji na bar. I přes opilecký opar si všímám, co má na sobě: volnou bílou bavlněnou košili, dobře padnoucí džíny, černé conversky a tmavé sako s proužky. Košili nemá u krku dopnutou a já vidím, jak se mu ve výstřihu lesknou jemné chloupky. A v mém společensky unaveném rozpoložení mi to přijde. rajcovní.

Do třetice mě bere za ruku. Ty bláho - on mě vede na parket. No potěš, já

přece netancuju. Zaznamenává můj odpor a já v barevném spektru spatřím jeho pobavený, lehce potměšilý úsměv. Prudkým cuknutím si mě přitahuje k sobě a já se už zase ocitám v jeho náručí. Začíná se mnou tančit a doopravdy mě vede. Páni, ten teda umí tancovat! Nemůžu se vzpamatovat z toho, že s ním držím krok. Možná je to tím, že jsem opilá. Pěvně si mě k sobě tiskne, jeho tělo proti mému.Kdyby mě nedržel tak dobře, jsem si jistá, že bych se mu bezvládně svezla k nohám. Do mysli se mi vkrádá mámino často opakované varování: *Nikdy nevěř chlapovi, který umí tancovat.*

Zvolna nás provádí skrz dav tanečníků na druhou stranu parketu, až se ocitáme u Kate a Elliota, Christianova bratra. Hlasitá hudba zlomyslně buší uvnitř i vně mé hlavy. *Ach ne. Kate předvádí ty své pohyby.* Může si zadek ukroutit a to dělá jen tehdy, když se jí někdo líbí. Jako opravdu líbí. To znamená, že ráno snídáme ve třech. *Kate!*

Christian se naklání a něco křičí Elliotovi do ucha. Já mu nero - zumím. Elliot je vysoký a ramenatý, má světlé vlnité vlasy a jiskrný hříšný pohled. Pod vlivem toho oslňujícího osvětlení nedokážu určit barvu jeho očí. Zazubí se a přitáhne si Kate do svého objetí. A ta je v něm víc než spokojená. *Kate!* Navzdory svému podroušení jsem celkem v šoku. Vždyť se s ním právě seznámila. Odkývá Elliotovi cokoliv, co jí právě řekl, a s úsměvem mi mává. Christian nás vyvádí z tanečního parketu dvojnásobnou rychlostí.

Takže s Kate jsem nakonec vůbec nemluvila. Je opravdu v pořádku? Je mi jasné, kam ti dva směřují. *Budují muset udělat přednášku o bezpečném sexu.* Tajně doufám, že četla jeden z těch letáků na dveřích místních toalet. Myšlenky mi divoce víří hlavou a bojují s opilostí a pocitem zmatenosti. Je tu tak horko, takový hluk, příliš mnoho barev - moc světla. Točí se mi hlava. ale ne, zdá se, že se podlaha přibližuje k mému obličeji, aspoň to tak vypadá. A poslední věc, kterou slyším, než úplně ztratím vědomí, je Christianova kletba.

„Do hajzlu!"

Kapitola 5

Je tu ticho. Světlo je tlumené. V téhle posteli je tak příjemně a teploučko. *Hmm...* Otevírám oči a prožívám chvilku klidu a míru, vychutnávám si pohled na velmi zvláštní neznámý prostor, který mě obklopuje. Nemám nejmenší tušení, kde jsem. Čelo postele za mou hlavou má tvar obrovského slunce. Je mi nějak povědomé. Místnost je rozlehá a vzdušná, luxusně zařízená v hnědé, zlaté a béžové. To už jsem někde viděla. Kde jenom? Můj otupený mozek se těžce prodírá nedávno získanými vizuálními vzpomínkami. Ty bláho. Já jsem v hotelu Heathman. v apartmá. V podobném pokoji jsem přece byla s Kate. Tenhle vypadá větší. A sakra, jsem v apartmá Christiana Greye. Jak jsem se sem dostala?

Zvolna se mi vybavují útržkovité vzpomínky na minulou noc. Pití - *ach ne, to*

pití - telefonát - *ach bože, ten telefonát* - zvracení - *proboha, to zvracení.* José a pak Christian. *Ach ne.* V duchu jsem takhle malinká. Nepamatuju si, jak jsem se sem dostala. Mám na sobě svoje tričko, podprsenku a kalhotky. Žádné ponožky. Žádné džíny. *Do háje.*

Podívám se na noční stolek. Je na něm sklenice pomerančového džusu a dvě bílé tablety. Advil. Jenom takový maniak jako on může myslet na všechno. Sedám si a polykám prášky. Vlastně se necítím až tak zle, nejspíš mnohem lip, než si zasluhuju. Pomerančový džus chutná božsky.

Ozývá se zaklepání na dveře. Srdce mi skáče až do krku, takže nedokážu promluvit. I tak otevírá dveře a vchází dovnitř.

No to mě podrž, on byl cvičit. Má na sobě šedé sportovní kalhoty, které mu *tím způsobem* visí z boků, a šedé triko, které je propocené stejně jako jeho vlasy. *Christian Grey se potí, to zjištění se mnou dělá zvláštní věci.* S důkladným nádechem zavírám oči. Jsem jako dvouleté dítě - když pevně zavřu víčka, jako bych tu nebyla.

„Dobré ráno, Anastasie. Jak se cítíš?"

„Lip, než si zasloužím," zadrmolím.

Opatrně na něj vykouknu zpod řas. Pokládá na židli velkou nákupní tašku a chytá do rukou oba konce ručníku, který má pře hozený kolem krku. Upře na mě ten svůj temně šedý pohled a já jako obvykle netuším, co se mu honí hlavou. Umí tak dobře skrývat myšlenky a pocity.

„Jak jsem se sem dostala?" Můj hlas zní tence, zkroušeně.

Sedá si na okraj postele. Je tak blízko, že bych se ho mohla dotknout, tak blízko, že ho cítím. *Božínku...* pot, sprchový gel a Christian. To je opojný koktejl - o moc lepší než margarita, to už můžu tvrdit z vlastní zkušenosti.

„Když jsi omdlela, nechtěl jsem kožené potahy ve svém autě ohrozit tím, že bych tě vezl až domů. Tak jsem tě vzal sem," vysvětluje lakonicky.

„To tys mě ukládal do postele?"

„Ano." Tváří se netečně.

„Zvracela jsem ještě?" ptám se tichým hláskem.

„Ne."

„To tys mě svlékal?" zašeptám.

„Ano.“ Tázavě zvedá obočí, protože já vzápětí šíleně ru dnu.

„Takže jsme se spolu.“ hlesnu. V ústech mi hrůzou vysychá, ani nejsem schopná dokončit otázku. Jen zírám na své ruce.

„Anastasie, bylas v podstatě v kómatu. Nekrofilie není právě mým šálkem kávy. Mám rád své ženy při smyslech a schopné vnímat," pronáší suše.

„Je mi to hrozně líto."

Jeho rty se zvedají v lehce pokřiveném úsměvu.

„Byl to velmi zábavný večer. Jen tak na něj nezapomenu."

Já taky ne - on se mi posmívá, mizera jeden. Neprosila jsem se ho, aby si pro mě jezdil. Jenže se nějakým záhadným způsobem přihodilo, že se kvůli tomu cítím provinile.

„Nenutila jsem tě, abys po mně slídil s nějakým bondovským programem, který vyvíjíš pro papaláše," vyrukuju na něj. Zatváří se překvapeně, a pokud se nemýlím, i trochu dotčeně.

„Tak za prvé, technologie na sledování mobilů se dá stáhnout z internetu. Za druhé, moje společnost nevyvíjí ani nevyrábí žádný druh sledovacího zařízení. A za třetí, kdybych si pro tebe nedojel, pravděpodobně by ses probudila ve fotografově posteli, a pokud si dobře vzpomínám, nebylas zrovna nadšená z toho, jak tě dobýval," prohlašuje kysele.

Dobýval?! Vrhnu na něj pobavený pohled. Nazlobeně mě sleduje - z očí mu sálá ukřivděnost. Zkouším si skousnout spodní ret, abych se nerozesmála, jenže selhávám.

„Ze kterého století jsi utekl? Mluvíš jako nějaký rytíř od dvora."

Jeho nálada se viditelně zvedá. Roztává mu pohled a jeho vý raz se mění v uvolněný, dokonce zaznamenávám stopu úsměvu na rtech.

„To si teda nemyslím, Anastasie. Tak nanejvýš temný rytíř.“ S trpkým úšklebkem zatřese hlavou. „Jedlas vůbec včera večer?" ptá se mě kriticky. Zavrtím hlavou. K jakému to závažnému prohřešku jsem se právě přiznala? Zatne čelisti, ale jeho netečný vý raz se nemění.

„Musíš jíst. To proto ti bylo tak zle. Upřímně, Anastasie, to je při pití pravidlo číslo jedna." Rukou si prohrábne vlasy a já už vím, že to dělává, když je rozzlobený.

„Hodláš mě tu dál peskovat?"

„To si myslíš, že dělám?"

„To si teda myslím."

„Máš štěstí, že tě jenom peskuju."

„Co tím chceš říct?"

„Jenom to, že kdybys byla moje, nesedla by sis týden na za dek - po tom, cos včera předvedla. Nejedlas, opila ses, vystavila ses nebezpečí." Se zhrozeným výrazem zavírá oči, nepatrně se zachvěje. Když se na mě znovu podívá, probodne mě tvrdým pohledem. „Nedokážu ani pomyslet na to, co se ti mohlo stát."

Taky se na něj zamračím. Co má za problém? Co to s ním jenom je? Prý: *Kdybych byla jeho*... A to teda nejsem. I když, část mého já by možná chtěla. To pomyšlení přebíjí moje rozhořčení nad jeho namyšleným projevem. Až se zastydím za vrtkavost svého podvědomí - při představě, že bych byla jeho, předvádí oslavný taneček v jasně rudé hula-hula sukýnce.

„Byla bych v pohodě. Vždyť jsem byla s Kate."

„A co ten fotograf?" vyjede na mně.

Hmm... mládě José. To si s ním ještě vyřídím.

„José to zkrátka přepísknul," pokrčím rameny.

„No tak až to přepískne příště, měl by mu někdo dát lekci slušného chování."

„Ty jsi celkem pedant, co?" zasyčím na něj.

„Eh, Anastasie. to si ani nedokážeš představit." Vědoucně přimhouří oči,

potom se šibalsky uculí. Je to odzbrojující. V jednu chvíli jsem zmatená a rozzlobená, a v další hltám očima jeho oslnivý úsměv. *Páni*... jsem naprosto uchvácená, a to jenom proto, že se směje tak zřídka. Dočista zapomínám, o čem mluvil.

„Jdu si dát sprchu. Nebo bys chtěla jít první?" Naklání hlavu k jedné straně, ještě pořád se usmívá. Tep se mi zrychluje a prodloužená mícha odmítá vysílat do plic pokyny k dýchání. Jeho úsměv se rozšiřuje, zvedá ruku a palcem mi přejíždí po tváři a přes spodní ret.

„Dýchej, Anastasie," zašeptá a vstane. „Za patnáct minut tu bude snídaně. Už musíš umírat hlady." Odchází do koupelny a zavírá za sebou dveře.

Vydechuju vzduch, který jsem doteď zadržovala. Proč je tak zatraceně přitažlivý? Právě teď mám chuť vstát a jít do té sprchy s ním. Takhle jsem se ještě kvůli nikomu necítila. Vnímám, jak se ve mně bouří hormony. Ještě teď cítím na tváři a spodním rtu cestičku, kterou tam zanechal jeho palec. Jako bych se svíjela pod nějakou znepokojivou bolestnou. potřebou. Nerozumím tomu. *Hmm... Touha.* To je ono. Takhle vypadá touha.

Lehám si zpátky na nadýchaný péřový polštář. *Kdybys byla moje.* Ach bože. co bych za to dala. Je jediným mužem, který mi kdy rozproudil krev v žilách. A zároveň na mě působí tak protichůdně; je příliš složitý až komplikovaný, a matoucí. Nejdřív mě odmítne, pak mi pošle kolekci knih za čtrnáct tisíc dolarů a nakonec mě sleduje jako nějaký fanatik. A navzdory tomu jsem strávila noc v jeho hotelovém pokoji a cítím se v bezpečí. Chráněná. Záleží mu na mně natolik, že přijel a vysvobodil mě ze situace, kterou si špatně vyložil jako nebezpečnou. Ne, ne, on není temný rytíř, ale zachránce v lesklé zbroji - klasický romantický hrdina - Sir Gawain nebo Sir Lancelot.

Hrabu se z jeho postele a zoufale pátrám po svých džínách. On vychází z koupelny, je mokrý, na kůži se mu lesknou kapky vody. Ještě se neoholil a všechno, co má na sobě, je ručník kolem pasu. A pak jsem tu já - a mé dvě holé nemotorné nohy. Je překvapený, že už jsem vstala. Těžkne mu pohled.

„Jestli hledáš svoje džíny, nechal jsem je vyprat. Ušpinila sis je."

„Aha." Jsem rudá jako řepa. Proč mě proboha vždycky tak rozhodí?

„Poslal jsem Taylora, aby ti obstaral jiné. A taky nějaké boty. Je to v té tašce na židli."

Čisté oblečení. Jak nečekaný bonus.

„Ehm. tak já si dám tu sprchu," zamumlám. „A díky." Co jiného můžu říct? Popadnu tašku a prchám do koupelny, pryč od znepokojující blízkosti nahého Christiana. Michelangelův David je proti němu nicka.

Koupelna je ještě horká a plná páry. Svlékám se a rychle vstupuju do sprchy, už se nemůžu dočkat, až se ocitnu pod očistným proudem vody. Stéká po mně a já nastavuju obličej jejím vítaným přívalům.

Chci Christiana Greye. Strašně moc. To je holý fakt. Poprvé ve svém životě toužím být s mužem. Chci na sobě cítit jeho ruce a ústa.

Řekl, že má rád ženy při smyslech. *Takže asi nedrží celibát.* Ale o nic se

nepokusil, aspoň ne tak jako Paul a José. Tomu nerozumím. Chce mě vůbec? Minulý týden mě nepolíbil. Odpuzuju ho snad? Ale přece jsem tady, přivedl si mě sem. Prostě nechápu, jakou hru se mnou hraje. Co se mu honí hlavou? *Strávilas celou noc v jeho posteli a on se tě ani nedotknul, Ano. Dej si dvě a dvě dohromady.* Mé podvědomí vystrčilo svou ošklivou jízlivou hlavu. Přehlížím ho.

Voda je teplá a konejšivá. *Hmm...* Mohla bych v té sprše v jeho koupelně stát navěky. Natahuju se pro sprchový gel, voní jako on. Nádherně. Roztírám si ho po těle a představuju si, že je to on - to on vtírá to voňavé mýdlo do mé kůže na prsou, na břiše, mezi stehny; to jeho ruce s těmi dlouhými prsty. Srdce mi pádí jako splašené. To je tak. příjemné.

„Je tu snídaně." Jeho zaklepání na dveře mě poleká.

„J-jasně," vykoktám překvapeně, když jsem tak krůtě vytržena z erotického snění.

Vylézám ze sprchy a beru si dva ručníky. Do jednoho si balím vlasy ve stylu Carmen Mirandy. Do druhého se rychle suším, ignoruju přitom ten příjemný pocit, který vyvolává tření na mé náhle přecitlivělé pokožce.

Zalovím v tašce pro nové džíny. A zjišťuju, že mi Taylor nepřine sl jenom kalhoty a nové conversky, ale taky světle modrou halenku, ponožky a. spodní prádlo. Božínku. Čistá podprsenka a kalhotky

- i když takové přízemní a prosté pojmenování je v žádném případě nevystihuje. Mají exkluzivní design luxusního evropského dámského prádla. Jemňounká, světle modrá látka a samá krajka. *Pane jo.* Nevycházím z úžasu a taky jsem z toho lehce nesvá. Hlavně když zjišťuju, že mi perfektně sedí. *No jasně že sedí, jakpak by taky ne?* Při představě, jak mi Vojenský Sestřih kupuje prádlo v některém z těch značkových obchodů, se mi hrne krev do tváří. To by mě zajímalo, co dalšího má ještě v popisu práce.

Spěšně se oblékám. I ten zbytek je přesně má velikost. Narychlo si vysouším vlasy ručníkem a marně se pokouším je přimět ke kázni. Jako obvykle odmítají spolupracovat, a tak mi nezbývá nic jiného, než je sepnout do gumičky. kterou nemám. Nějakou bych měla mít v tašce, ať už je kdekoliv. Nabírám si pořádný doušek vzduchu do plic. Nadešel čas postavit se Panu Matoucímu čelem.

S úlevou zjišťuju, že je ložnice prázdná. Honem se rozhlížím po své tašce, ale nikde ji nevidím. Znovu se zhluboka nadechuju a vcházím do obytného prostoru apartmá. Je obrovský Je tu okázalá část určená k sezení, plná sedaček s měkkým polstrováním, do detailu propracovaný konferenční stolek s hromadou velkých, exkluzivně vypadajících knih, pracovní kout se supermoderním iMacem a obrovská plazmová televize na zdi. Christian sedí na druhé straně pokoje u jídelního stolu a čte si noviny. Celé to tu má velikost tenisového kurtu, přibližně. Ne že bych hrála tenis, ale párkrát jsem při tom viděla Kate. *Kate!*

„Kruci, Kate!" vyjeknu. Christian ke mně zvedá oči.

„Ví, že jsi tady a stále naživu. Posílal jsem Elliotovi zprávu," říká s drobným pobavením v hlase.

Ale ne. Vzpomínám si na ten její včerejší vášnivý taneční výstup. Všechny ty její patentované pohyby, použité s maximálním efektem a za jediným účelem - nic menšího než svést Christianova bratra! Co si pomyslí o tom, že jsem skončila tady? Ještě nikdy jsem přes noc nezůstala venku. A ona je pořád s Elliotem. Něco takového udělala jenom dvakrát a já pak pokaždé musela týden po rozchodu snášet pohled na to její obludné králíčkové pyžamo. Bude si myslet, že jsem taky měla sex na jednu noc.

Christian se na mě přísně zadívá. Na bílé bavlněné košili nemá dopnuté knoflíčky u krku ani na manžetách.

„Sedni si," nařizuje mi a ukáže na místo u stolu. Přecházím pokoj a sedám si naproti němu, jak mi přikázal. Stůl se pod tím množstvím jídla téměř prohýbá.

„Nevěděl jsem, co ti chutná, tak jsem objednal výběr ze snídaňového menu," věnuje mi pokřivený omluvný úsměv.

„To je ale hrozná zhýralost," zabrblám. Navzdory tomu, že jsem hladová, vyvádí mě ta možnost volby z míry. Nakonec si vybírám lívance s javorovým sirupem a míchaná vejce se šunkou. Christian se vrací ke své omeletě z bílků a pokouší se skrýt uculení. Jídlo je vynikající.

„Čaj?" ptá se mě.

„Ano, prosím."

Podává mi malou konvičku s horkou vodou a sáček čaje English Breakfast na talířku. Ježkovy oči, on si pamatuje, jak piju čaj.

„Máš mokré vlasy," vyčiní mi.

„Nemohla jsem najít fén," kuňknu rozpačitě. Ne že bych ho hl edala.

Stiskne rty do tvrdé přímky, ale neřekne nic.

„Děkuju za to oblečení."

„Rádo se stalo, Anastasie. Ta barva ti sluší."

S uzarděním klopím oči ke svým prstům.

„Myslím, že by ses opravdu měla naučit přijímat komplimenty," pokárá mě.

„Měla bych ti za ty šaty zaplatit."

Tak, a teď se na mě dívá, jako bych ho nějak urazila. Honem pokračuj u.

„Už jsi mi dal ty knihy, které samozřejmě nemůžu přijmout. Ale to oblečení. prosím, nech mě to zaplatit," váhavě se na něj usměju.

„Anastasie, věř mi, já si to můžu d ovolit."

„Ale o to přece nejde. Proč bys mi měl kupovat oblečení?"

„Protože můžu." V očích se mu ďábelsky zablýskne.

„To, že něco můžeš, ještě neznamená, že to uděláš," namítám tiše a on se na mě tázavě zadívá. V očích mu stále jiskří a já mám najednou pocit, že se bavíme o něčem jiném, jenže nevím o čem. Což mi připomíná.

„Proč jsi mi vlastně posílal ty knihy, Christiane?" vydechnu měkce.

Odkládá svůj příbor a soustředěně se na mě dívá. Jeho oči teď planou nějakou neuchopitelnou emocí. U všech svátých - až mi z toho vysychá v puse.

„No. když tě málem přejel ten cyklista - a já tě potom držel a ty ses mi snažila očima vsugerovat, abych tě políbil. " odmlčí se a trhne rameny. „Měl jsem

dojem, že ti dlužím omluvu. A varování." Rukou si prohrábne vlasy. „Anastasie, já nejsem typ chlapa, co na to jde přes srdce a květiny. Nenavazuji milostné vztahy. A mám velmi zvláštní záliby. Měla bys na mě zapomenout." Zavírá oči, jako by to na něj bylo příliš. „Jenže. něco na tobě je, takže je pro mě skoro nemožné si od tebe udržovat odstup. Ale myslím, že toho už sis všimla."

Najednou nemám na jídlo ani pomyšlení. *On si nedokáže udržet odstup?!*

„Tak si ten odstup neudržuj," zašeptám.

Zalapá po dechu, samým překvapením se mu rozšiřují oči. „Ty vůbec nevíš, o čem mluvíš."

„Tak mi to objasni."

Sedíme a zíráme na sebe, ani jeden z nás už nejí.

„Takže ty nedržíš celibát," vydechnu.

v jeho očích probleskne pobavení.

„Ne, Anastasie, to teda nedržím." Dělá pauzu, aby mi dal čas tuhle informaci zpracovat, a já velmi pravděpodobně opět rudnu. Filtr mezi mým mozkem a pusou je už zase mimo provoz. Nemůžu uvěřit, že jsem to vyslovila nahlas.

„Co máš v plánu na dalších pár dnů?" ptá se zastřeně.

„Dnes jdu do práce, od dvanácti. Kolik je vlastně hodin?" zpanikařím.

„Právě bylo deset; máš spoustu času. A co zítra?" Pokládá si lokty na stůl, bradou se opírá o dlouhé sepnuté prsty.

„Začínáme s Kate balit. Příští víkend se stěhujeme do Seattlu a já budu celý týden v práci u Claytonů."

„Už jste si v Seattlu našly bydlení?"

„Ano."

„Kde?"

„Nepamatuju si přesnou adresu. Je to někde v Pike Markét."

„Bydlím nedaleko," usměje se. „A jakou práci si hodláš v Seattlu najít?"

Kam tím svým vyptáváním míří? Inkvizice Christiana Greye je skoro stejně nesnesitelná jako Inkvizice Katherine Kavanaghové.

„Ucházím se o nějaké stáže. Čekám, až se mi ozvou."

„Ucházíš se i o místo v mé společnosti, jak jsem ti navrhoval?"

Jako na povel červenám. *No jasně, že ne!* „Ehm. ne."

„A co je špatného na mé společnosti?"

„Myslíš na tvé společnosti, nebo na tvé *společnosti?.“* ušklíbnu se na ně;j.

„Skutečně jste se na mě právě ušklíbla, slečno Steeleová?" Sklání hlavu k rameni, hádám, že se baví, ale těžko se mi to odha duje. Rudnu ještě víc a klopím pohled ke své nedojedené snídani. Nedokážu se mu dívat do očí, když používá tenhle tón.

„Taky bych chtěl ten ret skousnout," poznamená chraplavě.

Zalapám po vzduchu, vůbec jsem si neuvědomila, že si koušu spodní ret! Nejspíš mám pusu dokořán. To bude pravděpodobně ta nejerotičtější věc, kterou mi kdo v životě řekl. Strašně mi buší srdc e a mám obavy, že je slyšet můj

ztěžklý dech. Ježiši, samým vzrušením se chvěju, a to se mě ještě ani nedotknul. Nervózně se zavrtím a očima se znovu střetnu s jeho temným pohledem.

„Tak proč to neuděláš?" hlesnu provokativně.

„Protože se tě ani nedotknu, Anastasie - aspoň dokud k tomu nebudu mít tvůj písemný souhlas." Rty se mu pohnou v náznaku úsměvu.

Cože?

„Co tím jako myslíš?“

„Přesně to, co říkám,“ povzdechne si a zakroutí nad tím hlavou - pobaveně i rozladěně zároveň. „Musím ti to ukázat, Ana stasie. V kolik dnes končíš?"

„Kolem osmě."

„Dobře, mohli bychom zajet do Seattlu, dnes večer nebo třeba příští sobotu. Dáme si u mě večeři a já tě pak seznámím s fakty. Dál už to bude tvoje volba."

„Proč mi to nemůžeš říct teď?"

„Protože teď si vychutnávám svou snídani a tvou společnost. A protože jakmile pochopíš, o co se jedná, pravděpodobně už mě nebudeš chtít nikdy vidět."

Co má tohle znamenat? Unáší snad děti do otroctví na nějaké bohem zapomenuté místo na planetě? Je členem nějaké zločinecké organizace? Tím by se dalo vysvětlit, proč je tak bohatý Nebo je hluboce věřící? Je snad impotentní? To určitě ne - jistě by mě dokázal hned teď přesvědčit o opaku. Z přemítání nad všemi těmi možnostmi se mi nejspíš zavaří mozek. Tohle nikam nevede. Chci tu záhadu jménem Christian Grey rozluštit co nejdřív. A pokud je to jeho tajemství tak hrozné, že už ho nebudu chtít nikdy vidět, tak ať - aspoň se mi uleví. *Co si to tu namlouváš?* okřikne mě mé podvědomí. *Pokud se ukáže, že má pravdu, budeš na tom pěkně mizerně.*

„Ještě dnes," rozhoduju se.

Nevěřícně zvedá obočí.

„Jako Eva - už se nemůžeš dočkat jablka poznání," ušklíbne se.

„Skutečně jste se na mě právě ušklíbnul, pane Greyi?" popíchnu ho sladce. *A mám tě, náfuko!*

Místo jeho očí teď vidím jen úzké štěrbinky. Bere mobil a mačká rychlou volbu.

„Taylore, budu potřebovat Charlie Tango."

Charlie Tango?! Co to je?

„Z Portlandu, řekněme v půl deváté. Ne, zůstane přistavená u Escaly. Celou noc.“

Celou noc?!

„Ano. Na výzvu zítra ráno. Z Portlandu do Seattlu poletím já.“

Poletím?

„Pilot ať je v pohotovosti od půl jedenácté." Končí hovor. Žádné prosím ani děkuji.

„To vždycky všichni skáčou, jak pískáš?“

„Obvykle ano, pokud si chtějí udržet práci," pronese s kamennou tváří.

„A pokud pro tebe nepracují?"

„Dokážu být velmi přesvědčivý, Anastasie. Teď bys měla dojíst tu snídani. A potom tě hodím domů. U Claytonů tě vyzvednu v osm, až skončíš. Do Seattlu poletíme."

Zrychleně zamrkám.

„Poletíme?"

„Ano. Mám helikoptéru."

Civím na něj se spadlou bradou. Mám druhé rande s Christianem Tak-Strašně-Tajemným Greyem. Přešli jsme od kafe rovnou k lítání vrtulníkem. Páni.

„To poletíme do Seattlu helikoptérou?"

„Ano."

„Proč?"

Nasazuje ten svůj hříšný úsměv. „Protože můžeme. A teď to dojez."

Jak mám teď asi jíst? Poletím vrtulníkem do Seattlu. S C hristianem Greyem. Který chce kousat můj ret. Při tom pomyšlení se ošiju.

„Jez," řekne už ostřejším tónem. „Anastasie, plýtvání jídlem mě znervózňuje. Jez."

„Nedokážu to sníst všechno." Zírám na to množství jídla, které je ještě pořád na stole.

„Sněz, co máš na talíři. Kdyby ses včera pořádně najedla, nebyla bys tady a já bych nevykládal karty na stůl tak brzy.“ Ústa se mu stahují do tvrdé linky. Vypadá rozzlobeně.

Zachmuřeně se vracím ke své vystydlé snídani. *Na jídlo jsem prostě moc rozrušená, Christiane. Copak to nechápeš?* vysvětluje mu mé podvědomí. Ale jsem příliš zbabělá, než abych ty myšlenky vyslovila nahlas, zvlášť když je tak rozmrzelý. *Hmm,* jako malý kluk. Ani nevím, proč mě to pomyšlení tak pobavilo.

„Co je tady k smíchu?" ohrazuje se.

Jen zavrtím hlavou - to se mu neodvážím říct - a dál se věnuju jídlu. Když polykám poslední kousek lívance, nesměle na něj juknu. Zamyšleně mě sleduje.

„Hodná holka,“ pochválí mě. „Až si vysušíš vlasy, odvezu tě domů. Nechci, abys onemocněla." V jeho slovech jasně slyším nějaký nevyslovený příslib. *Na co zase myslí?* Vstávám od stolu a najednou mě napadne, jestli bych se ho neměla zeptat, zda vůbec smím, ale hned ten nápad zavrhuju. Zní to jako moc velká provokace. Cestou do ložnice se z náhlého popudu zarazím.

„Kdes vůbec v noci spal?“ Otáčím se a upřu na něj zpátky k židli, na které stále sedí, tázavý pohled. Nikde jsem tu nezahlédla žádnou deku nebo prostěradlo - možná že už to sklidil.

„V posteli," odpovídá prostě a už zase se tváří netečně.

„Aha.“

„Jistě, i pro mě to byla celkem novinka," usměje se.

„Myslíš to, že ses se mnou. nevyspal?" Tak - a řekla jsem to. Samozřejmě

rudnu.

„Ne.“ Zavrtí hlavou a zamračí se, jako by se mu vybavilo něco ošklivého. „Myslím to, že jsem spal s někým.“ Znovu bere do ruky noviny a pokračuje ve čtení.

Co zase proboha znamená tohle? To jako nikdy s nikým ne spal? Je snad panic? Tak nějak o tom pochybuju. Stojím tam a nevěřícně na něj hledím. On je bezpochyby tím nejtajemnějším člověkem, kterého jsem kdy poznala. Až pak mi najednou dochází, že jsem vlastně spala s Christianem Greyem. Nejradši bych si teď nafackovala - co bych dala za to, kdybych byla při smyslech a viděla ho, jak spí. Zranitelného. Ale nějak si to nedokážu ani představit. No, dnes v noci se to údajně všechno změní.

v ložnici prohledávám zásuvky prádelníku a nacházím fén. Pomocí prstů si suším vlasy, jak nejlíp dokážu. Jakmile to mám hotové, zamířím do koupelny. Chtěla bych si vyčistit zuby. Můj pohled padá na Christianův kartáček. To by bylo, jako bych ho kousek ochutnala. *Hmm...* Provinile se ohlédnu přes rameno ke dveřím a potom se opatrně dotknu štětinek kartáčku. Jsou vlhké. Takže už ho použil. Rychle ho beru, mačkám na něj trochu pasty a v rekordním čase si s ním čistím zuby. Cítím se *tak* nemravně. Ale bylo to úžasný vzrůšo.

Popadnu své tričko, podprsenku a kalhotky ze včerejška a všechno to ukládám do nákupní tašky, kterou přinesl Taylor. Odcházím zpátky do obytných prostor, abych našla kabátek a tašku. S hlubokou úlevou v ní nalézám gumičku do vlasů. Když si stahuju vlasy do culíku, Christian ze mě nespouští oči. Jeho pohled na sobě cítím, i když si pak sedám, abych počkala, až domluví. S někým totiž telefonuje.

„Chtějí dva? . Kolik to bude stát? . Dobře, a jakou tam máme úroveň bezpečnosti? ... To jako pojedou přes Suez? ... Jak moc bezpečný je Ben Sudan? ... A kdy dorazí do Dárfúru? ... Dobře, jdeme do toho. Průběžně mě informujte." Zavěšuje.

„Připravená?"

Kývnu. To by mě zajímalo, o čem to mluvil. Navléká si modré sako s proužky, bere klíčky od auta a vyráží ke dveřím.

„Až po vás, slečno Steeleová,“ zapřede, když mi je otevírá. Je ztělesněním nedbalé elegance.

Zůstávám stát, snad až příliš dlouho, a opájím se pohledem na něj. Když si pomyslím, že jsem s ním dnes v noci spala a on je pořád ještě tady, po vší té tequile a zvracení. A co víc, chce mě vzít do Seattlu. Proč mě? Tomu nerozumím. Procházím dveřmi a do mysli se mi znovu vkrádají jeho slova: *Něco na tobě je.* Inu, ty pocity jsou naprosto vzájemné, pane Greyi, a já tomu tajemství přijdu na kloub.

v tichosti kráčíme chodbou k výtahu. Zatímco čekáme, pokradmu se na něj podívám skrz řasy a on na mě mrkne koutkem oka. Plaše se usměju a jemu se zavlní rty.

Přijíždí výtah a my vcházíme dovnitř. Jsme sami. Náhle, z nějakého

nevysvětlitelného důvodu, nejspíš kvůli naší těsné blízkosti v tak uzavřeném prostoru, se atmosféra mezi námi mění; jiskří a plní se očekáváním. S rostoucím tepem se mi prohlubuje dech. Christian pootočí hlavu mým směrem, oči ocelově šedé. Skousnu si ret.

„Eh, seru na papírování!" procedí. Vrhá se ke mně a tlačí mě na stěnu výtahu. Dřív než se vzpamatuju, svírá mi jednou rukou obě zápěstí nad hlavou a tlakem svých boků mě drží v šachu. Ty bláho! Do druhé ruky bere můj culík a tahem za něj mi zvedá obličej. A pak už jsou jeho rty na mých. Taktak, že to nebolí. Z úst mi uniká překvapený sten, což je příležitost pro jeho jazyk. Okamžitě ji využívá a zkušeně se vkrádá dovnitř. Takhle mě ještě nikdo nelíbal. Můj jazyk se váhavě přidává k tomu jeho v pomalém smyslném tanci; vnímám všechny ty doteky a pocity a kroužení a tření. Zvedá ruku a pevně do ní chytá mou bradu, takže se nemůžu ani hnout. Jsem úplně bezmocná, ruce mám jako přikované, hlavu jako ve svěráku a trup pod lisem jeho boků. A na podbřišku cítím, jak moc je vzrušený. *Můj ty bože*... On mě chce! Christian Grey, řecký bůh, mě chce. A já chci jeho. Tady, teď, v tomhle výtahu.

„Ty. Jsi. Tak. Sladká," chraplavě dělí slovo od slova.

Výtah se zastavuje a dveře se otevírají. Christian během mrknutí oka ustupuje a nechává mě tam přišpendlenou viset. Zvenku na nás hledí tři muži v oblecích. Když přistupují, cukají jim koutky. Mám pocit, jako bych právě doběhla dostih, a obavy, že mi srdce proskočí stropem výtahu. Nutně bych se potřebovala předklonit a zapřít ruce o kolena. ale to by bylo příliš okaté.

Vrhám letmý pohled na Christiana. Vypadá tak vyrovnaně a klidně, jako kdyby právě doluštil křížovku v *The Seattle Times*. *To je tak nespravedlivé.* Copak to s ním vůbec nic neudělalo? Střelí po mně očima a učiní pomalý dlouhý výdech. Ha! Takže je na tom stejně. Má právě zrozená vnitřní bohyně předvádí malý vítězný taneček.

Naši spolucestující vystupují ve druhém patře. Nám zbývá ještě jedno.

„Ty sis čistila zuby," nařkne mě nevěřícně.

„Použila jsem tvůj kartáček," vydechnu.

Zvedá jeden koutek v polovičním úsměvu. „Eh, Anastasie Steeleová. co já si s vámi jenom počnu?"

v přízemí výtah zastavuje, Christian mě bere za ruku a vyvádí ven.

„Co to všichni s těmi výtahy mají?" zamumlá spíš pro sebe než pro mě, když si vykračuje přes halu. To já se vedle něj sotva držím na nohou, protože všechny mé životní funkce zůstaly beze zbytku rozprsknuté na podlaze a stěnách výtahu číslo tři hotelu Heathman.

Kapitola 6

Christian mi otevírá dveře spolujezdce u černého Audi SUV a já nastupuju. Tak tomu říkám auto. O tom výbuchu vášně ve výtahu se ještě nezmínil. Měla bych

snad já? Měli bychom o tom mluvit, nebo bude lepší předstírat, že se nic nestalo? Připadá mi to až neskutečné, můj první opravdový polibek bez zábran. S ubíhajícími minutami získává punc legendy o králi Artušovi nebo zkazky o bájné Atlantidě - jako by ani nikdy neexistoval, nikdy se neudál. *Možná se mi to jenom zdálo.* Ne. Dotknu se svých rtů - ještě jsou po jeho polibku naběhlé. Zcela určitě se to stalo. Jsem teď jiná? Po tomhle muži zoufale toužím a on toužil po mně.

Po očku ho sleduju. Vyzařuje z něj jeho obvyklé zdvořilé, lehce odměřené já.

To je tak matoucí.

Startuje motor a couvá ze svého místa na parkovišti. Pouští hudbu a interiér auta se plní tou nejsladší, nejmagičtější melodií dvou ženských hlasů. Páni. na mé rozjitřené smysly to má dvojnásobně silný účinek. Až mi z toho jde mráz po zádech. Christian vyjíždí na Jihozápadní Park Avenue, řídí s lehkostí a uvolněnou nenuceností.

„Co to posloucháme?"

„To je Flower Duet od Delibese z opery *Lakmé.* Líbí se ti to?“

„Christiane, je to naprosto úchvatný.”

„Taky si myslím,“ uculí se na mě. A na zlomek vteřiny vypadá na svůj věk: mladý, bezstarostný. a smrtelně krásný. Tak tohle je klíč k jeho srdci? Hudba? Sedím a poslouchám ty dva andělské hlasy - lákavé, svůdné.

„Můžu to slyšet ještě jednou?“

„Jistě." Christian stiskne nějaké tlačítko a mě znovu pohlcuje hudba. Je to jako pomalý, něžný a jistý útok na mé sluchové vjemy.

„Takže máš rád klasickou hudbu?" ptám se a doufám, že tak získám vzácný náhled do jeho soukromí.

„Můj hudební vkus je celkem různorodý, Anastasie, všechno od Thomase Tallise až po Kings of Leon. Záleží na náladě. A ty?"

„U mě taky tak. S tím rozdílem, že netuším, kdo je Thomas Tallis."

Střelí po mně krátkým pohledem a zase se vrací k řízení.

„Někdy ti ho pustím. Je to britský skladatel ze šestnáctého století. Tudorovská chrámová chorálová hudba." Uchechtne se. „Já vím, zní to hodně tajemně, ale je to opravdu krása."

Znovu přepíná hudbu a autem se rozezní Kings of Leon. Hmm. tohle znám. Sex on Fire. Jak příhodné. Tóny v reproduktorech náhle překrývá vyzváněcí melodie mobilu. Tlačítkem na volantu hovor přijímá.

„Grey," vyštěkne. Je tak odměřený.

„Pane Greyi, tady Welch. Mám pro vás ty informace, které jste požadoval," ozývá se bezbarvý, tak trochu drsný hlas.

„Dobře. Pošlete mi to mailem. Něco dalšího?"

„Ne, pane."

Christian to pokládá, hovor utichá a hudba začíná znovu hrát. Neřekl na shledanou ani děkuji. Jsem tak šťastná, že jsem se ani nezaobírala myšlenkou ucházet se o místo v jeho společnosti. Už jenom při té představě se záchvějů. Na

můj vkus jedná se svými zaměstnanci až moc chladně a panovačně. Hudbu znovu překrývá zvonění telefonu.

„Grey.“

„Pane Greyi, právě vám přišla mailem ta DOM.“ Tentokrát ženský hlas.

„Dobře. To je všechno, Andreo.“

„Na shledanou, pane.“

Christian zavěšuje stiskem knoflíku na volantu. Hudba hraje jen velmi krátce, když znovu zazvoní telefon. Ježkovy zraky, tak tohle je jeho život? Nepřetržité vlezlé telefonáty?

„Grey,“ ucedí.

„Čau, Christiane, tak co, vyspali jste se spolu?"

„Ahoj, Elliote - mám hlasitý odposlech a nejsem tu sám,“ vzdychne Christian.

„Koho tam máš?“

Christian zakoulí očima. „Anastasii Steeleovou."

„Čau, Ano!“

Ano?!

„Ahoj, Elliote."

„Už jsem o tobě hodně slyšel," zavrní Elliot svůdně. Christian se zamračí.

„Nesmíš věřit všemu, co Kate říká," poradím Elliotovi.

Ten se zachechtá.

„Právě vezu *Anastasii* domů," zdůrazní Christian mé plné jméno. „Mám tě vyzvednout?"

„No jasně."

„Tak za chvíli." Christian domluví a znovu se rozezní hudba.

„Proč mi tak vytrvale říkáš Anastasie?"

„Protože se tak jmenuješ."

„Dávám přednost Aně.“

„Nepovídej.“

Už jsme skoro doma. Netrvalo to tak dlouho.

„Anastasie," osloví mě zamyšleně. Sjedu ho nakvašeným po hledem, ale on si mého výrazu nevšímá. „To, co se stalo v tom výtahu. už se to nebude opakovat - tedy, pokud k tomu nedojde na základě dohody.“

Parkuje před naším domem. Až teď si uvědomuju, že se mě vůbec nezeptal, kde bydlím - a stejně to ví. A jo vlastně, vždyť už mi posílal ty knihy - jasně že ví, kde bydlím. Který všeho schopný majitel vrtulníku a slídil, co dokáže napíchnout mobil, by to taky nevěděl?

Tak proč mě nechce znovu políbit? pomyslím si trucovitě. Nechápu to. Měl by se spíš jmenovat Záhadný a ne Grey. Vystupuje z auta a nedbalým dlouhým krokem přechází na mou stranu, aby mi otevřel dveře. Gentleman jako vždy - snad kromě zřídkavých vzácných okamžiků ve výtazích. Tváře mi polévá horko, když si vybavím, jaké to bylo, cítit jeho rty na svých, jenže najednou se mi do

mysli vkrádá vzpomínka na to, že jsem se ho nemohla dotknout. Chtěla jsem prsty pročísnout ty jeho rozcuchané vlasy, jenže jsem nemohla pohnout rukama. Zpětně se kvůli tomu cítím rozladěná.

„To, co se stalo v tom výtahu, se mi líbilo," vyslovím tiše, když vystupuju z auta. Nejsem si jistá, jestli jsem nezaslechla sotva slyšitelný prudký nádech, ale rozhoduju se tomu nevěnovat pozornost a vycházím po schodech k domovním dveřím.

Kate s Elliotem sedí u našeho jídelního stolu. Knihy za čtrnáct tisíc dolarů někam zmizely. Díkybohu. Stejně s nimi mám nějaké plány. Kate se naprosto mimo své zvyklosti nemístně culí a vypadá tak nějak pomuchlaně - takovým tím sexy způsobem. Christian mě následuje do obýváku a ona si ho navzdory tomu svému *užívala-jsem-si-celou-noc* výrazu podezíravě měří.

„Ahoj, Ano." Vyskakuje, aby mě objala, a pak si mě podrží na délku paží tak, aby si mě mohla opravdu důkladně prohlédnout. Zamračeně se obrací ke Christianovi.

„Dobré ráno, Christiane," zdraví ho lehce pichlavě.

„Slečno Kavanaghová," odpovídá jí svým upjatým formálním tónem.

„Jmenuje se Kate, Christiane," zavrčí Elliot.

„Kate," kývne na ni Christian zdvořile a loupne po Elliotovi očima. Ten se zakření a vstává, aby mě taky objal.

„Čau, Ano," rozzáří se a v modrých očích mu zajiskří. Okamžitě si ho oblíbím. Očividně nemá s Christianem nic společného. Není divu, když jsou oba adoptovaní.

„Ahoj, Elliote," usměju se na něj, takže zjišťuju, že jsem si kou sala
ret.

„Elliote, už bychom měli jet," vyzývá ho Christian umírněně.

„Jasně." Elliot se obrací ke Kate, tiskne si ji do náruče a dlouze a důkladně ji líbá.

Ježiši... nechte si to na potom. Rozpačitě zkoumám špičky svých bot. Nenápadně juknu Christianovým směrem a shledávám, že mě upřeně sleduje. Vyzývavě na něj přimhouřím oči. *Proč mě nemůžeš taky takhle políbit?* A Elliot se mezitím činí, dramaticky s Kate smýkne a zakloní ji tak, až se její vlasy dotknou podlahy, a dál ji vášnivě líbá.

„Tak pozdějc, bejby," zazubí se na ni, když se vydovádí.

A Kate se jednoduše rozplývá. Takhle jsem ji ještě nikdy neviděla - hlavou mi probleskne slova jako „přístupná" a „povolná". Povolná Kate. Páni, ten Elliot ale musí být dobrý. Christian nejprve obrátí oči v sloup a pak se znovu zadívá na mě. Jeho výraz je nečitelný, i když, snad trochu pobavený. Zasune mi uvolněný pramen vlasů za ucho. Při tom doteku se mi zadrhne dech a bezděky se mu přimknu k prstům. Jeho pohled roztává, zlehka přejíždí palcem po mém spodním rtu. Rázem mám v žilách místo krve žhavou lávu. A potom, až příliš rychle, je ten dotek pryč.

„Pozdějc, bejby," broukne a já se prostě musím zasmát, protože mi to k němu

vůbec nesedí. Ale i když vím, že to řekl jen tak, dotknou se mě ta dvě důvěrná slůvka až někde na dně duše.

„Vyzvednu tě v osm.“ Otáčí se k odchodu, otevírá dveře a vychází na verandu. Elliot ho následuje, ale cestou ještě posílá Kate vzdušný polibek, při kterém pocítím nečekané bodnutí žárlivosti.

„Takže jste se spolu.?" sonduje Kate, zatímco je sledujeme, jak nastupují do auta a odjíždějí. Z hlasu jí doslova odkapává sžíravá zvědavost.

„Ne,“ vyjedu na ni podrážděně a doufám, že to ten výslech zarazí. Vracíme se zpátky do domu. „Ale vy dva očividně ano.“ Prostě se nedovedu oprostit od závisti. Kate chlapy odjakživa přitahuje. Je neodolatelná, krásná, sexy, zábavná, suverénní. zkrátka všechno, co já nej sem.

Jenže ona mi namísto odpovědi věnuje nakažlivý úsměv. „A dnes večer ho uvidím zas.“ Zatleská a poskočí si jako malá holka. Nedokáže ovládnout to rozrušení a štěstí a já si nemůžu pomoct a prožívám to spolu s ní. Šťastná Kate. tak to bude ještě zajímavé.

„Christian mě dnes večer bere do Seattlu."

„Do Seattlu?"

„Jo."

„Tak možná tam byste mohli. "

„Eh, Kate, já doufám, že jo."

„Takže už se ti líbí?"

„Jo."

„Dost na to, abys. ?"

„Jo."

Kate vykulí oči.

„Pane jo. Ana Steeleová se konečně zamilovala, a není to nikdo jiný než samotný Christian Grey - rajcovní sexy milionář."

„No jasně - dělám to jen pro peníze," zašklebím se na ni a pak se obě rozhihňáme.

„Ty máš novou halenku?" zarazí se a já ji konečně zasvěcuju do všech nezáživných detailů minulé noci.

„Dal ti vůbec pusu?" vyzvídá, když si pak vaří kafe.

Upadám do rozpaků.

„Jednu."

„Jednu?!" ušklíbne se.

Zahanbeně přitakám. „On je hodně zdrženlivý."

Nedůvěřivě nakrčí čelo. „To je divný."

„Nemyslím, že slovo divný to úplně vystihuje," zahučím.

„No, každopádně musíme zařídit, abys byla dnes večer naprosto neodolatelná," zavelí rozhodně.

Ach ne... to vypadá na nějaký zdlouhavý, ponižující a bolestivý proces.

„Za hodinu musím být v práci."

„Za hodinu snad něco zvládnu. Tak pojď." Chňapne mě za ruku a vleče do

své ložnice.
Odpoledne u Claytonů se vleče, přestože máme plno. Po zavíračce trávím dvě hodiny doplňováním regálů, protože letní sezóna je v plném proudu. Je to jednotvárná práce, takže mám najednou až příliš prostoru na přemýšlení, ke kterému jsem se za celý den nedostala.

Díky Kateině neúnavné a doslova vlezlé instruktáži jsem celá jako ze škatulky, mám dokonale oholené nohy i podpaží a vytrhané obočí. Byla to ta nejnepříjemnější zkušenost. Ale ujistila mě, že právě tohle dnes muži běžně očekávají. Co dalšího bude očekávat o n? Musela jsem Kate přesvědčovat, že *to* opravdu chci. Z nějakého záhadného důvodu mu stále nedůvěřuje, možná proto, že je tak odměřený a formální. Kate řekla, že nedokáže přijít na to, co jí na něm nesedí, tak jsem jí aspoň slíbila, že pošlu zprávu, až dorazím do Seattlu. O té helikoptéře j sem j í j eště neřekla, vyšilovala by.

A pak je tu ještě ta záležitost s Josém. Poslal mi tři zprávy a na mobilu od něj mám sedm zmeškaných hovorů. Taky mi dvakrát volal domů. Kate před ním mlžila, kde jsem. Vytušil, že mě Kate kryje, ona obvykle nemlží. Ale rozhodla jsem se ho nechat trochu vydusit. Ještě pořád se na něj dost zlobím.

Christian se zmiňoval o nějakém papírování a já si nejsem jistá, jestli žertoval, nebo jestli budu opravdu muset něco podepsat. Hrozně mě štve, že to nedokážu odhadnout. A ke všemu ta úzkost, skoro se mi nedaří potlačit rozčilení a nervozitu. Takže dnes je den D! Čekala jsem na něj tak dlouho - jsem na to vůbec připravená? Má vnitřní bohyně mě zpraží pohledem a nedůtklivě dupne svou malou nožkou. Ona na to připravená je. Je připravená na cokoliv s Christianem Greyem, jenže já pořád nerozumím tomu, co ten na mně vidí. šedá myš Ana Steeleová - to prostě nedává smysl.

Samozřejmě je na minutu přesný, a když odcházím, už na mě čeká před obchodem. Vystupuje ze zadních dveří auta, aby mi je podržel, a vřele se na mě usmívá.

„Dobrý večer, slečno Steeleová,“ zdraví mě.

„Pane Greyi," kývnu zdvořile, když si sedám na zadní sedadlo.

Za volantem sedí Taylor.

„Zdravím, Taylore," ozvu se.

„Dobrý večer, slečno Steeleová," odpovídá mi uctivým profe- sionálním tónem.

Christian nastupuje z druhé strany, bere mě za ruku a jemně ji tiskne. Jako kdyby mě stisknul celou.

„Jak bylo v práci?“ broukne.

„Zdlouhavě," odpovídám a můj hlas zazní chraplavě, je příliš hluboký a plný touhy.

„Ano, taky jsem měl dlouhý den.“

„Cos dělal?“ daří se mi zformulovat otázku.

„Šel jsem s Elliotem na trek.“ Palcem mi přejíždí po kloubech prstů tam a zase zpátky. Okamžitě se mi prohlubuje dech a zrych luje tep. Jak jen tohle

dělá? Vždyť se mě dotýká na tak malém kousku těla - a moje hormony na počest té události pořádají divokou párty.

Jízda na místo, odkud poletíme, je krátká, než se naděju, jsme tam. Marně se ale rozhlížím, kde je ta slibovaná helikoptéra. Nacházíme se totiž v nějaké zastavěné čtvrti, a dokonce i já vím, že vrtulník potřebuje ke vzletu nějaký prostor. Taylor parkuje, vystupuje z auta a otevírá mi dveře. Vmžiku je u mě i Christian a znovu mě bere za ruku.

„Připravená?" ujišťuje se.

Přikývnu a chci říct: *Na všechno,* jenže se mi nedaří promluvit, jak jsem rozrušená a nervózní.

„Taylore." Christian zběžně pokyne svému řidiči a odvádí mě do jedné z budov, kde zamíříme přímo k výtahům. *Výtah!* Vzpomínka na náš ranní polibek se vrací, aby mě znovu pronásledovala. Nemohla jsem ji dostat z hlavy celý den, snila za bílého dne u pokladny v Claytonovic obchodě. Paní Claytonová mě musela dvakrát hlasitě oslovit, aby mě dostala nohama zpátky na zem. Tvrdit, že jsem byla pouze nesoustředěná, by byl omyl století. Christian se na mě zadívá, na rtech lehký úsměv. Ha! Taky na to myslí.

„Jsou to jenom tři poschodí," prohlásí suše, v očích mu zasvítí jiskřičky humoru. On má snad nějaké telepatické schopnosti nebo co. Skoro mě to děsí.

Když nastupujeme, snažím se tvářit úplně nezúčastněně. Dveře se zavírají. a je to tady. Vzduch kolem nás jako by se plnil sta tickou elektřinou, která mezi námi začíná sršet a která mě spoutává. Zavírám oči v chabém pokusu to ignorovat. Christian zesiluje stisk své ruky a o pět sekund později se dveře otevírají. Jsme na střeše budovy a ona tam čeká - bílá helikoptéra s modrým nápisem Grey Enterprise Holdings s.r.o. hned vedle firemního loga. *Už to tak vypadá, že se chystáme zneužít majetek společnosti.*

Christian mě vede do malé kanceláře, ve které sedí za stolem nějaký důchodce.

„Tady je váš letový plán, pane Greyi. Externí kontroly jsou hotové. Je v pořádku a připravená, pane. Můžete hned letět."

„Děkuji, Joe,“ usměje se na něj Christian vlídně.

No panečku. Někdo je přece jen hoden Christianova slušného zacházení. Nejspíš to nebude jeho zaměstnanec. Užasle si starého pána prohlížím.

„Tak pojď,“ vyzývá mě Christian a společně vyrážíme k vrtulníku. Když přicházíme blíž, zdá se mi mnohem větší, než jsem očekávala. Předpokládala jsem, že to bude ten malý typ pro dvě osoby, ale ve skutečnosti je v něm místo nejmíň pro sedm lidí. Christian otevírá dveře a ukazuje mi k jednomu ze sedadel úplně vpředu.

„Sedni si - na nic nesahej," nařizuje mi, když za mnou nastupuje.

Razantně zabouchne dveře. Jsem ráda, že je heliport osvětlený, jinak bych v tom malém kokpitu těžko něco viděla. Sedám si na určené místo a Christian jde vedle mě do dřepu, aby mě připoutal. Jsou to čtyřbodové pásy, spínané dohromady v jedné centrální přezce. Oba horní mi utahuje tak, že se můžu sotva

pohnout. Je tak blízko, plně soustředěný na to, co dělá. Kdybych se jen mohla předklonit, dotkla bych se nosem jeho vlasů. Voní tak

čistě, svěže, nebesky, jenže já už jsem pevně připoutaná k sedadlu a účinně zbavená možnosti pohybu. Letmo na mě jukne a usměje se, jako kdyby si vychutnával jeden ze svých tajných vtipů; oči mu jenom září. Je tak mučivě blízko. Když kontroluje jeden z horních popruhů, podvědomě zadržím dech.

„Jsi zajištěná, už mi neutečeš," zašeptá. „Dýchej, Anastasie," dodává tiše.

Zvedá ruku a zlehka se dotýká mé tváře, pomalu sjíždí prsty až k mé bradě a bere ji mezi palec a ukazováček. Nahýbá se a dává mi krátkou cudnou pusu. Ten nečekaný a vzrušující dotek jeho rtů mi způsobuje závrať a slastné trnutí od pasu dolů.

„Ten postroj miluju," vydechne zhruble.

Cože?

Sedá si vedle mě a zapíná si pásy, pak zahajuje zdlouhavý proces kontrol ukazatelů, tlačítek a spínačů u neuvěřitelného množství měřicích přístrojů a kontrolek na palubní desce. Celá se postupně rozzáří podsvícenými ciferníky a problikávajícími světýlky.

„Nasaď si to," říká a ukazuje na sluchátka přede mnou. Jakmile je mám na hlavě, začíná se roztáčet vrtule. I tak je to ohlušující zvuk. Taky si bere sluchátka a pokračuje v přepínání dalších a dalších spínačů.

„Právě procházím předletovou kontrolou," ozývá se Christianův hlas v reproduktorech na mých uších.

Podívám se na něj a zakřením se.

„Víš určitě, co děláš?" popíchnu ho.

Otočí ke mně hlavu a uculí se.

„Vlastním pilotní licenci už čtyři roky, Anastasie. Se mnou jsi v bezpečí," vycení zuby v dravčím úsměvu. „Teda, když pilotuju," dodává a mrkne na mě.

Christian na mě... mrknul?!

„Jsi připravená?"

Vykuleně kývnu.

„Fajn. Kontrolní věži. PDX, tady Charlie Tango - Golf Echo I lotel, připraven ke vzletu. Prosím potvrďte. Přepínám."

„Charlie Tango - máte povolení. Zůstaňte na frekvenci PDX, vystoupejte na jedenáct tisíc stop, směr nula jedna nula. Přepínám."

„Věži, rozumím, Charlie Tango vzlétá, přepínám a končím. A jde se na to," dodává ke mně, zatímco se vrtulník pomalu a hladce zvedá do vzduchu.

Portland nám mizí přímo před očima a my se vznášíme do vzdušného prostoru Států, i když můj žaludek zůstává pevně přikovaný k Oregonu. Páni! Všechna ta oslnivá světla se postupně zmenšují, až pod námi nakonec jenom poblikávají. Je to jako pozorovat svět z takového toho kulatého akvária. Když vystoupáme ještě výš, není už vidět vůbec nic. Obklopuje nás černočerná tma, dokonce ani měsíc nám nesvítí na cestu. Jak může Christian vidět, kam letíme?

„Je to strašidelné, co?" zazní mi do sluchátek Christianův hlas.

„Jak víš, že letíš správným směrem?"

„Díky tomuhle," namíří svůj dlouhý ukazováček na jeden z přístrojů, ze kterého se vyklube elektronický kompas. „Tohle je Eurocopter EC135. Jedna z nejbezpečnějších ve své třídě. Je vybavená pro noční lety." S uvolněným úsměvem po mně střelí koutkem oka.

„Na střeše budovy, ve které bydlím, je heliport. Tam míříme."

No jasně že má na střeše svého domu přistávací plochu. On je opravdu jiná liga než já. V jeho obličeji se odráží světla z palubní desky. Je velmi soustředěný a neustále kontroluje všechna ta zařízení, co má před sebou. Zpod přivřených víček nenápadně hltám jeho rysy. Má moc hezký profil. Rovný nos, ostře řezaná čelist - mám neodolatelnou chuť po ní přejet špičkou jazyka.
Ještě pořád se neoholil a to strniště k tomu svádí dvojnásob. Hmm. Chtěla bych vědět, jak moc drsné by bylo na jazyku, pod mými prsty, na tváři.

„Když letíš v noci, jako bys byla slepá. Musíš se spoléhat na techniku," přerušuje tok mého erotického snění.

„Jak dlouho poletíme?" dostávám ze sebe přidušeně. Vůbec jsem nemyslela na sex, ne, to v žádném případě.

„Necelou hodinu - máme vítr v zádech."

Hmm, v Seattlu za míň než hodinu... to nezní špatně. Už se nedivím, že letíme.

Do velkého odhalení mi nezbývá ani celá hodina. V podbřišku se mi rozvibruje každičký sval. Mám tu vážný případ motýlků - celé hejno mi třepotavě naráží do stěn žaludku. Do háje, co si to na mě jenom přichystal?

„Jsi v pořádku, Anastasie?"

„Ano." Díky těm nervům odpovídám krátce, upjatě a sevřeně.

Myslím, že se usmál, ale v té tmě je těžké to posoudit. Mačká nějaké další tlačítko.

„PDX, tady Charlie Tango, jsme v jedenácti tisících stopách, přepínám." Vyměňuje si nějaké další informace s letovou kont rolou. Všechno to na mě působí strašně profesionálním dojmem. Myslím, že opouštíme portlandský vzdušný prostor a vstupujeme do mezinárodního vzdušného prostoru Seattlu.
„Rozumím Sea- -Tac, zůstáváme na příjmu, přepínám a končím."

„Podívej, támhle," ukazuje na malinkatý světelný bod v dálce. „To je Seattle."

„Vždycky se snažíš ohromit ženy takovým způsobem? *Pojď, proletíme se mým vrtulníkem*," uhodím na něj s neskrývaným zájmem.

„Ještě jsem tady žádnou neměl, Anastasie. Tohle je mé další poprvé," pronese vážným, tichým hlasem.

Uf. tak takovou odpověď jsem nečekala. Další poprvé? Aha, ta záležitost se spánkem, nejspíš.

„Takže jsi ohromená?"

„Nevycházím z úžasu, Christiane."

Usměje se.

„Užaslá. " A na malou chvíli zase vypadá na svůj věk.

Přitakám. „Prostě mi připadáš tak. kompetentní."

„No, tak to pěkně děkuju, slečno Steeleová," odtuší zdvořile. A já myslím, že jsem ho potěšila, jenže jistá si nejsem.

Chvíli prolétáme temnou nocí v tichosti. Ten malý světelný bod, kterým je Seattle, se zvolna zvětšuje.

„Kontrolní věž Sea-Tac pro Charlie Tango. Letový plán do Escaly přijat. Prosím, pokračujte. Zůstaňte na příjmu, přepínám."

„Tady Charlie Tango, rozumím, Sea-Tac. Zůstávám na příjmu, přepínám a končím."

„Očividně si to užíváš," prohodím.

„Co?" vrhá na mě letmý pohled. V tom matném světle pobli- kávajících palubních přístrojů vypadá udiveně.

„Přece létání," vysvětluju.

„Vyžaduje to kázeň a koncentraci, jak bych to mohl nemilovat? Ale ještě radši mám plachtění."

„Plachtění?"

„Ano, jako amatér, na větroních. Větroně a vrtulníky - dokážu létat s obojím."

„Aha." *Drahé koníčky.* Vzpomínám si, že o tom zmiňoval při rozhovoru. Já zase ráda čtu a občas si zajdu do kina. Sem vážně nepatřím.

„Charlie Tango, ozvěte se, prosím, přepínám." Vzdálený hlas letové kontroly mě vytrhává ze zamyšlení. Christian mu odpovídá, zní přitom povolaně a sebejistě.

Seattle se přibližuje. Už jsme na jeho periferii. Panečku! Ten pohled je absolutně úchvatný. Vidět noční Seattle z takové výšky.

„Vypadá to hezky, že?“ broukne Christian.

Nadšeně mu to odkývám. Je to jako pohled z jiné dimenze - až neskutečný - a já mám pocit, jako bych se ocitla v nějaké scéně z filmu, možná v nějaké z Josého oblíbeného - *Blade Runner.* Znovu se mi vybavuje vzpomínka na jeho pokus o polibek. Začínám mít pocit, že jsem tak trochu krutá, když jsem mu ještě nezavolala. *Ale co, může počkat do zítra.*

„Za pár minut jsme tam,“ ozve se Christian a mně v tom okamžení zaklokotá krev v uších, protože se mi rozbušilo srdce a vstříklo mi adrenalin do žil. Christian začíná znovu komunikovat s letovou kontrolou, ale já už to dál neposlouchám. Myslím, že nejspíš omdlím. Můj osud je v jeho rukách.

Teď už letíme nad budovami a já před námi rozeznávám vysoký mrakodrap s přistávací plochou na střeše. Na vrcholu té stavby je bílý nápis „Escala“. Je stále blíž a blíž a čím dál tím větší. stej ně jako mé obavy. *Bože, doufám, že ho nezklamu.* Docela určitě na mně najde nějaké chyby. Kdybych tak poslechla Kate a půjčila si jedny z jejích šatů. Jenže já mám své černé džíny ráda. A k nim mám tu světle zelenou halenku a Kateino sáčko. Myslím, že je to celkem vkusné. Postupem času svírám okraj své sedačky pevněji a pevněji. *To zvládnu. To zvládnu,* opakuju si pořád dokola, dokud se mrakodrap netyčí přímo pod

námi.

Vrtulník zpomaluje, až se nakonec jen vznáší na místě, a Chris tian s ním dosedá na heliport na střeše budovy. Srdce mám až v krku a nedokážu přijít na to, jestli je to tím napjatým očekáváním, úlevou, že jsme přežili let, nebo strachem, že něco pokazím. Christian vypíná motor a listy rotoru zpomalují, až nakonec slyším jen svůj vlastní trhaný dech. Christian si sundává sluchátka a natahuje se, aby stáhl i ty moje.

„Už jsme tu," promlouvá ke mně mírně.

Pohled na něj je tak působivý - je napůl skrytý ve tmě a napůl osvětlený matnými světly z přistávací plochy. Temný a bílý rytíř v jednom, ta metafora n a něj opravdu sedí. Vypadá. napjatě. Má sevřené čelisti a strnulý výraz. Rozepíná si pásy a nakláni se, aby uvolnil i ty moje. Jeho obličej se ocitá jen pár centimetrů od mého.

„Víš, že nemusíš dělat nic, co bys nechtěla, že ano?" Jeho tón je vážný až horečnatý a jeho pohled je najednou tak plamenný, až mě to zaskočí.

„Nikdy bych neudělala nic, co bych nechtěla, Christiane." Jakmile to ale vyslovím, už si tím nejsem tak jistá, protože právě teď bych nejspíš pro toho muže, co sedí vedle mě, udělala cokoliv. Ale zabírá to, už se zdá klidnější.

Ještě chvíli mě pozorně sleduje a pak, přestože je tak vysoký, se v tom malém prostoru elegantně přesouvá ke dveřím a otevírá je. Vyskakuje ven, kde na mě čeká, a když se škrábu ze dveří na přistávací plochu, podává mi ruku. Na střeše domu fouká silný vítr a já jsem celá nesvá z toho, že stojím nejmíň třicet pater nad zemí a navíc v neohraničeném prostoru. Christian mi pokládá ruku kolem ramen a pevně mě k sobě tiskne.

„Pojď," zakřičí, aby přehlušil hukot větru. Vleče mě k výtahu, na klávesnici vyťukává číselnou kombinaci a dveře se otevírají. Kabina je příjemně vyhřátá a celá obložená zrcadly. Všude, kam se podívám, vidím nekonečné množství Christianů, a co je báječné - každý z nich mě objímá. Zadává další kód na další klávesnici, dveře se zavírají a výtah začíná klesat.

Jenom o chviličku později už se nacházíme v bělostné vstupní hale. Uprostřed stojí oválný stůl z tmavého dřeva, na kterém je neuvěřitelně obrovská kytice bílých květů. Všude na stěnách visí obrazy. Christian otevírá dvoukřídlé dveře a ten bělostný motiv se přelévá do široké chodby, na jejímž konci se nachází vstup do okázalého prostoru. Je to hlavní obytná místnost zabírající dvě patra. Výraz „ohromná* pro ni není dostatečný. Protější stěna je celá prosklená a ústí na terasu s výhledem na Seattle.

Vpravo se rozkládá impozantní sedačka ve tvaru písmene „U", na kterou by se pravděpodobně pohodlně vešlo deset osob. Před ní je moderní, umělecky zpracovaný krb z nerezové oceli nebo možná z platiny. co já vím. Uvnitř příjemně plápolá oheň. Nalevo od nás hned za vstupem je kuchyňský prostor. Je celý v bílé, s tmavou pracovní deskou a snídaňovým barem pro šest osob.

Vedle něj před venkovní stěnou stojí jídelní stůl obklopený šestnácti židlemi. A rohu místnosti dominuje nablýskané černé klavírní křídlo. No jistě. nejspíš

taky hraje na klavír. Stěny jsou ověšené uměleckými předměty nejrůznějších tvarů a velikostí. V podstatě to vypadá spíš jako galerie než jako místo k bydlení.

„Nechceš si sundat ten kabátek?" ptá se. Zavrtím hlavou. Ještě pořád jsem prokřehlá z toho větru na střeše.

„Dáš si nějaký drink?" sonduje. V šoku zamžikám. Po minulé noci?! *Snaží se být vtipný?* Chvíli koketuju s pokušením z legrace požádat o margaritu, ale nějak na to nemám dost odvahy.

„Já si dám sklenku bílého. Připojíš se ke mně?“

„Ano, prosím,“ vypravím ze sebe.

Stojím v tom obrovském pokoji a připadám si jako kůl v plotě. A tak přecházím k venkovní stěně, kde si všímám, že se dá celá její spodní polovina vedoucí na balkon roztáhnout j ako harmonika. V pozadí září a kypí životem Seattle. Vracím se zpátky ke kuchyni, která je tak daleko od balkonu, že mi to zabírá pěkných pár sekund. Christian si mezitím sundal sako a právě otevírá láhev vína.

„Bude ti vyhovovat Pouilly Fumé?“

„Christiane, já o víně nic nevím. Jsem si jistá, že to bude v pořádku," odpovídám tiše a váhavě. Srdce mi nejspíš udělá díru do hrudního koše. Nejradši bych odsud utekla. Všechno to kolem je bohatství samo. S ním se snad nemůže měřit ani Bili Gates. Co tady vůbec dělám? *Ty víš moc dobře, co tady děláš,* jízlivě se na mě zašklebí mé podvědomí. Ano, chci skončit v jeho posteli.

„Prosím." Podává mi sklenku vína. Dokonce i ty těžké skle nice jsou nádherné. křišťálové a velice moderní. Trochu upíjím a zjišťuju, že víno je lehké a lahodné.

„Skoro nemluvíš, a dokonce se ani nečervenáš. Vlastně si myslím, že bledší jsem tě ještě nikdy neviděl, Anastasie," říká. „Nemáš na něco chuť?"

Zavrtím hlavou. *Chuť mám, jenže ne na jídlo.* „Máš to tu opravdu velké."

„Velké?"

„Velké."

„Je to velké," připouští nakonec a v očích mu šibalsky zablýskne.

Znovu usrkávám víno.

„Hraješ?" ukážu bradou ke klavíru.

„Ano."

„Dobře?"

„Ano."

„Samozřejmě že jo. Existuje něco, co neděláš dobře?"

„Ano. pár věcí." Upíjí ze své sklenky. aniž by ze mě spustil oči. Cítím je na sobě, i když se otáčím a rozhlížím po tom rozlehlém pokoji. Ne, pokoj není to správné slovo. Tohle není pokoj - to je programové prohlášení.

„Chtěla by ses posadit?"

Když přikývnu, bere mě za ruku a vede k tomu světlounce šedému gauči. Jakmile sedím, dochází mi, že se cítím jako Tess

Durbeyfieldová, když se ocitla v novém domově u nechvalně pro slulého Aleka ďUbervilla. Ta myšlenka mi zacuká koutky.

„Co tě tak pobavilo?" Přisedá si ke mně, natočený čelem. Hla vu si skládá do pravé ruky, jejíž loket má opřený o zádovou opěrku pohovky.

„Proč jsi mi vlastně poslal zrovna Tess z d'Ubervillů?" vyru kuj u na
ně; j.

Chvíli mě jen upřeně sleduje. Myslím, že jsem ho tou otázkou překvapila.

„No, říkala jsi, že máš Thomase Hardyho ráda."

„To byl jediný důvod?" Dokonce i já zaznamenávám ve svém hlase zklamání. Christian pevně semkne rty.

„Zdálo se mi to příhodné. Mohl bych pro tebe zůstat iluzí nějakého neskutečného ideálu - jako Angel Clare, nebo tě úplně pokořit - tak jako Alec d'Uberville," zapřede. Oči se mu temně a nebezpečně zalesknou.

„Pokud jsou tu jenom ty dvě možnosti, beru to pokoření," pronáším šeptem a neohroženě opětuju jeho pohled. Mému podvědomí v šoku padá čelist. Christian zalapá po dechu.

„Anastasie, přestaň si kousat ten ret, prosím. Hrozně mě to rozptyluje. Ty nemáš ani ponětí, o čem mluvíš."

„A proto jsem tady."

Trochu se zamračí.

„Pravda. Omluvíš mě na okamžik?" Mizí v širokých dveřích na protější straně pokoje. Je pryč několik minut, nakonec se vrací s nějakým lejstrem.

„Tohle je Dohoda o mlčenlivosti." Trhne rameny a k mému zadostiučinění se zatváří trochu rozpačitě. „Můj právník na tom trvá." Podává mi ten papír. Jsem naprosto vyvedená z míry. „Pokud si chceš vybrat tu druhou možnost - pokoření -, budeš to muset podepsat."

„A co když nechci nic podepisovat?"

„Pak si vybereš Angela Clarea, neuskutečnitelný sen, ten ostatně tvoří většinu knihy."

„O čem ta dohoda je?"

„Píše se v ní, že o nás dvou nesmíš mluvit. O ničem, s nikým."

Vyjeveně na něj zírám. *Ty bláho. Tohle je zlý, fakt zlý.* Jenže tou dobou už hořím zvědavostí dozvědět se, o co jde.

„Dobrá. Podepíšu to."

Podává mi pero.

„Ty si to ani nepřečteš?"

„Ne."

Zamračí se na mě.

„Anastasie, pokaždé, když něco podepisuješ, měla by sis to přečíst," plísní mě káravě.

„Christiane, ty jsi zřejmě nepochopil, že bych o nás dvou stej ně s nikým nemluvila. Ani s Kate. Takže je bezpředmětné, jestli tu dohodu podepíšu, nebo ne. Pokud to pro tebe tolik znamená, nebo pro tvého právníka. se kterým o tom

ty očividně mluvíš, tak fajn. Podepíšu to."

Chvíli na mě jen oněměle hledí a pak vážně přikývne.

„Trefa do černého, slečno Steeleová."

Okázale se podepisuj u na tečkovanou čáru pod textem na obou kopiích a jednu z nich mu vracím. Druhou překládám a strkám do své tašky, zapíjím to pořádným hltem vína. Chovám se mnohem sebejistěji, než se ve skutečnosti cítím.

„Znamená to, že se se mnou dnes v noci pomiluješ?" *Do háje. Opravdu jsem to řekla?* V úžasu se mu pootevřou ústa, ale rychle se vzpamatuje.

„Ne, Anastasie, to teda neznamená. Tak za prvé, já se nemiluju. Jen šukám. a tvrdě. Za druhé, máme před sebou ještě hodně papírování. A za třetí, zatím pořád nevíš, do čeho ses namočila.
Ještě pořád můžeš vzít nohy na ramena. Pojď, chci ti ukázat svou hernu."

Tentokrát padá brada mně. *Tvrdě šuká?!* A sakra, to zní tak. žhavě. Ale co budeme dělat v herně? To mi nedává smysl.

„Chceš si zahrát na Xboxu?" divím se. A on se hlasitě zasměje.

„Ne, Anastasie, žádný Xbox, žádný Playstation. Pojď." Zvedá se a podává mi ruku. Nechávám se jím zavést zpátky do chodby. Vpravo od dvojitých dveří, kterými jsme předtím vešli, jsou další, vedoucí ke schodišti. Stoupáme do patra a dáváme se doprava. Christian vytahuje z kapsy klíč, odemyká jím další dveře a s rukou na klice se zhluboka nadechuje.

„Můžeš kdykoliv odejít. Helikoptéra je v pohotovosti a vezme tě, kam budeš chtít. nebo tu můžeš zůstat přes noc a odletět ráno. Cokoliv, pro co se rozhodneš, bude v pohodě."

„Prostě ty zatracený dveře otevři, Christiane."

Otevírá je a ustupuje, abych mohla vstoupit. Ještě jednou na něj pohlédnu. Tak moc chci vědět, co je uvnitř. Nabírám si pořádný doušek vzduchu do plic a vcházím.

A rázem se propadám v čase do šestnáctého století a časů španělské inkvizice.

Do háje zelenýho...

Kapitola 7

První věc, kterou zaznamenám, je vůně: kůže, dřevo, leštěnka se sotva znatelnou stopou citrusů. Je velmi příjemná. Panuje tu měkké, decentní osvětlení. Vlastně nevidím jeho zdroj, protože je ukrytý za ozdobnými lištami, odkud se to uklidňující světlo šíří. Stěny i strop jsou temně rudé a díky tomu místnost působí jako obrovské ženské lůno. Podlaha je stará, lakovaná, dřevěná. Na protější stěně je připevněný velký dřevěný kříž ve tvaru písmene X. Je vyrobený z vysoce leštěného mahagonu a na každém rameni má pouta. Nad ním je pod stropem zavěšena rozměrná kovová mříž, minimálně osm krát osm stop, a z ní volně splývají nejrůznější provazy, řetězy a lesklé okovy. U dveří jsou

jako nějaké tyče na závěsy připevněné dva dlouhé, nablýskané, umělecky kované pruty, které vypadají jako sloupky zábradlí, jen o něco delší. Z nich pak visí neuvěřitelná kolekce různých plácaček, bičíků, rákosek a legračně vypadajících roztřepených věciček.

Hned vedle dveří stojí robustní mahagonová komoda, jejíž zásuvky jsou tak úzké, jako by byly určené pro exponáty v nějakém starém muzeu. Krátce se zamýšlím nad tím, co asi ty šuplíky doopravdy obsahují. *Chci to vůbec vědět?* V jednom z protilehlých rohů stojí lavice potažená karmínově rudou kůží; hned vedle ní je ke zdi připevněný dřevěný stojan, který vypadá jako držák na kulečníková nebo biliárová tága, ale když se podívám pozorněji, vidím, že jsou v něm vyrovnané rákosky nejrůznějších délek i tlouštěk. V protějším rohu je masivní, snad dva metry dlouhý stůl z leštěného dřeva se složitě tvarovanýma nohama - pod ním dvě stoličky v odpovídajícím designu.

Ovšem to, co celé místnosti dominuje, je postel. Je ještě větší než velká, se stáčenými rokokovými sloupky podpírajícími jednoduchá nebesa, která naopak připomínají konec devatenáctého století. Pod nebesy zahlédnu odlesky dalších okovů a pout. Na posteli není žádné ložní prádlo. jen matrace potažená červenou kůží a červené saténové polštářky vyrovnané v hlavách.

U nohou postele, pár stop před ní, stojí prostorný, sytě červený divan. Jen tak umístěný vprostřed pokoje s výhledem na postel. Opravdu zvláštní uspořádání. postavit si gauč před postel. Musím se sama pro sebe zasmát - zrovna ta sedačka, která je bezpochyby tím nejobyčejnějším předmětem v místnosti, mě tak zaujala. Zvedám oči a upírám zkoumavý pohled ke stropu. Celý je doslova posetý karabinami, umístěnými v nepravidelných intervalech. Bezděky se zamýšlím, k čemu asi tak slouží.

Je to zvláštní, ale všechno to dřevo, tmavé zdi, náladové osvětlení a rudá kůže působí skoro jemně a romanticky. Jenže já vím, že tohle je všechno, jenom ne. Prostě tohle je Christianova představa romantiky.

Otáčím se. Soustředěně mě sleduje - věděla jsem, že bude - s absolutně nečitelným výrazem. Přecházím dál do prostoru pokoje a on mě následuje. Ta roztřepená věc mě fascinuje. Váhavě se jí dotýkám. Je to semišové, něco jako malá devítiocasá kočka, ale s mnohem větším množstvím střapců. a na jejich koncích jsou malé plastové korálky.

„Tomu se říká kožené důtky.“ Jeho hlas je tichý a mírný.

Takže důtky, jo? Myslím, že jsem v šoku. Mé podvědomí nejspíš někam emigrovalo, nebo demonstrativně mlčí, nebo ho kleplo a je po něm. A já jsem. prostě paralyzovaná. Dokážu to všechno pozorovat a vstřebávat, ale nejsem schopná pojmenovat, jak se přitom cítím. prostě proto, že jsem v šoku. Jaká je odpovídající reakce na zjištění, že potenciální milenec je výstřední masochistický sadista? *Strach*... jistě. zdá se, že tenhle pocit převládá. Už ho dokážu rozeznat. Ale zvláštní je, že se nebojím Christiana. nemyslím, že by mi ublížil. Tedy, aspoň ne bez mého souhlasu. Hlavou mi víří tolik otázek. Proč? Jak? Kdy? Jak často? Kdo? Přecházím k posteli a přejíždím rukou po jednom z

těch složitě stáčených sloupků. Je velmi bytelný, mistrovská ruční práce.

„Tak už něco řekni," vyzývá mě Christian zdánlivě měkce.

„Děláš to ty někomu, nebo to někdo dělá tobě?“

Trochu se pousměje, bud se mu ulevilo, nebo jsem ho poba vila.

„Někomu?“ Párkrát rychle zamrká, než zformuluje odpověď. „Dělám to já. Ženám, které to po mně chtěj í. “

Tak to mi hlava nebere.

„Když na to máš dobrovolnice, proč tu jsem já?“

„Protože to chci dělat s tebou, strašně moc.“

„Aha,“ zalapám po dechu. *Proč?*

Nejistě přecházím do vzdáleného rohu místnosti, kde pokládám dlaň na polstrovanou lavici a přejíždím prsty po jejím koženém potahu. *Rád ubližuje ženám.* To pomyšlení mě skličuje.

„Jsi sadista?"

„Jsem dominantní." Jeho šedé oči intenzivně zaplanou.

„Co to znamená?" zašeptám.

„To znamená, že chci, aby ses mi vědomě podřídila. Ve všem.“

Svraštím čelo, jak se snažím tu myšlenku zpracovat.

„Proč bych to dělala?"

„Abys mě potěšila," zavrní a skloní hlavu k jedné straně, na jeho rtech zahlédnu náznak úsměvu.

Potěšila?! On chce, abych ho potěšila?! Myslím, že na něj zírám s otevřenou pusou. *Potěšit Christiana Greye.* A v tom samém okamžiku si uvědomuju, že to je přesně to, co chci udělat. Chci, aby se mnou byl zatraceně spokojený. Je to něco jako náhlé vnuknutí.

„Velice jednoduše řečeno, chci, abys mě chtěla potěšit," pronáší tichým, hypnotickým hlasem.

„A jak tě mám potěšit?" Vyschlo mi v ústech, přeju si, abych vyp ila víc toho vína. No dobrá, věděla bych jak, ale nechápu, jak do toho zapadají viktoriánské mučící techniky. A chci vůbec znát odpověď?

„Mám určitá pravidla, která bys musela dodržovat. Sloužila by ku tvému prospěchu a k mému potěšení. Pokud se jimi budeš řídit a já s tebou budu spokojený, odměním tě. Pokud ne, potrestám tě, a ty se z toho poučíš," vysvětluje šeptem. Během jeho proslovu zabloudím očima k šiku rákosek.

„A jak do toho zapadá tohle?" mávnu rukou do prostoru pokoje.

„To je součástí motivačního balíčku. Jak odměn, tak trestů."

„Takže tebe bude uspokojovat, když na mě uplatníš svou moc."

„Podstatou je, abych si zasloužil tvou důvěru a respekt - tak abys mi dovolila tu moc uplatnit. A já pak z tvé podřízenosti získám hromadu potěšení, dokonce radosti. Čím víc se mi podvolíš, tím víc mě uspokojíš

- je to jednoduchá rovnice."

„Dobře, ale co z toho budu mít já?"

Pokrčí rameny a zatváří se skoro provinile.

„Mě," řekne prostě.

Božínku. Aniž by ze mě spustil upřený pohled, zajede si rukou do vlasů.

„Ty vůbec nedáváš najevo, co si o tom myslíš, Anastasie," zamumlá rozhořčeně. „Pojďme se vrátit dolů, tam se můžu lip soustředit. Je to pro mě hrozně rušivé, mít tě tady.“ Natáhne ke mně ruku a já tentokrát zaváhám, když ho za ni mám vzít.

Kate říkala, že je nebezpečný; a měla tak zatracenou pravdu. *Jak to jenom mohla vědět?* On opravdu ohrožuje mé zdraví, protože vím, že mu nakonec kývnu. A nějaká část mého já to nechce, chce vzít nohy na ramena a utéct z toho pokoje a pryč od všeho, co představuje. Tohle je nekonečně vzdálené od hranic mých zkušeností.

„Já ti neublížím, Anastasie."

Vím, že říká pravdu. Beru ho za tu ruku a nechávám ho, aby mě vyvedl ze dveří.

„Pokud do toho půjdeš. chci ti něco ukázat." Místo toho, abychom se vraceli zpátky dolů, dává se chodbou za dveřmi *herny,* jak tomu říká, doprava. Míjíme několikerý dveře, až přicházíme k těm, které jsou na konci chodby. Za nimi je ložnice s manželskou postelí, celá v bílé. všechno je bílé, nábytek, stěny, ložní prádlo. Je sterilní a chladná, ale skrz prosklenou venkovní stěnu se otevírá ten nejkrásnější výhled na Seattle.

„To bude tvůj pokoj. Můžeš si ho zařídit, jak uznáš za vhodné, pořídit si do něj, co budeš chtít."

„Můj pokoj? Ty očekáváš, že se sem nastěhuju?" nedaří se mi skrýt zděšení v hlase.

„Ne natrvalo. Jen, řekněme. od pátečního večera do neděle. Musíme si o tom všem promluvit, ještě to projednat. Pokud do toho půjdeš," dodává tiše a váhavě.

„Tady budu spát?"

„Ano."

„Ne s tebou. “

„Ne. Už jsem ti to říkal, já nespím s nikým. Kromě tebe, když se zpiješ do němoty," připomene mi káravě.

Cítím, jak se mi stahují rty do úzké linky. Tohle prostě nepochopím. Na jedné straně je tu laskavý a starostlivý Christian, který mě zachraňuje před otravou alkoholem a s citem mě podpírá, když zvracím do azalek; a na druhé straně monstrum, které schraňuje biče a okovy ve speciální, k tomu určené místnosti.

„Kde spíš ty?“

„Mám pokoj dole. Pojď, už musíš mít hlad."

„To je ti zvláštní, najednou jako bych ztratila chuť k jídlu," za - brblám vzdorovitě.

„Musíš jíst, Anastasie," napomene mě, sevře mou ruku a vede mě zpátky dolů.

Když se znovu ocitám v tom nemožně velkém pokoji, pohlcuje mě šílená

úzkost. Stojím na kraji útesu a musím se rozhodnout, jestli skočím, nebo ne.

„Anastasie, jsem si plně vědom toho, že tě svádím na scestí, což je taky důvod, proč trvám na tom, aby sis to všechno pořádně promyslela. Určitě máš nějaké otázky," říká mírně, když pustí mou ruku a přechází ke kuchyňskému koutu.

To mám. Jenže odkud začít?

„Teď, když jsi podepsala tu dohodu, můžeš se mě zeptat na cokoliv a já ti odpovím."

Stojím u snídaňového baru a pozoruju ho, jak otevírá lednici a vyndává z ní tác s různými druhy sýrů a dvěma velkými hrozny červeného a bílého vína. Pokládá ho na kuchyňskou linku a pouští se do krájení francouzské bagety.

„Sedni si," ukáže mi na jednu z barových stoliček a já upo slechnu jeho příkaz. Jestli se do toho vrhnu, musím si na tako - vé věci zvykat. V tu chvíli si uvědomuju, že byl tak panovačný od první chvíle, co jsem ho potkala.

„Zmiňoval ses o nějakém papírování."

„Jo ano.

„Co je to za papíry?"

„Takže, kromě Dohody o mlčenlivosti podepíšeme ještě smlouvu, která ustanoví, co budeme a co nebudeme dělat. Já potřebuju znát tvé meze a ty zase mé. Všechno musí být dohodnuté, Anastasie."

„A když to nebudu chtít podepsat?"

„Bude to v pořádku," pronese opatrně.

„Ale pak spolu nebudeme mít žádný vztah," odtuším.

„Ne."

„Proč?"

„Protože tohle je jediný druh vztahu, o který mám zájem."

„Proč?"

Pokrčí rameny. „Prostě jsem takový."

„Proč jsi takový?"

„Proč je někdo takový, jaký je? Na to se dost těžko odpovídá. Proč někdo miluje sýr, zatímco jiný ho nenávidí? Když už jsme u toho, máš ráda sýr? Paní Jonesová - moje domácí - ho tu připravila k večeři." Vyndává velké bílé talíře a jeden pokládá přede mě.

Takže teď se bavíme o sýru... No to mě podrž.

„Jaká tvoje pravidla bych musela dodržovat?"

„Mám je sepsaná. Až se najíme, společně je probereme."

Jídlo. Jak mám teď asi jíst?

„Já opravdu nemám hlad," hlesnu.

„Najíš se," oznámí mi prostě. *Dominantní Christian, teď už to všechno dává smysl.* „Dáš si ještě sklenku vína?"

„Ano, prosím."

Nalévá mi víno do sklenice a přechází, aby si sedl vedle mě. Rychle upíjím.

„Nandej si, Anastasie."

Beru si hrozínek vína. To ještě zvládnu. Christian mě sjede podmračeným pohledem.

„Už jsi dlouho takový?" ptám se ho.

„Ano."

„Je snadné najít ženy, které by to chtěly dělat?"

Zdvihne obočí.

„To by ses divila," pronese lakonicky.

„Tak proč já? To prostě nechápu."

„Anastasie, už jsem ti to říkal. Něco na tobě je." Hořce se ušklíbne. „Připadám si jako můra ve světle lampy." Jeho hlas najednou hrubne. „Já tě chci, opravdu moc, zvlášť teď, když si zase koušeš ten ret." Zhluboka se nadechne a ztěžka polkne.

Můj žaludek skáče salto mortale - on mě chce. pravda, trochu zvráceně, ale tenhle krásný, zvláštní, zvrhlý muž mě chce.

„Myslím, žes to přísloví trochu překroutil," zareptám. To já jsem můra a on je tím světlem, a budu to já, kdo se spálí. Tím jsem si jistá. „Jez!"

„Ne. Ještě jsem nic nepodepsala, takže si hodlám ponechat svobodnou vůli o chvilku déle, když dovolíš."

Jeho pohled roztává, rty se mu v úsměvu zavlní.

„Jak si přejete, slečno Steeleová."

„Kolik už jich bylo?" vyrážím ze sebe, jsem zkrátka šíleně zvědavá.

„Patnáct."

Ach. ne tak moc, jak jsem si myslela.

„Byly to dlouhodobé vztahy?"

„Nějaké ano."

„Ublížil jsi některé?"

„Ano."

A sakra.

„Těžce?“

„Ne.“

„Ublížíš i mně?“

„Jak to myslíš?"

„Fyzicky, ublížíš mi fyzicky?"

„Pokud si to zasloužíš, potrestám tě; a bude to bolet."

Myslím, že je mi lehce na omdlení. Znovu si usrkávám vína. Alkohol - ten mi dodá odvahu.

„Byl jsi někdy bit?“

„Ano."

Páni. tak to mě zaskočilo. Dřív než mu stihnu položit další otázku, trhá tok mých myšlenek.

„Pojďme to probrat do pracovny. Chci ti tam dát něco přečíst."

Je hrozně těžké to nějak zpracovat. Bláhově jsem si mys lela, že s tímto mužem strávím v jeho posteli noc plnou nevídané vášně, a místo toho tu

podepisujeme nějakou praštěnou smlouvu.

Následuju ho do pracovny, další prostorné místnosti s dalším oknem přes celou stěnu, za kterou je další terasa. Sedá si na kraj stolu, ukazuje mi, abych si sedla naproti němu na koženou židli, a podává mi list papíru.

„To jsou má pravidla. Dají se měnit. Tvoří část smlouvy, kterou ti taky můžu ukázat. Přečti si je a můžeme se o nich pobavit."

PRAVIDLA

Poslušnost:

Podřízená okamžitě uposlechne jakéhokoliv příkazu Dominujícího bez zaváhání nebo výhrad v nejkratším možném čase.

Podřízená bude souhlasit s jakoukoliv sexuální aktivitou, kte - rou Dominující uzná za vhodnou a uspokojující, vyjma těch, které jsou považovány za Krajní meze (viz Příloha 2). Učiní tak s radostí a bez váhání.

Spánek:

Podřízená si v době, kterou nebude trávit s Dominujícím, dopřeje minimálně osm hodin spánku denně.

Strava:

Podřízená se bude náležitě stravovat podle přiloženého stravo - vacího plánu (viz Příloha 4), tak aby se udržela v dobré kondici a duševní pohodě. Vyjma ovoce nebude podřízená mezi jednotlivými jídly svačit.

Oblečení:

Během Výkonného období bude Podřízená nosit oblečení schválené Dominujícím. Dominující poskytne Podřízené k nákupu požadovaného oblečení finanční prostředky, které bude Podřízená využívat. Dominující bude Podřízenou doprovázet při nákupu oblečení pro zvláštní příležitosti. Pokud to bude Dominující požadovat, bude Podřízená během Výkonného období nosit jakékoliv doplňky, které Dominující uzná za vhodné, kdykoliv to bude Dominující vyžadovat.

Kondiční cvičení:

Dominující zajistí Podřízené čtyřikrát týdně osobního trenéra na hodinovou cvičební lekci v časech, na kterých se Podřízená s dotyčným předem dohodne. Osobní trenér bude Dominujícího informovat o pokrocích, které bude Podřízená činit.

Osobní hygiena! Péče o zevnějšek:

Podřízená se bude za všech okolností udržovat v čistotě a depilovaná nebo epilovaná. Podřízená bude navštěvovat kosmetický salon dle výběru Dominujícího v časech, které jí Dominující určí, a podstoupí tam jakoukoliv kúru, kterou uzná Dominující za vhodnou. Veškeré výdaje s tímto spojené ponese Dominující. *Osobní bezpečnost:*

Podřízená nebude konzumovat nadměrné množství alkoholických nápojů, kouřit, užívat návykové látky nebo se vystavovat jakémukoliv zbytečnému riziku.

Osobní kvality:

Podřízená nebude udržovat žádný sexuální vztah s nikým kromě Dominujícího. Podřízená se bude za všech okolností chovat zdvořile a skromně. Musí být srozuměna s tím, že její chování na veřejnosti přímo odráží osobnost Dominujícího. Podřízená se bude zodpovídat z jakéhokoliv přestupku, provinění nebo nevhodného chování, ke kterým dojde za nepřítomnosti Dominujícího.
Jakékoliv nedodržení výše uvedených pravidel povede k okamžitému trestu, jehož charakter určí Dominující.

A sakra.

„Krajní meze?" vyjevím se.

„Ano. To jsou věci, které jeden nebo druhý z nás není ochoten dělat. Musíme je do smlouvy specifikovat."

„Nejsem si jistá těmi penězi na oblečení. Připadá mi to nesprávné." Nervózně se ošiju, hlavou mi bleskne slovo „děvka".

„Přeju si za tebe utrácet peníze. Dovol mi, abych ti kupoval oble - čení. Může se stát, že mě budeš doprovázet na nějaké události, a chci, abys byla vhodně oblečená. Jsem si jistý, že tvůj plat, až budeš nějaký mít, nepokryje nákup takového oblečení, které bych na tobě rád viděl." „Když s tebou nebudu, tak ho nemusím nosit?"

„Ne."

„Tak dobře." *Budu to považovat za uniformu.*

„Nechci cvičit čtyřikrát týdně."

„Anastasie, potřebuju, abys byla silná a pružná a abys b yla v kondici. Věř mi, cvičení je potřeba."

„Ale určitě ne čtyřikrát týdně. Co takhle třikrát?"

„Chci, abys cvičila čtyřikrát v týdnu."

„Myslela jsem, že budeme vyjednávat."

Našpulí rty. „Dobrá, slečno Steeleová, to byla další trefa do černého. Co třeba třikrát v týdnu po hodině a jednu půlhodinu k tomu?"

„Tři dny, tři hodiny. Mám takový dojem, že během *výkonného období* pro mě chystáš dostatečné množství pohybu."

Šibalsky se usměje a v očích se mu odrazí něco jako úleva. „Ano, to chystám. Dobře, dohodnuto. Víš určitě, že se nebudeš ucházet o místo v mé společnosti? Jsi dobrý vyjednavač."

„Nebudu. Myslím, že to není dobrý nápad." Znovu se zadívám do těch pravidel. *Epilace! Epilace čeho? Všeho? Uf.*

„Takže, ty meze. Tady jsou mé." Podává mi další list papíru.

KRAJNÍ MEZE

Činnosti zahrnující hru s ohněm.

Činnosti zahrnující močení nebo defekaci a jejich produkty.

Činnosti zahrnující použití jehel, nožů, nástrojů porušujících kůži nebo způsobujících krvácení.

Činnosti zahrnující použití gynekologického lékařského vybavení. Činnosti zahrnující zneužití dětí nebo zvířat.

Činnosti, které by zanechaly trvalé stopy na kůži.
Činnosti spojené s dušením.
Činnosti zahrnující přímý tělesný kontakt s elektrickým proudem (ať už střídavým, nebo stejnosměrným), ohněm nebo plam eny.
lile. A to si jako musel sepsat na papír?! No jasně - všechna ta opatření jsou velice rozumná, a upřímně, je opravdu nezbytné zdůraznit, že. Proboha, nikdo, kdo je aspoň trochu při smyslech, by něco takového nepřipustil, nebo ano? Přesto se mi z toho teď zvedl žaludek.

„Je něco, co bys tam chtěla přidat?“ ptá se vlídně.

Cože? Nemám ani páru. Jsem úplně zkoprnělá. Soustředěně mě sleduje a přitom krčí čelo.

„Je něco, co bys nechtěla dělat ty?“

„Já nevím.“

„Co tím myslíš, že nevíš?"

Zavrtím se a bezděky stisknu spodní ret mezi zuby.

„Prostě jsem nikdy nic takového nedělala."

„Dobře, takže. při sexu - bylo někdy něco, co se ti nelíbilo?"

Hrne se mi krev do tváří. Po tak dlouhé době, že se to zdá být celé věky.

„Svěř se mi, Anastasie. Musíme k sobě být upřímní, jinak to mezi námi nebude fungovat."

Znovu se ošívám a zapichuju oči do svého klína, kde si žmoulám prsty.

„Řekni mi to," nařizuje mi.

„No. já ještě žádný sex neměla, takže nevím," pípnu. Vrhnu na něj letmý pohled. Zírá na mě s pusou dokořán, úplně zcepenělý a bledý - bílý jako stěna.

„Jako nikdy?" zašeptá.

Zavrtím hlavou.

„Ty jsi panna?" vydechne.

Kývnu, rudá jako rajče. Zavírá oči a vypadá, jako by počítal do desíti. Když je znovu otevře, probodne mě zlostným pohledem.

„A proč jsi mi to, do prdele, neřekla?" procedí mezi zuby.

Kapitola 8

Christian si projíždí vlasy oběma rukama. Teď rázuje po pracovně tam a zase zpátky. Obě ruce ve vlasech - to znamená dvojnásobné rozčilení. Jeho obvyklá sebekontrola se někam vypařila.

„Já prostě nechápu, proč ses mi o tom nezmínila," vyjede na mě.

„Nikdy jsme se k tomu nedostali. Nemám ve zvyku vykládat li dem na potkání o svém sexuálním životě. Chci říct. vždyť o sobě skoro nic nevíme." Hledím dolů na své ruce. Proč se cítím tak provinile? A proč se on tak vzteká? Opatrně mrknu jeho směrem.

„No, tak teď už toho o mně víš mnohem víc," štěkne na mě a semkne rty

zpátky do přísné linky. „Věděl jsem, že jsi nezkušená, ale *panna?.“* Poslední slovo vyplivne, jako by bylo sprosté. „Sakra, Ano, právě jsem ti ukázal. " zaúpí. „Bože, odpusť mi. Políbil tě vůbec někdo přede mnou?"

„Samozřejmě že ano." Usilovně se snažím působit dotčeně. *No tak dobře... možná dvakrát.*

„A to ti nějaký hezký mladý muž neučaroval? Já to prostě nechápu. Je ti jednadvacet, skoro dvacet dva. Jsi nádherná." Znovu si zaboří prsty do vlasů.

Nádherná. Zatetelím se blahem. Christian Grey si myslí, že jsem nádherná. Hypnotizuju vzájemně se proplétající prsty na svých rukou a snažím se skrýt přihlouplý úsměv. *Možná je krátkozraký...* Mé podvědomí se právě probralo z mrákot. Kdes bylo, když jsem tě potřebovala?

„A to tady se mnou bez mrknutí oka probíráš, co bych s tebou chtěl dělat. S nulovými zkušenostmi?" Jeho obočí se spojuje do jedné přímky. „Jak se ti podařilo vyvarovat sexu? To mi, prosím tě, vysvětli."

Neurčitě pokrčím rameny.

„Nikdo mě doopravdy. však víš. " Nezaujal. Jenom ty. A z tebe se nakonec vyklube takové monstrum. „Proč se na mě tak strašně zlobíš?" zašeptám.

„Já se nezlobím na tebe, jsem naštvaný na sebe. Prostě jsem předpokládal." Chvíli mě zkoumavě sleduje a pak potřese hlavou. „Chceš odejít?" hlesne nakonec.

„Ne, pokud si to nepřeješ ty," zamumlám. *Prosím, ne... já nechci odejít.*

„Samozřejmě že ne. Jsem rád, že jsi tady." Se zadumaným vý razem kontroluje hodinky. „Už je hodně hodin." Znovu se na mě zadívá. „Koušeš si ten ret," poznamenává zastřeně a dál mě zamyšleně pozoruje.

„Promiň."

„V klidu, neomlouvej se. Já jen. taky bych ho chtěl skous nout. A pořádně."

Zalapám po dechu. Jak mi může říkat takové věci a přitom očekávat, že zůstanu v klidu.

„Pojď," vyzve mě.

„Kam?"

„Vyřešíme tu situaci. Hned."

„Co tím myslíš? Jakou situaci?"

„Tvou situaci. Ano, chystám se s tebou pomilovat, teď hned.“

„Aha.“ Ztrácím půdu pod nohama. *Tak já mám situaci.* Přestávám dýchat.

„Teda, jestli to chceš. Nehodlám tě do ničeho nutit.“

„Myslela jsem, že se nemiluješ. Říkal jsi, že jenom tvrdě šukáš.“ Nutkavě polknu, v puse mám najednou jako na poušti.

Jeho tvář ozdobí hříšný úsměv, jehož účinek mnou prostupuje až úplně. *dolů.*

„Můžu udělat výjimku nebo to obojí zkombinovat, uvidíme. Ale opravdu se s tebou chci pomilovat. Prosím, pojď se mnou do postele. Přeju si, aby ta naše dohoda fungovala, ale na to potřebuješ mít aspoň nějakou představu, do čeho jdeš. Můžeme tě do toho zasvětit už dnes v noci - minimálně do základů. To neznamená, že se ze mě stal romantik. Je to prostředek, jak se někam dostat;

tam, kam chci já, a doufám, že i ty.“ Jeho pohled teď sálá maximální intenzitou.

Cítím, jak se mi rozpalují tváře. *Ach bože*... Sny se snad opravdu plní.

„Ale já ještě neudělala žádnou z těch věcí, co po mně chceš.“ Už teď jsem celá zadýchaná a můj hlas zní nejistě.

„Zapomeň na to. Pro dnešek zapomeneme na pravidla. Já tě chci. Chtěl jsem tě od chvíle, cos tak vpadla do mé kanceláře. A vím, že ty mě chceš taky, jinak bys tu neseděla a nevyjednávala se mnou o trestech a krajních mezích. Ano, prosím, pojď strávit dnešní noc se mnou." Vztáhne ke mně paži, oči mu horečnatě planou vzrušením. A já vkládám svou ruku do jeho dlaně. Trhnutím mě za ni zvedá a přitahuje k sobě do náruče, tiskne se ke mně celou plochou svého těla. Celá ta blesková akce mě překvapuje. Pomalu se mi vkrádá prsty jedné ruky do zátylku, ovíjí si můj culík kolem zápěstí a jemně za něj zatáhne, takže mě donutí k sobě vzhlédnout. Užasle na mě hledí.

„Ty jsi ale statečná mladá dáma," zašeptá. „Hrozně tě obdivuju.“ Jeho slova působí jako nějaká rozbuška, zažehnou mi krev v žilách.

Sklání se ke mně, aby mě zlehka políbil. A potom vsaje můj spodní ret mezi ty své.

„Po tomhle rtu toužím," zamumlá těsně u mých úst a velmi jemně ho stiskne mezi zuby. Neubráním se zasténání, on se spokojeně usměje.

„Prosím, Ano, dovolíš mi se s tebou pomilovat?"

„Dovolím," vydechnu. Vždyť je to důvod, proč jsem tady. Když mě pouští a za ruku odvádí bytem, v obličeji mu září vítězoslavný úsměv.

Jeho ložnice je rozlehlá. Okna, která sahají až ke stropu, poskytují výhled na osvětlené výškové budovy Seattlu. Stěny jsou bílé, veškeré vybavení světle modré. Obrovská postel je supermoderní, vyrobená z hrubě opracovaného, jakoby náplavového dřeva šedé barvy. Má čtyři sloupky, ale žádná nebesa. Na zdi nad postelí je úchvatný obraz znázorňující moře.

Třesu se jako osika. A je to tady. Konečně, po takové době se to chystám udělat, a s nikým jiným než s Christianem Greyem. Dýchám mělce a nedokážu od něj odtrhnout oči. Sundává si hodinky a pokládá je na prádelník ladící k posteli. Svléká si sako a věší ho přes opěrku židle. Na sobě má bílou bavlněnou košili a džíny. Je tak krásný, až se mi z toho zastavuje srdce. Ty jeho tmavě měděné rozcuchané vlasy, ta košile vytažená z kalhot. a ty troufalé šedé jiskrné oči. Vyzouvá se z conversek a v předklonu si jednu po druhé svléká ponožky. Nohy Christiana Greye. uf. proč jen jsou bosé nohy tak.? Otáčí se a mírně se na mě zadívá.

„Předpokládám, že nebereš žádno u antikoncepci."

Co prosím ? A kruci.

„Myslel jsem si to.“ Otevírá vrchní zásuvku prádelníku a vyta huje z ní balíček kondomů. Upřeně se na mě zahledí.

„Tak se na ni připrav," zamručí. „Chceš, abych zatáhl žaluzie?"

„Je mi to jedno," hlesnu. „Myslela jsem, že ve své posteli nikoho spát nenecháš."

„Kdo říká, že budeme spát?" poznamená.

„Ou. " *Ty bláho!*

Pomalu se ke mně blíží. Sebejistý, sexy, se zářícíma očima, a srdce se mi znovu dostává do obrátek. V žilách mi divoce pulsuje krev. Touha, hustá a žhavá, mi zaplavuje útroby. To už stojí u mě a propaluje mě pohledem. *Je žhavý až k zbláznění.*

„Ten kabátek už sundáme, co říkáš?" zabrouká, uchopí ho za klopy a jemně mi ho stáhne z ramen. Odkládá ho ke svému saku na židli.

„Máš vůbec představu, jak moc tě chci, Ano Steeleová?" zašeptá. Úží se mi dech. Nedokážu od něj odtrhnout oči. Vztáhne ruku a bříšky prstů obkreslí kontury mé tváře a čelisti.

„A máš vůbec představu, co s tebou teď budu dělat?" dodává mírně, zatímco v prstech lehce svírá mou bradu.

Někde v nejhlubších zákoutích svého nitra ucítím to nejkrásnější sevření. To zatrnutí je tak slastné a intenzivní, až mě nutí zavřít oči, jenže ten jeho žhnoucí pohled mě dočista hypnotizuje. Sklání se, aby mě políbil. Jeho rty se zvolna, ale taky žádostivě a neústupně tvarují podle mých. Začíná mi rozepínat halenku a přitom pokrývá jemnými polibky mou čelist, bradu a koutky úst. Pomalu mi ji svléká a nechává sklouznout na podlahu. O krok ustupuje, aby si mě prohlédl. Mám na sobě tu světle modrou krajkovou, skvěle padnoucí podprsenku. *Díkybohu.*

„Ach, Ano," vydechne. „Máš tu nejkrásnější kůži, jako z ala bastru, bezchybnou. Chci líbat každý její kousek."

Polévá mě horko. *Páni*... proč proboha tvrdil, že se nedokáže milovat? Takhle udělám všechno, co si bude přát!

Stahuje mi gumičku z vlasů a rozpustí je; když se mi vzápětí rozprostřou po ramenou, skoro se zajíkne.

„Brunetky se mi líbí," zamumlá. Vzápětí mám ve vlasech zabořené prsty obou jeho rukou, v dlaních mi pevně svírá obličej. Tentokrát už mě líbá naléhavě, svými rty kopíruje ty mé a jazykem se mi vkrádá do úst. Zavzdychám a nesměle mu vycházím vstříc. Ovíjí kolem mě paže a vytahuje mě na špičky, pevně mě k sobě tiskne. Jedna jeho ruka zůstává v mých vlasech a druhá zvolna putuje dolů po mé páteři až k pasu a pak ještě níž. Na mých hýždích roztáhne prsty a zmáčkne mě v dlani. Těsně mě přivine ke svému klínu a já díky tomu, jak se propne v bocích, ucítím, že mě doopravdy moc chce.

Zasténám mu přímo do úst. Jsem sotva schopná vstřebat všechny ty divoké pocity, které mě zachvátily - nebo jsou to rozběsněné hormony? Šíleně po něm toužím. Chytám se ho za nadloktí - pod rukama vnímám jeho pevné bicepsy. Je překvapivě silný. hodně svalnatý. Nesměle přesouvám ruce k jeho obličeji a potom mu nořím prsty do vlasů. Jsou tak jemné. nepoddajné. Jemně ho za ně zatahám a on slastně zamručí. Zvolna mě před sebou tlačí k posteli, dokud ji necítím pod ohbím kolen. Pomyslím si, že mě na ni nejspíš povalí, ale on to neudělá. Náhle mě pouští a klesá na kolena. Oběma rukama si mě drží za boky a

jazykem zakrouží kolem pupíku, pak si drobnými polibky razí cestu k jedné z pánevních kostí a vzápětí postupuje zpátky podél lemu kalhot ke druhé.

„Ach," splyne mi ze rtů.

Vidět ho, jak přede mnou klečí, cítit na sobě jeho ústa, to je tak nečekané, tak vzrušující. Ruce nechávám zaklesnuté v jeho vlasech, asi ho za ně trochu tahám, jak se snažím zklidnit svůj příliš hlasitý dech. Pohlédne na mě skrz ty své neskutečně dlouhé řasy, šedé oči tak temné, a přesto spalující. Zvolna přesouvá ruce ke knoflíku mých kalhot a rozepíná ho, lenivě mi stahuje zip. Aniž by uhnul pohledem z mých očí, vklouzne rukama za pas kalhot a zasune je až na bedra. Pak mi je beze spěchu nechává klesat dolů přes zadek a stehna a bere s sebou i džíny. Nedokážu od něj odvrátit oči. Náhle se zarazí a olízne si rty, pohledem stále zaklesnutý do mého. Předklání se, až se jeho nos ocitá v mém klíně. A já ten dotek cítím. Dotýká se mě *tam.*

„Tak nádherně voníš," zavrní a zavírá oči. Ve tváři se mu mihne takové uspokojení, že se téměř roztřesu. Natahuje se a strhává z postele přehoz, lehce do mě strká a já padám na postel.

Stále vkleče mě bere za nohu a rozvazuje mi conversku, sundává mi ji a svléká ponožku. Nadzdvihávám se na loktech, abych viděla, co dělá. Jsem zadýchaná. celá roztoužená. Zvedá mi nohu za patu a nehtem palce přejíždí po hraně mého nártu. Téměř to zabolí, ale pak ucítím ozvěnu toho doteku ve slabinách. Lapám po dechu. Aniž by mě přestal fixovat pohledem, zopakuje to samé jazykem a potom svými zuby. *Do háje.* Z úst mi uniká další sten. jak je možné, že to cítím úplně jinde? Zaúpím a svalím se zpátky na postel. K uším se mi donese jeho potlačovaný smích.

„Ach, Ano, co všechno bych s tebou mohl dělat," broukne. Sundává mi i druhou botu a ponožku, pak si stoupá a stahuje mi džíny. Ted už ležím na jeho posteli jenom v podprsence a kalhotkách a on se na mě pase pohledem.

„Jsi velmi krásná, Anastasie Steeleová. A já už se nemůžu dočkat, až budu v tobě."

No teda. To, jak mluví. Zní to tak žhavě. Bere mi to dech.

„Ukaž mi, jak se dotýkáš."

Co prosím? Nechápavě nakrčím čelo.

„Tak se nestyď, Ano, ukaž mi to," zašeptá.

Zavrtím hlavou. „Nechápu, co po mně chceš." Můj hlas je nakřáplý. Ani bych ho nepoznala, jak je poznamenaný touhou.

„Jak si to děláš? Chci to vidět."

Znovu zavrtím hlavou.

„Nedělám," špitnu ostýchavě. Překvapeně povytáhne obočí, chvilkově zaskočený. Oči mu potemní, pak nevěřícně zakroutí hlavou.

„Dobře, tak zjistíme, co se s tím dá dělat." Z jeho sametového hlasu zaznívá výzva, jakási smyslná pohrůžka.

Rozepíná si knoflík u kalhot a pomalu je ze sebe svléká, ani na chvíli mě nepouští ze zajetí svého pohledu. Nakloní se nade mě a uchopí mě za oba

kotníky, cukne mi za ně do stran a vláčným pohybem šelmy se vkrade na postel mezi mé nohy. Zůstává na kraji na všech čtyřech. Toužebně se zavrtím.

„Lež klidně," utrousí. Skloní se a líbne mě na vnitřní stranu stehna. A tak pokračuje vzhůru - až k tenké látce mých kalhotek.

Bože. nedokážu se nepohnout. Jak mám asi ležet v klidu? Znovu se pod ním zakroutím.

„Budeme muset zapracovat na tom, abychom tě udrželi v klidu, bejby." Postupuje nahoru po mém břiše, cestou noří jazyk do jamky pupíku. A stoupá dál, posévá můj trup svými polibky, kůže mi pod nimi jenom hoří. Jsem vzrušená, polévá mě horko a zároveň se chvěju zimou, prsty zatínám do prostěradla pod sebou. Lehá si vedle mě a prsty přejíždí z mého boku přes pas až k hrudi. Pohlédne na mě, ve tváři neproniknutelný výraz, a v dlani jemně polaská mé prso.

„Mám tě tak akorát do ruky, Anastasie," zavrní spokojeně a uka - zováčkem vklouzne do košíčku mé podprsenky. Stáhne mi ho dolů pod prso, takže ho ta krajka podepře. Stejným prstem pak putuje i na druhou stranu, kde udělá to samé. Stačí jeho upřený pohled a ztvrdnou mi bradavky. Stává se ze mě zajatec vlastní podprsenky.

„Velmi pěkné," zhodnotí to uznale a vrcholky mých ňader zareagují dalším zpevněním. Zlehka na jeden foukne, zatímco ke druhému vztáhne ruku a pomalu ho obkrouží palcem, takže se ještě víc protáhne. Vzdychnu a vnímám, jak mnou ta slast prostupuje až do slabin. Cítí m, jak vlhnu. *Ach, prosím,* zažebrám v duchu a prsty zatínám do prostěradla ještě silněji. Když pak jednu bradavku vezme mezi rty a vtáhne ji do úst, ocitám se na pokraji. něčeho.

„Zjistíme, jestli by to šlo takhle," zašeptá a pokračuje ve svém pomalém smyslném útoku. Mé bradavky čelí invazi jeho zručných prstů a horkých rtů, které dráždí každičké nervové vlákno mého těla, takže se postupně celé svíjí v příjemné agónii. A on ne a ne přestat.

„Ach. prosím," zakňourám a zvrátím hlavu, to už sténám s otevřenými ústy a nohy se mi samy od sebe propínají. Co se to se mnou proboha děje?

„Poddej se tomu, bejby," vydechne a stiskne jednu mou bra davku mezi zuby, zatímco druhou pevně sevře mezi palcem a ukazováčkem a zatáhne za ni. A já se mu sypu pod rukama, mé tělo zachvacují křečovité stahy a tříští se na tisíce kousků. A Christian mě vášnivě líbá, proniká jazykem do mých úst a hltá z nich všechny mé výkřiky.

Bože můj. To bylo. mimořádné. Teď už vím, proč je kolem toho takový povyk. Christian si mě prohlíží, na tváři spokojený úsměv, zatímco já se nepochybně tvářím užasle a vděčně.

„Jsi velmi vnímavá," pronese obdivné. „Tohle se budeš muset naučit ovládat a bude taková zábava, ukázat ti, jak na to." Znovu mě líbá.

Ještě pořád jsem zadýchaná ze svého prvního orgas mu, a jeho ruka už zase putuje dolů k mému pasu, pak na bok a najednou ji mám přímo v klíně. *Ježkovy oči.* Prstem odhrne látku mých

kalhotek a jemně jím zakrouží - *tam*. Krátce zavírá oči, vázne mu dech.

„Ty jsi tak krásně vlhká. Bože, jak já tě chci.“ Tím prstem do mě nakonec proniká. Vyjeknu, a on to zopakuje. A pak znovu a znovu. Zároveň se o mě tře dlaní, takže do toho sténám. Pohyby jeho ruky se zintenzivňují, teď už vzdychám do jejich rytmu.

Náhle se prudce zvedá, jedním pohybem mi strhává kalhotky a odhazuje je na podlahu. Stahuje si boxerky a odhaluje se. *Pane jo...* Hmátne na noční stolek pro malý plastikový balíček a znovu se vklíní mezi mé nohy, rozevírá je ještě víc. Vkleče si roluje kon dom na svou opravdu úctyhodnou délku. *No to snad... Je to vůbec možné? Určitě se tam... ?*

„Neboj,“ uklidňuje mě a poutá pohledem zpátky ke svým očím. „Přizpůsobíš se.“

Pokládá si ruce vedle mé hlavy, takže se nade mnou tyčí na všech čtyřech. S pevně zaťatými čelistmi mi upřeně hledí do očí tím svým intenzivním spalujícím pohledem. A právě v tu chvíli si všímám, že si nesundal košili.

„Opravdu to chceš?“ ujišťuje se mírně.

„Prosím," zažebrám.

„Tak pokrč kolena,“ vyzve mě vlídně a já ho *bez váhání uposlechnu.*

„A teď si s vámi zašukám, slečno Steeleová," zapřede a zároveň se proti mně nastaví. „A to tak, že tvrdě," dodává svůdně a jedním prudkým výpadem do mě vniká.

„Aaah!" vykřiknu, když hluboko uvnitř ucítím ostrý tlak na své právě porušené panenství. Christian znehybní, jenom se na mě dívá, oči mu září ve vítězné extázi.

Trhaně oddychuje skrz pootevřená ústa. Prodere se mu z nich slastný sten.

„Jsi hrozně těsná. Jsi v pořádku?"

Jen kývnu, s očima doširoka rozevřenýma a rukama pevně sví - rajícíma jeho předloktí. Cítím se tak. plná. Ještě pořád se nehýbe, nechává mě uvyknout tomu nezvyklému, doslova pronikavému pocitu, že je uvnitř mě.

„Teď se pohnu, bejby,“ vydechne po chvíli sevřeně.

Tak jo.

Christian učiní jeden dlouhý plynulý pohyb zpět. Zavírá oči a s dalším stenem se do mě vrací. Já znovu vyjeknu, on znovu strne.

„Můžeme?" zašeptá chraplavě.

„Ano,“ vydechnu. Zopakuje to ještě jednou a zase znehybní.

Zavzdychám, mé tělo už ho přijímá. Bože, jak já to chci.

„Ještě?“ hlesne.

„Ano.“ To už je úpěnlivá prosba.

A on to udělá znovu, ale tentokrát už se hýbat nepřestává. Klesá na lokty, doléhá na mě plnou vahou svého těla a tiskne mě k posteli. Zpočátku jsou jeho pohyby pozvolné, ohleduplné. Jakmile si na ten zvláštní pocit zvyknu, mé boky se váhavě zhoupnou jeho směrem. Začíná zrychlovat, a když zasténám, ještě své tempo zvyšuj e, až se nakonec propracuje k nemilosrdnému neměnnému rytmu.

A já ho v něm následuju, vycházím mu vstříc. Svírá mi hlavu v dlaních a vášnivě mě líbá, můj spodní ret se opět ocitá stisknutý mezi jeho zuby. Pak nepatrně změní polohu, a já ucítím, jak ve mně znovu narůstá ten samý pocit jako předtím. Vnímám, jak se v mém těle koncentruje napětí, zatímco Christian nás neúnavně žene dál a dál. Začínám se chvět, na pokožce mi vyvstávají drobounké krůpěje potu. *Ach můj*... Netušila jsem, že to bude takové. že to bude tak nádherný pocit. Přestávám být schopná uvažovat. vnímám jen tu rozkoš. jenom jeho. jenom sebe. ach, prosím. propínám se do luku.

„Udělej se pro mě, Ano," vyráží ze sebe zadýchaně. A jsou to jeho slova, která ve mně odpálí tu explozi, a já se řítím ze svého vrcholu a tříštím se pod ním na milion kousků. A pak je to on, kdo s posledním divokým výpadem zvolá mé jméno a znehybní, když hluboko uvnitř mě vrcholí.

Ještě pořád nemůžu popadnout dech, natož ho zklidnit. Srdce mi divoce buší a myšlenky. ty se někam rozutekly. *No páni... to bylo ohromující.* Otevírám oči. Christian se čelem opírá o mé; oči má zavřené, dech zhrublý. Jeho víčka se chvějivě rozevírají a naše pohledy setkávají - ten jeho je sice zastřený, ale vlídný. Ještě stále ho cítím uvnitř. Zvedne hlavu, zlehka přitiskne rty k mému čelu a pomalu ze mě vystoupí.

„Ou." V grimase stáhnu obličej, jak mě ten neznámý pocit překvapí.

„Ublížil jsem ti?" ptá se tiše, když se přesouvá vedle mě a zapírá o loket. Strká mi zbloudilý pramen vlasů za ucho.

Tak tomu se musím zasmát. *„Ty se* mě ptáš. jestli jsi mi ublížil?"

„Snažíš se být vtipná, chápu," ušklíbne se cynicky. „Myslím to vážně, jsi v pořádku?" Pozorně mě sleduje, pátravě, snad i dychtivě.

Demonstrativně se vedle něj protahuju. Cítím se tak nějak vláčně, jako bych místo kostí měla rosol, ale taky uvolněně. velmi uvolněně. Zakřením se na něj a pak už se mi nedaří dát koutky k sobě. Teď už chápu všechen ten povyk okolo sexu. Dva orgasmy. tak rychle po sobě, jako by šly prostě naprogramovat, to je teda něco. Neměla jsem ani zdání, čeho všeho je moje tělo schopné, že v sobě dokáže nastřádat takovou energii a vzápětí ji tak bouřlivě uvolnit, tak nevázaně. Ten prožitek byl nepopsatelný.

„Ještě jsi mi neodpověděla a už si koušeš ret," mračí se na mě. Rozpustile se na něj zazubím. Vypadá skvěle, s těmi rozcuchanými vlasy, uhrančivým šedým pohledem a vážným varovným výrazem.

„Chtěla bych to udělat znovu," zašeptám. Mám dojem, že se mu ve tváři mihne úleva, ale pak se opona zatáhne a on si mě lačně změří přimhouřenýma očima.

„To byste opravdu chtěla, slečno Steeleová?" odtuší věcně. Nakloní se a vtiskne mi velice jemný polibek do koutku úst. „Trochu náročná, ne? Otoč se na břicho."

Překvapeně zamrkám, ale udělám, co mi řekl. Rozepíná mi podprsenku a dlaní mi sjíždí dolů po páteři až na zadek.

„Máš opravdu tu nejjemnější kůži," zabrouká. Zvolna se přemísťuje, jednu

svou nohu zasouvá mezi mé a půlkou těla mi naléhá na záda. Když mi odhrnuje vlasy z tváře, aby mohl přitisknout rty k mému holému rameni, zatlačí mě do zad knoflíčky jeho košile.

„Proč máš na sobě tu košili?" postěžuju si. Na chvilku se zarazí. Nakonec si ji ale svléká, znovu se ke mně přimyká a já ucítím jeho teplou kůži na své. *Hmm*... nádherný pocit. Na prsou musí mít jemné chloupky - vnímám, jak mě vzadu šimrají.

„Takže ty by sis chtěla zašukat ještě jednou?" šeptá mi do ucha a vydává se odtamtud dolů po mém krku a pokrývá ho lehounkými polibky.

Dlaní mezitím opisuje linii mého pasu, pak postupuje níž, přes bok a stehno až ke kolenu. Uchopí mě pod ním a pokrčí mi nohu.
v hrdle mi zakolísá dech. *Copak to asi dělá?* Přesouvá se a přitisknutý k mým zádům se mi tlačí mezi stehna. Jeho ruka stoupá zpátky k mým hýždím. Pomalu je prohněte a pak se mi vkrádá mezi nohy.

„Tentokrát si tě vezmu zezadu, Anastasie," zavrní a druhou rukou mi shrábne vlasy na šíji, pevně je sevře v pěsti a jemně za ně zatáhne. Zafixuje mě za ně tak, že nemůžu pohnout hlavou. Jsem uvězněná pod jeho tělem, zcela bezmocná.

„Jsi moje." zapřede. „Jenom moje. To si pamatuj." Jeho hlas mi proniká do žil jako jed, jeho slova jsou opojná, svůdná. Podle tlaku na stehně hádám, že je co nevidět podpoří činy.

Začíná mě těmi dlouhými prsty jemně laskat, pozvolna jimi krouží. Rty lehounce oždibuje mou čelist, na tváři cítím jeho měkký dech.

„Voníš přímo božsky," nadechuje se za mým uchem. A jeho prsty mě stále dráždí, dokola, stále dokola. Reflexivně rozhýbu boky ve snaze jeho pohyby napodobit a krevní řečiště mi zaplavuje trýznivá rozkoš podobně jako adrenalin.

„Nehýbej se," nařizuje mi sice mírně, ale zároveň důrazně. Velmi pomalu do mě proniká palcem, zakrouží jím, jednou. podruhé. Účinek toho pohybu je devastující - veškerá moje energie se koncentruje do jediného malého místečka uvnitř mého těla. Tiše zakňourám.

„Líbí se ti to?" zabrouká a zlehka mě škrábne zuby na uchu. A pak začne tím palcem pohybovat jinak. dovnitř, ven, dovnitř, ven. zatímco jeho ostatní prsty stále krouží.

Pevně zavírám oči, snažím se získat kontrolu nad svým dechem a pokouším se nějak vyrovnat s tou bouří pocitů, kterou ve mně rozpoutal. Převaluje se přese mě jedna žhavá vlna za druhou. Tiše zasténám.

„Ty jsi tak citlivá. Ach, Anastasie, to se mi líbí. Moc se mi to líbí," šeptá přerývaně.

Chtěla bych propnout nohy, ale nedokážu se pohnout. Tiskne mě pod sebou, udržuje neměnné, mučivě pomalé tempo. Je to skvělé. Znovu zavzdychám a on se znenadání pohne.

„Otevři pusu," přikáže a vzápětí mi vsouvá palec do úst. Prudce otevírám oči a překvapeně zamrkám.

„Chci, abys věděla, jak chutnáš," šeptne mi do ucha. „Přisaj se, bejby.“ Zatlačí mi palcem na jazyk a já ho instinktivně obe mknu rty, pevně ho vtáhnu dovnitř. Ucítím svou vlastní slanou chuť a taky nádech kovové příchuti krve. *U všech svátých.* Tohle je zvrhlé, ale kčertu s tím, protože je to tak smyslné.

„Chci si zašukat do tvojí pusy, Anastasie, a už brzy to udělám.“ Jeho hlas je teď zhrublý, dech má těžký a trhaný.

Zašukat do mojí pusy?! Zasténám a přitom ho nechtěně kousnu. Vyjekne a instinktivně mi trhne za vlasy - až to zabolí, a já své sevření povolím.

„Zlobivá holčička," ucedí a natáhne se k nočnímu stolku pro balíček s kondomem. „Zůstaň, jak jsi, ani se nehni,“ poroučí mi a pouští mě.

Zatímco trhá fólii, já namáhavě oddechuju, v uších mi zpívá vlastní krev. To očekávání je tak vzrušující. Lehá si zpátky a zaujímá stejnou pozici. Nemůžu se ani pohnout. Jsem uvězněná v jeho smyslném objetí a on je připravený si mě vzít ještě jednou.

„Tentokrát to vezmeme pěkně zvolna, Anastasie," vydechne.

A skutečně, pomalu, tak pomalinku do mě proniká, úplně celý. Neúprosně. Hlasitě zavzdychám. Tentokrát je to intenzivnější, extrémní smyslnost. Znovu vzdychnu a on úmyslně zakrouží boky, potom se stáhne zpátky a okamžik vyčká, než se zase vrátí. Celý ten postup opakuje, zas a zas. Začínám z toho šílet - ty jeho provokativní, úmyslně pomalé pohyby a opakované pocity plnosti jsou zdrcující.

„Je mi v tobě tak dobře," zapřede slastně a já cítím, jak ve mně narůstá to povědomé chvění. A on se přestává hýbat. „Ale ne, bej - by, ještě ne,“ krotí mě. Teprve když má rostoucí slast odezní, začíná s celým tím pomalým procesem od začátku.

„Ach, prosím," žadoním. Myslím, že víc už nesnesu - celé mé tělo je neuvěřitelně napjaté, dychtí po uvolnění.

„Chci, abys byla bolavá, bejby,“ zamumlá a pokračuje ve svém mučivě lenivém tempu. tam. zpátky. „Aby sis zítra při každém pohybu vzpomněla, kde jsem byl. Jenom já. Protože jsi moje.“

Vydávám ze sebe jakýsi neartikulovaný zvuk.

„Christiane, prosím," zakňourám.

„Co bys ráda, Anastasie? Svěř se mi.“

Z hrdla se mi dere další sten. Vyklouzne ze mě a pak se pomalu vrací, znovu zakrouží pánví.

„No tak,“ dožaduje se.

„Tebe, prosím.“

Konečně nepatrně zvyšuje tempo, jeho dech se pozvolna úží. Jakmile chytne rytmus, cítím, že se uvnitř mě začíná schylovat k bouři.

„Ty. Jsi. Tak. Sladká,“ vydechuje do rytmu svých pohybů. „Tak. Strašně. Tě. Chci.“

Zavzdychám.

„Jsi. Jenom. Moje. Udělej se. Bejby,“ procedí.

A zase jsou to jeho slova, co mě postrčí přes okraj té propasti. Mé tělo ho pohlcuje v divokých pulsujících stazích, do polštáře křičím zkomolenou verzi jeho jména. O dva drtivé pohyby později mě Christian následuje. Když do mě vrcholí, úplně znehybní, pak se na mě bezvládně hroutí, obličej zabořený do mých vlasů.

„Sakra, Ano," vydechne namáhavě.

Vzápětí mě pouští a přetáčí se na svou stranu postele. Přitahuju si kolena k hrudi a naprosto vyčerpaná okamžitě upadám do těžkého spánku nebo možná omdlévám.

Když se probouzím, ještě je tma. Vůbec netuším, jak dlouho jsem spala. Protahuju se pod dekou a cítím, jak mě všechno bolí, příjemně bolí. Christian není nikde k vidění. Sedám si a zadívám se na panorama města před sebou. Za okny okolních mrakodrapů je sem tam rozsvíceno a na východě už řídne tma. Zaznamenávám nějakou hudbu. Jemné tóny klavíru, smutné a tklivé. Nejspíš Bach, ale jistá si nejsem.

Ovíjím si přikrývku kolem těla a tiše našlapuju chodbou k velkému pokoji. Christian sedí za klavírem, naprosto ponořený do hudby. Jeho výraz je pustý a smutný, tak jako ta hudba. Hraje fantasticky. Opírám se o stěnu u vstupu a uchváceně mu naslouchám. Je opravdu vynikající muzikant. Sedí tam, nahý, jeho tělo se koupe v tlumeném kuželu světla, který na něj vrhá lampa stojící vedle klavíru.

v tom obrovském pokoji tonoucím ve tmě to působí, jako by byl ve svém vlastním světě, nedotknutelný. jako v nějaké bublině.

Tiše se k němu blížím, vábená tou nádhernou melancholickou hudbou. Jsem jako uhranutá, pozoruju jeho dlouhé prsty, jak neomylně nacházejí a zlehka tisknou jednotlivé klávesy, a přemýšlím o tom, že se ty samé prsty se stejnou zručností dotýkaly a mazlily s mým tělem. Při té vzpomínce instinktivně stisknu kolena k sobě a lapám po dechu. Vzhlédne ke mně, s jasným neproniknutelným pohledem a nečitelným výrazem.

„Promiň," omlouvám se šeptem. „Nechtěla jsem tě rušit."

Po tváři mu přelétne temný stín.

„To bych měl říct spíš já," poznamená. Přestává hrát a pokládá si ruce na stehna.

Teprve teď si všimnu, že má na sobě pyžamové kalhoty. Rukou si prohrábne vlasy a vstává. A ty kalhoty mu drží na bocích *tím způsobem… Božínku.* Vysychá mi v ústech, když nenuceně přechází od klavíru směrem ke mně. Má široká ramena a úzké boky, a zatímco se ke mně blíží, vidím, jak se mu rýsují břišní svaly. Je zkrátka neskutečný.

„Měla bys být v posteli," kárá mě.

„To byla nádherná skladba. Bach?"

„Bachovo aranžmá, ale původně to byla skladba pro hoboj od Alessandra Marcella."

„Byla nádherná, ale velmi smutná, až moc truchlivá."

Trochu se pousměje.

„Postel," zavelí. „Jinak budeš ráno vyčerpaná."

„Vzbudila jsem se a tys tam nebyl.“

„Špatně spím, navíc nejsem zvyklý spát s někým," zabručí vyhýbavě. Nedokážu odhadnout, na co myslí. Vypadá tak nějak sklesle, ale v té tmě se to těžko posuzuje. Možná je to jenom kvůli té smutné hudbě. Bere mě kolem ramen a vede zpátky do ložnice.

„Jak dlouho už hraješ? Jsi velmi dobrý.“

„Od šesti let."

„Aha.“

Christian jako šestiletý chlapec. Vidím před sebou obrázek krásného malého kluka s měděnými vlásky a šedýma očima a sevře se mi srdce - šestileté dítě, které miluje neskutečně smutnou hudbu.

„Jak se cítíš?“ ptá se tiše, když jsme zpátky v ložnici.

Rozsvěcí nástěnnou lampičku.

„Jsem v pohodě."

Oba ve stejnou chvíli pohlédneme na postel. Na povlečení je krev - připomínka mého ztraceného panenství. Samým studem zčervenám a přitáhnu si deku těsněji k tělu.

„No, zdá se, že paní Jonesová bude mít o čem přemýšlet," podotkne Christian, když se staví přede mě. Rukou mi podepře bra du a zvedne hlavu, upřeně se na mě zadívá. Pronikavým pohledem pozorně zkoumá mou tvář. Hlavou mi bleskne, že jsem ještě neviděla jeho nahou hruď. Instinktivně vztáhnu ruku, abych si konečky prstů sáhla na ty tmavé chloupky, co se mu tam lesknou, abych zjistila, jaké jsou na dotek. Okamžitě ustupuje z mého do sahu.

„Mazej do postele," osopí se na mě. Pak ale trochu zmírní: „Lehnu si k tobě." Spouštím ruku a vraštím obočí. Nevzpomínám si, že bych se ho tam někdy předtím dotkla. Otevírá prádelník, vytahuje z něj triko a rychle si ho přetahuje přes hlavu.

„.Postel,“ poroučí mi znovu. Lezu do ní a snažím se ignorovat tu krev. Lehá si ke mně a přitahuje si mě do náruče, tiskne si mě k sobě zády. Zlehka mě políbí do vlasů a zhluboka vdechne jejich vůni.

„Spi, sladká Anastasie," zamumlá a já zavírám oči. Ale nemůžu si pomoct - pořád ještě cítím doznívající smutek. Ať už z té hud by, nebo z jeho odtažitého chování. Christian Grey má svou stinnou stránku.

Kapitola 9

Pokojem se rozlévá světlo, provází mě z hlubokého spánku do plného bdění. Protahuju se a otevírám oči. Je krásné květnové ráno a u nohou mi leží celý Seattle. Pane jo, to je pohled pro bohy. Vedle mě leží Christian Grey v limbu. Páni, další božský pohled. Překvapuje mě, že ještě spí. Leží čelem ke mně, takže

mám neopakovatelnou možnost si ho v klidu prohlédnout. Jeho pohledná tvář působí ve spánku mladším a uvolněnějším dojmem. Ty krásně tvarované, věčně našpulené rty má trochu pootevřené a zdravě lesklé vlasy chaoticky rozcuchané. Je vůbec legální, aby někdo vypadal tak dobře? Vybavuju si ten pokoj nahoře. nejspíš to opravdu nebude legální. Zatřepu hlavou, je toho tolik, o čem musím přemýšlet. Svádí mě to natáhnout ruku a dotknout se ho, jenže je na něj tak pěkný pohled, když spí - jako na malé děti. A taky si nemusím dělat těžkou hlavu s tím, co říkám, co říká on, jaké má plány. hlavně se mnou.

Mohla bych ho pozorovat celý den, ale mám své potřeby - přirozené potřeby. Vyklouznu z postele a na podlaze nacházím jeho košili, házím ji na sebe. Procházím dveřmi, o kterých si myslím, že by mohly vést do koupelny, ale místo toho se ocitám v obrovské šatně, velké jako můj vlastní pokoj. Je přecpaná drahými ob leky, košilemi, botami a kravatami. Na co může někdo potřebovat tolik oblečení? Nesouhlasně mlasknu. Vlastně Katein šatník by tomu mohl konkurovat. Proboha, *Kate! To ne.* Za celý večer jsem si na ni vůbec nevzpomněla. Měla jsem jí poslat tu zprávu. Do háje. Jsem v pořádném průšvihu. Krátce přemítám o tom, jak na tom asi teď bude s Elliotem.

Vracím se zpátky do ložnice, Christian stále spí. Zkouším další dveře. Je to koupelna, rozhodně větší než můj pokoj. Na co potře buje jeden chlap takového prostoru? A ke všemu dvě umyvadla, jaká ironie. Jestli je pravda, že tu s nikým nespí, jedno z nich zůstává nevyužité.

Zírám na svůj odraz v gigantickém zrcadle nad umyvadly. Vypadám jinak? Určitě se jinak cítím. A jsem trochu rozbolavělá, abych pravdu řekla, a mé svaly - ježkovy zraky, jako bych nikdy v životě necvičila. *Ale tys přece nikdy v životě necvičila.* Mé podvědomí se právě probralo. Civí na mě s přísně staženými rty a podupává si k tomu nožkou. *Takže ses s ním vyspala, předhodila mu své panenství; chlapovi, který tě nemiluje. A jen tak mimochodem*
- má o tobě dost divné představy, hodlá si z tebe udělat nějakou zvrhlou sexuální otrokyni.

ZBLÁZNILA SES?! Zaječí na mě.

Zašklebím se na svůj odraz v zrcadle. O tomhle budu muset ještě popřemýšlet. Upřímně, zamilovat se do muže, který je víc než krásný, bohatší než Onassis a má pro mě uchystanou Červenou mučírnu. Přeběhne mi mráz po zádech. Jo, v té poslední věci mám jisté pochybnosti. Vlasy si jako obvykle dělají, co chtějí. Účes *Noc plná vášně* mi nesluší. Pomocí prstů se pokouším do toho chaosu vnést nějaký řád, ale fatálně selhávám a vzdávám to - snad najdu v tašce nějakou gumičku.

Umírám hlady. Vracím se do ložnice. Spící princ stále spí, tak ho tam nechávám a odcházím do kuchyně.

Ach ne... ta Kate. Tašku jsem včera nechala v Christianově pracovně. Spěchám pro ni a hned lovím mobil. Tři textovky.

„Jsi OK Ano“

„Kde jsi Ano“

„Sakra Ano“

Volám Kate. Když mi to nebere, píšu jí zkroušenou omluvu, že žiju a že jsem se nestala obětí masového vraha. Teda, aspoň ne v tom smyslu, ve kterém by si o mě dělala starosti - *nebo možná stala.* Uf, mám v tom takový zmatek. Chci zkusit nějak zanalyzovat, co vlastně ke Christianovi Greyovi cítím. Ne, to je nesplnitelný úkol. Poraženě zakroutím hlavou. Na to potřebuju odstup, přemýšlet o tom někde jinde než tady.

v tašce nacházím hned dvě gumičky do vlasů a tak si narychlo splétám vlasy do dvou copánků. To je ono! Třeba mě ten holčičí vzhled před masovým vrahem ochrání. Z tašky tahám taky svůj iPod a nasazuju si sluchátka. Není nad dobrou muziku u vaření. Strkám ho do náprsní kapsy Christianovy košile, pořádně zesiluju zvuk a začínám tančit.

Panebože, já mám ale hlad.

Jeho kuchyň mě skoro děsí. Je tak nablýskaná a moderní. a žádná skříňka nemá madlo. Chvíli mi trvá, než zjistím, že je potřeba do dvířek zatlačit. Možná bych měla Christianovi udělat snídani. Tuhle si přece dával omeletu. ehm, vlastně to bylo včera, v Heathmanu. Páni, tolik se toho mezitím stalo. Nakouknu do lednice, kde je hromada vajec, a rozhoduju se, že si dám lívance a slaninu. Za stálého vlnění do rytmu si připravuju těstíčko.

Je dobré mít něco na práci. Člověku to dovolí přemýšlet, ale ne moc hluboce. Hudba, co se mi line do uší, taky vážnému rozjímání nesvědčí. Přišla jsem sem s úmyslem strávit noc v posteli Christiana Greye a taky se mi to podařilo, a to navzdory faktu, že on nikoho do své postele nepouští. Usměju se pro sebe, mise splněna. Má chvíle slávy. Zakřením se. Dlouhá, předlouhá chvíle slávy. Už jenom vzpomínka na něj, na jeho slova, jeho tělo, jeho milování, mě vyvádí z míry. Zavírám oči - stačí, když si to vybavím, a celá se rozechvěju, v podbřišku se mi toužebně sevře každičké svalové vlákno. Mé podvědomí se na mě zle zamračí. *Šukání - žádné milování,* vřískne hystericky. Nevšímám si ho, ale někde v koutku duše vím, že má pravdu. Zatřesu hlavou, abych s i ji pročistila a mohla se soustředit na to, co dělám.

Je tady supermoderní sporák. Myslím, že už vím, jak na něj. Teď ještě najít nějaké místo, kde zůstanou lívance teplé, a začít opékat slaninu. Do sluchátek mi zpívá Amy Studt o holce, co nikam nezapadá. Tahle písnička pro mě kdysi hodně znamenala; jako by byla o mně. Nikdy jsem nikam nezapadala, a teď. teď jsem dostala neslušný návrh od samotného pana Podivína. Proč jen je takový? Má to vrozené, nebo získané? Je to tak neskutečně vzdálené od čehokoliv, s čím jsem se doteď setkala.

Pokládám plátky slaniny na gril, a zatímco se opékají, šlehám vejce. Otáčím se a. na jedné ze stoliček u snídaňového baru sedí Christian, hlavu podepřenou v sepnutých rukách. Stále má na sobě to triko, ve kterém spal. Vlasy jako po noci plné vášně

- a jemu fakt sluší, stejně jako to strniště. Sleduje mě zároveň trochu vyjeveně i pobaveně. Zcepením, zrudnu, a pak se zmůžu na to, abych si vyndala sluchátka

z uší. Jenom při pohledu na něj mám místo kolen želé.

„Dobré ráno, slečno Steeleová. Vidím, že dnes po ránu překypujete energií," pronese suše.

„D-dobře jsem spala," vykoktám na vysvětlenou. Snaží se to zamaskovat, ale zacukají mu koutky.

„To by mě zajímalo proč." Pak se ale zarazí a zadumá. „Já ko- neckonců taky, když jsem se s tebou vrátil do postele."

„Máš hlad?"

„Vlastně ano," říká s tak intenzivním pohledem v očích, že si nejsem jistá, jestli mluví o jídle.

„Lívance, šunka, vejce?"

„To zní skvěle."

„Jen netuším, kde máš prostírání," pokrčím rameny a zoufale se snažím nevypadat nervózně.

„To zařídím já. Ty vař. Chtěla bys, abych pustil nějakou hudbu, abys mohla dál. ehm. tančit?"

Sklopím hlavu a soustředěně si prohlížím své ruce. Je mi jasné, že jsem rudá až za ušima.

„Prosím, nenech se rušit mou přítomností. Bylo to velmi zábavné," ujišťuje mě sarkasticky.

Našpulím na něj pusu. Tak zábavný, jo? Mé podvědomí se láme smíchy. Radši se otáčím a šlehám vajíčka, pravděpodobně s trochu větším úsilím, než je k tomu třeba. Ve vteřině stojí u mě a lehce mě tahá za jeden copánek.

„Ty se mi líbí," zašeptá. „Ale neochrání tě." *Hmm, takže masový vrah...*

„Jak máš rád vejce?" ptám se provokativně. Uchechtne se.

„Pořádně rozšlehaná a umíchaná," instruuje mě s úšklebkem.

Znovu se vracím k práci a snažím se skrýt pobavený úsměv. Je těž ké se na něj zlobit. Zvlášť když je tak nezvykle hravý. Otevírá příborník, vyndává z něj břidlicově černé prostírání a pokládá ho na bar. Já vlévám rozmíchaná vejce na pánev a obracím slaninu na grilu.

Když se znovu otočím, na stole už stojí pomerančový džus a Christian připravuje kafe.

„Dáš si čaj?“

„To bych ráda. Pokud nějaký máš. “

Nacházím dva talíře a dávám je nahřát do trouby. Christian se natahuje, aby z kuchyňské linky vyndal čaj - English Breakfast od Twinings.

Našpulím rty. „Tak trochu jsi se mnou počítal, co?“

„Myslíš? Ještě si nejsem tak docela jistý, jestli s vámi můžu počítat, slečno Steeleová," utrousí.

Co tím jako myslí? Naši dohodu? Náš, ehm... vztah... nebo co to vlastně je? Pořád je tak tajemný. Nandávám snídani na předehřáté talíře a pokládám je na prostírání. Prohledávám lednici a beru si javorový sirup.

Když vzhlédnu, zjišťuju, že Christian čeká, až se posadím.

„Slečno Steeleová," pokyne k jedné z barových stoliček.

„Pane Greyi," kývnu zdvořile. Vylézám nahoru a při dosedání sebou nepatrně cuknu.

„Jak moc tě to bolí?" ptá se, když si taky sedá. Do tváří se mi hrne krev. *Jak může klást tak osobní otázky?*

„No, abych pravdu řekla, nemám to s čím srovnat," zpražím ho. „Chtěl bys mě snad politovat?" ptám se přesládle. Mám dojem, že se snaží skrýt úsměv, ale jistě to nevím.

„Ne. Chtěl jsem zjistit, jestli budeme schopni pokračovat ve tvém základním výcviku."

„Aha." Oněměle na něj zírám a se zadrženým dechem vnímám, jak se uvnitř mě všechno zatíná. Áách. *tak krásně.* Potlačuju tichý vzdech.

„Jez, Anastasie."

Nejsem si jistá, jestli mám vůbec chuť na jídlo. Teď, když. Víc?. Víc sexu?. Ano, prosím.

„Je to vynikající, mimochodem," zazubí se na mě.

Strkám si do pusy plnou vidličku, ale stěží rozeznávám, co na ní bylo. Základní výcvik! *Chci si zašukat do tvojí pusy.* Je tohle laky součást základního výcviku?

„Přestaň si kousat ten ret. Velmi mě to rozptyluje, a protože náhodou vím, že pod tou mojí košilí nic nemáš, rozptyluje mě to ještě mnohem víc."

Ponořím čajový sáček do malé konvičky, kterou mi Christian připravil. V hlavě mi bzučí jako ve včelím úlu.

„Jaký základní výcvik máš konkrétně na mysli?" ptám se a příliš vysoký hlas mě zrazuje od přání znít tak normálně, nezúčastněně a klidně, jak jen to je s hormonální bouří zuřící uvnitř mého těla možné.

„No, vzhledem k tomu, že jsi rozbolavělá, myslel jsem, že bychom se mohli zaměřit na orální dovednosti."

Zakuckám se a s pusou dokořán na něj vykulím oči. Lehce mě poplácá po zádech a podává mi trochu džusu na zapití. Vůbec nedokážu odhadnout, co se mu v tu chvíli honí hlavou.

„Tedy v případě, že tu chceš zůstat." dodává. Znovu k němu zvedám pohled a snažím se trochu sebrat. Už zase má ten svůj nečitelný výraz. To mě tak strašně rozčiluje.

„Dnes bych tu ráda zůstala. Jestli to nevadí. Zítra musím do práce."

„V kolik hodin tam máš být?"

„V devět."

„Zítra tě tam na devátou odvezu."

Nakrčím čelo. *On chce, abych tu zůstala další noc?*

„Musím domů už večer - potřebuju čisté oblečení."

„Můžeme ti nějaké opatřit tady."

Nemám dost peněz na to, abych je utrácela za nové oblečení. Vztáhne ruku, pevně mi sevře bradu a mírně na ni zatlačí, takže mi uvolní spodní ret ze sevření

mezi zuby. Ani jsem si neuvědomila, že si ho koušu.

„Co se děje?“ uhodí na mě.

„Potřebuju být doma už večer.“

Semkne rty do tvrdé linky.

„Ujednáno, dnes večer,“ přijímá. „A teď sněz tu snídani."

v hlavě mám zmatek a žaludek jako na vodě. Chuť k jídlu ztracena v nenávratnu. Zírám na zpola snědenou snídani, prostě nemám hlad.

„Jez, Anastasie. Včera jsi nevečeřela."

„Opravdu už nemám chuť," hlesnu.

Zúží na mě oči. „Opravdu bych ocenil, kdybys dojedla svou snídani."

„Co to pořád máš s tím jídlem?" obořím se na něj. Zamračí se.

„Už jsem ti říkal, že nesnáším, když se jím plýtvá. Jez," štěkne na mě. Jeho pohled je temný, jakoby bolestný.

Do háje. Co se to tu děje? Zvedám svou vidličku a zvolna se pouštím do jídla, usilovně ho žvýkám. Musím si dávat pozor, abych si tolik nenandávala, když bude kvůli každému soustu tak vyšilovat. Jak se postupně prokousávám svou snídaní, jeho výraz se uvolňuje. Zaznamenávám, že sklízí svůj talíř. Čeká, až dojím, a uklízí i ten můj.

„Tys uvařila, já sklízím."

„To je skutečně demokratické."

„To je." Zamračí se. „Což není můj obvyklý styl. Až to dodělám, dáme si koupel."

„Ehm, fajn." *Ach můj bože... mnohem radši bych si dala sprchu.* Ze zasnění mě probouzí můj mobil - Kate.

„Ahoj." Přecházím k proskleným balkonovým dveřím, dál od *něj.*

„Ano, proč jsi mi včera neposlala zprávu?" zlobí se.

„Promiň, trochu jsem se nechala unést vývojem událostí."

„Jsi v pořádku?"

„Jo, jsem v pohodě."

„Takže jste.?" Je zvědavá jako opice. Zakroutím očima nad tou dychtivostí, co jí prosakuje z hlasu.

„Kate, o tom se nechci bavit po telefonu." Christian ke mně zvedá pohled.

„Jasně že jo. poznám to na tobě."

Jak to mohla poznat? Určitě blufuje. A stejně o tom nesmím mluvit. Podepsala jsem tu pošahanou dohodu.

„Kate, prosím."

„Jaký to bylo? Jsi v pohodě?"

„Už j sem ti říkala, že jo."

„Byl něžný?"

„Kate, prosím!" Nedokážu potlačit podráždění.

„Ano, nesnaž se to přede mnou zatloukat. Cekala jsem na tenhle den skoro čtyři roky."

„Uvidíme se večer." Zavěšuju.

Tak tohle bude velbloud uchem jehly. Ta je tak děsně zvědavá, že bude chtít znát každý detail. Jenže já jí nesmím říct nic, protože jsem podepsala nějakou - jak se to jmenovalo? Dohodu o mlčenlivosti. Z toho by vyletěla z kůže, a právem. Potřebuju plán. Vracím se a vychutnávám si pohled na Christiana, který se s grácií pohybuje po kuchyni.

„Ta Dohoda - zahrnuje úplně všechno?" sonduju opatrně.

„Proč?" Během sklízení čajové konvice se otočí a pronikavě se na mě zadívá. Cítím, jak rudnu.

„No, mám pár otázek, víš, ohledně sexu." Zaujatě si prohlížím prsty. „A chtěla bych si o tom promluvit s Kate."

„Můžeš se zeptat mě."

„Christiane, s veškerou úctou." zarazím se. *Nemůžu se zeptat tebe. Získala bych jen tvůj zkreslený, perverzní, překroucený pohled*
na sex. Potřebuju nezávislý názor. „Je to jenom o technice. Nezmíním se oČervené mučírně."

Překvapeně zvedá obočí.

„Červená mučírna? Ta slouží hlavně k potěšení, Anastasie. To mi věř," snaží se mě přesvědčit. „Kromě toho," poznamená pochmurně, „tvoje spolubydlící si právě začala s mým bratrem, takže bych byl radši, kdybys ji z toho vynechala."

„A tvoje rodina ví o tvé. ehm. zálibě?"

„Ne. Do toho jim nic není." Pozvolna se ke mně krade, až se ocitá přímo přede mnou.

„Co bys chtěla vědět?" zapřede. Zvedne ruku a zlehka mi přejede prsty dolů po tváři až pod bradu, kterou nadzdvihne, abych se mu podívala přímo do očí. V duchu zakňourám - tomuhle muži nedokážu lhát.

„Nic konkrétního, momentálně," hlesnu.

„Tak můžeme začít třeba takhle: Jak se ti líbila dnešní noc?" Propaluje mě pohledem plným zvědavosti. *Opravdu ho to zajímá. Páni.*

„Líbila," zamumlám.

Pousměje se.

„Mně taky," připouští. „Nikdy předtím jsem vanilkový sex ne zkusil. A musím říct, že na něm přece jen něco bude. I když, třeba to bylo proto, že jsem byl s tebou." Bříškem palce přejede po mém spodním rtu.

Prudce si plním plíce vzduchem. *Vanilkový sex?!*

„Pojď, dáme si tu koupel." Skloní se a zlehka mě políbí. Srdce mi skáče až do krku a mým tělem zvolna protéká touha. dolů. až *tam.* Vana je z mramoru, hluboká, vejčitého tvaru - vypadá, jako by ji navrhoval nějaký známý designér. Christian se naklání a otáčí kohoutkem vystupujícím z kachličkami obložené stěny. Potom do koupele vlévá nějaký draze vypadající olej. Jak se vana plní vodou, začíná se na ní tvořit pěna, která vydává sladkou smyslnou vůni jasmínu. Christian se narovná a upře na mě ztěžklý pohled. Přetáhne si triko přes hlavu a pouští ho na podlahu.

„Slečno Steeleová," podává mi ruku.

Postávám ve dveřích, vyjukaná a ostražitá, pažemi si pevně objímám trup. Vcházím dovnitř a po očku se kochám pohledem na jeho postavu. Přijímám jeho ruku a on mě mlčky pobídne, abych vstoupila do vany. Ještě pořád mám na sobě jeho košili. Dělám, co po mně žádá. Na to si budu muset zvyknout, jestli chci přijmout tu jeho skandální nabídku. *jestli!*

„Otoč se ke mně čelem," nařizuje mi mírným tónem.

Znovu udělám, co mi řekl. Pronikavě si mě změří.

„Já vím, že je ten ret velmi chutný, dokonce to můžu dosvědčit, ale přestaneš si ho laskavě kousat?" protlačí skrz zaťaté čelisti. „Když si ho koušeš, chci tě šukat, a to nemůžu, protože by tě to bolelo, jasný?"

Šokované zalapám po dechu, čímž automaticky povolím sevření zubů.

„Jo," ucedí, „už jsi v obraze?" mračí se na mě. Prudce zakývám hlavou. *Netušila jsem, že na něj mám až takový vliv.*

„Výborně." Zvedne ruku a vyndá mi z náprsní kapsy iPod, odloží ho vedle umyvadla.

„Voda a iPody - to není zrovna dobrá kombinace," poznamená. Sáhne dolů, uchopí lem mé košile, přetáhne mi ji přes hlavu a odhodí na zem.

Ustupuje, aby si mě mohl prohlédnout. *U všech svátých, vždyť já jsem nahá.* Rudnu a sklápím pohled ke svým rukám, někam na úroveň břicha, zoufale se toužím v té horké vodě a pěně rozpustit, ale vím, že to by si nepřál.

„No tak," napomíná mě. Vykouknu na něj zpod řas, sleduje mě s hlavou nakloněnou k rameni. „Anastasie, ty jsi překrásná žena, a to od hlavy až k patě. Tak neskláněj hlavu, jako by ses styděla. Ty se nemáš za co stydět a pro mě je opravdu velikým potěšením tu stát a prohlížet si tě." Podepře mi bradu a zvedne hlavu, aby mě donutil k němu vzhlédnout. Jeho oči jsou laskavé a hřejivé, dokonce planoucí. Je tak blízko. Stačilo by mi zvednout ruku a dotkla bych se ho.

„Teď už si můžeš sednout," zastavuje tok mých zbloudilých myšlenek a já se nořím do teplé přívětivé náruče vody. Au. je horká a mě to překvapuje, ale taky naprosto nebesky voní. Prvotní palčivý pocit brzy odeznívá. Lehám si, blaženě přivírám oči a vychutnávám si to uklidňující teplo. Když oči znovu otevřu, zachytávám Christianův dychtivý pohled.

„Proč se ke mně nepřipojíš?" ptám se srdnatě - aspoň myslím - nakřáplým hlasem.

„To bych tuším mohl. Posuň se dopředu," nakazuje mi.

Svléká si pyžamové kalhoty a souká se za mě. Vodní hladina se zvedá, když se za mnou usadí a přitáhne si mě k hrudi. Ovíjí své dlouhé nohy kolem mých - s pokrčenými koleny se jeho kotníky dostávají na stejnou úroveň jako moje - a pak je rozevírá. a s nimi i ty moje. Překvapeně se zajíknu. Nosem se zaboří do mých vlasů, zhluboka se jím nadechne.

„Tak nádherně voníš, Anastasie."

Celá se rozechvěju. *Jsem nahá ve vaně s váženým panem Christianem Greyem. A on je taky nahý.* Kdyby se mi to někdo pokoušel namluvit včera,

když jsem se probudila v jeho hotelovém pokoji, nevěřila bych.

Natahuje se pro sprchový gel stojící na vestavěné římse vedle vany a trochu si ho mačká do dlaně. Roztírá si ho v rukách, až se mu na nich utvoří jemná pěna. Pokládá mi dlaně na krk a ramena a začíná mi tam tu pěnu vtírat, důkladně mě masíruje svými dlouhými silnými prsty. Spokojeně zapředu. Mít jeho ruce na sobě je velmi příjemné.

„Líbí se ti to?“ Skoro slyším, jak se usmívá.

Přesouvá se na mé paže a pak pod ně, do podpaží, jemně je omývá. Jsem tak šťastná, že Kate trvala na tom, abych se oholila. Nechává své ruce sklouznout na má prsa a já se prudce nadechuju, když je nejdřív obkrouží prsty a potom začne hníst v dlaních

- s citem a zároveň neústupně. Instinktivně se proti němu vzepřu. Bradavky mám citlivé. Dokonce velmi citlivé - nepochybně díky ne tak zcela jemnému zacházení, kterému je včera vystavil. Nezdrží se na nich dlouho. Ruce mu klesají na mé břicho a k podbřišku. To už zrychleně oddechuju a srdce mi tluče jako o závod. Na bedrech cítím, že ani jeho ta masáž nenechává chladným. Je tak vzrušující vědět, co s ním mé tělo dělá. *Ha! Takže ne tvoje duše,* ušklíbne se mé podvědomí. Rychle tu nevítanou myšlenku potlačuju.

Přestává a sahá pro žínku, nechává mě celou roztouženou oddechovat proti jeho hrudi. Ruce mám položené na jeho pevných svalnatých stehnech. Mačká si na žínku další gel, ponoří ji pod vodu a pokračuje tam, kde předtím skončil. Krátí se mi dech. Jeho prsty mě zručně laskají skrz tu tenkou látku, božský pocit, a mé boky se samy rozhýbou ve svém vlastním rytmu, samy se proti němu tlačí. Přemožena silou těch pocitů zakláním hlavu a zavírám oči, z pootevřených úst se mi dere slastný sten. Uvnitř mě se pozvolna všechno napíná, nezadržitelně. *ach bože.*

„Vnímej to, bejby,“ zašeptá mi do ucha a velmi jemně mě po - škrábe zuby na lalůčku. „Vnímej, co s tebou dělám." Svýma noha ma tlačí ty mé ke stěnám vany, drží mě v šachu a získává tak volný přístup k nejintimnější části mého těla.

„Ach. prosím," vzdychnu. Pokouším se nohy propnout, mé tělo si to žádá, jenže v tu chvíli jsem v jeho sexuálním područí a on mi nedovolí se ani hnout.

„Myslím, že už jsi čistá dost. " zamumlá a končí.

Cože?! Ne... Ne! Ne! Trhaně oddechuju.

„Proč jsi přestal?" vypravím ze sebe.

„Protože s tebou mám jiné plány, Anastasie."

Co... ach tak... ale. už *jsem byla tak... To není fér.*

„Otoč se. Taky bych potřeboval umýt," zapřede.

No teda! Otáčím se a ochromeně zírám na to, jak se pevně svírá v dlani. Padá mi čelist.

„Chci, aby ses důvěrně seznámila, a třeba si i potýkala, s nejoblíbenější a nejváženější částí mého těla. Velmi na ní lpím."

Už tak je velký a stále narůstá. Ční nad vodní hladinou, která teď

Christianovi sahá akorát k bokům. Zvedám oči a setkávám se s jeho prostopášným úsměvem. Pase se na mém šokovaném výrazu. Uvědomuju si, že na něj vytřeštěně zírám. Ztěžka polknu. *Tohle že bylo uvnitř mě?!* To snad ani není možné. A teď chce, abych se ho dotýkala. *Hmm*... tak fajn, uvidíme, kdo se bude smát naposled.

S úsměvem sahám po sprchovém gelu a trochu si ho nalévám do dlaně. Po jeho vzoru si mnu ruce, až jsou celé pokryté mýdlovou pěnou
- aniž bych z něj přitom spustila oči. A protože dýchám skrz pootevřená ústa. zcela úmyslně si zlehka skousnu spodní ret a pak po tom místě, kde se ho dotkly mé zuby, přejedu špičkou jazyka. Jeho oči jsou temné a vážné, a když se olíznu, rozšiřují se. Natáhnu ruku a uchopím ho do ní
- stejně, jako se doteď držel sám. Krátce přivírá oči. Páni. je mnohem pevnější, než jsem čekala. Stisknu ho a on mi překryje ruku dlaní a taky ji sevře.

„Takhle," zašeptá a pohne rukou, ve které pevně drží mé prsty, nahoru a dolů, a já ještě víc utáhnu své sevření. V hrdle mu vázne dech, znovu zavírá oči. Když je pak otevře, doutnají jako dva uhlíky.

„To je ono, bejby."

Pouští mou ruku a nechává mě pokračovat samotnou. Když napodobím jeho předešlé pohyby, pevně semkne víčka. Mírně se proti mně propne v bocích a já ho instinktivně sevřu ještě víc. Z hloubi hrdla se mu vydere smyslné zamručení. *Zašukat do tvojí pusy... hmm.* Vzpomínám si, jak mi zatlačil palcem na jazyk a nařídil, ať se přisaju. a pořádně. Teď už zrychleně oddychuje rozevřenými ústy. Zatímco má stále zavřené oči, předkláním se a beru ho mezi rty, váhavě ho jimi obemknu a obkroužím jeho špičku jazykem.

„Počkej. Ano!“ On vytřeští oči a já se přisaju. a pořádně.

Hmm. je tvrdý a zároveň měkký, jako kov potažený sametem, a překvapivě chutný - jemně slaný.

„Prokrista,“ zasténá a znovu zavírá oči.

Pomalu se po něm sunu níž. Znovu hlasitě zamručí. *Ha!* Má vnitřní bohyně je celá bez sebe. Dokážu to! *Já* dokážu šukat *jeho.* Pusou! Polaskám ho na vrcholku jazykem a on se propne v bocích. Oči má už zase doširoka otevřené, lesklé vzrušením. Se zaťatými zuby se znovu prohne proti mně a já si ho beru ještě víc. Rukama se zapírám o jeho stehna, cítím v nich, jak se mu napínají svaly. Zvedá ruce, chytá mě za oba culíky a začíná se *doopravdy* hýbat.

„Ach. bejby. to je skvělý,“ vydechne.

Teď už se poctivě hýbu i já, dráždím ho jazykem a zuby schovávám za rty, mezi kterými ho pevně tisknu. Dýchá skrz zaťaté čelisti a do toho vzrušeně sténá.

„Ježíši. Jak daleko můžeš.?!“ zasípe.

Hmm... Sunu se ještě níž, takže ho ucítím až v zadu na patře, a pak se zase zvedám. Nahoře kolem něj zakroužím jazykem. Mé oblíbené lízátko s příchutí Christian Grey. A potom celý ten proces opakuju. zas a znovu. nahoru a dolů. rty a jazyk. Neměla jsem nejmenší tušení, že dávat rozkoš může být tak šíleně

vzrušující; pozorovat ho zblízka při tom, jak se mi odevzdává. Má vnitřní bohyně se nadšeně vlní v rytmu merengy a přidává k tomu hříšné pohyby salsy.

„Anastasie, takhle se ti udělám do pusy," varuje mě udýchaně. „Jestli to nechceš, nech toho. hned." Znovu se propíná v bocích, oči má široce rozevřené, užaslé a plné touhy - čiré touhy po mně, po mých ústech. *ach můj bože!*

Jeho ruce najednou sevřou mé vlasy pevněji. *To dokážu.* Teď už do toho dávám všechno, a pak - v jediném mimořádně důvěrném okamžiku - se ho dotknu zuby. Hned nato vykřikne a znehybní, a já v ústech ucítím teplé slané tepání. Rychle polknu. Teda. tím si nejsem jistá. Ale stačí mi jediný pohled na něj a je mi to jedno

- je totiž totálně rozsypaný, a to jenom kvůli mně. Narovnávám se a sleduju ho, s vítězoslavným a tak trochu škodolibým úsměvem, který nechávám pohrávat jenom v koutcích úst. Přerývaně oddychuje. Otevře oči a zpříma je na mě upře.

„Copak ty nemáš dávící reflex?" diví se. „Ježišikriste, Ano. to bylo. skvělý, fakt skvělý. a nečekaný." Pak svraští čelo. „Nejspíš mě nikdy nepřestaneš fascinovat."

Usměju se a schválně si skousnu ret. Podezíravě si mě změří.

„Ty už jsi to někdy dělala?"

„Ne." Neubráním se lehkému náznaku hrdosti v hlase.

„Dobře," řekne s uspokojením a tuším i úlevou. „To je další poprvé, slečno Steeleová," zadívá se na mě uznale. „Takže, z orálních dovedností máš za jedna. Pojď, půjdeme do postele, dlužím ti orgasmus."

Orgasmus?! Další!

Rychle opouští lázeň a já mám poprvé tu čest spatřit řeckého boha v celé jeho kráse - to je Christian Grey. Dokonce

i má vnitřní bohyně přestala tančit a taky na něj civí - se slinou v koutku otevřené pusy. Jeho vzrušení už opadlo, ale stejně je pořád dost. výrazný. Ty bláho! Ovíjí si kolem boků malý ručník a dotyčné partie jím zakrývá, mně pak přidrží větší huňatou bílou osušku. Chytám se ho za ruku, kterou mi nabídl, a vylézám z vany. Balí mě do té osušky. A najednou mě strhává do své náruče a začíná vášnivě líbat, jazykem si razí cestu přímo do mých úst. Toužím vztáhnout ruce a obejmout ho. dotknout se ho. ale on mi je vězní v tom ručníku. Brzy se v jeho polibku celá ztrácím. Nakonec svírá můj obličej v dlaních, jazykem se učí znát má ústa nazpaměť. A já mám dojem, jako by mi tím polibkem vyjadřoval svůj vděk - možná. Za to, co se stalo ve vaně? *Za co vlastně?*

Odtáhne se, stále mě drží v dlaních a upřeně mi hledí do očí. On sám vypadá ztracený.

„Kývni mi na to," vydechne vroucně.

Nechápavě nakrčím čelo.

„Na co?"

„Na naši dohodu. Na to, abys byla moje. Prosím, Ano," šeptá naléhavě se zvláštním důrazem na poslední slovo a mé jmé no. A znovu mě políbí, tentokrát

měkce a procítěně. Pak ode mě odstoupí a zadívá se na mě, zlehka u toho pomrkává. Bere mě za ruku a odvádí do ložnice a já ho pokorně následuju, ještě pořád celá zmámená. A taky naprosto konsternovaná. *On po tom doopravdy bytostně touží.*

v ložnici u postele na mě vrhne zamyšlený pohled.

„Věříš mi?“ optá se znenadání. Trochu vyjeveně kývnu a zjišťuju, že ano, opravdu mu věřím. *Co se mnou hodlá provádět teď?* Mým tělem prostupuje elektrizující záchvěv.

„Hodná holka,“ vydechne a palcem pohladí můj spodní ret.

Odchází do šatny a vrací se s šedou hedvábnou kravatou.

„Podrž před sebou spojené ruce,“ instruuje mě tiše, když ze mě stáhne osušku a odhodí ji na podlahu. Dávám před sebe ruce křížem a on mi kolem zápěstí ovíjí svou kravatu a pevně ji utahuje. Oči mu sálají vzrušením. Zatahá za uzel. Drží dobře. *On snad chodil do skauta, že umí takové.* A co teď? Můj tep vylétl do závratných výšin a srdce mi duní jako zvon. Christian promne v prstech mé copánky.

„Vypadáš v nich tak mladě," zabrouká a pokročí mým směrem. Instinktivně před ním couvám, až za sebou ucítím postel. Shazuje svůj ručník, ale já nedokážu odtrhnout pohled z jeho tváře. Zračí se v ní tolik vášně a touhy.

„Ach, Anastasie, copak s tebou jenom provedu?" šeptá, když mě pokládá na postel, lehá si ke mně a zvedá mi ruce nad hlavu.

„Nech ty ruce tak, nehýbej s nimi, rozumíš?" Jeho pohled dosáhl takové intenzity, že mi znemožňuje se nadechnout. S tímhle mužem se nechci dostat do křížku. nikdy.

„Odpověz," dožaduje se měkce.

„Nebudu hýbat rukama," odpovídám takřka bez dechu.

„Hodná holka," zamumlá a naschvál si pomalu navlhčí rty. Fascinovaně sleduju ten pozvolný pohyb jeho jazyku po horním rtu. Upřeně mi hledí do očí, uhrančivě, zkoumavě. Sklání se a dává mi krátký cudný polibek.

„A teď vás zlíbám od hlavy až k patě, slečno Steeleová," zavrní a nadzdvihne mi bradu, aby si uvolnil přístup k mému krku. Přejíždí po něm rty a cestu dolů, do toho malého dolíčku pod ním, si značí drobnými polibky, jazykem a něžnými stisky zubů. Okamžitě si tím získává mou plnou pozornost. pozornost celého mého těla. Díky předešlé zkušenosti z koupelny je teď moje kůže hypersenzitivní. Cítím, jak mi horká rozbouřená krev zaplavuje podbřišek a valí se dál. dolů. *až do mého klína.* Toužebně zavzdychám.

Chci se ho dotknout. Neohrabaně pohnu svázanýma rukama a přiložím mu je k vlasům. Zarazí se a obdaří mě nesouhlasným pohledem, zavrtí hlavou a nespokojeně zamlaská. Bere mě za ruce a znovu mi je zvedá nad hlavu.

„Nehýbej s nimi. teď to budeme muset vzít pěkně od začát ku," plísní mě mírně. To je takový bazilišek!

„Ale já se tě chci dotýkat," zakňourám dýchavičně.

„Já vím," zabručí. „Nech ty ruce nad hlavou," nařizuje mi s větším důrazem.

Znovu mi zvedá bradu a začíná mě líbat na krku stejně jako předtím. Uf. co z toho má, že mě tak týrá? Když opět doputuje do jamky mezi mými klíčními kostmi, cítím, jak se jeho ruce zvolna sunou dolů po mé hrudi a přes prsa. Nosem obkrouží hranici té malé prohlubně na mém krku a lenivě pokračuje níž, sleduje cestu svých dlaní po mé hrudní kosti až k ňadrům. Každé z nich líbá a ochutnává, obě bradavky něžně saje. *U všech svátých.* Boky se mi o své vlastní vůli rozhýbou v pomalém rytmu kopírujícím pohyby jeho úst a já se zoufale snažím soustředit na to, abych udržela ruce nad hlavou.

„Lež klidně," varuje mě a mou kůži ovane jeho horký dech. To už je u pupíku. Ponoří do něj jazyk a pak mě jemně zaškrábe zuby na podbřišku. Mé tělo se propíná do luku.

„Hmm. Jste tak sladká, slečno Steeleová." Špičkou nosu brázdí hranici mezi mým podbřiškem a chloupky, cestou mě jemně oždibuje a dráždí jazykem. Náhle se prudce zvedá a kleká si u mých chodidel, popadne mě za oba kotníky a široce mi rozevírá nohy.

No tohle! Bere mou levou nohu, ohýbá ji v koleni a přitahuje si chodidlo ke rtům. Zatímco zlehýnka líbá jeden prst po druhém, pozorně sleduje mou reakci. Pak opatrně tiskne bříško každého z nich mezi zuby. Když dojde k malíčku, skousne silněji a já sebou zazmítám a zakňourám. Jazykem obtáhne hranu nártu - a já už dál nejsem schopná ho sledovat. Je to prostě příliš smyslné. Mám dojem, že shořím na prach. S pevně semknutými víčky se pokouším absorbovat a ustát všechny ty pocity, které ve mně vyvolává. Líbá mě na kotníku a razí si cestu vzhůru po mém lýtku až ke kolenu. Těsně nad ním se zastavuje a opakuje celou tu svůdnou dechberoucí torturu i na pravé noze.

„Ach, prosím," zavzdychám, když mi skousne malíček, až mi z toho zatrne hluboko ve slabinách.

„Všechno chce svůj čas, slečno Steeleová. " vydechne.

Tentokrát se ale nad kolenem nezastaví, pokračuje dál, naho ru, po vnitřní straně stehna, a zároveň mi ještě víc rozevírá nohy. A já už vím, co se chystá udělat, a jedna moje část by ho chtěla odstrčit, protože se topím v rozpacích a propadám studem. On mě chce líbat *tam!* Vím to. Ta druhá část se chvěje očekáváním. Christian otáčí hlavu a postupuje nahoru i po druhé noze, líbá, saje, oštipuje, až se nakonec ocitá přímo mezi mými stehny, kde mi velmi, velmi jemně přejede špičkou nosu nahoru a dolů. Za - zmítám se. *ach můj bože!*

Přestává se hýbat, čeká, až popadnu dech. Nakonec přece jen nacházím sílu zvednout hlavu a upřít na něj užaslý pohled. Ústa mám pootevřená, abych pomohla svému splašenému srdci zvol nit tempo.

„Máte vůbec tušení, jak omamně voníte, slečno Steeleová?" zapřede, a aniž by ze mě spustil oči, zaboří nos do mých chloupků a zhluboka se nadechne. Myslím, že tentokrát rudnu všude a je mi skoro na omdlení, okamžitě zavírám oči. Nemůžu ho při tom sledovat!

A pak mi zlehýnka foukne do klína. *Do háje...*

„Ty se mi líbí," jemně mě zatahá za chloupky. „Možná že ti je necháme."

„Ach. prosím," zažebrám.

„Hmm, mám rád, když tak žadoníš, Anastasie."

Zaúpím.

„Něco za něco, to není můj obvyklý styl, slečno Steeleová," zašeptá a znovu mi jemně foukne do rozkroku. „Ale dnes jsi mě potěšila a měla bys za to být odměněna." V jeho hlase zaslechnu hříšný podtón, a zatímco se mé tělo opájí poselstvím, které k němu vyslala jeho poslední slova, a jeho ruce se chytají mých stehen, ucítím první zkusmé zakroužení jeho jazyka.

„Áaach!" zavzdychám a v důsledku toho doteku se prohnu v zádech a celá roztřesu.

Nepřestává a pokračuje dál v tom mučivém kroužení. pořád a pořád. Pozvolna ztrácím kontrolu nad svým tělem, každý atom mého bytí se koncentruje do jediného malého mocného bodu mezi mými stehny. Nohy se mi samy od sebe propnou a on do mě vklouzne jedním prstem. Zaslechnu, jak zhluboka zavrní.

„Ach, bejby. To miluju, jak jsi pro mě vždycky připravená."

Začíná tím prstem napodobovat pohyby svého jazyka. Zakňourám. Je to prostě příliš. Mé tělo dychtí po uvolnění a já už nejsem schopná mu ho dál odpírat. Poddávám se tomu, ztrácím schopnost vnímat cokoliv jiného kromě orgasmu, který mě ovládá a celou prostupuje. vlna za vlnou. *Pro všechno na světel* Vykřiknu a celý svět se hroutí a mizí mi před očima, protože to, co teď prožívám, všechno přebíjí.

Divoce oddechuju, jakoby zdálky slyším trhání fólie. Vzápětí do mě Christian velmi pomalu proniká. No. páni. Ten pocit je bolestivý a příjemný zároveň, intenzivní i jemný.

„Jaké to je?" vydechne.

„Fajn. V pohodě," hlesnu. A on se začíná opravdu hýbat, rych le, tvrdě a nemilosrdně, tiskne se do mě úplně celý, znovu a znovu, neúprosně, až se opět ocitám na prahu vyvrcholení. Zakňourám.

„Udělej se pro mě, bejby.“ Jeho hlas je drsný, surový a zhrublý vzrušením a já nekontrolovatelně vybuchuju, zatímco on do mě dál živelně proniká.

„Bože, díky,“ zašeptá. Ještě jeden nezkrotný pohyb a vyráží ze sebe zasténání a vrcholí, vtlačený hluboko uvnitř mě. A pak strne, naprosto nehybný.

Bezvládně se na mě hroutí, zaléhá mě celou svou vahou a tlačí k posteli. Spoutanýma rukama ho objímám kolem krku a tisknu k sobě, jak nejsilněji dovedu. V tu chvíli bych pro něj byla ochotná podstoupit cokoliv. Patřím mu. Ten zázrak, který mi ukázal, přesahuje vš echno, co jsem kdy očekávala. A chce zajít dál, mnohem dál, až do míst, která si ve své nevinnosti nedokážu ani před stavit. *Bože, co mám dělat?*

Vzepře se na loktech a upřeně se mi zahledí do očí, ty jeho intenzivně sálají.

„Vidíš, jak se k sobě hodíme?" zabrouká. „Kdyby ses mi dala, bylo by to ještě mnohem lepší. Věř mi, Anastasie, můžu ti ukázat místa, o kterých nemáš ani potuchy." Jeho slova přesně kopírují mé myšlenky. Jemně přejíždí špičkou nosu

podél mého. Ještě pořád jsem se nevzpamatovala z toho, jak pozoruhodně výrazně na něj fyzicky reaguju, takže na něj jen prázdně zírám, neschopná zformulovat jedinou souvislou myšlenku.

Náhle nás oba vyruší hlasy z chodby za dveřmi ložnice. Chvíli mi trvá, než si uvědomím, co vlastně slyším.

„Ale jestli je stále v posteli, musí být nemocný. Nikdy už touhle dobou neleží. Christian nikdy nezaspal."

„ Paní Greyová, prosím. "

„ Taylore. Nemůžete mi bránit, abych šla za svým synem. "

„Paní Greyová, on tam není sám. "

„Co tím myslíte, není sám?"

„Někoho tam má. "

„Ou... " Dokonce i skrz ty dveře slyším nevěřícný údiv v jejím hlase. Christian zamžiká. Ještě pořád ze mě nespustil oči, které teď rozevírá v předstíraném zděšení.

„Kruci! To je moje matka."

Kapitola 10

Nečekaně rychle ze mě vyklouzne. Až stáhnu obličej, jak je to nepříjemné. Sedá si a vyhazuje použitý kondom do odpadkového koše.

„No tak, musíme se obléknout - teda v případě, že ji chceš poznat," zakření se na mě a souká se do svých džin - bez spodků! Pokouším se posadit, ještě pořád mám svázané ruce.

„Christiane - takhle se nemůžu hýbat."

Jeho pobavený úsměv se rozšiřuje, sklání se nade mnou a roz vazuje uzel na kravatě. Její smyčky mi vytvořily na zápěstích otlaky. Jsou. sexy. Christian se na ně zadívá - taky se mu líbí, v očích mu šibalsky zablýskne.

Letmo mě políbí na čelo a široce se na mě usměje.

„Další poprvé," prohlásí uznale, ale já nemám tušení, o čem to mluví tentokrát.

„Nemám tu čisté oblečení," zaskučím v náhlé panice, která na roste do obludných rozměrů, když si uvědomím, co jsme právě dělali. Jeho matka! *Proboha.* Já nemám co na sebe a ona nás málem přistihla in flagranti. „Možná bych měla zůstat tady."

„Tak to teda ne," pronese výhrůžně. „Můžeš si vzít něco mého." Vklouznul do bílého trika a teď si rukama projíždí sexem rozcuchané vlasy. Přes veškerou úzkost okamžitě ztrácím tok myšlenek. Ta jeho krása je zkrátka odzbrojující.

„Anastasie, i kdyby sis na sebe navlékla pytel, budeš k nakousnutí. Prosím, nelam si s tím hlavu. Chtěl bych, aby ses seznámila s mou matkou. Oblékni se. Já půjdu napřed a trochu ji na to připravím." Najednou má místo rtů jen tenkou čárku. „Očekávám tě v tom pokoji do pěti minut, jinak si pro tebe dojdu a

vyvleču tě odsud třeba nahou. Moje trika jsou v prádelníku, košile v šatně. Vem si, co chceš." Ještě chvíli si mě vyzývavě měří a pak opouští místnost.

Do háje. Christianova matka. Na tom jsme se teda nedohodli. Ale třeba mi setkání s ní pomůže doplnit aspoň malý kousek skládačky. Mohla by mi pomoct pochopit, proč je Christian takový. A najednou ji opravdu chci poznat. Zvedám svou halenku z podlahy a s potěšením shledávám, že tu noc přežila bez úhony, skoro žádné faldy. Pod postelí nacházím i modrou podprsenku a rychle se oblékám. Jenže, co opravdu nesnáším, je nemít na sobě čisté kalhotky. Chvatně se probírám šuplíky Christianova prádelníku, až nacházím jeho boxerky. Poté, co si natáhnu jedny zvlášť přiléhavé šedé od Calvina Kleina, beru si džíny a nazouvám conversky.

Popadnu svůj kabátek, vběhnu do koupelny a bezmocně zírám na své příliš rozzářené oči a zrůžovělé tváře - a ty vlasy! A kruci. ani copánky jako po noci plné vášně mi nesluší. Prohrabuju koupelnovou skříňku, jestli bych v ní nenatrefila na kartáč, a nacházím aspoň hřeben. Bude muset stačit. Hbitě si svazuju vlasy do culíku a zoufale sjíždím pohledem po svém oblečení. Možná jsem měla přijmout Christianovu nabídku a vzít si něco jeho. Mé podvědomí našpulí pusu a na rtech němě vykrouží „děvko". Ignoruju ho. Oblékám si kabátek, šťastná, že jeho manžety zakrývají ty výmluvné stopy po Christianově kravatě, a vrhám poslední vyděšený pohled do zrcadla. Takhle to bude muset stačit. Vyrážím do obývacího pokoje.

„Tady ji máme." Christian vstává z gauče, na kterém si pohodlně hověl.

Tváří se přívětivě a spokojeně. Žena s vlasy barvy písku, která doteď seděla vedle něj, se otáčí a rozzáří plným, stomegawattovým úsměvem. Taky si stoupá. Je dokonale ustrojená v béžových úpletových šatech a botách, které k nim perfektně ladí. Je velmi upravená, elegantní a krásná a já jsem najednou takhle malinká, když si uvědomím, že sama vypadám tak nedbale.

„Matko, to je Anastasia Steeleová, Anastasie, to je Grace Trevelyanová Greyová."

Doktorka Trevelyanová Greyová mi podává ruku. T. *jako Trevelyanová? Proto ty iniciály.*

„Velmi mě těší," řekne. A jestli se nepletu, slyším v jejím hlase údiv a snad i nevěřícnou úlevu. V jejích oříškových očích zahlédnu hřejivý záblesk. Přijímám její ruku a nemůžu jinak než se na ni taky usmát a oplatit jí něco z té hřejivé srdečnosti.

„Doktorko Trevelyanová Greyová," pozdravím.

„Říkej mi Grace," usměje se, na rozdíl od Christiana, který se zamračí. „Jinak jsem obvykle doktorka Trevelyanová a paní Greyová je moje tchyně," mrkne na mě. „Takže, jak jste se vy dva potkali?" Pohlédne tázavě na Christiana, neschopná zamaskovat zvědavost.

„Anastasia se mnou dělala rozhovor do studentských novin WSU, protože tam tento týden předávám diplomy."

No jo, vlastně. Na to jsem úplně zapomněla.

„Takže ty tento týden promuješ?" ptá se mě Grace.

„Ano."

v tu chvíli zazvoní můj mobil. *Vsadím se, že je to Kate.*

„Omluvte mě.“ Vyzvání někde v kuchyni. Přecházím tam a nakláním se pro něj přes snídaňový bar. Beru to, aniž bych zkontrolovala číslo.

„Kate.“

„Dios mío! Ano!“ *No to mě podrž, to je José.* A zní naprosto zoufale. „Kde jsi? Snažil jsem se ti dovolat. Musím tě vidět, abych se t i mohl omluvit za to, jak jsem se choval v pátek. Proč mi to nebereš?"

„Podívej, José, na to teď není vhodná chvíle." Koutkem oka mrknu na Christiana. Propaluje mě pohledem, ve tváři ten svůj neproniknutelný výraz, a něco vykládá své matce. Otáčím se k němu zády.

„Kde vůbec jsi? Kate přede mnou strašně mlžila," stěžuje si José.

„V Seattlu."

„Co tam děláš? Ty jsi s ním?"

„José, já ti zavolám později. Ted s tebou nemůžu mluvit." Zavěšuju.

Tak nenuceně, jak jen dokážu, kráčím zpátky k Christianovi a jeho matce. Grace je plně zabraná do hovoru.

„.a pak mi volal Elliot a říkal, že už jsi tady - vždyť jsem tě neviděla celé dva týdny, zlato."

„Skutečně?" zamumlá Christian, aniž by se přestal dívat na mě
- s absolutně kamenným obličejem.

„Myslela jsem, že si spolu dáme oběd, ale vidím, že máte jiné plány, nechci vám je narušovat." Grace bere svůj dlouhý krémový plášť a přistupuje k Christianovi, nabízí mu tvář k polibku. Christian ji zlehka a jemně políbí. Zatímco ona se ho ani nedotkne.

„Musím odvézt Anastasii zpátk y do Portlandu."

„Samozřejmě, zlato. Anastasie, bylo mi velkým potěšením. Doufám, že se opět setkáme." S přívětivým pohledem mi podává ruku, kterou jí potřesu.

Objevuje se Taylor. *Odkud vlastně?*

„Paní Greyová?“ vyzve ji.

„Děkuji, Taylore.“ Taylor ji doprovází ven z pokoje a skrz dvoukřídlé dveře až do haly. Taylor tu byl celou tu dobu? Nebo jak dlouho tu je? A kde?

Christian se na mě zakaboní.

„Takže ti volal ten fotograf?"

Do háje.

„Ano.“

„Co chtěl?"

„Omluvit se, víš. za ten pátek."

Christian přimhouří oči.

„Aha," odtuší prostě.

Taylor se vrací.

„Pane Greyi, máme problémy s tím nákladem v Dárfúru."

Christian úsporně přikývne.

„Je Charlie Tango zpátky na Boeing Field?"

„Ano, pane."

Taylor mi pokyne hlavou: „Slečno Steeleová."

Nejistě se na něj pousměju a on opouští místnost.

„On tu bydlí? Taylor. " ptám se Christiana.

„Ano," odvětí úsečně. *Co ho žere?*

Odchází ke kuchyňskému koutu, bere BlackBerry a nejspíš si na něm pročítá maily. V obličeji se mu usídluje přísný výraz. Na konec vytáčí nějaké číslo.

„Ros, kde je problém?" vyštěkne. Pak poslouchá a u toho mě pátravě sleduje, jak postávám uprostřed té obrovské místnosti a nevím, co s rukama. Cítím se neuvěřitelně nesvá.

„Nehodlám tím ohrozit nikoho z posádky. Ne, zruš to. Shodíme to tam z letadla. Dobře." Zavěšuje. Veškerá vřelost z jeho pohledu se někam vytratila. Zatváří se zlověstně a poté, co mi věnuje krátký pohled, odchází do pracovny, odkud se za moment znovu vrací s nějakou obálkou v ruce.

„Tohle je smlouva. Přečti si ji, ať ji můžeme příští týden pro brat. Vřele ti doporučuju udělat si průzkum, abys věděla, do čeho se vlastně pouštíš." Odmlčí se. „Tedy, pokud mi na to kývneš, a já skutečně doufám, že ano," dodává už mírněji, nejistě.

„Průzkum?"

„To bys koukala, co všechno se dá najít na internetu," po dotkne.

Internet?! Já nemám ani přístup k počítači, jenom na Katein notebook, a ten, co je u Claytonů, taky nemůžu použít - teda, určitě ne na zrovna takový „průzkum".

„Co se děje?" zjišťuje Christian s hlavou skloněnou ke straně.

„Nemám počítač. Běžně používám ty školní. Uvidím, jestli budu moct použít Katein laptop."

Podává mi obálku z konopného papíru.

„Jsem si jistý, že ti můžu nějaký. ehm, půjčit. Sbal si věci, vezmu tě zpátky do Portlandu a cestou se někde najíme. Jen se ještě obléknu."

„Tak já si zatím zavolám," prohodím. Prostě potřebuju slyšet Katein hlas.

Zamračí se. „Tomu fotografovi?" ucedí se zaťatými čelistmi a tvrdým pohledem. Jen poplašeně zamrkám. „Já se s nikým nedělím, slečno Steeleová. To si pamatujte," varuje mě tichým arktickým tónem. Vrhá na mě poslední mrazivý pohled a odchází do ložnice.

No tohle! *Jen jsem chtěla zavolat Kate!* chce se mi za ním křiknout, ale ta jeho náhlá odměřenost mě úplně paralyzovala. Co se stalo s tím velkorysým a uvolněným usměvavým mužem, který se se mnou miloval ani ne před půl hodinou?

„Připravená?" ptá se mě Christian, když stojíme ve dvoukřídlých dveřích jeho haly.

Nejistě přikývnu. Jeho strohé, zdvořilé a upjaté já si znovu nasadilo masku a

je zpátky na scéně. Nese si koženou tašku. Na co ji asi potřebuje? Třeba zůstává v Portlandu. A najednou si vzpomínám na tu promoci. No jasně, ve čtvrtek tam bude. Na sobě má černé kožené sako a ani náhodou v něm nevypadá jako milionář, bilionář, nebo kolik vlastně těch milionů má. Působí spíš jako špatný hoch, rozmařilá rocková hvězda nebo přehlídkový model. V duchu si povzdechnu - kéž bych měla aspoň desetinu jeho nedbalé elegance. Je tak sebejistý a vyrovnaný - zamračím se, když si vybavím ten jeho výstup kvůli Josému - no, aspoň tak působí.

Taylor postává poblíž.

„Takže zítra," loučí se s ním Christian.

„Ano, pane. Jaké auto si berete, pane?"

Christian po mně letmo střelí pohledem.

„R8."

„Šťastnou cestu, pane Greyi. Slečno Steeleová," věnuje mi laskavý pohled, i když se mi zdá, že v jeho očích spatřím nepatrný náznak soucitu.

Určitě si myslí, že jsem podlehla pochybným sexuálním praktikám pana Greye. No, ještě ne, zatím jen jeho výjimečným sexuálním schopnostem. Nebo je sex takový vždycky? Krčím čelo, jak o tom usilovně přemýšlím. Nemám to s čím srovnat a nesmím o tom mluvit s Kate. To je něco, o čem si ještě s Christianem promluvím. Je přece přirozené, že se o tom chci s někým bavit. A s ním to půjde těžko, když je v jednu chvíli tak otevřený a v další tak nepřístupný.

Taylor nám otevírá dveře a vyprovází nás. Christian přivolává výtah.

„Co se děje, Anastasie?" ptá se mě. Jak to ví, že se mi něco honí hlavou? Natahuje ruku a zvedá mi bradu.

„Přestaň si kousat ten ret, nebo tě v tom výtahu ošukám a bude mi jedno, kdo k nám přistoupí."

Zatímco já rudnu, kolem jeho úst přelétne náznak úsměvu. Vypadá to, že se mu konečně zvedá nálada.

„Mám takový problém, Christiane."

„A to?" V tu ránu mám jeho plnou pozornost.

Přijíždí výtah. Nastupujeme dovnitř a Christian mačká tlačítko s písmenkem „G".

„No. " Cítím, jak se mi po tvářích rozlévá horko. *Jak mu to jenom říct?* „Musím si promluvit s Kate. Mám tolik otázek ohledně sexu a ty jsi prostě příliš zaujatý. Když chceš, abych s tebou dělala všechny ty věci, jak mám vědět, že.?" zarážím se, ve snaze najít správná slova. „Prostě to sama nemám s čím porovnat."

Obrací oči v sloup.

„Tak si s ní teda promluv, jestli musíš," ustupuje popuzeně. „Jen se ujisti, že se o tom nezmíní Elliotovi."

Ta jeho poznámka mě pobouří. *Kate není taková.*

„To by neudělala, ani já bych ti nevykládala nic o Elliotovi - teda, kdyby mi něco řekla," dodávám honem.

„To jistě, jenže rozdíl mezi námi spočívá v tom, že já o jeho sexuálním životě nic vědět nechci," poučuje mě suše. „Elliot je všetečný mizera. Ale bav se s ní jenom o tom, co bylo doteď," varuje mě. „Pravděpodobně by mě chtěla vykleštit, kdyby se dozvěděla, co s tebou hodlám dělat," zahučí tak potichu, že si nejsem jistá, jestli to bylo určeno i pro moje uši.

„Ujednáno," prohlásim odhodlaně a s úlevou se na něj usměju. Myšlenkou na Kate kastrující Christiana se opravdu nechci nějak dlouze zaobírat.

Ušklíbne se a zakroutí hlavou.

„Čím dřív se mi podvolíš, tím lip. Aspoň už s tím skoncujeme," zabrblá.

„Skoncujeme s čím?“

„S tím tvým vzdorováním." Sáhne po mně, přidrží si mě za bradu a vtiskne mi malý sladký polibek. Dveře výtahu se otevírají, Christian mě bere za ruku a vede do podzemní garáže.

Tak já mu vzdoruju... Jak?

Hned u výtahu stojí to černé Audi 4x4, ale auto, které zabliká, když Christian namíří klíče a stiskne tlačítko, je luxusní černý sporťák. Je to jedno z těch aut, ve kterých muži vozí nohaté blondýny, které toho na sobě kromě šerpy vlající přes kapotu nic moc nemají.

„Hezký auto. " utrousím suše.

Popatří na mě a zazubí se.

„Já vím," řekne a na zlomek sekundy je tu zpátky ten milý, mladý a bezstarostný Christian. Zahřeje mě to u srdce. Je tak natěšený. *Ach, ti kluci a jejich hračky*... Protočím na něj panenky, ale nedokážu přitom skrýt úsměv. Otevírá mi dveře a já nastupuju. Páni, to je teda nízko. Uvolněným krokem obchází auto a elegantně skládá své rozložité tělo vedle mě. *Jak to jenom dělá?*

„Takže, co je to za auto?"

„Audi R8 Spyder. Venku je krásně; můžeme stáhnout střechu. Támhle najdeš baseballovou čepici. Vlastně by tam měly být dvě." Ukazuje na schránku přede mnou. „A sluneční brýle, jestli chceš."

Christian startuje a za námi zaburácí motor. Pokládá tašku na zadní sedadlo, mačká nějaké tlačítko a střecha auta se začíná zvolna sklápět. S dotykem dalšího knoflíku nás obklopí hlas Bruce Springsteena.

„Bruce prostě musíš milovat," zakření se na mě a couvá z parkovacího místa. Strmým výjezdem stoupá k vratům, u kterých čekáme, až se vysunou.

A pak už se ocitáme v jasném ránu květnového Seattlu. Z přihrádky přede mnou vyndávám dvě kšiltovky. Mariners. Má rád baseball? Jednu z nich mu podávám a on si ji nasazuje. Otvorem v té své si provlékám culík a kšilt si narážím hluboko do čela.

Jak brázdíme ulice, lidé zírají. Na chvíli mě napadne, že na Christiana. a pak na mě zaútočí paranoidní myšlenka, že civí na mě, protože poznali, co jsem dělala v průběhu posledních dvanácti hodin, ale nakonec mi dojde, že je to tím autem. Zdá se, že Christian to nevnímá, je ponořený do svých myšlenek.

Provoz je řídký, a tak brzy najíždíme na dálnici 1 -5 a s větrem ve vlasech se

řítíme na jih. Bruče zpívá o tom, že je jako v ohni, a o své touze. Jak příhodné. S uzarděním naslouchám textu písničky. Christian po mně střelí pohledem. Na nose má svoje Ray- -Banky, takže nedokážu odhadnout, na co myslí. Pousměje se, natáhne ruku a pokládá mi ji na koleno. Lehce ho stiskne a mně najednou vázne dech v krku.

„Máš hlad?“ zjišťuje.

Ne na jídlo.

„Ani ne.“

Přísně semkne rty.

„Musíš jíst, Anastasie," vypeskuje mě. „Znám jednu dobrou restauraci poblíž Olympie. Zastavíme se tam.“ Znovu sevře mé koleno a pak už vrací ruku na volant. Prošlápne plyn až na podlahu a vmáčkne mě hluboko do sedadla. Panečku, to auto se ale umí hýbat!

)e to malá a útulná restaurace - taková horská chata uprostřed lesů. Vybavení je ryze rustikální - pomalu každá židle je jiná, na stolech kostkované ubrusy, luční kvítí ve vázičkách. Nade dveřmi se chlubí nápisem: DOMÁCÍ KUCHYNĚ.

„Už jsem tu dlouho nebyl. Nedostaneme tu vybrat - uvaří nám cokoliv, co chytí, nebo něco ze zbytků," vykulí na mě oči v před - stíraném zděšení a já se musím zasmát. Přichází servírka, aby nám nabídla něco k pití. Když spatří Christiana, rudne a vyhýbá se mu očima, schovává se za svou dlouhou blonďatou ofinu. On se jí líbí! *Takže v tom nejsem sama!*

„Dvě sklenky Pinot Grigio,“ objednává nám Christian bez zaváhání. Nazlobeně na něj našpulím rty.

„Co?“ odsekne.

„Chtěla jsem Colu light,“ zašeptám.

Přivře oči do úzkých škvírek a zavrtí hlavou.

„Věř mi, mají tu výborné Pinot Grigio. Navíc se bude hodit k jídlu, ať už dostaneme cokoliv," vysvětluje mi trpělivě.

„Ať už dostaneme cokoliv?"

„Ano," usměje se na mě tím svým oslňujícím úsměvem s hlavou lehce skloněnou ke straně a moje rozladění je potlačeno příjemným sevřením kolem žaludku. Nedokážu si pomoct a musím mu ten jeho úchvatný úsměv oplatit.

„Mámě ses líbila," odbočí najednou věcně.

„Opravdu?" Samým potěšením nad jeho slovy červenám.

„Opravdu. Vždycky si myslela, že jsem gay."

v údivu otevírám pusu. A pak se mi vybaví *ta otázka*... z *toho interview... Ach ne.*

„Proč si myslela, že jsi gay?" špitnu.

„Protože mě nikdy neviděla s dívkou."

„Jo tak. ani s žádnou z těch patnácti?"

Pousměje se.

„Ty sis to zapamatovala. Ne, ani s jednou z těch patnácti."

„Aha."

„Víš, Anastasie, i pro mě to byl víkend mnoha poprvé," říká tiše.

„Vážně?"

„Nikdy jsem s nikým nespal, nikdy jsem neprovozoval sex ve své posteli, nikdy jsem nevzal dívku do Charlie Tango a nikdy žádnou nepředstavil své matce. Cos to se mnou provedla?" Jeho oči mě doslova propalují. Intenzita toho pohledu mi bere dech.

Přichází servírka, přináší nám víno a já se hned musím napít. Začíná se mi otevírat, nebo to bylo prosté konstatování?

„Ten víkend jsem si opravdu užila," zamumlám. Christian znovu zúží oči.

„Nekousej si ten ret," zavrčí. „Já taky," dodává tiše.

„Co je to vanilkový sex?" ptám se ve snaze jakýmkoliv způso bem se vymanit z toho jeho spalujícího sexy pohledu, kterým mě častuje. Zasměje se.

„Prostě obyčejný sex, Anastasie. Žádné hračky ani speciální techniky," pokrčí rameny. „Však víš. vlastně nevíš, ale. prostě tohle to znamená."

„Aha." Měla jsem dojem, že to, co jsme prožili, bylo něco jako čokoládový fondán s třešničkou navrch. Ale jasně, co já o tom vím.

Číšnice nám přináší polévku. Oba si tu tekutinu prohlížíme trochu podezíravě.

„Kopřivová polévka," oznámí servírka, otočí se a rázně mašíruje zpátky do kuchyně. Myslím, že se jí nelíbí, jak ji Christian ignoruje. Nejistě si usrknu. Je výborná! Ve stejnou chvíli na sebe s Christianem vrháme úlevný pohled. Zahihňám se tomu a Christian nakloní hlavu ke straně.

„To je krásný zvuk," broukne.

„Proč jsi nikdy předtím nezkusil vanilkový sex? To jsi vždycky provozoval. ehm. to, co provozuješ?" vyzvídám se zaujetím.

Pomalu kývne.

„Tak nějak," připouští váhavě. Trochu se zachmuří a chvíli se zdá, že svádí nějakou vnitřní bitvu. Pak vzhlédne - už se rozhodl. „Když mi bylo patnáct, svedla mě jedna z matčiných přítelkyň."

„Ou." *Do háje, byl tak mladý!*

„Měla velmi neobvyklé choutky. Byl jsem s ní šest let. jako její submisiv," trhne rameny.

„Ach tak." V důsledku jeho náhlého přiznání mi klesá mozková aktivita na nulu.

„Takže vím, co to obnáší, Anastasie," propaluje mě vědoucím pohledem.

Jen na něj zírám, neschopná jakékoliv odezvy. Dokonce i mé podvědomí mlčí.

„Mé zasvěcení do sexuálního života neproběhlo právě obvyklým způsobem."

Konečně se vzpamatuju - ke slovu přichází má zvědavost.

„Takže jsi s nikým nechodil ani na vysoké?"

„Ne." Na podporu svého tvrzení zavrtí hlavou.

Na okamžik nás vyruší číšnice, když odnáší naše talíře.

„Proč?" ptám se, když je pryč.

Cynicky se ušklíbne.

„Opravdu to chceš vědět?"

„Ano."

„Nechtěl jsem. Ona byla všechno, po čem jsem toužil a co jsem potřeboval. A navíc, vytloukla ze mě všechno to svinstvo," usměje se se zasněným výrazem.

Bože, tolik informací najednou... a stejně chci vědět víc.

„Takže, když teda byla přítelkyní tvé matky, jak byla vlastně stará?"

Uchechtne se. „Dost na to, aby všechno znala lip než já."

„Vídáš ji ještě?"

„Ano."

„A pořád spolu. ehm.?" Zrudnu.

„Ne," potřese hlavou a shovívavě se na mě usměje. „Jsme velmi dobří přátelé."

„Aha, a tvoje matka o tom ví?"

To už mě kárá pohledem *nebuď hloupá.*

„Samozřejmě že ne."

Servírka nám přináší zvěřinu, ale veškerý můj apetit je v nená- vratnu. Takové odhalení. *Submisivní Christian... No to mě podrž!* Pořádně si loknu vína - samozřejmě měl pravdu, je vynikající. Ježkovy oči, tolik informací - mám opravdu o čem přemýšlet. Musím to nějak zpracovat, ale až budu sama, až mě nebude rozptylovat jeho přítomnost. Vždyť je tak dominantní, chová se jako alfa samec. a teď mi touhle bombou úplně narušil rovnováhu. *On ví, co to obnáší.*

„To ale nemohl být vztah na plný úvazek," zamýšlím se zmateně.

„Ale byl, i když jsme spolu nebyli neustále. Bylo to. složité. Přece jen jsem chodil do školy a pak na vysokou. A teď se najez, Anastasie."

„Christiane, já doopravdy nemám hlad." *Jsem v šoku z tvého přiznání.*

Jeho výraz se mění v neústupný. „Jez," řekne tiše, příliš tiše.

Zírám na něj. Na muže, který byl jako mladistvý sexuálně zneužit. a teď tu na mě pouští hrůzu.

„Dej mi chvilku," hlesnu. Párkrát zamžiká.

„Dobře," řekne a dál se věnuje svému jídlu.

Takhle to bude vypadat, když mu to podepíšu. Bude mě komandovat. Zamračím se. *Opravdu to chci?* Zvedám vidličku a nůž a opatrně se pouštím do zvěřiny. Je velmi chutná.

„Takže, takhle bude náš. ehm. vztah vypadat?" pípnu. „Budeš mi poroučet?" Nějak se nemůžu donutit k němu vzhlédnout.

„Ano." Polkne sousto.

„Chápu."

„Ale co je podstatné, budeš si to přát," dodává tiše.

Tak o tom vážněpochybuju. Krájím si další kousek masa a přenáším ho k ústům.

„Byl by to pro mě velký krok," řeknu zamyšleně a strčím si ho do pusy.

„To ano.“ Na okamžik zavírá oči. „Anastasie, musíš se řídit instinktem. Zjisti si o tom co nejvíc, pročti si smlouvu - velmi rád s tebou pak všechno prodiskutuju. Budu v Portlandu až do pátku, kdybys o tom chtěla mluvit už dřív." Najednou to na mě všechno doslova chrlí. „Zavolej mi - třeba si dáme večeři - řekněme, ve středu? Opravdu chci, aby to mezi námi fungovalo. Vlastně, nikdy v životě jsem nechtěl nic tak moc jako tohle.“

v jeho očích se odráží spalující touha a upřímnost. A to je přesně to, co nechápu. *Proč já?* Proč ne jedna z patnácti? Ach ne. Taky se ze mě stane pouhé číslo? Šestnáctá v pořadí?

„Co se stalo s těmi patnácti?" vyhrknu.

Překvapeně zdvihne obočí, ale pak se zatváří rezignovaně. Lehce potřese hlavou.

„To je různé, ale většinou to skončilo u.“ odmlčí se, myslím, že hledá správná slova, „nekompatibility," škubne ramenem.

„A ty si myslíš, že já bych s tebou mohla být kompatibilní?"

„Ano."

„Takže už se s žádnou z nich nestýkáš?"

„Ne, Anastasie, to teda nestýkám. Jsem monogamní."

Uf. *to je mi novinka.*

„Jasně."

„Prostě si o tom zjisti co nejvíc, Anastasie."

Odkládám příbor. Už do sebe nedostanu ani sousto.

„To je všechno? Víc už nesníš?"

Zavrtím hlavou. Zamračí se, ale zůstává zticha. Zvolna vydechnu úlevou. Ze všech těch nových informací se mi úplně sevřel žaludek, navíc už začínám cítit to víno. Sleduju, jak poctivě vyjídá všechno, co má na talíři. Cpe se jako kůň. Nejspíš hodně cvičí, jinak by nebyl v takové formě. Hlavou mi bleskne vzpomínka na to, jak mu pyžamové kalhoty volně obepínaly boky. Ta vize mě naprosto rozhodí. Neklidně si poposednu. Christian ke mně vzhlédne a já se začervenám.

„Dal bych cokoliv za to vědět, na co právě myslíš,” povzdychne si. Díky tomu rudnu ještě víc.

A jemu se na tváři usídlí ten hříšný úsměv.

„Jistou představu bych už měl,“ dobírá si mě měkce.

„Jsem ráda, že mi nevidíš do hlavy.“

„Do hlavy ne, Anastasie, ale vidím, co říká tvé tělo - to, se kterým jsem se včera tak dobře seznámil," zavrní podmanivě. Jak může takhle střídat nálady? Je tak nepředvídatelný. Udržet s ním krok vůbec není snadné.

Mávne na číšnici a požádá o účet. Když zaplatí, vstává a nastavuje mi dlaň.

„Pojď." Bere mě za ruku a odvádí zpátky k autu. Ten dotek, tělo na tělo, to je z jeho strany něco tak nečekaného, příliš normálního a intimního. To běžné láskyplné gesto mi prostě absolutně nepasuje s tím, co se mnou chce dělat v té místnosti. v Červené mučírně.

Z Olympie do Vancouveru jedeme mlčky, každý z nás pohroužen do svých vlastních myšlenek. Když zaparkuje před naším domem, je pět hodin odpoledne. Za okny s e svítí - Kate je doma. Bezpochyby balí, pokud tam ještě není Elliot. Christian zhasne motor a já si najednou uvědomuju, že se s ním musím rozloučit.

„Chceš jít dál?" nabízím mu. Nechci, aby už jel. Chtěla bych ten náš společný čas nějak prodloužit.

„Ne, musím pracovat," řekne prostě a upře na mě ten svůj ne - proniknutelný pohled.

Sklopím zrak ke svým rukám a sleduju, jak se mé prsty proplétají. Zčistajasna je mi teskno. On odjíždí.

Natáhne se a uchopí mě za jednu ruku, pomalu si ji zvedá k ústům a něžně políbí její hřbet. tak staromódní a něžné gesto. Srdce mi tluče jako o závod.

„Děkuju za ten víkend, Anastasie. Byl. úchvatný. Takže ve středu? Vyzvednu tě v práci nebo kdekoliv jinde," říká tiše.

„Ve středu," zašpitám.

Znovu mi políbí ruku a pak ji vrací na můj klín. Vystoupí z auta, obchází ho a otevírá mi dveře. Proč se najednou cítím tak oloupená? V krku mi roste knedlík. Nesmím dovolit, aby mě takhle viděl. Nasazuju si úsměv a vystupuj u. Odhodlaně kráčím po chodníku k domu s vědomím, že tam budu muset čelit Kate - toho se děsím už předem.

v půli cesty se ještě otáčím. *No tak se vzchop, Steeleová,* nadávám si.

„Jo. abych nezapomněla - mám na sobě tvoje spodky." Obdařím ho malým úsměvem a povytáhnu si okraj jeho boxerek tak, aby je viděl. Překvapením mu padá čelist. Jak skvěle přemrštěná reakce! Okamžitě se mi zvedá nálada a já sebevědomě dokončuju svou cestu k domu. Část mého já bojuje s nutkáním vyskočit a vítězně máchnout rukou do vzduchu. *JO!* I má vnitřní bohyně je z toho celá bez sebe.

Kate je v obýváku a balí si knihy do krabic.

„Tak už jsi zpátky! Kde je Christian? Jak je ti?" ptá se překotně, skoro dychtivě a hrne se ke mně, chytá mě za ramena a zevrubně zkoumá můj obličej. A to všechno dřív, než vůbec stačím říct ahoj.

Sakra... Kate a ta její nesmlouvavá zarputilost. a proti tomu já, vázaná mlčenlivostí díky nějaké legálně uzavřené dohodě. To bude o zdraví.

„Tak jaký to bylo? Musela jsem na tebe pořád myslet. Teda, až když Elliot odešel," uculí se rozverně.

Nemůžu si pomoct a musím se zasmát jejímu neskrývanému zájmu a šílené zvědavosti. Ale najednou mě přepadají rozpaky a zčervenám. To, co se stalo, bylo hrozně. privátní. Všechno. Navíc - když jsem viděla a vím, co všechno Christian skrývá. Ale musím se jí svěřit aspoň s něčím, protože jinak mě nenechá na pokoji.

„Bylo to dobrý, Kate. Hodně dobrý, aspoň myslím," přiznávám liše a snažím se skrýt ostýchavý všeříkající úsměv.

„Myslíš?“

„No, nemám to s čím srovnat, že?“ omluvně pokrčím rameny.

„Dokázal tě udělat?"

U všech svatých. Kate se s tím teda nepáře. Rudá jsem až za ušima.

„Dokázal," zamumlám neochotně.

Kate mě dotáhne ke gauči a obě si sedáme. Bere si mé ruce do dlaní.

„Tak to teda je dobrý," zírá na mě nevěřícně. „A přitom to bylo poprvé. Páni, Christian musí opravdu vědět, co dělá."

Ach, Kate, kdybys jenom věděla...

„Moje poprvé bylo odporné," pokračuje a nasazuje tragikomický výraz.

„Fakt?" Tím mě zaujala. Je to něco, s čím se mi nikdy předtím nesvěřila.

„No jo, Steve Patrone. Střední škola, vypatlaný sportovec," oklepe se odporem. „Byl hrubý. Já nebyla připravená. Oba jsme byli opilí. Znáš to - typická pomaturitní katastrofa. Fuj, trvalo mi měsíce, než jsem se odhodlala to zkusit znovu. Ne s ním. se zbabělcem. Byla jsem moc mladá. Udělalas dobře, že sis počkala."

„Kate, to zní děsivě."

Zatváří se zkroušeně.

„Jo, na první orgasmus při sexu jsem si pak musela počkat skoro rok. A podívej se na sebe. hned napoprvé?"

Ostýchavě přikývnu. Má vnitřní bohyně sedí v lotusové pozici a tváří se vyrovnaně, až na ten významný samolibý úsměv na rtech.

„Jsem ráda, že jsi do toho šla s někým, kdo se vyzná," mrkne na mě. „A kdy se zase uvidíte?"

„Ve středu. Jdeme na večeři."

„Takže se ti pořád líbí?"

„Líbí. Jen si nejsem jistá. budoucností."

„Proč?"

„On je hrozně komplikovaný, Kate. Víš - on žije v úplně jiném světě než já." Skvělá výmluva. Taky uvěřitelná. Mnohem lepší než přiznání: *Má Červenou mučírnu a chce si ze mě udělat sexuální otrokyni.*

„Ale Ano, peníze do toho, prosím tě, nepleť. Elliot mi říkal, že ještě neviděl Christiana s někým chodit."

„Ne?" hlas mi vylétá o několik oktáv výš.

Příliš nápadné, Steeleová! Mé podvědomí mě sjíždí nasupeným pohledem a k tomu mi hrozí svým dlouhým kostnatým prstem. Pak se promění ve váhy spravedlnosti, aby mi připomnělo, že mě může Christian zažalovat, když si pustím pusu na špacír. *Haha... a co si na mně asi tak vezme? Všechny mé peníze?* Až budu dělat *ten* průzkum, nesmím si zapomenout vygooglit *tresty za porušení Dohody o mlčenlivosti.* Připadá mi, jako bych dostala domácí úkol. Možná mi ho oznámkuje. Červenám, když si vzpomenu na tu jedničku, co mi dal dnes ráno za koupelnové laboratorní cvičení.

„Copak, copak, Ano?“

„Uhm. jen jsem si vzpomněla na něco, co řekl.“

„Vypadáš jinak,“ říká laskavě.

„Taky se tak cítím. A celá bolavá,“ přiznávám.

„Bolavá?"

„Trochu," kníknu.

„Já taky. Muži,“ předstírá znechucení. „Jsou jako zvířata." Obě se tomu zasmějeme.

„Ty jsi taky bolavá?" ujišťuju se nevěřícně.

„Jo. přímo zničená," hihňá se.

„Tak mi o tom Elliotovi Ničiteli vyprávěj," vyzvu ji, když se do - chichtáme. Uf, poprvé od chvíle, kdy jsem se postavila do *té* fronty v *tom* baru, se cítím uvolněně. To bylo předtím, než to všechno odstartoval ten telefonát - tehdy jsem ještě Christiana Greye obdivovala jen zpovzdáli. Šťastné, bezstarostné časy.

Kate zčervená. *Božínku*... Katherine Agnes Kavanaghová á la Anastasia Rose Steeleová. A dokonce jí jihne pohled. Takovou reakci na muže jsem u ní ještě nikdy neviděla. Čelist si budu muset sebrat odněkud z podlahy. *Kde je Kate a co jsi s ní udělala?*

„Ach, Ano," rozplývá se. „On je tak. prostě všechno. A když jsme se spolu. uf. je opravdu dobrý," nedokáže ze sebe vypravit jedinou souvislou větu. Takže je v tom až po uši.

„Myslím, že se mi pokoušíš říct, že ho máš ráda."

Přikývne a culí se u toho jako měsíček.

„A uvidím ho v sobotu. Pomůže nám se stěhováním." Zatleská, vyskočí z gauče a odtančí k oknu. A sakra, to stěhování - úplně jsem na to zapomněla. Navzdory krabicím všude kolem nás.

„Tak to je od něj hezké," řeknu uznale. Aspoň ho taky poznám. A třeba mi pomůže lip porozumět svému zvláštnímu, zneklidňujícímu bratrovi.

„Co jste vlastně včera večer podnikli?" vyzvídám. S hlavou ke straně zvedá obočí a vrhá na mě pohled *co-asi-myslíš-ty- -hloupá.*

„Přesně to, co jste podnikli vy dva, s tím rozdílem, že my měli nejdřív večeři," pošklebuje se mi. „Fakt jsi v pořádku? Vypadáš, jako by tě to dost vzalo."

„Taky se tak cítím. Christian je velmi. intenzivní."

„Jo, to jsem si všimla. Ale choval se k tobě hezky, že jo?"

„To ano," ujišťuju ji. „Mám hrozný hlad, neměla bych něco uvařit?"

Kývne na souhlas a bere další dvě knihy, aby je zabalila.

„Co chceš dělat s těmi čtrnáctitisícovými knihami?"

„Vrátím mu je."

„Opravdu?"

„Je to strašně přemrštěný dárek. Prostě ho nemůžu přijmout - teď už vůbec ne," zazubím se na ni a ona vědoucně pokývá hlavou.

„To chápu. Přišly ti nějaké dopisy a taky ti hodinu co hodinu volal José. Zněl naprosto zoufale."

„Já mu zavolám," zahuhlám neurčitě. Kdybych jí řekla, co provedl, dala by si ho k snídani. Beru si dopisy z jídelního stolu a rychle je otevírám.

„Hej, zvou mě na pohovory! Za čtrnáct dnů, v Seattlu, na ty pracovní stáže!"

„Do jakého nakladatelství?"

„Do obou!"

„Říkala jsem ti, že ti tvůj školní průměr otevře dveře, Ano."

Kate už má samozřejmě sjednanou stáž v *The Seattle Times*. Její otec má známého, který má známého.

„Co říká Elliot na to, že odjíždíš?" ptám se.

Kate se vplouží do kuchyně a poprvé za tenhle večer se zatváří zkroušeně.

„Říká, že to chápe. Na jednu stranu se mi tam teď nechce, ale na druhou mě láká představa, že se budu pár týdnů válet u moře. Navíc, máma tam zůstává, protože si myslí, že je to naše poslední společná rodinná dovolená předtím, než nás s Ethanem spolkne svět práce."

Já sama nikdy Státy neopustila. Kate jede s rodiči a se svým bratrem Ethanem na celé dva týdny na Barbados. Bez Kate budu v našem novém bytě hrozně osamělá. Bude to zvláštní. Ethan se toulá po světě už od loňska, kdy odpromoval. Napadá mě, jestli ho ještě vůbec před odjezdem uvidím. Je to sympaťák. Ze zamyšlení mě vytrhne zvonění telefonu.

„To bude José," povzdechnu si a sáhnu po sluchátku - vím, že už s ním musím promluvit.

„Ahqj."

„Ano, už ses vrátila!" vyjekne José úlevně.

„Už to tak vypadá," pronáším ironicky a obracím oči v sloup.

Chvíli je zticha.

„Můžu tě vidět? Ten pátek mě fakt strašně mrzí. Byl jsem opilý. a ty. ach jo. Ano, prosím, odpustíš mi to?"

„Jasně že ti to odpustím, José. Jenom už to nikdy nedělej. Vždyť víš, jak to s tebou mám."

Ztěžka si povzdychne, posmutněle.

„Já vím, Ano, jen jsem myslel. kdybych tě políbil. třeba by se to změnilo."

„José, já tě mám moc ráda, jsi pro mě hrozně důležitý. Jsi jako bratr, kterého jsem nikdy neměla. A to se nezmění. A ty to víš." Štve mě, že mu to musím říct, ale je to pravda.

„Takže ty s ním teď chodíš?" Jeho hlas se plní hořkostí.

„José, já nechodím s nikým."

„Vždyť jsi s ním strávila noc."

„Do toho ti nic není!"

„Je to kvůli jeho penězům?"

„José! Jak se opovažuješ?!" houknu na něj, šokovaná jeho drzostí.

„Ano," zaskučí a znovu se omlouvá.

Prostě se nedokážu zaobírat jeho neopodstatněnou žárlivostí. Vím, že se cítí ublížený, ale mě teď plně zaměstnává Christian Grey.

„Možná bychom spolu mohli zítra zajít na kafe nebo tak něco. Já ti zavolám," nasazuju smířlivý tón. Je to můj kamarád a mám ho opravdu ráda. Jenže tohle se mi zrovna teď nehodí.

„Tak zítra. Zavoláš?" Z té naděje v jeho hlase mě píchne u srdce.

„Jo. dobrou noc, José," zavěšuju, aniž bych počkala na jeho odpověď.

„Co se to tady děje?" vyprošuje si Katherine s rukama v bok. Říkám si, že nejlepší bude kápnout božskou. Vypadá totiž ještě zarputileji než obvykle.

„V pátek to na mě zkusil."

„José?! A Christian Grey? Anastasie Steeleová, tvé feromony nejspíš dělají přesčasy. Co si sakra ten blázen myslel, že dělá?" nechápavě zakroutí hlavou a vrací se k balení krabic.

O čtyřicet pět minut později si dáváme pauzu na naši domácí specialitu - mé lasagne. Kate otevírá láhev vína a společně si sedáme mezi všechny ty krabice. Jíme, popíjíme levné červené a koukáme na stupidní pořady v televizi. Je to tak normální, tak strašně příjemné po těch posledních osmačtyřiceti hodinách plných. šílenství. Je to vůbec první jídlo, které si za tu dobu vychutnávám v klidu, beze spěchu a nervozity z neustálého sekýrování. Co *to pořád s tím jídlem má?* Kate sklízí nádobí a já dobaluju věci z obý váku. Zůstává nám jenom gauč, televize a konferenční stolek. Co víc člověk potřebuje? Ještě nám zbývá sbalit kuchyň a ložnice. Ale na to máme celý týden.

Znovu zvoní telefon. Tentokrát je to Elliot. Kate na mě zamrká a odbíhá do svého pokoje, jako by jí bylo čtrnáct. Ví, že by si teď měla připravovat závěrečnou řeč na promoci, ale zdá se, že Elliot je důležitější. Co to jen na těch Greyovcích je? Co nás na nich tak rozrušuje, pohlcuje a přitahuje? Znovu upíjím vína.

Zvolna se proklikávám televizními programy, ale v koutku mysli si uvědomuju, že jen oddaluju nevyhnutelné. Ta smlouva už jistě vypaluje do postranní kapsy mé tašky díru. Mám vůbec sílu ji dnes večer číst?

Skládám si hlavu do dlaní. José a Christian - oba dva po mně něco chtějí. S Josém si nějak poradím. Ale Christian. v jeho případě je potřeba úplně jiné zacházení a chápání. Mám napůl nutkání utéct a někam se schovat. Co si jenom počnu? V duchu vidím jeho uhrančivé šedé oči, ten intenzivní doutnavý pohled. Jen při té vzpomínce se ve mně všechno sevře a instinktivně zalapám po dechu. Ani tu nemusí být a jsem vzrušená. To přece nemůže být jen o sexu. Vybavuju si jeho hravé škádlení u snídaně, jeho radost, když se mi líbil let vrtulníkem, jak hrál na klavír - tu krásnou tklivou skladbu.

Má tak komplikovanou osobnost. A já už tak trochu rozumím proč. Je to mladý muž oloupený o dospívání, sexuálně zneužitý nějakou zlovolnou paní Robinsonovou. žádný div, že předčasně vyspěl. Sevře se mi srdce, když pomyslím na to, čím si musel projít. Jenže jsem příliš nezkušená, než abych si to vůbec dokázala představit. nicméně ten průzkum by mi to měl aspoň trochu objasnit. A chci to vůbec? Chci vůbec prozkoumat svět, o kterém nevím zhola nic? Těžké rozhodnutí.

Kdybych ho nepotkala, žila bych ještě pořád ve sladké nevědomosti. Myšlenky mě zvolna unášejí zpátky k dnešní noci a ránu. a k úžasnému smyslnému sexu, který jsem zažila. Chci, se toho vzdát? *Ne!* vřískne mé podvědomí. a má vnitřní bohyně přikývne v tichém zenovém souhlasu.

ZÁKLADNÍ USTANOVENÍ:

2. Účelem této smlouvy je umožnit Podřízené prozkoumání její sexualíty a bezpečné stanovení jejích mezí s respektem a ohledem na její potřeby, zdraví a duševní pohodu.

3. Dominující i Podřízená souhlasí a potvrzují, že veškeré čin nosti, které se vztahují k dané smlouvě, jsou dobrovolné, podléhají mlčenlivosti a budou prováděny v rámci mezí a bezpečnostních opatření dohodnutých níže. Dodatečné meze a další bezpečnostní opatření lze sjednat písemně.

4. Dominující i Podřízená se zaručují, že netrpí žádnou sexuálně přenosnou, infekční, vážnou, nebo život ohrožující chorobou včetně HIV, herpes, hepatitidy a dalších. Pokud by ve Výkonném období (definováno níže) nebo v případě prodloužení smlouvy i v dalším období jedna nebo druhá smluvní strana pojala podezření, nebo jí bylo přímo diagnostikováno některé z výše uvedených onemocnění, je tato povinna tuto skutečnost neprodleně straně druhé oznámit, a to dříve, než dojde k jakékoliv formě fyzického kontaktu mezi oběma stranami.

5. Dodržování výše uvedených ustanovení, závazků a záruk (ja- kožto i dodatečně sjednaných mezí a bezpečnostních opatření, viz článek 3) je podmínkou platnosti smlouvy. Jakýmkoliv porušením základních ustanovení smlouva s okamžitou platností zaniká a obě strany tímto potvrzují, že za následky takového chování ponesou vůči druhé straně plnou odpovědnost.

6. Obsah této smlouvy budiž interpretován s přihlédnutím k účelu, za jakým byla smlouva uzavřena, a k základním ustanovením obsaženým v článcích 2-5.

ROLE

7. Dominující přebírá zodpovědnost za duševní a fyzickou po hodu, náležitý výcvik, vedení a poslušnost Podřízené. Domi - nující bude rozhodovat o způsobu tohoto výcviku, jeho vedení i získávání poslušnosti Podřízené, jakož i o době a místu výkonu, s ohledem na základní ustanovení, omezení a bezpečnostní opatření sjednaná ve smlouvě nebo v dodatečných ujednáních dohodnutých na základě článku 3.

8. Jestliže Dominující nedodrží základní ustanovení a omezení nebo bezpečnostní opatření sjednaná ve smlouvě, nebo dodatečná ujednání dohodnutá na základě článku 3, je Podřízená oprávněna tuto smlouvu okamžitě vypovědět a neprodleně se zříct služby Dominujícímu.

9. Předmětem ujednání a článků 2-5 je služba a poslušnost Pod - řízené vůči Dominujícímu za všech okolností. Na základě ustano - vení, omezení a bezpečnostních opatření sjednaných ve smlouvě nebo v dodatečných ujednáních dohodnutých podle článku 3 uspokojí Podřízená bez námitek a zaváhání jakýkoliv požadavek Dominujícího a rovněž bude bez námitek a zaváhání

akceptovat jeho výcvik, vedení a získávání její poslušnosti v jakékoliv formě.

NABYTÍ PLATNOSTI A VÝKONNÉ OBDOBÍ

10. Dominující i Podřízená vstupují do smluvního vztahu Dnem podpisu smlouvy, jsou si plně vědomi její podstaty a zavazují se k bezpodmínečnému dodržování jejích ustanovení.

11. Tato smlouva je platná po dobu tří kalendářních měsíců po - činaje Dnem podpisu smlouvy („Výkonné období"). Po uplynutí Výkonného období projednají smluvní strany, zda je tato smlouva a její ustanovení vyhovující a zda jí byly naplněny potřeby obou smluvních stran. Každá ze smluvních stran může navrhnout prodloužení smlouvy, úpravy základních ustanovení nebo dalších ujednání. Pokud se smluvní strany na dalším prodloužení neshodnou, smlouva zaniká a obě smluvní strany se rozejdou bez jakýchkoliv vzájemných závazků.

DISPONIBILITA

12. Podřízená bude Dominujícímu k dispozici od pátečního večera do nedělního odpoledne v každém týdnu v průběhu Výkonného období v časech, které určí Dominující („Doba výcviku"). Dodatečné výcvikové hodiny mohou být vzájemně dohodnuty dle potřeby.

13. Dominující si vyhrazuje právo propustit Podřízenou ze svých služeb kdykoliv a z jakéhokoliv důvodu. Podřízená může kdykoliv zažádat o propuštění, tento požadavek bude posouzen a vyhodnocen Dominujícím na základě práv Podřízené stanovených v článcích 2-5 a 8.

MÍSTO VÝKONU

14. Podřízená bude Dominujícímu k dispozici po Dobu výcviku a v dalších dohodnutých hodinách na místech určených Dominujícím. Dominující uhradí Podřízené veškeré náklady spojené s dopravou na příslušné místo.

USTANOVENÍ O SLUŽBĚ

15. Následující ustanovení o službě byla prodiskutována a odsou - hlasena a smluvní strany se jimi budou v průběhu Výkonného období řídit. Obě strany jsou si vědomy, že mohou nastat situace, které nejsou ve smlouvě nebo v ustanoveních o službě plně defi - novány, a že určité situace mohou být předmětem nového pro - jednání. V takovém případě mohou být prostřednictvím dodatků sjednány nové články Tyto články a dodatky musí být odsouhlasené, doložené a podepsané oběma smluvními stranami a musí vyhovovat základním ustanovením uvedeným v článcích 2-5.

DOMINUJÍCÍ

15.1. Dominující bude za všech okolností dbát na zachování zdraví a bezpečnosti Podřízené. Dominující Podřízené nedo - volí ani po ní nebude požadovat nebo se domáhat toho, aby se s Dominujícím účastnila jakýchkoliv aktivit uvedených v Příloze 2 smlouvy nebo jakýchkoliv aktivit, které jedna ze stran považuje za nebezpečné. Dominující nebude vykonávat, ani nepřipustí, aby byly vykonávány jakékoliv aktivity, které by mohly Podřízené způsobit vážné

poranění nebo ji ohrozit na životě. Články 15.2. -15.24. musí být vždy interpretovány s ohledem na článek 15.1. a základní ustanovení uvedená v článcích 2-5.

15.2. Dominující bude během Doby výcviku považovat Podřízenou za majetek, který vlastní, kontroluje a cvičí a kterému dominuje. Dominující bude během Doby výcviku nebo během dalších dohodnutých hodin zacházet s tělem Podřízené jakýmkoliv způsobem, který uzná za sexuálně nebo jinak vyhovující.
15.3. Dominující poskytne Podřízené takový výcvik a odborné vedení, aby plnila své povinnosti ve službě Dominujícímu řádným způsobem.
15.4. Dominující zajistí čisté a bezpečné prostředí, v němž bude Podřízená moci řádně plnit své povinnosti ve službě Dominujícímu.
15.5. Dominující bude cvičit Podřízenou dle potřeby tak, aby si byla plně vědoma své submisivní role vůči Dominujícímu a aby Podřízenou odradil od případného nepřijatelného chování. Dominující smí Podřízenou vyplácet bičíkem, důtkami nebo dlaní, nebo jinak fyzicky trestat tak, jak uzná za vhodné k získání její kázně, pro své vlastní potěšení nebo z jakéhokoliv jiného důvodu, který není povinen uvádět.
15.6. Během výcviku a při získávání kázně Podřízené bude Dominující dbát na to, aby na těle Podřízené nevznikly žádné trvalé stopy nebo zranění vyžadující lékařské ošetření.
15.7. Během výcviku a při získávání kázně Podřízené bude Do - minující dbát na to, aby metody výcviku a nástroje používané k získání kázně byly bezpečné, aby nezpůsobily Podřízené vážnou újmu a aby jimi nebyly v žádném případě překročeny meze podrobně definované níže ve smlouvě.

15.8. V případě nemoci nebo poranění se Dominující o Podřízenou náležitě postará, dohlédne na její plné zotavení, poskytne jí morální podporu, a pokud to uzná za nutné, zajistí Podřízené lékařskou péči.
15.9. Dominující bude pečovat o své zdraví, a pokud to bude jeho zdravotní stav vyžadovat, vyhledá lékařskou péči, aby zajistil zachování bezpečného prostředí pro Podřízenou.
15.10. Dominující nezapůjčí Podřízenou jinému Dominujícímu.
15.11. Dominující smí Podřízenou připoutávat, poutat nebo svazo - vat kdykoliv v průběhu Doby výcviku i v dalších dohodnutých ho - dinách z jakéhokoliv důvodu, a to na tak dlouho, jak uzná za vhodné, aniž by poškodil zdraví nebo ohrozil bezpečnost Podřízené.
15.12. Dominující se zaručuje, že veškeré vybavení používané pro účely výcviku a k získání kázně Podřízené bude vždy udržováno v bezvadném stavu a hygienické čistotě.

PODŘÍZENÁ
15.13. Podřízená uzná Dominujícího jako svého vládce s vědomím, že se stává jeho výhradním vlastnictvím, které smí Dominující využívat ke svému potěšení

po celé Výkonné období, zvláště pak v Době výcviku nebo v dalších dohodnutých hodinách.
15.14. Podřízená bude dodržovat pravidla („Pravidla") uvedená v Příloze 1 smlouvy.
15.15. Podřízená bude sloužit Dominujícímu jakýmkoliv způsobem, který po ní bude vyžadovat a vynasnaží se ho potěšit za všech okolností, jak nejlépe dokáže.
15.16. Podřízená učiní veškerá opatření nutná k udržení dobré zdravotní kondice a vyžádá si nebo vyhledá lékařskou péči, kdykoliv to bude nutné; též bude Dominujícího informovat
ovšech zdravotních komplikacích, které se u ní vyskytnou.
15.17. Podřízená bude dbát na to, aby pravidelným užíváním hormonální antikoncepce předešla otěhotnění.
15.18. Podřízená se bez zaváhání podrobí jakýmkoliv kázeňským postihům, které uzná Dominující za vhodné, a bude vždy pamatovat na své postavení a svou roli vůči Dominujícímu.
15.19. Podřízená se nebude dotýkáním nebo jiným způsobem pokoušet o sebeuspokojení bez výslovného povolení Domi nujícího.
15.20. Podřízená se bez zaváhání nebo diskuse podrobí jakékoliv sexuální aktivitě, kterou po ní bude Dominující požadovat.
15.21. Podřízená se podrobí šlehání bičíkem, vyplácení dlaní, rákoskou, koženými nebo dřevěnými důtkami nebo jakémukoliv jinému kázeňskému postihu, který se Dominující rozhodne vykonat, bez zaváhání, dotazování nebo námitek.
15.22. Podřízená se nesmí Dominujícímu dívat přímo do očí s výjimkou případů, kdy k tomu bude výslovně vyzvána. V pří - tomnosti Dominujícího ponechá Podřízená sklopený zrak a bude se chovat tiše a uctivě.
15.23. Podřízená se bude k Dominujícímu vždy chovat zdvořile a bude ho výhradně oslovovat pane, pane Greyi nebo jiným ti tulem, který jí Dominující určí.
15.24. Podřízená se nesmí Dominujícího dotýkat bez jeho vý- slovného svolení.

ČINNOSTI

16. Podřízená se nebude účastnit žádných činností nebo sexuálních aktivit, které jedna ze smluvních stran považuje za nebezpečné, nebo takových, které jsou uvedeny v Příloze 2.
17. Dominující a Podřízená projednali činnosti uvedené v Pří - loze 3 a písemně do ní zaznamenali, že s jednotlivými činnost mi tam uvedenými souhlasí.

ÚNIKOVÁ SLOVA

18. Dominující i Podřízená jsou si vědomi, že Dominující může vůči Podřízené vznést takové požadavky, kterým nelze v době jejich vykonávání čelit bez utrpění fyzické, emocionální, duševní nebo jiné újmy. V takových případech může Podřízená použít Únikové slovo („Únikové/á slovo/a“). S ohledem na

závažnost situace mohou být použita dvě Úniková slova.
19. Únikové slovo „Žlutá“ bude použito k upozornění Domi - nujícího, že se Podřízená pocitově blíží k hranici snesitelnosti.
20. Únikové slovo „Červená" bude použito k upozornění Do - minujícího, že Podřízená už nedokáže nadále snášet požadavky Dominujícího. Po vyslovení tohoto slova bude akce Dominujícího ukončena s okamžitou platností.
ZÁVĚR
21. My, níže podepsaní, potvrzujeme, že jsme se seznámili s ob - sahem smlouvy a jsme s ním plně srozuměni. Akceptujeme její podmínky na základě svobodné vůle a toto stvrzujeme svými podpisy:
Dominující: Christian Grey Datum:

Podřízená: Anastasia Steeleová Datum:
PŘÍLOH A 1
PRAVIDLA Poslušnost:
Podřízená okamžitě uposlechne jakéhokoliv příkazu Dominujícího bez zaváhání nebo výhrad v nejkratším možném čase. Podřízená bude souhlasit s jakoukoliv sexuální aktivitou, kterou Dominující uzná za vhodnou a uspokojující, vyjma těch, které jsou považovány za Krajní meze (viz Příloha 2). Učiní tak s radostí a bez váhání. *Spánek:*
Podřízená si v době, kterou nebude trávit s Dominujícím, dopřeje minimálně osm hodin spánku denně.
Strava:
Podřízená se bude náležitě stravovat podle přiloženého stravo - vacího plánu (viz Příloha 4) tak, aby se udržela v dobré kondici a duševní pohodě. Vyjma ovoce nebude podřízená mezi jednotlivými jídly svačit.
Oblečení:
Během Výkonného období bude Podřízená nosit oblečení schválené Dominujícím. Dominující poskytne Podřízené k nákupu požadovaného oblečení finanční prostředky, které bude Podřízená využívat. Dominující bude Podřízenou doprovázet při nákupu oblečení pro zvláštní příležitosti. Pokud to bude Dominující požadovat, bude Podřízená během Výkonného období nosit jakékoliv doplňky, které Dominující uzná za vhodné, kdykoliv to bude

Dominující vyžadovat.

Kondiční cvičení:

Dominující zajistí Podřízené čtyřikrát týdně osobního trenéra na hodinovou cvičební lekci v časech, na kterých se Podřízená s dotyčným předem dohodne. Osobní trenér bude Dominujícího informovat o pokrocích, které bude Podřízená činit.

Osobní hygiena/Péče o zevnějšek:

Podřízená se bude za všech okolností udržovat v čistotě a depilovaná nebo epilovaná. Podřízená bude navštěvovat kosmetický salon dle výběru Dominujícího v časech, které jí Dominující určí, a podstoupí tam jakoukoliv kúru, kterou uzná Dominující za vhodnou. Veškeré výdaje s tímto spojené ponese Dominující. *Osobní bezpečnost:*

Podřízená nebude konzumovat nadměrné množství alkoholických nápojů, kouřit, užívat návykové látky nebo se vystavovat jakémukoliv zbytečnému riziku.

Osobní kvality:

Podřízená nebude udržovat žádný sexuální vztah s nikým kromě Dominujícího. Podřízená se bude za všech okolností chovat zdvo - řile a skromně. Musí být srozuměna s tím, že její chování na ve - řejnosti přímo odráží osobnost Dominujícího. Podřízená se bude zodpovídat z jakéhokoliv přestupku, provinění nebo nevhodného chování, ke kterým dojde v nepřítomnosti Dominujícího. Jakékoliv nedodržení výše uvedených pravidel povede k okamžitému trestu, jehož charakter určí Dominující.

PŘÍLOHA 2 KRAJNÍ MEZE

Činnosti zahrnující hru s ohněm.

Činnosti zahrnující močení nebo defekaci a jejich produkty. Činnosti zahrnující použití jehel, nožů, nástrojů porušujících pokožku nebo způsobujících krvácení.

Činnosti zahrnující použití gynekologického lékařského vybavení. Činnosti zahrnující zneužití dětí nebo zvířat.

Činnosti, které by zanechaly trvalé stopy na pokožce.

Činnosti spojené s dušením.

Činnosti zahrnující přímý tělesný kontakt s elektrickým proudem (ať už střídavým, nebo stejnosměrným), ohněm nebo plameny. PŘÍLOHA 3

PŘÍPUSTNÉ MEZE

Určeno k projednání mezi oběma smluvními stranami:

Podřízená souhlasí s:

- masturbací
- felací
- cunnilingem
- polykáním semene
- vaginálním stykem
- vaginálním fistingem
- análním stykem

- análním fistingem Podřízená souhlasí s použitím:
- vibrátorů
- vaginálních šidítek
- análních šidítek
- jiných vaginálních/análních pomůcek Podřízená souhlasí s následujícími druhy poutání:
- provazy
- koženými pouty
- želízky/okovy
- páskou
- jinými způsoby

Podřízená souhlasí s následujícími způsoby poutání: ruce vpředu
kotníky lokty
ruce za zády kolena
zápěstí ke kotníkům poutání k nábytku/vybavení
rozpěrné tyče závěs

Souhlasí Podřízená s užitím pásek na oči?

Souhlasí Podřízená s užitím roubíků?

Jaký je obecný postoj Podřízené k přijímání bolesti na stupni ci od jedné do pěti, kde 1 znamená „velmi kladný" a 5 „velmi záporný"? 1-2-3-4-5

Kolik bolesti je Podřízená ochotná snášet dle stupnice od jedné do pěti, kde 1 znamená „žádnou" a 5 „krutou"?

1-2-3-4-5

Se kterými z následujících způsobů působení bolesti, druhů trestů a metod získání kázně Podřízená souhlasí?

- vyplácení dlaní
- šlehání bičíkem
- kousání
- genitální svorky
- horký vosk
- vyplácení dřevěnými důtkami
- vyplácení rákoskou
- svorky na bradavky

led

- další metody/druhy působení bolesti No! Ty! Vole!

Na přiložený stravovací plán nejsem schopná ani pohlédnout. Ztěžka polknu - v puse mám jako na poušti - a čtu to ještě jednou.

v hlavě mi bzučí jako ve včelím úlu. Jak bych asi tak mohla s něčím takovým souhlasit? A ještě ke všemu je to myšleno pro moje dobro, *abych prozkoumala svou senzualitu, své meze - bezpečně* - no to snad. ! Rozezleně si odfrknu. *Služba a poslušnost za všech okolností...* Za všech okolností?! Nevěřícně zatřepu hlavou. Vlastně, nepoužívá se to slovo při svatebním obřadu? *Poslouchat...* To mě vyvádí z míry Říká se to ještě vůbec?

Jen tři měsíce - tak proto jich měl tolik? Nenechává si je nadlouho? Nebo mají prostě po třech měsících dost?

Každý víkend? To je moc často. Vůbec bych nevídala Kate nebo nové přátele z práce, pokud nějakou najdu. Možná bych měla mít jeden víkend v měsíci pro sebe. Možná ten, ve kterém budu menstruovat - to zní. prakticky. Bude mým vládcem?! Bude mě smět využívat ke svému potěšení?! *Ty bláho!*

Při pomyšlení, že by mě někdo vyplácel důtkami nebo bičem, se záchvějů. Dlaň by snad nemusela být tak strašná, i když tak jako tak ponižující. A poutání? No, už mi vlastně spoutal ruce. To bylo. no, bylo to vzrušující, hodně vzrušující - to by možná šlo. Nezapůjčí mě jinému dominujícímu - tak to ať si zapíše za uši! To je naprosto nepřijatelné. *Sakra, proč o tom vůbec přemýšlím?*

Po tomhle se mu nemůžu ani podívat do očí. *To je tak ujetý!* Ale byla by to příležitost konečně jednou vidět, co si myslí.

ı když, co to plácám? Vždyť nikdy nepoznám, co si myslí, jen se mu ráda dívám do očí. Má krásné oči - podmanivé, inteligentní, hluboké, temné. Temné dominantním tajemnem. Vybavuju si jeho uhrančivý šedý pohled a se zachvěním tisknu kolena k sobě.

A nesmím se ho dotýkat. Což mě tak nepřekvapuje. A ta divná pravidla. Ne, ne, to prostě nedokážu. Beru si hlavu do dlaní. Takhle přece nemůže vypadat vztah. Potřebuju se vyspat, jsem úplně vyřízená. Všechna ta fyzická divočina, kterou jsem za posledních dvacet čtyři hodin podstoupila, byla, upřímně řečeno, vyčerpávající. A po psychické stránce. to se prostě nedá zvládat. Jak by řekl José - výplach mozku. Třeba mi to ráno nebude připadat jako špatný vtip.

Škrábu se z postele a rychle se převlékám. Možná bych si měla od Kate půjčit to flanelové pyžamo. Chtělo by to něco, v čem bych se mohla schoulit a připadat si tam v bezpečí. Místo toho si jdu v tričku a šortkách na spaní vyčistit zuby.

v koupelně na sebe zírám do zrcadla. *Tohle snad nemůžeš doopravdy zvažovat...* Mé podvědomí zní rozumně a racionálně, vůbec není nedůtklivé jako obvykle. A vnitřní bohyně poskakuje jako šílená, tleská do toho jako pětileté dítě. *Prosím, pojďme do toho... jinak skončíme osamělé a společnost nám bude dělat jen spousta koček a tvoje klasické romány.*

Jediný muž, který mě kdy zaujal, a on mi předloží takovou donebevolající smlouvu, důtky, a spolu s tím horu otazníků. No, přinejhorším už jsem od něj o víkendu dostala, co jsem chtěla.

Má vnitřní bohyně přestává skákat a po tváři se jí rozlévá blažený úsměv. *Ach ano...* naznačí ústy a samolibě pokývá hlavou. Okamžitě mi vzplanou tváře, když si vzpomenu na doteky jeho rukou a úst, na jeho tělo uvnitř mého těla. Když ucítím to povědomé zašimrání v podbřišku, zavírám oči. Chtěla bych to dělat, znovu a znovu. Co kdybych mu podepsala jenom sex. jestlipak by to bral? Obávám se, že ne.

Jsem vůbec submisivní? Třeba tím dojmem působím. Možná si o mně při tom interview udělal mylný obrázek. Jsem stydlivá, to ano. ale submisivní? No,

nechávám Kate, aby mě komandovala. je to stejné?

A ty přípustné meze, ježkovy oči! Z toho mi zůstává rozum stát. Aspoň že jsou určeny k projednání.

Apaticky se ploužím zpátky do ložnice. Je toho na mě prostě moc. Potřebuju čistou hlavu - ráno bude moudřejší večera. Ukládám ty pohoršující dokumenty zpátky do tašky. Zítra. zítra je taky den. Hrabu se do postele, zhasínám světlo a vleže zírám do stropu. Ach jo, přeju si, abych ho nikdy nepotkala. Má vnitřní bohyně jen zavrtí hlavou. Obě víme, že je to nesmysl. Nikdy dřív jsem se necítila tak živá.

Zavírám oči a upadám do těžkého spánku s občasnými sny
opostelích se sloupky a pouty a o čarovných šedých očích.
Ráno mě probouzí Kate.

„Ano, volám na tebe. Ty jsi snad v bezvědomí."

Neochotně otevírám oči. Nejenže je vzhůru - už byla běhat. Mrknu na svůj budík - osm ráno. Spala jsem dobrých devět hodin, no to mě podrž.

„Co se děje?" mumlám rozespale.

„Nějaký chlap ti přivezl zásilku. Musíš to podepsat."

„Cože?“

„Jen pojď. Je to velké. Vypadá to fakt zajímavě.” Rozrušeně přešlápne z nohy na nohu a uhání zpátky do obýváku.

Vstávám z postele a beru si župan, který je pověšený na vnitřní straně dveří mého pokoje.

v obýváku stojí uhlazený mladý muž s culíkem a v náruči svírá velkou krabici.

„Zdravím," vypravím ze sebe.

„Tak já ti udělám čaj.“ Zrádkyně Kate mizí v kuchyni.

„Slečna Steeleová?"

A v tu chvíli mi dochází, od koho ten balík je.

„Ano,“ odpovídám obezřetně.

„Mám pro vás zásilku, ale musím to nainstalovat a ukázat vám, jak se s tím zachází."

„Opravdu? Teď hned?"

„Dělám jenom to, co mi bylo řečeno, madam," usměje se sice přátelsky, ale veskrze profesionálně, takže je mi hned jasné, že nemá smysl se s ním dohadovat.

Vážně mi právě řekl madam? Zestárla jsem snad přes noc o deset let? Jestli jo, může za to ta smlouva. Cítím, jak se mi rty stahují do znechuceného úšklebku.

„Tak dobře, co je to?"

„Mám tu pro vás MacBook Pro."

„No jasně," protáčím panenky.

„Tenhle ještě není k dostání, madam, je to poslední model od Applu."

Jak to, že mě to nepřekvapuje? Ztěžka si povzdechnu.

„Prostě to rozložte tady na jídelní stůl."

Klátím se za Kate do kuchyně.

„Co je to?" vyzvídá s rozsvícenýma očima navrch rozcuchané hlavy. Taky se dobře vyspala.

„Laptop od Christiana."

„Proč ti posílá laptop? Vždyť víš, že můžeš používat můj," mračí se.

Ne na to, co mi dal za úkol.

„Mám ho jenom půjčený. Chce, abych ho vyzkoušela." Moje výmluva zní dost chabě. Kate přesto kývne na souhlas. *Panečku*... právě jsem oblafla Katherine Kavanaghovou. Poprvé v životě. Podává mi čaj.

MacBook je elegantní, stříbrný a opravdu krásný. A taky má obrovský monitor. Christian Grey miluje velká měřítka - vzpomínám si na jeho obývák. vlastně na celý jeho byt.

„Má nejnovější operační systém a plnou softwarovou výbavu, jeden a půl terabytový harddisk, takže máte spoustu prostoru, třicetdvagigovou RAMku - k čemu ho hodláte používat?"

„Ehm. na e-maily. "

„Na e-maily?!" zasípe chlapík. Obočí mu vylétá až ke kštici a nasazuje lehce znechucený výraz.

„Možná i vyhledávání na internetu?" zkouším omluvně a krčím rameny.

Jen zafuní.

„Takže, má bezdrátové připojení a už jsem vám zprovoznil službu My Account. Tenhle mazel je připravený do akce prakticky kdekoliv na téhle planetě," vrhá na notebook toužebný pohled.

„My Account?"

„Vaše nová e-mailová schránka."

Já mám e-mailovou schránku?

Ukáže na nějakou ikonu na ploše a pokračuje ve svém monologu, ale já jako bych ohluchla. Vůbec netuším, co říká, a upřímně - ani mě to nezajímá. *Jen mi řekni, kde se to zapíná a vypíná - na zbytek už nějak přijdu.* Vždyť už jsem čtyři roky používala Katein notebook. Ta překvapeně zahvízdne, když ten můj spatří.

„Tohle je nová generace," vykulí na mě oči. „Většina žen dostává květiny nebo možná šperky," poznamenává výmluvně a snaží se potlačit úsměv.

Zamračím se na ni, ale nedokážu udržet vážnou tvář. Obě pro - padáme záchvatu hihňání a počítačový génius na nás jen zmateně zírá. Nakonec dodělává svou práci a žádá mě, abych mu podepsala dodací list.

Když ho pak Kate vyprovází, sedám si s šálkem čaje k laptopu a otevírám e-mailový program. A co tam nevidím. čeká na mě e-mail od Christiana. Srdce mi málem prorazí hrudní koš. *Dostala jsem mail od Christiana Greye!* Nervózně ho otevírám.

Od: Christian Grey **Předmět:** Váš nový počítač **Datum: 22.5.2011,23:15 Komu:** Anastasia Steeleová

Drahá slečno Steeleová,
pevně věřím, že jste spala dobře. Doufám, že tento laptop využijete ke správným účelům, jak jsme se dohodli.
Těším se ve středu na večeři.
Nicméně Vám velmi rád prostřednictvím e-mailu zodpovím jakékoliv dotazy i dřív, pokud si to budete přát.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Mačkám tlačítko „Odpověď"
Od: Anastasia Steeleová
Předmět: Váš nový počítač (zapůjčený)
Datum: 23.5.2011,08:20 Komu: **Christian Grey**
Děkuji, z nějakého zvláštního důvodu jsem spala velmi dobře. *pane.* Pokud to dobře chápu, je tento počítač pouze zapůjčený, tudíž nikoliv můj.
Ana

Téměř okamžitě přichází odpověď.

Od: Christian Grey
Předmět: Váš nový počítač (zapůjčený)
Datum: 23.5.2011,08:22 Komu: **Anastasia Steeleová**
Ten počítač je zapůjčený. Na dobu neurčitou, slečno Steeleová.
Z vašeho mailu soudím, že jste již četla dokumenty, které jsem Vám dal. Máte ohledně nich nějaké dotazy?
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Nemůžu si pomoct a musím se usmát.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Zvídavá mysl
Datum: 23.5.2011,08:25 Komu: **Christian Grey**
Dotazů mám mnoho, ale žádný z nich se nedá poslat e-mailem. Navrch někteří z nás musí pracovat, aby se uživili.
A nepotřebuji ani nechci žádný počítač na dobu neurčitou.
Na shledanou, mějte se. *Pane.*
Ana

Zase mi odpovídá okamžitě, což mi opět vykouzlí úsměv na tváři.

Od: Christian Grey
Předmět: Váš nový počítač (znovu opakuji, zapůjčený) **Datum: 23.5.2011,08:26 Komu:** Anastasia Steeleová Pozdějc, bejby.
P.S.: Já taky pracuju, abych se uživil.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

S úsměvem idiota zavírám notebook. Jak bych jen mohla odolat hravému Christianovi? Přijdu pozdě do práce. Ale je to můj poslední týden - pan a paní Claytonovi nejspíš přimhouří oko. Řítím se do sprchy, neschopná zbavit se toho úsměvu od ucha k uchu. *On si se mnou mailoval.* Cítím se jako malé natěšené děc-
Ico. A všechna ta úzkost ze smlouvy ustupuje jako mávnutím kou- zelného proutku. U mytí vlasů přemýšlím, jestli bych se ho přece jen na něco mohla zeptat v e -mailu. Ne, určitě bude lepší to probrat osobně. Co kdyby mu někdo naboural e-mailovou schránku? Při té představě se záchvějů. Rychle se oblékám, volám na Kate své „ahoj“ a letím si odpracovat svůj poslední týden u Claytonů.
José volá v jedenáct.
„Čau, tak jdem na to kafe?“ Zní jako starý dobrý José. José, můj přítel, ne jako - jak mu to Christian řekl? Dobyvatel. Tss.

„Jasně. Jsem v práci. Můžeš sem dorazit - řekněme ve dvanáct?" „Budu tam.“

Zavěšuje a já se vracím k doplňování štětců a přemýšlení o Christianovi Greyovi a jeho smlouvě.

José je přesný. Nakráčí do obchodu jako nějaký rozjařený tmavooký hejsek.

„Ano,“ obdaří mě tím svým oslnivým hispánským úsměvem a já se na něj v tu chvíli už nedokážu zlobit.

„Ahoj, José,“ objímám ho. „Umírám hlady. Jenom dám vědět paní Claytonové, že jdu na oběd.“

Když se pomalu couráme do místní kavárny, zavěšuj u se do něj. Jsem tak vděčná za jeho. normálnost. Je to někdo, koho znám a komu rozumím.

„Ty, Ano,“ zamumlá. „Takže jsi mi opravdu odpustila?" „José, vždyť víš, že se na tebe nikdy nedokážu dlouho zlobit." Šťastně se zakření.

Nemůžu se dočkat, až budu doma - té vyhlídky na mailování s Christianem. A možná bych mohla začít s domácím úkolem. Kate je někde venku, a tak zapínám notebook a otevírám poštu.

No jistě, už na mě čeká Christianův e-mail. Samou radostí na židli prakticky nadskočím.

Od: Christian Grey
Předmět: Práce pro obživu
Datum: 23.5.2011, 17:24
Komu: Anastasia Steeleová
Drahá slečno Steeleová,
doufám, že jste se měla v práci dobře.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Stisknu „Odpověď".

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Práce pro obživu **Datum: 23.5.2011, 17:48 Komu:** Christian Grey
Pane... v práci jsem se měla velmi dobře. Děkuji, Ana

Od: Christian Grey
Předmět: Vrhni se na ten průzkum!
Datum: 23.5.2011, 17:50 Komu: **Anastasia Steeleová**
Slečno Steeleová,
j sem velmi potěšen, že j ste se měla dobře.
Zatímco si se mnou mailuješ, nemůžeš hledat ty informace.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Zdržování **Datum: 23.5.2011, 17:53 Komu:** Christian Grey
Pane Greyi, tak mi přestaňte mailovat, ať s tím průzkumem můžu začít. Ráda bych si vysloužila další jedničku.
Ana

v duchu se poplácám po rameni.

Od: Christian Grey **Předmět:** Netrpělivý **Datum: 23.5.2011, 17:55 Komu:** Anastasia Steeleová Slečno Steeleová,
to *Vy* mi přestaňte mailovat - a splňte ten úkol. Rád bych Vám tu další jedničku dal.
Ta poslední byla *tak* zasloužená. ©
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Christian Grey mi poslal smajlíka. *Božínku.* Jdu na Google.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Pátrání na internetu **Datum: 23.5.2011, 17:59 Komu:** Christian Grey Pane Greyi,

co byste mi doporučil zadat do vyhledavače? Ana

Od: Christian Grey **Předmět:** Pátrání na internetu **Datum: 23.5.2011, 18:02**
Komu: Anastasia Steeleová Slečno Steeleová, vždy začínejte u Wikipedie.
Už žádné další e-maily, dokud nebudeš mít dotazy. Rozumíš?
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Panovačnost! **Datum: 23.5.2011, 18:04**
Komu: Christian Grey

Ano, pane,
Ty jsi tak panovačný. Ana

Od: Christian Grey **Předmět:** Dominance **Datum: 23.5.2011, 18:06 Komu:** Anastasia Steeleová Anastasie. Ty ani netušíš, jak moc.
No, malou představu už snad máš.
Pusť se do toho.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Do Wikipedie zadávám slovo „submisivní".

O půl hodiny později je mi lehce nevolno a jsem otřesená až do morku kostí. Opravdu se chci tímhle svinstvem vůbec zabý - vat? Proboha - tak tohle je to, co provádí v Červené mučírně? Sedím a zírám na monitor a jedna malá nedílná a momentálně zvlhlá část mého těla - ta, se kterou jsem se seznámila poměrně

nedávno - je doopravdy vzrušená. *Ach můj bože*... některé z těch věcí jsou totiž ŽHAVÉ. Aleje to vůbec pro mě? U všech svátých. dokázala bych něco takového dělat? Potřebuju odstup. Potřebuju přemýšlet.

Kapitola 12

Poprvé v životě si jdu dobrovolně zaběhat. Beru si své hnusné, ni kdy nepoužité tenisky, tepláky a tričko. Vlasy si splétám do dvou copánků. Při vzpomínce, kterou to ve mně vyvolá, se mi hrne krev do tváří. Do uší si strkám sluchátka iPodu. Už dál nedokážu sedět před zázrakem techniky a sledovat nebo číst víc toho znepokojujícího materiálu. Potřebuju ze sebe ten přebytek vyčerpávající energie, kterou to ve mně probudilo, nějak vybít. Upřímně, mám nutkání se prostě rozeběhnout do hotelu Heathman a domáhat se na tom maniakovi sexu. Ale je to celých pět mil a já nejsem přesvědčená o tom, že uběhnu jednu, natož pak pět. A samozřejmě by mě mohl odmítnout, což by bylo víc než ponižující.

Když vycházím ze dveří, Kate právě vystupuje z auta. Málem upustí nákup, když mě spatří. Ana Steeleová v keckách. Jen mávnu rukou na pozdrav a prchám před výslechem. Opravdu potřebuju být chvíli sama. Do uší mi vyřvávají Snow Patrol a já vyrážím do soumraku hýřícího všemi barvami.

Rytmicky dusám parkem. *Co si jenom počnu?* Sice ho chci, ale za jeho podmínek. ? Já prostě nevím. Možná bych si měla ujasnit, co vlastně chci. Projít tu směšnou smlouvu slovo od slova a říct si, co můžu akceptovat a co ne. Díky svému průzkumu už vím, že nic z toho není legálně vymahatelné. A on to musí vědět taky. Všechno to má nejspíš jenom ustanovit nějakou formu našeho vztahu. Má mi to přiblížit, co od něj můžu očekávat a co on očekává ode mě - bezpodmínečnou podřízenost. Jsem připravená mu ji poskytnout? Jsem vůbec něčeho takového schopná?

Otázka, která mě ale opravdu sžírá, je: proč je takový? Je to proto, že byl sexuálně zneužit tak mladý? Já zkrátka nevím. Je tak neproniknutelný.

Zastavuju u mohutného smrku a zapírám si dlaně o kolena. Ztěžka popadám dech a hltám do plic drahocenný vzduch. Je to tak očisťující. Cítím, jak mé odhodlání roste. Ano, musím mu jasně říct, co je v pořádku a co ne. Sepíšu mu to do e-mailu a ve středu si o tom můžeme promluvit. Učiním poslední hluboký očistný nádech a vyklusávám zpátky k domovu.

Kate byla nakupovat - tak jak to umí jen ona - oblečení na dovolenou na Barbadosu. Hlavně bikiny a přiléhavé sarongy. Ve všem bude vypadat úchvatně, přesto mě nutí sedět a komentovat každičký kousek, který si zkouší. Existuje pouze omezené množství způsobů, jak říct: *Vypadáš úžasně, Kate.* Má postavu, kvůli které by mnohá vraždila. Nedělá to schválně, já vím, ale přesto se vymlouvám na balení a vleču svou rozlítostněnou propocenou zadnici i se starým tričkem, tepláky a teniskami do své ložnice. Můžu se cítit ještě hůř? Beru si s sebou ten poslední výkřik techniky, pokládám ho na stůl a píšu

Christianovi e - mail.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Vyšokovaná studentka **Datum: 23.5.2011,20:33**
Komu: Christian Grey
Tak jo, už jsem toho viděla dost.
Bylo hezké Tě poznat.
Ana

Spokojeně klikám na „Odeslat" a směju se svému vlastnímu malému vtipu. Bude se mu to taky zdát vtipné? *A sakra* - nejspíš ne. Christian Grey není právě pověstný svým smyslem pro humor. Ale já vím, že ho má, byla jsem toho svědkem. Možná jsem zašla příliš daleko. A tak čekám na jeho odpověď.

Čekám. a čekám. Letmo kontroluju čas. Uplynulo deset mi nut.

Abych nějak rozptýlila nervozitu, která se mi usídlila v žaludku, pouštím se do toho, co jsem vlastně Kate řekla, že budu dělat
- balím své věci. Začínám cpát knihy do krabic. Kolem deváté stále žádná odpověď. *Třeba šel ven*... Rozmrzele našpulím pusu, strkám si sluchátka do uší a znovu se zaposlouchávám do Snow Patrol. Sedám si k malému stolu, abych tu smlouvu ještě jednou prošla a udělala si poznámky.

Ani nevím, proč vzhlédnu, možná jsem koutkem oka spatřila nějaký pohyb, opravdu nevím, ale když zvednu hlavu, spatřím Christiana, jak stojí ve dveřích pokoje a upřeně mě sleduje. Je tam, v těch šedých kalhotách a bílé bavlněné košili, v ruce klíčky od auta, se kterými si ledabyle pohrává. Vytahuju si sluchátka z uší a pak už se ze mě stává socha. *Do háje zelenýho!*

„Dobrý večer, Anastasie.“ Jeho hlas je jako žiletky a výraz jeho tváře neprozrazuje vůbec nic. A já jsem právě oněměla. Zatracená Kate, jak to, že ho pustila dovnitř, aniž by mě va - rovala? Matně si uvědomuju, že jsem ještě pořád v teplákách, neosprchovaná, nechutně neupravená, zatímco on je. prostě k sežrání. Jeho kalhoty dělají tu věc s visením z boků, a co víc
- je v mém pokoji!

„Domníval jsem se, že tvůj e-mail vyžaduje ústní odpověď," pronáší suše na

vysvětlenou.

Otevírám pusu a zase ji zavírám. Dvakrát za sebou. Teď už mi ten můj vtip nepřipadá tak dobrý V tomto a dokonce ani v žádném jiném alternativním vesmíru bych nečekala, že hodí všechno za hlavu a zjeví se tady.

„Smím se posadit?" ptá se a v očích mu zasvítí pobavení. *Díky, bože - třeba mu to nakonec taky přijde vtipné.*

Jen kývnu, stále neschopná ze sebe vydat byť jedinou hlásku. *Christian Grey sedí na mé posteli!*

„Byl jsem zvědavý, jak bude vypadat tvůj pokoj," řekne.

Rychle se rozhlédnu a pátrám po nějakém únikovém východu, ne - pořád tu mám jenom dveře a okno. Můj pokoj je zařízený prakticky, ale je útulný - vybavený bílým ratanovým nábytkem a pár dalšími kusy, s velkou bílou kovovou postelí, na které je přehoz sešívaný z jednotlivých malých kousků látky. Ten vyráběla máma, když měla jedno ze svých amerických folklorních období. Krémová barva se na něm střídá se světle modrou.

„Je to tu velmi příjemné, takové klidné," hodnotí tiše.

No tak teď už ne. ne, když j si tady ty.

Konečně si má prodloužená mícha vzpomíná, k čemu je určená. Poprvé po velmi dlouhé době se můžu nadechnout.

„Jak.?" vydechnu pro změnu.

Usměje se. „Stále jsem ubytovaný v Heathmanu."

Vždyť to vím.

„Dáš si něco k pití?" Zdvořilost nakonec vyhrává nad vším ostatním, co bych ráda řekla.

„Ne, děkuju, Anastasie.“ Nakloní hlavu k jednomu rameni a jeho rty se roztáhnou do toho okouzlujícího poloúsměvu.

Tak to já bych se celkem napila.

„Takže podle tebe bylo *hezké* mě poznat?“

Ale ne, on se snad *urazil?* Sklopím pohled ke svým prstům. Jak z toho ven? Když mu řeknu, že to byl vtip. to ho nejspíš neoslní.

„Myslela jsem, že mi odpovíš mailem.“ Ještě ke všemu teď zním uboze.

„Ten ret si koušeš schválně?" ptá se zastřeně.

Vzhlédnu k němu, poplašeně zamrkám a uvolním stisk zubů.

„Vůbec jsem si to neuvědomila," špitnu.

Srdce mi tluče jako zvon. A cítím to. Cítím, jak prostor mezi námi houstne napětím. Sedí tak blízko, s lokty zapřenými o rozevřená kolena, oči jako dva žhavé uhlíky. Naklání se ke mně a pomalu rozplétá jeden z mých copánků, prsty čechrá jednotlivé prameny vlasů. Nedokážu se ani pohnout, jen mělce dýchám. A dívám se, jako zhypnotizovaná, jak se jeho ruka přesouvá k druhému copu, stahuje mi gumičku i z něj a rozvolňuje ho těmi dlouhými zručnými prsty.

„Takže ses rozhodla začít cvičit," zapřede melodicky a jemně mi strká vlasy za ucho. „Pročpak, Anastasie?" Prsty po něm sklouzne až k lalůčku a velmi jemně mě za něj zatahá. Je to něco tak smyslného.

„Potřebovala jsem přemýšlet," zašeptám a cítím se přitom jako můra v blízkosti lampy, myš pod kápí kobry, srnka před reflektory auta. a on si je přesně vědom toho, jaký má na mě účinek.

„Přemýšlet o čem, Anastasie?"

„O tobě."

„A tak jsi zjistila, že bylo *hezké* mě poznat? Myslíš poznat v biblickém smyslu toho slova?"

No to snad. Okamžitě rudnu.

„Netušila jsem, že jsi tak dobře obeznámený s Biblí."

„Chodil jsem do nedělní školy, Anastasie. Dost jsem se tam naučil.'[1]

„Nevzpomínám si, že by se Bible zmiňovala o svorkách na bra - davky. Ale možná vás učili z nějakého moderního překladu."

Zvedne koutky v náznaku úsměvu a mé oči jsou neúprosně přikovány k těm krásně vykrojeným rtům.

„Jenom mě napadlo, že bych ti mohl připom enout, jak moc *hezké* bylo mě poznat."

Ale to přece. Zírám na něj s otevřenou pusou. A jeho prsty se přesouvají pod mou bradu.

„Co o tom soudíte, slečno Steeleová?"

Oči už mu doslova sálají a jediné, co se v nich odráží, je výzva. Má pootevřené rty, čeká, je připravený zaútočit. Hluboko v mém nitru vybuchuje touha - naléhavá, hmatatelná. V pudu sebezáchovy se k němu vrhám jako první. Nějak se pohne, netuším jak, a v příští sekundě už mě mačká k posteli, jednou rukou mi drží obě zápěstí nad hlavou a v druhé mi svírá obličej. Jeho rty vzápětí útočí na mé.

Jazykem mi vráží do úst, neúprosně, majetnicky - a já to malé násilí, kterého se na mně dopouští, s požitkem přijímám. Cítím, jak se ke mně tiskne. Úplně všude. A taky cítím, že mě *chce,* což v mém těle vyvolává novou bouři. On nechce Kate v jejích malinkatých bikinách, ani jednu z těch patnácti, ani ďábelskou paní Robinsonovou. Ale mě. Tenhle nádherný muž chce mě. Má vnitřní bohyně se rozzáří tak intenzivně, že by mohla rozsvítit celý Portland. Christian mě přestává líbat, a když otevřu oči, zjišťuju, že mě upřeně sleduje.

„Věříš mi?" vydechne.

S vytřeštěným pohledem kývnu. Srdce se mi chystá prorazit skrz žebra a krev v žilách doslova burácí.

Sahá si do kapsy kalhot a vyndává odtamtud stříbrošedou hedvábnou kravatu. *tu* stříbrošedou kravatu, jejíž smyčky zanechávají na kůži otisky. Sedá si na mě obkročmo a bleskově mi svazuje zápěstí, ale tentokrát přivazuje druhý konec kravaty ke kovovým prutům v čele postele. Zatáhne, kontroluje, jestli uzel drží pevně. Už neuteču. Jsem přivázaná ke své posteli a šíleně vzrušená.

Sklouzává ze mě, stoupá si vedle postele a upírá na mě oči plné temného chtíče. Ve tváři vítězoslavný výraz, smísený s úlevou.

„Takhle je to lepší," prohodí a na jeho rtech se objevuje vědoucí prostopášný

úsměv.

v předklonu začíná rozvazovat jednu z mých tenisek. To snad ne. ne. moje nohy. Ne, vždyť jsem byla právě běhat.

„Ne!“ zaprotestuju a snažím se ho tou nohou odstrčit.

Zaráží se.

„Jestli se se mnou budeš prát, svážu ti i nohy. Budeš protes tovat - dám ti roubík, Anastasie. Buď zticha. Katherine nás teď pravděpodobně zvenku poslouchá."

Roubík?! Kate! Okamžitě sklapnu.

Svléká mi boty i ponožky a velmi pomalu mi stahuje tepláky. *Bože - jaké mám na sobě kalhotky?* Nadzdvihuje mě, vysouvá zpod mého těla přehoz a deku a pokládá mě zpátky - teď už jen na prostěradlo.

„Takže." pomalu si olízne spodní ret. „Už zase si koušeš ten ret, Anastasie. Dobře víš, co to se mnou dělá.“ A jako varování mi přikládá svůj dlouhý ukazováček na ústa.

Proboha. Jenom stěží se dokážu opanovat, když tu bezmocně ležím a sleduju ho, jak se nenuceně pohybuje po mém pokoji. Je to jako silné afrodiziakum. Pomalu, skoro lenivě si sundává boty a ponožky, rozepíná kalhoty a převléká košili přes hlavu.

„Myslím, že teď už jsi viděla dost,“ uchechtne se potutelně. Znovu si na mě sedá a vyhrnuje mi tričko. Napadá mě, že mi ho chce svléknout, ale on ho jen vykasá k mému krku a pak mi ho přetáhne přes obličej tak, že mi sice kouká pusa a nos, ale mám jím překryté oči. A protože je srolované - vůbec nic skrz něj nevidím.

„Hmm,“ broukne spokojeně. „Je to čím dál lepší. Jenom si skočím pro něco k pití.“

Shýbne se a měkce mě políbí. A pak už cítím, jak jeho váha mizí z postele a nakonec slyším tiché klapnutí dveří. Skočí si pro pití? *Kam? Sem? Do Portlandu? Do Seattlu?* Napínám uši, abych zjistila, co dělá. Zaslechnu tiché dohadování, takže vím, že mluví s Kate - ale to ne. *vždyť je prakticky nahý.* Co tomu jenom Kate řekne? Slyším nepatrné lupnutí. *Co to je?* Christian se vrací, dveře znovu vrznou, jeho nohy tiše došlapují na podlahu pokoje. Rozeznávám, jak led plující v nějaké tekutině naráží na stěny sklenice. Co *je to za pití?* Slyším, jak za sebou zavírá dveře a pak šustění látky, jak si svléká kalhoty. Dopadají na zem a já vím, že teď už je úplně nahý. A zase se na mě obkročmo usazuje.

„Máš žízeň, Anastasie?" ptá se škádlivě.

„Mám,“ vydechnu, protože mi najednou dočista vyschlo v puse. Vnímám, jak led cinkne o sklo, a když se pak Christian sklání, aby mě políbil, zároveň do mých úst vpouští trochu svěží lahodné tekutiny. Je to bílé víno. A je to tak nečekané, tak *žhavé,*

i když ledové. a Christianovy rty jsou tak chladivé.

„Ještě?" zašeptá.

Kývnu. Chutná to jako božská mana, protože to bylo *v jeho* ústech. Znovu se naklání a já si beru další doušek z jeho rtů. *Pane jo.*

„Nebudeme to moc přehánět, víme přece, že tvá tolerance vůči alkoholu je omezená, Anastasie."

Nemůžu si pomoct a zakřením se na něj. A on se znovu shýbá a plní mi ústa dalším vínem. Potom se přesouvá a lehá si vedle mě. Cítím, jak se klínem tlačí k mému boku. A chci ho cítit uvnitř.

„Je to *hezké?“* zeptá se a já v jeho hlase rozeznávám drsné hrany.

Celá se napnu. Zase zaznamenávám cinknutí sklenice, zase mě líbá, ale tentokrát mi spolu s trochou vína vkládá na jazyk i kousek ledu. Zvolna a lenivě si chladivými polibky razí cestu po mém těle. Začíná na krku, pokračuje mezi prsy až dolů na břicho, kde v pupíku tvoří malé jezírko plné ledového vína, do kterého noří další kousek ledu. Ten palčivý pocit se mi zaryje hluboko pod kůži podbřišku.

„Ted musíš ležet v klidu,“ pronáší šeptem. „Když se pohneš, Anastasie, rozliješ víno do postele."

Boky se mi samy od sebe propnou.

„Ne, ne. Jestli to víno rozlijete, potrestám vás, slečno Steeleová."

Zaúpím, zoufale bojuju s nutkáním se pohnout, tahám za svá pouta. To ne. *prosím.*

Jedním prstem mi postupně stahuje oba košíčky podprsenky dolů a podpírá mě jimi - vydává si mě na milost. Sklání se a ledově chladnými rty líbá a tahá za každou bradavku zvlášť, zatímco já se snažím přimět své tělo, aby na to nereagovalo.

„Jak moc *hezké* to je?“ vydechne proti jedné z mých bradavek.

Slyším další cinknutí ledu a pak už cítím, jak mi s ním krouží kolem pravé bradavky, zatímco levou stiskne mezi rty. Zakňourám a zápasím s nutkáním se pohnout. Jak příjemná a trýznivá tortura.

„Když rozliješ to víno, nenechám tě vyvrcholit."

„Ach. prosím. Christiane. pane. prosím." Dovádí mě k šílenství. *Slyším,* jak se usmívá.

Led v mém pupíku taje. Je mi horko - horko a zároveň zima. A jsem roztoužená. Toužím po něm. Toužím po tom, aby si mě vzal. Hned!

Jeho prsty zanechávají chladivou stopu na mém podbřišku. Kůži mám najednou nějakou přecitlivělou. Reflexivně zatínám svaly na hýždích a vzápětí cítím, jak mi teď už teplejší tekutina stéká dolů po břiše. Christian se bleskově pohne a zachytává ji jazykem, saje ji ze mě a slíbává, jemně mě přitom kouše.

„Božínku, Anastasie, ty ses pohnula. Co teď s tebou?“

To už hlasitě oddechuju. Jediné, co jsem schopná vnímat, je jeho hlas a doteky. Všechno ostatní není součástí mé rea lity. Na ničem jiném nezáleží, nic jiného neexistuje. Prsty se mi vkrádá pod látku kalhotek a následně neuhlídá prudký nádech.

„Ach, bejby,“ vzdychne, když do mě proniká dvěma prsty.

Zalapám po dechu.

„Už jsi připravená," zapřede a trýznivě pomalu jimi zahýbe, tam a zpátky, a já mu svými boky vycházím vstříc.

„Ty jsi ale nedočkavá" vyplísní mě mírně a palcem zakrouží kolem mého nejcitlivějšího bodu. Potom na něj zatlačí.

Hlasitě zasténám, když se mé tělo pod tím dotekem vzepne.

v tu chvíli se natáhne a přetáhne mi tričko přes hlavu. Jakmile se v měkkém světle stolní lampičky trochu rozkoukám, konečně ho spatřím. A umírám touhou se ho dotknout.

„Chci se tě dotýkat," zakňourám.

„Já vím," vydechne a skloní se, aby mě políbil, zatímco stále rytmicky pohybuje svými prsty uvnitř mého těla a palcem mě nepřestává hníst a tisknout. Druhou rukou mi odhrnuje vlasy z obličeje a přidržuje si mě. Jazykem kopíruje pohyby svých prstů, celou si mě tak podmaňuje. Svaly na nohách se mi instinktivně napínají a tlačí mě proti jeho ruce. Ale on vzápětí své doteky zmírňuje a tím mi odpírá úlevu, kterou v nich hledám. A pak to celé opakuje. Znovu a znovu. Je to tak ubíjející. *Ach, Christiane, prosím!* žadoním v duchu.

„To je tvůj trest - tak blízko, a přesto tak vzdálená. Je to *hezké?“* šeptá mi do ucha.

Jen zafňukám, úplně vyčerpaná, a vzepřu se proti svým poutům. Cítím se tak bezmocná a ztracená v erotických mukách.

„Prosím,“ zažebrám a on se konečně slituje.

„Jak tě mám ťukat, Anastasie?"

Proboha. už zase se začínám třást. A on už zase ustává.

„Prosím. "

„Copak bys chtěla, Anastasie?"

„Tebe. hned," zaúpím.

„Mám si s tebou zašukat tak, nebo radši tak, nebo ještě jinak? Je tu nekonečně mnoho způsobů," říká tiše těsně u mých rtů. Vysouvá ruku z kalhotek a natahuje se na noční stolek pro plastikový balíček. Kleká si mezi mé nohy a velmi pomalu mi stahuje kalhotky. Celou tu dobu mě hltá uhrančivým pohledem - oči mu doslova žhnou. Nasazuje si kondom. Fascinovaně ho přitom sleduju, jako očarovaná.

„Jak *hezké* je tohle?" zeptá se, když se pak sevře v dlani.

„Byl to jenom žert, " zafňukám. Tak už mě prosím ošukej, Christiane!

Udiveně zvedne obočí, přitom rozhýbe svou sevřenou pěst na horu a dolů po celé své úchvatné délce.

„Žert?"

„Jo, žert. Christiane, prosím," zapřísahám ho.

„Směješ se snad teď?"

„Ne," zaskučím.

Teď mnou zmítá nezvladatelná sexuální touha. Ještě chvíli se nade mnou tyčí a pak po mně náhle hmátne a otáčí mě na břicho. Překvapuje mě to, a protože

mám svázané ruce, musím se vzepřít na loktech. Posouvá mi obě kolena tak, že se ocitám na všech čtyřech, a potom mě tvrdě pleskne dlaní. Dřív než stihnu nějak zareagovat, je uvnitř mě. Vykřiknu - kvůli tomu nečekanému úderu i jeho náhlému vpádu - a okamžitě vrcholím, znovu a znovu se pod ním sypu, zatímco on se ve mně dál s požitkem hýbe. A nepřestává. Jsem úplně vyčerpaná. Víc už prostě neunesu. ale on neúnavně pumpuje dál. A já cítím, jak se ve mně to napětí koncentruje znovu. *To snad ne... už ne...*

„No tak, Anastasie, ještě," ucedí přes zaťaté zuby. A neuvěřitelné se stává skutečností - mé tělo na tu výzvu reaguje a křečovitě se svírá kolem Christianova v dalším orgasmu, při kterém volám jeho jméno. Zatímco já se tříštím na milion střípků, Christian se přestává hýbat - to když se tomu konečně sám poddává. tiše, bez hlesu. A pak se na mě hroutí a do toho těžce oddychuje.

„Jak moc *hezké* to bylo?" protlačí skrz sevřené čelisti.

U všech svatých!

Ležím na břiše, zadýchaná a vyčerpaná. Oči mám ještě zavřené, když ze mě Christian pomalu vyklouzne. Hned vstává a obléká se. Když je hotový, vrací se do postele, velmi jemně mi uvolňuje pouta a stahuje tričko z rukou. Protahuju si prsty a mnu zápěstí, s úsměvem na nich zaznamenávám otisky kravaty. Upravuju si podprsenku a on přese mě přetahuje deku. Zvednu k němu zmámený pohled a on se na mě samolibě uculí.

„To bylo opravdu hezké," špitnu s nesmělým úsměvem.

„A je to tu zas - to slovo."

„Nelíbí se ti snad?"

„Ne. Zdá se mi naprosto nevyhovující."

„Aha - no, já nevím. Mně se zase zdá, že na tebe má blahodárný vliv."

„A nakonec z toho udělá blahodárný vliv! Víc už byste mé ego ranit nemohla, slečno Steeleová?"

„Nemyslím, že je s tvým egem něco v nepořádku." Ale hned, jak to vyslovím, cítím, že je s tím tvrzením něco špatně - hlavou mi prolétá prchavá myšlenka a mizí dřív, než ji stihnu uchopit.

„Když myslíš," broukne.

Leží teď vedle mě, rukou zapřenou o loket si podpírá hlavu, úplně oblečený, a já mám na sobě jenom podprsenku.

„Proč nemáš rád, když se tě někdo dotýká?"

„Prostě nemám." Naklání se a dává mi drobný polibek na čelo. „Ten mail, to byl tvůj pokus o vtip?"

S omluvným úsměvem pokrčím rameny.

„Chápu. Takže ještě pořád zvažuješ můj návrh?"

„Tvůj neslušný návrh. ano, zvažuju. Ale mám k němu připo - mínky."

Zazubí se na mě, vypadá, jako by se mu ulevilo.

„Byl bych zklamaný, kdybys neměla."

„Už jsem ti je skoro posílala, ale tak trochu jsi mi to přerušil."

„Coitus interruptus."

„Aha! Věděla jsem, že někde schováváš smysl pro humor," křením se na něj.

„Ne všechny věci jsou vtipné, Anastasie. Myslel jsem, že jsi mě odmítla a. že o tom nehodláš diskutovat," zakolísá mu hlas.

„Já prostě nevím. Ještě jsem se nerozhodla. Budeš mi dávat obojek?"

Vykulí na mě oči. „Vidím, že jsi nezahálela. Já nevím, Ana stasie. Ještě jsem nikomu obojek nenasadil."

No páni. to by mě asi mělo překvapit. Zatím vím o té *scéně* tak málo. ach jo.

„A tobě ho někdo nasadil?" pípnu.

„Ano."

„Paní Robinsonová?"

„Paní Robinsonová!" vybuchuje smíchy. Chechtá se hlasitě a nevázaně s hlavou zvrácenou dozadu a vypadá přitom tak mladě a bezstarostně. A jeho smích je nakažlivý.

Taky se rozesměju.

„To jí musím říct, bude se jí to líbit."

„Ty se s ní ještě stýkáš?" nedokážu skrýt zděšení v hlase.

„ Ano.“ Teď taky zvážní.

Uf. a část mého já se náhle topí v chorobné žárlivosti - a hloubka toho citu mě zaráží.

„Aha,“ odtuším přiškrceně. „Takže ty máš někoho, s kým se můžeš osvém alternativním životním stylu bavit, zatímco já nesmím."

Přemýšlivě nakrčí čelo.

„Takhle jsem o tom nikdy neuvažoval. Paní Robinsonová byla součástí toho života. A už jsem ti říkal, že jsme teď přátelé. Kdy bys chtěla, mohl bych tě představit jedné z mých bývalých sub. Pak bys mohla mluvit s ní.“

Cože? Snaží se mě schválně ranit?

„Je snad tohle *tvůj* pokus o vtip?"

„To ne, Anastasie," vrtí hlavou a působí přitom trochu zaraženě.

„Ne - zvládnu to sama, děkuju mnohokrát," odseknu mu a přitáhnu si deku až k bradě.

Překvapeně na mě zírá jako na zjevení.

„Anastasie, já." Zdá se, že ztratil řeč. Takhle ho vidím snad poprvé. „Nechtěl jsem se tě dotknout."

„Nejsem dotčená. Jsem. znechucená."

„Znechucená?"

„Nechci se bavit s žádnou tvou expřítelkyní. otrokyní. sub. nebo jak jim všem říkáš."

„Anastasie Steeleová - ty žárlíš?"

Červenám. přesněji řečeno, rudnu.

„Hodláš tu přespat?"

„Ráno mám v Heathmanu obchodní schůzku. Mimoto, už jsem ti říkal, že já s přítelkyněmi, otrokyněmi ani se sub, zkrátka s nikým nespím. Páteční a sobotní noc byly výjimkou. Už se to

nebude opakovat." Z jeho tichého zastřeného hlasu zaznívá roz hodnost.

Ušklíbnu se na něj.

„Já jen, že už jsem unavená."

„Ty mě vyhazuješ?" V pobavení a zároveň trochu překvapeně zvedá obočí.

„Už to tak vypadá."

„Hmm, tak to je další poprvé." Pátravě si mě prohlíží. „Takže si teď nechceš o ničem promluvit. Myslím, co se týká smlouvy."

„Ne," odpálím ho nedůtklivě.

„Bože, jak rád bych ti dal pořádný výprask. Cítila by ses po něm mnohem lip. A já taky."

„Takhle přece nemůžeš mluvit. Ještě jsem ti nic nepodepsala."

„Člověk může snít, Anastasie." Nakloní se nade mě a sevře mou bradu. „Ve středu?" zapřede a zlehka mě políbí.

„Ve středu," přitakám. „Vyprovodím tě, když mi dáš minutku." Sedám si, a jak se natahuju pro tričko, odstrčím ho. Neochotně se zvedá z postele.

„Podej mi, prosím tě, ty tepláky."

Sbírá je z podlahy a dává mi je.

„Ano, paní," neúspěšně se pokouší skrýt úsměv.

Zúžím na něj oči a oblékám si je. Mám hrozně rozcuchané vlasy a je mi jasné, že až Christian odejde, budu v nich čelit výslechu Kate Kavanaghové. Beru si gumičku do vlasů a přecházím ke dveřím. Otevírám je a snažím se odhadnout, kde by mohla Kate být. V obýváku není, myslím, že ji slyším telefonovat v jejím pokoji. Christian mě následuje ven ze dveří. Během té chvilky, než dojdeme ke vchodovým dveřím, se mé pocity a myšlenky mění. Už se na něj nezlobím, najednou se cítím hrozně nesvá. Nechci, aby odešel. Poprvé si doopravdy přeju, aby byl *normální* - chtěla bych normální vztah, který nepotřebuje desetistránkovou smlouvu, důtky a karabiny zavěšené u stropu herny.

Se sklopenýma očima otevírám Christianovi dveře. Poprvé v životě jsem měla sex ve svém vlastním domově. A jak už to u sexu bývá, myslím, že to bylo zatraceně fajn. Ale právě teď se cítím jako nádoba - prázdná schránka určená k jeho chvilkovému rozmaru. Mé podvědomí nechápavě zavrtí hlavou. *Sama sis chtěla doběhnout do Heathmanu pro sex - a přišel ti expresní službou.* Překříží si ruce na prsou a poklepává si nožkou s výrazem *na-co-si-jako-stěžuješ?* Christian se zastaví ve dveřích, rukou mi podepře bradu a donutí mě k němu vzhlédnout. Pak svraští obočí.

„Jsi v pořádku?" ptá se starostlivě a palcem mi jemně masíruje spodní ret.

„Ano," ubezpečuju ho, přestože si tím vůbec nejsem jistá. Konečně mi to dochází. Vím, že když mu na to všechno kývnu, nakonec mi ublíží. Není schopný, ochotný ani připravený mi nabídnout víc. a já chci víc. *Mnohem víc.* Ten nápor žárlivosti, kterému jsem před chvílí musela čelit, mi dal jasně naj evo, že k němu chovám hlubší city, než jsem si doteď připouštěla.

„Tak ve středu," ujišťuje se. Sklání se, aby mě jemně políbil. Jenže během toho polibku se něco mění. Jeho rty se najednou k těm mým tisknou tak nějak

naléhavěji, ruka, ve které mi svíral bradu, se přesouvá na tvář a druhá ji záhy následuje. Těžkne mu dech. Líbá mě čím dál vášnivěji a přimyká se ke mně víc a víc. Chytám se ho za nadloktí. Mám chuť mu zajet prsty do vlasů, ale odolávám tomu - vím, že by se mu to nelíbilo. Nakonec se mi opře čelem o čelo, oči zavřené, dech zhrublý.

„Anastasie. " zašeptá. „Co to se mnou provádíš?"

„Mohla bych říct to samé," vypravím ze sebe.

S hlubokým nádechem mi vtiskne pusu na čelo a odchází. Od - hodlaně rázuje po chodníku ke svému autu, cestou si prohrábne vlasy. Poté, co otevře dveře, ještě jednou se na mě podívá a věnuje mi oslnivý úsměv. Ochable mu ho vracím - jsem jako zmámená

- a znovu si vzpomínám na Ikara, který se vznesl až příliš blízko ke Slunci. Když Christian nastupuje do sporťáku, už radši zavírám. Mám totiž nezvladatelné nutkání k pláči; to jak mi náhlý pocit osamělosti a smutek stisknou srdce a zmáčknou ho jako citron. Chvatně odcházím do ložnice a zavírám za sebou, opírám se zády o dveře a pokouším se najít logické vysvětlení pro své pocity. Svezu se na podlahu, skládám si hlavu do dlaní a po tvářích mi začínají stékat první slzy.

Na dveře mi opatrně zaťuká Kate.

„Ano?“ osloví mě tiše.

Otevírám jí. Stačí jí jeden pohled a schovává si mě do náruče.

„Co se děje? Co ti ten děsívej hezounskej bastard udělal?"

„Ach jo, Kate. nic, co bych mu nedovolila."

Kate mě táhne k posteli, na kterou si sedáme.

„Máš po tom sexu příšerně rozcuchaný vlasy."

ı přes ten palčivý smutek, co mě svírá, se zasměju.

„Byl to dobrý sex, vůbec ne příšerný."

Kate se usměje. „Takhle je to lepší. Proč pláčeš? Ty přece nikdy nepláčeš." Z nočního stolku vyndává kartáč na vlasy, sedá si za mě a velmi opatrně mi vlasy rozčesává.

„Prostě si myslím, že ten náš vztah nemá perspektivu." Upřeně zírám dolů na své prsty.

„Myslela jsem, že se s ním uvidíš ve středu."

„To ano. Tak to bylo v plánu."

„Tak proč se tu ukázal už dnes?"

„Poslala jsem mu e -mail."

„Ve kterém jsi mu napsala, aby se stavil?"

„Ne, ve kterém jsem mu napsala, že už ho nechci vidět."

„A on se sem přihrne? Ano, to je geniální!"

„No, vlastně to bylo myšleno jako vtip.“

„Aha. Tak teď tomu fakt nerozumím."

Trpělivěji nastiňuju gró svého mailu, aniž bych cokoliv vyzradila.

„Takže sis myslela, že ti odpoví mailem?"

„Jo."

„A on se sem místo toho přiřítil?"

„Jo."

„Tak to si myslím, že je do tebe blázen."

Zamračím se. *Christian? Blázen do mě? Tak to těžko.* Jenom si hledá novou hračku - vhodnou hračku, kterou může položit do postele a provádět s ní nepopsatelné věci. Znovu mě bolestivě píchne u srdce. Tohle je realita.

„Prostě si sem přišel zašukat, to je všechno."

„Ať žije romantika," vydechne Kate šokované. Podařilo se mi ji šokovat. Neřekla bych, že je to vůbec možné. Nejistě pokrčím ramenem.

„On používá sex jako zbraň."

„Chce si tě snad podrobit šukáním?" nevěřícně zavrtí hlavou. Překvapeně na ni zamžikám a cítím, jak se mi po tvářích rozlévá horko. *Uf. Bingo! Kate Kavanaghová, budoucí držitelka Pulitzerovy ceny za žurnalistiku.*

„Ano, já tomu nerozumím, vždyť jsi ho právě nechala, aby se s tebou pomiloval."

„Ne, Kate, my se nemilujeme - jen šukáme - Christianovými vlastními slovy. On nemá ve zvyku se milovat."

„Věděla jsem, že mi na něm něco nesedí. Takže se nechce vázat."

Naoko souhlasně kývnu. Ale uvnitř umírám žalem. Ach, Kate. přála bych si, abych se ti mohla se vším svěřit, vyprávěla bych ti všechno o tom zvláštním, smutném, zvrhlém muži a ty bys mi pak řekla, ať na něj zapomenu. Postavila bys mě nohama zpátky na zem.

„Jen mě to všechno tak trochu zaskočilo," kuňknu. Méně vypovídající formulaci už jsem zvolit nemohla.

Protože už se o Christianovi nechci dál bavit, ptám se Kate na Elliota. Jakmile zmíním jeho jméno, její chování se mění. celá se jakoby rozsvítí, pusu od ucha k uchu.

„Přijde v sobotu ráno, aby nám pomohl nakládat." Láskyplně sevře kartáč na vlasy v náručí - páni, ta je v tom až po uši. Do hrudi se mi zabodne malý osten závisti. Kate si našla někoho normálního. A vypadá tak šťastně.

Otáčím se, abych ji objala.

„Jo, abych nezapomněla - když jsi byla. ehm, zaneprázdněná, volal ti táta. Bob se prý zranil, takže se s tvojí mámou nedostanou na promoci. Ale táta ve čtvrtek přijede. A máš jim zavolat."

„Tyjo. a máma nezavolá. Je Bob v pořádku?"

„Je. Zavolej jí ráno. Teď už je pozdě."

„Díky, Kate. Už budu dobrá. Rayovi taky zavolám ráno. Teď už asi zalehnu."

Usměje se na mě, ale v očích se jí zračí starost.

Hned jak je pryč, sedám si a znovu pročítám smlouvu, dělám si u toho další poznámky. Když jsem hotová, zapínám notebook a otvírám poštu, abych to mohla poslat.

Ve schránce mám e-mail od Christiana.

Od: Christian Grey **Předmět:** Dnešní večer **Datum:** **23.5.2011,23:16 Komu:** Anastasia Steeleová Slečno Steeleová,
těším se, až obdržím Vaše připomínky ke smlouvě.
Do té doby spi sladce, bejby.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Připomínky **Datum:** 24. 5. 2011,00:02 **Komu:** Christian Grey Drahý pane Greyi,
zde je seznam mých připomínek. Těším se, že je podrobně probereme u středeční večeře.
Čísla odkazují na jednotlivé články:
2: Nechápu, proč je to stanoveno výhradně k MEMU prospěchu - tedy to, abych prozkoumala SVOU senzualitu a SVE meze. Jsem si jistá, že k tomu bych nepotřebovala desetistránkovou smlouvu! Celkem určitě to slouží ke TVEMU prospěchu.
4: Jak už jsi jistě zaznamenal, jediným sexuálním partnerem, kterého mám, jsi Ty. Neberu drogy a nikdy jsem nedostala krevní transfuzi. S největší pravděpodobností jsem zdravá. A co Ty?
8: Můžu smlouvu vypovědět, kdykoliv si budu myslet, že nedodržuješ dohodnuté meze. Dobře — to se mi líbí.
9: Poslouchat Tě za všech okolností? Bez váhání akceptovat Tvůj výcvik?
O tom si ještě promluvíme.
0I: Jeden měsíc na zkoušku. Nikoliv tři.
12: Nemůžu si dovolit každý víkend. Mám taky svůj život, nebo ho budu mít. Snad tři ze čtyř?
15.2. : Chceš zacházet s mým tělem jakýmkoliv způsobem, který uznáš za sexuálně nebo jinak vyhovující. prosím, definuj „jinak vyhovující".
15.5: Celá ta záležitost s kázní. Nejsem si jistá, jestli chci být vyplácena bičíkem nebo důtkami, a vůbec tělesně trestána. Jsem si jistá, že by to bylo v rozporu s články 2-5. A taky to „. smí trestat z jakéhokoliv jiného důvodu, který nemusí uvádět.“ To je opravdu ubohé - a to jsi mi tvrdil, že nejsi sadista.
15.10:Jako by vůbec bylo možné mě někomu zapůjčit. Ale jsem ráda, že to máme černé na bílém.
15.14: Pravidla. K těm se vrátím později.
15.19: Dotýkat se bez Tvého svolení. V čem je problém? Víš, že to tak jako tak nedělám.
15.21: Kázeň - viz článek 15.5 výše.
15.22: Nesmím se Ti dívat do očí? Proč?
15.24: Proč se Tě nesmím dotýkat?

Pravidla:
Spánek - budu souhlasit se šesti hodinami.
Jídlo - nehodlám jíst podle nějakého seznamu. Buď stravovací plán, nebo já. Bez diskuse.
Oblečení - pokud budu muset nosit Tvoje oblečení, jenom když budu s Tebou. dobrá.
Cvičení - dohodli jsme se na třech hodinách, a tady jsou stále uvedené čtyři.
Přípustné meze:
Můžeme je všechny společně probrat? Žádný fisting jakéhokoliv druhu. Co je to závěs? Genitální svorky. to si snad ze mě děláš srandu!
Dej mi prosím vědět, jak se ve středu sejdeme. Já pracuju do pěti. Dobrou noc,
Ana
Od: Christian Grey **Předmět:** Připomínky **Datum: 24.5.2011,00:07 Komu:** Anastasia Steeleová Slečno Steeleová,
to je dlouhý seznam. Proč ještě nespíte? Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Jsem zvyklá ponocovat
Datum: 24. 5. 2011,00:10 Komu: Christian Grey Pane,
jak si jistě vzpomínáte, právě jsem na tomto seznamu pracovala, když jsem byla vyrušena a přivázána k posteli náhodně procházejícím maniakem posedlým kontrolou.
Dobrou noc,
Ana

Od: Christian Grey **Předmět:** Tak si odvykni **Datum: 24. 5. 2011, 00:12 Komu:** Anastasia Steeleová
PADEJ DO POSTELE, ANASTASIE.
Christian Grey
Výkonný ředitel & maniak posedlý kontrolou, Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Bacha... Caps Lock! Vypínám počítač. Jak to, že mi nahání strach, i když je pět mil daleko? Zavrtím hlavou. Se stále těžkým srdcem si lezu do postele a okamžitě upadám do hlubokého, ale neklidného spánku.

Kapitola 13

Když následující den přicházím domů z práce, volám mámě. U Claytonů byl relativně klidný den, který mi poskytl až moc prostoru k přemýšlení. Jsem neklidná a nervózní z toho zítřejšího setkání s Panem Posedlým Kontrolou a v koutku duše mi hlodá obava, že jsem možná na tu smlouvu zareagovala příliš odmítavě. Třeba to celé odpíská.

Máma má hrozné výčitky, že nemůže přijet na promoci. Bob si natáhl nějaké vazy, takže polehává doma. Upřímně řečeno, při tahuje nehody stejně jako já. Měl by se úplně zotavit, ale musí se šetřit a máma ho při tom bude obskakovat.

„Miláčku, je mi to tak líto," běduje mi do telefonu.

„Mami, to je v pohodě. Bude tam Ray."

„Ano, zníš nějak. rozrušeně. Jsi v pořádku, zlato?"

„Jasně, mami." *Ach, kdybys jenom tušila.* Je tu jeden nechutně bohatý chlápek, který mě chce vtáhnout do nějakého divného vztahu plného zvráceného sexu, ve kterém nebudu svéprávná.

„Tys někoho poznala?"

„Ne, mami." Do toho teď rozhodně nejdu.

„Tak dobře, zlatíčko. Budu na tebe ve čtvrtek myslet. Miluju tě. víš to, drahoušku?"

Zavírám oči. Její vřelá slova mě zahřívají u srdce.

„Taky tě mám ráda, mami. Pozdravuj Boba, doufám, že se brzy uzdraví."

„Budu, zlato. Pá."

„Pá."

Během hovoru jsem s telefonem dobloumala až do ložnice. Bezmyšlenkovitě zapínám ten špičkový stroj a přihlašuju se do pošty. Mám tam e-mail od Christiana z dnešní noci, nebo spíš z brzkého rána - to záleží na úhlu pohledá Okamžitě se mi rozbuší srdce, až mi z toho zašumí krev v uších. Do háje. třeba si to rozmyslel - no jasně - možná odvolává tu večeři. To pomyšlení je přímo bolestivé. Rychle ho odsouvám stranou a otevírám e-mail.

Od: Christian Grey **Předmět:** Vaše připomínky **Datum: 24.5.2011,01:27 Komu:**

Anastasia Steeleová Drahá slečno Steeleová,
po zevrubnějším prozkoumání Vašich připomínek si Vás dovoluji upo- zornit na definici výrazu „submisivní". **submisivní** - *přídavné jméno*
1. tíhnoucí nebo připravený k podrobení; neschopný odolat poslušnosti: *pokorný služebník*
2. označení nebo poukázání na submisi: *submisivní odpověď* **Původ slova: 1580-90**
Synonyma: I. poddajný, povolný, ochotný. **2.** pasivní, rezignovaný, trpělivý, poslušný, krotký, ovladatelný.
Antonyma: I. vzdorující, neposlušný.
Prosím, mějte toto na paměti, až se ve středu setkáme. Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

První, co pocítím, je úleva Aspoň chce ty mé připomínky projednat A ještě pořád mě chce zítra vidět Po chvilce přemýšlení mu odpovídám

Od: Anastasia Steeleová
Předmět: Mé připomínky. A co třeba Vaše problémy?
Datum: 24.5.2011, 18:29 Komu: Christian Grey
Pane,
prosím, povšimněte si doby vzniku slova: 1580-90. S veškerou úctou si Vás dovoluji upozornit, že máme rok 2011 .Od té doby už jsme ušli dlouhou cestu.
Smím teď pro změnu *já Vám* nabídnout jednu definici, kterou byste měl do našeho setkání zvážit? kompromis - *podstatné jméno*
1. ujednání učiněné na základě vzájemných ústupků; dohoda dosažená pomocí přizpůsobení protichůdných nebo rozporuplných tvrzení, principů apod., nebo pozměněním požadavků.
2. výsledek takového ujednání.
3. *mezistupeň mezi dvěma protipóly: Řadový domek je kompromisem mezi venkovskou usedlostí a panelovým domem.*
Ana
Od: Christian Grey
Předmět: Jaké já mám problémy?
Datum: 24.5.2011, 18:32 Komu: **Anastasia Steeleová**
Trefa do černého, jako vždy, slečno Steeleová. Zítra Vás vyzvednu v sedm hodin u Vás doma. Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: **Anastasia Steeleová**
Předmět: 2011 **- ženy už řídí** Datum: 24.5.2011, 18:40 Komu: **Christian Grey**
Pane,
mám své auto. Mohu jím přijet.
Raději se s Vámi setkám na místě.
Kde se sejdeme? Ve Vašem hotelu v sedm? Ana

Od: Christian Grey
Předmět: Ach, ty mladé svéhlavé ženy Datum: 24.5.2011, 18:43 **Komu:** Anastasia Steeleová
Drahá slečno Steeleová,
odkazuji Vás na svůj e-mail ze dne 24. 5. 2011, zaslaný v 01:27, a definici v něm obsaženou.
Myslíš, že budeš někdy schopná dělat, co se Ti řekne?
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Ach, ti zarputilí muži **Datum: 24.5.2011, 18:49** **Komu:** Christian Grey Pane Greyi, ráda bych přijela sama.
Prosím.
Ana

Od: Christian Grey **Předmět:** Ubozí rozhořčení muži **Datum:** 24.5.2011, 18:52 **Komu:** Anastasia Steeleová Dobře.
Můj hotel, sedm hodin.
Sejdeme se v Mramorovém baru.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Působí podrážděně dokonce i v mailu. Copak nepochopil, že si chci ponechat možnost rychlého odchodu? Ne že by byl brouk bůhvíjak rychlý, ale stejně - potfebuju rtjakuniknout

Od: Anastasia Steeleová
Předmět: Někteří nejsou tak zarputilí
Datum: 24.5.2011, 18:55
Komu: Christian Grey
Děkuji,
Ana x

Od: Christian Grey
Předmět: Ženy, které dohánějí muže k šílenství **Datum: 24.5.2011, 18:59**
Komu: Anastasia Steeleová Nemáš za co.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

VolámRayovi, který se právě chystá sledovat fotbalový zápas mezi Sounders a nějakýmtýmem ze Salt Lake City, takže je náš
rozhovor milosrdně krátký. Ve čtvrtek přijede na promoci a pak mě chce vzít někam na jídlo. Už jen z toho, že s ním mluvím, mi zaplesá srdce a v krku se mi tvoří obrovský knedlík. Byl mou neměnnou konstantou po všechny ty roky, co se máma plácala ze vztahu do vztahu Máme skvělý vztah, kterého si moc vážím I když je to můj nevlastní táta, vždycky se ke mně choval jako ke své krvi, a já už se nemůžu dočkat, až ho uvidím Už je to tak dlouho. Ta jeho klidná sílaje něco, co teď potřebuju, co mi schází Možná bych se mohla na to zítřejší setkání rějakvyladit najeho vlnu Kate a já se plně věnujeme balení a přitom se dělíme o láhev levného červeného. Když jdu konečně spát do svého skoro vyklizeného pokoje, jsem už klidnější. Fyzická námaha při ukládání všech těch věcí do krabic byla vítaným rozptýlením, takže jsem unavená. Toužím po pořádném nočním odpočinku Zavrtávám se do postele a záhy usínám
Paul se ještě předtím, než odjede do New Yorku pracovat pro nějakou finanční společnost, vrátil domů z Princetom Celý den za mnou chodí po obchodě a zve mě na rande. Už mi s tím leze na nervy

„Paule, takještě jednou - dnes večer už rande mám"

„Ale nemáš, říkáš tojenomproto, aby ses mě zbavila Vždycky se mě zbavíš."

Tak jo. chytrému napověz, hloupého trkni.

„Paule, nikdyjsem si nemyslela, že je dobrý nápad chodit s bratrem šéfa"

„Vždyť tady v pátek skončíš. Azítra už do práce nejdeš."

„To ano a od soboty bydlím v Seattlu, zatímco ty budeš už brzy v New Yorku Kdybychom to spolu náhodou zkusili, dál už bychom od sebe bydlet nemohli A mimoto, dnes večer už rande mám"

„S Josém7‘

„Ne.“

„Tak s kým?“

„Paule... achjo,“ vzdychnu podrážděně. Je mi jasné, že toho jen tak nenechá. „S Christianem Greyem,“ nedokážu skrýt rozčilení v hlase. Ale zapůsobí to. Paulovi padá čelist a zůstává na mě konsternované zírat No páni. dokonce ijeho*jméno* dokáže lidi připravit o řeč

„Ty máš rande s Christianem Greyem7‘ vysouká ze sebe, když odezní prvotní šok. Jeho hlas nese jasné stopy nevíry.

„Ano.“

„Chápu." Paul teď působí opravdu sklesle, dokonce ochromeně. Jsem trochu rozladěná z toho, že ho to až tak překvapuje. Stejně jako má vnitřní bohyně, která mu svými prsty naznačuje něco velmi nehezkého a vulgárního.

Pak už mi Paul dává pokoj ajá přesně vpět vycházím ze dveří obchodí Doma mi Kate půjčuje dvoje šaty a dva páry bot; jedny na dnešní večer a druhé na zítřejší promoci Přála bych si ke svému oblékání přistupovat s větším entuziasmem, abych jím dokázala korunovat snahu o co největší dojem, ale tohle prostě není moje parketa. *A co je tvá parketa, Anastasie?* zazní mi hlavou Christianův podmanivý hlas. Potřesením hlavy se pokouším zklidnit nervy a na dnešek si vybírám pouzdrové šaty fialové barvy. Jsou velmi jednoduché a poměrně formální. ale co,jdu přece vyjednávat podmínky smlouvy.

Sprchuju se, holím si nohy a podpaží, myju si vlasy a pak trávím dobrou půlhodinu jejich sušením, až mi v měkkých vlnách splývají na hruď a záda Najedné straně si je spínám hřebínkem, aby mi nepadaly do obličeje, a nanáším si trochu řasenky a lesku na rty.

Make-up téměř nenosím - děsí mě. Žádná z mých Eterárních hrdinek se nikdy make-upem nezabývala - možná bych o něm věděla víc, kdyby tomu bylo jinak. Nazouvám se do fialkových lodiček, které mi ladí k šatům, a vpůl sedméjsem připravená.

„Tak co?“ ptám se Kate.

Zazubí se.

„Páni, tys ale prokoukla, Ano,“ pokývá uznale. „Vypadáš fakt. sexy.“

„Sexy?! Snažím se působit střízlivě a formálně."

„To taky, ale nejvíc ze všeho jsi sexy. Ty šaty ti opravdu sluší a ta barva ti jde k pleti. To,jaktě obepínají." uculí se.

„Kale!“ okřknuji

„Je to pravda, Ano. Celájsi. prostě knakousnutí. Už sije nech Bude ti zobat z ruky“

Pevně stisknu rty. Ach jo, kdybys jen věděla, že je všechno naopak.

„Popřej mi štěstí."

„Ty potřebuješ štěstí na rande?" tázavě pokrčí čelo.

„Přesně tak, Kate."

„Tak tedy - hodně štěstí" Objímá mě ajá se otáčím k odchodí

Musím řídit naboso - Wanda, můj tmavomodrý brouk, nebyl konstruován pro řízení v lodičkách Zastavuji před Heathmanem přesně v 18.58 a předávám klíčky parkovači aut Měří si brouka pochybovačným pohledem, ale já si ho nevšímám. S hlubokým nádechem se duševně připravujuna nadcházející boj a vcházím do hotelu.

Christian se ležérně opírá o bar a upíjí ze sklenice s bílým vínem. Má svou tradiční bílou košili, černé džíny, černou kravatu, černé sako. Arozcuchané vlasy, jako obvykle. Zasněně vzdychnu Pár sekund stojím ve vchodu do baru a pozoruju ho, vychutná vám si ten skvělý výhled. Nervózně - aspoň mi to tak připadá - pohlédne ke dveřím, a když mě spatří, znehybní. Párkrát zamrká a potom lenivě roztáhne rty do toho sexy úsměvu, při kterém oněmím a celá se uvnitř rozpálím Usilovně se soustředímna to, abych si nekousala ret, a vědoma si skutečnosti, že já, Ana Steeleová z Nemotor, balancuju na vysokých podpatcích, se vydávám jeho směrem A on mi s grácií sobě vlastní vychází vústrety.

„Vypadáte úchvatně," vydechne, když se skloní, aby mě lehce políbil na tvář. „Saty, slečno Steeleová... To schvaluji" Nabízí mi rámě a odvádí mě ke stranou situovanémuboxu, odkud dává znamení číšníkovL

„Co budete pít, slečno Steeleová?"

Když vstupuju do boxu a sedám si, koutky rtů mi zacukají v potutelném úsměvu - vida, aspoň už se mě zeptá.

„Dám si to samé, co máte vy, prosím" Vidíš! Umím se chovat a hrát si na poslušnou

Pobaveně objednáváještě jednu sklenku Sancerre a sedá si naproti mně.

„Mají tu výbornou vinotéku," podotkne. Položí si lokty na stůl a sepne si prsty před ústy, oči mu ožívají nějakou nečitelnou emocí A vtom to přichází... cítím tu známou přitažlivost a energii, která se od něj šíří a proniká hluboko do mého nitra. Pod jeho pronikavým pohledem neklidně poposednu, srdce mi už málem fbriluje.Musím *se ovládnout.*

Jste nervózní?" zapřede.

„Ano."

Naklání se blíž

„Já taky," zašeptá spiklenecky. Oči mi vystřelí vzhůru k těm jeho. *On? Nervózní? To nikdy.* Vyplašeně zamžikám a onmě poctí svýmneodolatelnýmpokcivenýmúsměvem Přichází číšník s vínem, miskou ořechů a další miskou s olivami.

„Takjak to uděláme?" ptám se. „Probereme mé bodyjedenpo druhém?"

‚Nedočkavá jako vždy, slečno Steeleová."

„Takyjsem se vás mohla zeptat, oo říkáte na dnešní počasí"

Usměje se a svými dlouhými prsty sáhne pro jednu olivu Vkládá si ji do úst Uvázne mi na nichpohled, na těchústech, která se mě dotýkala. všude. Jako na povel rudnu

„Myslím, že počasí dnes nebylo ničím výjimečné," ušklíbne se.

„Skutečnějste se na mě právě ušklíbnul, pane Greyi?"

„Tojsemjistě udělal, slečno Steeleová."

„Vy víte, že je ta smlouva právně nevymahatelná."

„Jsem si toho plně vědom, slečno Steeleová."

„Chystaljste se mi o tomněkdy zmínit?"

Dotčeně se na mě zamračí „ Myslela sis, že tě dotlačím do něčeho, co nechceš, a pak budu předstírat, že tě mám vhrsti?"

„No. ano."

„Ty o mně nemáš moc valné mínění, že?"

^jNeodpověděljsi na mou otázku"

„Anastasie, nezáleží na tom, jestli je legální, nebo ne. prostě představuje dohodu, kterou s tebou chci uzavřít. Co bych já chtěl od tebe a co můžeš očekávat ty ode mě. Jestli se ti to nelíbí, nepodepisuj. Jestliže to podepíšeš a dodatečně zjistíš, že se ti to nelíbí, je tam dostúnikových článků

-můžeš z toho prostě vycouvat A i kdyby ta smlouva byla právně závazná, myslíš, že bych tě hnal k soudu, kdyby ses rozhodla utéct?"

Dlouze se napiju vína Ms podvědomí mě tvrdě dloubne do ramene.*Musíš si zachovat jasnou hlavu. Nepij tolik!*

„Takové vztahy se staví na upřímnosti a důvěře," pokračuje Christian. „Musíš mi věřit - důvěřovat tomu, že rozpoznám, jak na tebe působím, jak daleko můžu zajít, jak daleko tě můžu vzít - pokudke mně nebudeš upřímná, tak do toho zkrátka nemůžeme jít"

A jéje... jdeme na věc opravdu rychle. Prý, jak daleko mě může vzít. Do háje. To jako ještě dál?

„Je to velmi prosté, Anastasie. Věříš mi, nebo ne7‘ Oči mu planoujako pochodeň.

„Vyjednávaljsi takhle i s ostatními, ehm.. patnácti?"

„Ne.“

„Proč ne?“

„Všechny už byly v submisivitě zběhlé. Když do vztahu se mnou vstupovaly, věděly, co chtějí, a měly povědomí o tom, co od nich budu očekávat já S nimi šlo jenom o vyladění přípustných mezí a podobných detailů."

„Existuje na to snad nějaký obchod? Kup si Sub7‘

Zasměje se. „Ne tak docela“

„Takjakjsi k nimpnšel?"

„Opravdu se chceš bavit právě o tomhle? Nepůjdeme radši k věci? Myslím tvé připomínky, jak říkáš."

Ztěžka polknu *Věřím mu?* Má snad vším, k čemu to směřuje, být. důvěra? To je ale oboustranná záležitost Když si vzpomenu,jak byl podrážděný, kdyžjsem volala Jssému..

„Máš hlad?" vyruší mě z mých myšlenek Ale ne. už

zase jídlo.

„Ne."

„Užjsi dnes jedla?"

Nehnuté naněj hledím. *Upřímnost*... Akruci, moje odpověďho asi nepotěší

„Ne," pípnu.

Zúží oči

„Musíš se najíst, Anastasie. Najíme se bud' tady, nebo v mém apartmá. Čemu dáš přednost?" „Radši bychom měli zůstat na veřejnosti"

Jronicky se ušklíbne.

„Myslíš, že mě to zastaví?[1] zapřede svoje smyslné varování.

S vykulenýma očima znovu polknu.

„To doufám"

„Pojď, rezervovaljsem nám soukromou jídelnu. Žádná veřejnost," usměje se tajemně. Zvedá se z našeho boxu a podává mi ruku Chytám ho za ni, vstávám a přecházím k němu Pouští mě a přesouvá svou dlaň na můj loket Atak mě vede zpátky přes bark širokému schodišti a po něm do mezipatra Připojuje se knámmladíkv hotelové livreji

„Fane Greyi, tudy prosím."

Následujeme ho skrz přepychový klub až do soukromé jídelny. *Jen jeden osamocený stůl.* Místnost je to malá, ale okázalá. Pod zářícím lustrem je stůl, na jeho naškrobeném prostírání se skví křišťálové sklenice, stříbrné příbory a kytice Mých růží Je to jako ze starých časů - dřevem obloženoujídelnou prostupuje oduševnělé kouzlo. Christian mi přidržuje židli a já si sedám. Pak se usazuje naproti mně. Pokradmu se na něj podívám.

„Nekousej si ten ret," zašeptá.

Zamračím se. Kčertu, ani si neuvědomuju, že to dělám.

„Užjsemnám objednal Doufám, že ti to nebude vadit"

Upřímně řečeno, ulevilo se mi. Nejsem si jistá, jestli bych byla schopná učinit nějaké další rozhodnutí.

„Ne, to je v pořádku," řeknu pokorně.

„Je dobré vědět, že dokážeš být i přístupná. Kde jsme to skončili?"

„Sli jsme na věc." Znovu se pořádně napiju vína. Je opravdu výborné. Christian Grey se panečku ve víně vyzná. Vzpomínám si na ten poslední lok vína, který mi dal - u mě. v mé posteli Ta neodbytná vzpomínka mi žene krev do tváří.

„Ovšem, tvé připomínky." Zaloví v náprsní kapse svého saka a vytahuje z ní papír. Můj email.

„Článek dva. Dohodnuto. Je to určeno ku prospěchunás obou To přepracuju"

Poplašeně zamrkám. Do háje. my to budeme opravdu probírat bod po bodu. Takhle tváří v tvář už se necítím tak pevná v kramflecích. On ke všemu vypadá tak vážně. Dopřávám si další doušek vína a on pokračuje.

„Me sexuální zdraví Takže, všechny mé předchozí partnerky prošly krevními testy. Já sám si je nechávám dělat každých šest měsíců - na všechna zdravotní rizika, která zmiňuješ. Všechny byly doposud bez nálezu Nikdyjsem nebral drogy. Ve skutečnostijsem jejich striktním odpůrcem Co se drog týče, zastávám vůči všem svým zaměstnancům politiku nulové tolerance a trvám na náhodnémprovšiování"

No páni.. maniak se zbláznil Zachvějí se mi víčka - šokem

„Nikdyjsemneclostal krevní transfuzi Jsi s takovou odpovědí spokojená?"

Bezvýrazně pokývám hlavou

„Tvůj další bod - už jsem se o tom zmiňoval. Můžeš kdykoliv odejít, Anastasie. Nebudu tě držet Když odejdeš, jedno jak - tak odejdeš. Jen abys to věděla"

„Dobře," odvětím tiše. Když odejdu, tak odejdu. To pomyšlení je překvapivě bolestivé.

Přichází číšník s prvním chodem Jak mám asi teď jíst? U všech svátých - on objednal ústřice servírované na ledové tříšti.

„Doufám, že máš ústřice ráda," zabrouká.

„V životě jsemje nejedla" Amjedmou

„Opravdu? Takže," sáhne pro jednu, „všechno, co musíš udělat, je vtáhnout a polknout To už myslím zvládáš." Upře na mě pronikavý pohled a mně je jasné, na co naráží Myslím, žejsem rudá až za ušima Spokojeně se zazubí, pokape si ústřici citronema vlije siji do úst

„Hmmm, vynikající Chutnájako moře,“ culí se dál. „Jen do toho," pobízí mě.

„Takže to nemám kousat?"

„Ne, Anastasie, to nemáš." Oči mu svítí humorem. Avypadá přitom takmladě.

Skousnu si ret a jeho výraz se okamžitě mění. Sjede mě přísným pohledem. Beru si svou úplně první ústná Fajn... to nic nebude. Mačkám si na ni trochu citronu a vsávám ji do pusy. Klouže mi do krku, chutná jako mořská voda, slaná, s ostrou příchutí citrusů a syrovosti. *lahoda*. Qhistianzastřenýmpolheclem sleduje,jak si olíznurty.

„Tak co?"

„Dám si další," prohlásím klidně.

„Šikovná holka," pochválí mě pyšně.

„Vybraljsije schválně? Nejsou náhodou pověstné svými afrodizialkílními účinky?"

„Ne, jsou první najídelníčku S tebou žádné afrodiziakum ne- potřebuju Myslím, že to už víš, a myslím, že ty na tom jsi stejně," odtuší prostě. „Kde že jsme to...7‘ Shlédne zpátky k mému mailu ajá sahám po další ústřici.

Takže on to cítí taky. Mám na něj stejný vliv. no páni!

„Ve všem mě poslouchat Ano, to po tobě chci Potřebuju, abys to dělala Prostě se do toho vžij jako do role, Anastasie."

„Alejá se bojím, že mi ublížíš."

„Jak, ublížím?"

„Fyzicky." *A duševně.*

„Opravdu si myslíš, že bych to udělal? Že bych překročil meze tvých možností?"

„Přecejsi říkal, žejsi někoho poranil"

„Ano, to se stalo. Aje to už dávno."

Jak se to stalo?"

„Při závěsu. Vlastně, to je jedna z tvých otázek Závěs - ktomujsou určeny ty karabiny u stropu herny. Taková hra s provazy. Jeden z nich byl příliš utažený.[1]

Prudce zvedámruku, abych ho umlčela

„Víc už vědět nepotřebuju Mš teda zavěšovat nebudeš?"

„Ne - když si to opravdu nebudeš přát Můžeš z toho udělat krajní mez.“

„Fajn"

„Zpátky kté poslušnosti Myslíš, že to dokážeš?"

Pohledem se vpíjí do mých očí. Sekundy ubíhají.

„Můžu to zkusit," zašeptám

„Dobře," usměje se. , A teď - výkonné období. Jeden měsíc namísto tří, to je jako nic. Zvlášť, jestli chceš jeden víkend v měsíci pro sebe. Nejsem si jistý, že to bez tebe tak dlouho vydržím Už teď to stěží zvládám..." Odmlčí se.

On beze mě nedokáže vydržet? Cože?

„A co takhle - budeš mít volno jeden den v jednom ze čtyř víkendů, ale vynahradíš mi to jednounocí vtýdnu"

„To by šlo."

„Aprosím, zkusme ty tři měsíce. Když zjistíš, že to není nic pro tebe, můžeš kdykoliv odejít.."

„Tři měsíce?" Cítím se jako po srážce vlakem. Dávám si další pořádný hlt vína a jím další ústřici - na ty bych si asi zvykla

„Celá ta věc s kázní a vlastnictvím je jenom otázkou terminologie a souvisí to s podstatou submisivity. Má ti to pomoct při vžívání se do role; aby sis uvědomila, kým jsem já Chci, abys chápala, že v okamžiku, kdy překročíš můj práhjako moje sub, budu si s tebou dělat, co chci Budeš to muset přijmout, a to dobrovolně. A to je ten důvod, proč mi musíš důvěřovat. Ošukám tě, kdykoliv a jakkoliv se mi zachce - kdekoliv budu chtít Budu si vynucovat tvou kázeň, protože mi budeš vzdorovat Budu tě cvičit, abys mě dokázala potěšit Ale protože vím, žes to nikdy předtím nedělala, půjdeme na to pomalu ajá ti s tím pomůžu. Budeme postupovat podle nejrůznějších scénářů. Chci, abys mi důvěřovala, ale taky si uvědomuju, že si tvou důvěru musím zasloužit Ajá siji zasloužím To „jinak vyhovující" - s tímje to stejné, má tě to uvést do správného stavu mysli, může to znamenat cokoliv."

Najednou je úplně rozvášněný, uchvácený. Tohle je zjevně jeho posedlost, takový zkrátka je. Ajá z něj nedokážu spustit oči. On po tom touží až do morku kosti Zarazí se a pátravě se na mě zadívá.

„Stíháš mě?" zašeptá hlubokým, velmi podmanivým hlasem. Usrkne si vína, aniž by mě propustil ze zajetí svého uhrančivého pohledá

Do dveří vchází číšník a Christian na něj sotva znatelně kývne. Dává mu svolení sklidit náš
stůl.

„Dáš si ještě víno?"

„Budu řídit"

„Tak tedy vodu?"

Přikývnu.

„Čistou, nebo perlivou?"

perlivou, prosím"

Číšník odchází.

Jsi nějaká zamlklá," podiví se Christian tiše.

„Zato tyjsi velmi výřečný."

Usměje se.

„Co se týče získávání kázně. Mezi potěšením a bolestí je velmi tenká hranice, Anastasie. Jsou jako dvě různé strany jedné mince, jedna bez druhé neexistuje. Můžu ti ukázat, jak moc smyslná může bolestbýt Teď mi nevěříš, ale toje právě otázka té důvěry. Vystavímtě bolesti, ale ne takové, kterou bys neustála Čímž se opět dostáváme k důvěře. Důvěřuješ mi, Ano?"

On mi řekl Ano?!

„Důvěřuju," vydechnubez zaváhání, bez rozmýšlení. protože to takje - *věřím* mu

„Tak dobře." Vypadá, že se mu ulevilo. „V tompřípadějsou všechno ostatní jenom detaily."

„Důležité detaily."

„Fajn, takje tedy probereme."

Ze všech těch jeho slov se mi točí hlava. Měla jsem si přinést Katein diktafon, abych si to pak mohla znovu poslechnout Tolik informací, tolik věcí, které budu muset vstřebat Znovujsme vyrušeni číšníkem, který přináší hlavní chod - tresku s chřestem, šťouchanými brambory a holandskou omáčkou V životějsem neměla menší chuť" kjídlu

„Doufám, že máš ráda ryby," zjišťuje Christian měkce.

S pohledem zapíchnutým do jídla důkladně upíjím sodovku A intenzivně si přeju, aby to bylo víno.

„Takže - pravidla Promluvme si o nich Jídlo - do toho ti nesmímzasahovat?"

„Ne."

„Můžu se spolehnout na to, že budeš jíst aspoň tři jídla denně?"

„Ne." V tomhle nehodlám ustupovat Nikdo mi nebude diktovat, co mám jíst Jak mám šukat

-to ano, ale jak mámjíst. ne, to nikdy.

Přísně semkne rty. „Potřebuju můjistotu, že nejsi hladová."

Nakrčím čelo. *Pročjako?* „Vtompřípadě mibucleš muset důvěřovat"

Chvíli mě zaraženě sleduje... a pak se uvolní.

„Zásah, slečno Steeleová," utrousí tiše. „V otázkáchjídla a spánku vám ustupuji."

„Proč se na tebe nesmím dívat?"

„To je prostě záležitost světa dominance. Na to si zvykneš."

Určitě?

„A proč se tě nesmím dotýkat?"

„Protože nesmíš."

Nasazuje umanutý výraz.

„Je to kvůli paní Robinsonové?"

Vrhá na mě tázavý pohled. „Proč si to myslíš?" A vzápětí mu to dochází „Ty si myslíš, že mě traumatizovala?"

Přitakám.

*

„Ne, Anastasie. Ona to nezpůsobila Azrovna tak mě toho nemohla zbavit"

Uch. a já bych snad měla? *Trucovitě našpulím pusu.*

„Takže s ní to nemá nic společného."

„Ne. Ataky si nepřeju, aby ses dotýkala sebe."

Co prosím? Jo, aha, ten ččáneko masturbaci „Čistě ze zvědavosti... proč?"

„Protože chci všechno tvé potěšení pro sebe," vysvětluje zastřeně, ale rozhodně.

No uf... na to nedokážu nijak zareagovat Na jednu stranu je fajn když řekne: „Chci skousnout tvůj ret," ale na druhou stranu je příliš majetnický. Se zadumaným výrazem si do úst vkládám sousto tresky a snažím se nějak vyhodnotit ústupky, které jsem právě získala. Jídlo, spánek Půjde na to pomalu... Atojsmeještě nevyjednávali o přípustných mezích Ovšemnejsem sijistá,jestli něco takového zvládnu ujídla „Naložiljsem toho na tebe dost, co?"

„To ano.

„Chtěla bys teď projednat přípustné meze?"

„Ne ujídla"

Usměje se. „Jsi teď trochu rozjitřená, vid?"

„Něco takového."

„Mocjsi toho nesnědla"

„Mělajsem dost“

„Tři ústřice, čtyři sousta tresky a jeden stonek chřestu; žádné brambory, žádné oříšky, žádné olivy.. ■ a to jsi celý dennejedla Říkalas, že ti můžu věřit"

Proboha, on si snad dělal seznam.

„Christiane, prosím Ne každý den musím čelit takové konverzaci"

„Potfebuju, abys byla v kondici a zdravá, Anastasie."

„Já vím"

„Aprávě teď z tebe potřebuju svléknout ty šaty."

Nutkavě polknu *Svléknout ze mě Kateiny šaty?!* V podbřišku mi zacuká. To budou ty svaly, které už znám mnohem lip; při jeho slovech se poslušně napjaly. Ale tohle nesmím dopustit Znovu proti mně použil svou nejmocnější zbraň. V sexu je opravdu velmi dobrý... to si troufnu tvrdit ijá

„Nemyslím, že je to dobrý nápad," špitnu „Navícjsme ještě neměli zákusek"

„Ty chceš zákusek?" odfrkne si.

„Ano."

„To ty bys mohla být zákuskem," pronese vyzývavě.

„Nejsem sřjistájesdijsem na to dost sladká."

„Anastasie, tyjsi nádherně sladká. To vím na beton"

„Christiane. Ty používáš sex jako zbraň To není fér," zašeptám s pohledem upřeným na své ruce. A pak mu zpříma pohlédnu do očí

Překvapeně nakrčí čelo. Je zřejmé, že o mých slovech přemýšlí Hloubavě si promne bradu

„Máš pravdu. To dělám. Každý v životě dělá, co umí, Anastasie. Tím se ale nemění to, jak moc tě chci Tady. Teď."

Jak to, že mě omamuje pouhý zvuk jeho hlasu? Už teď jsem zadýchaná, v žilách mi proudí rozbouřená krev a nervy mámnapnuté kprasknutí

„Chtěl bych něco vyzkoušet," vydechne.

Zamračím se. Právě mi pořádně naložil a hned nato vyrukuje s tímhle.

„Kdybys byla moje sub, nemusela bys o tom přemýšlet Bylo by to snadné," promlouvá ke mně měkkým, svůdným hlasem. „Všechno to rozhodování - všechny ty únavné myšlenkové procesy, které to obnáší Je to vůbec správné? Mělo by se to stát tady? Má se to dít teď? Nemusela by ses o ty detaily starat Jako tvůj dominant bych to za tebe udělal já Navíc vím, že mě právě teď chceš, Anastasie."

Zdvihnu obočí. Jak to ví?

„Vím to, protože..."

Do háje, on odpovídá na otázku, kterou jsem nevyslovila. *Je snad nějaký médium, nebo co?*

„.tě prozradilo tvé tělo. Tiskneš nohy k sobě, červenáš se a změnila se ti frekvence dechu"

Tak to je síla.

„Jakvíš o mých nohách?" Hlas mi nevěřícně klesá Vždyťjsoupod stolem, pro lásku boží

„Cítil jsem, jak se pohnul ubrus, a zároveň je to odhad podpořený léty zkušeností. Mám pravdu, že ano?"

Rudá jako rajče opět zírám na své ruce. To je důvod, proč jsem v téhle hře na svádění v nevýhodě. On jediný zná a uplatňuje její pravidla Já jsem ta naivní a nezkušená Mým jediným zdrojem informací je Kate, a ta by si od muže nenechala nic takového líbit Mé další zdroje jsou fiktivní: Elizabeth Bennettová by byla pobouřená, Jana Eyrová vystrašená a Tess by podlehla, stejně jako já

„Ještějsemnedojedla tresku"

„Dáváš přednost studené tresce přede mnou?"

Překvapeně kněmu vzhlédnu ajeho oči se přímo před mým znakem mění vroztavené stříbro. Divoce planou... nutkavou potřebou

„Myslelajsem, že chceš, abych dojídala"

„Právě teď, slečno Steeleová,je mi vaše stravování srdečně ukradený."

„Christiane. Ty zkrátka nebojuješ čestně."

„Já vím To já nikdy."

Má vnitřní bohyně se na mě zakaboní. To dokážeš, přesvědčuje mě - dej mu ochutnat jeho vlastní medicínu. *To bych mohla?* Tak jo. Ale jak? Nezkušenost je mi přítěží. Beru do ruky stonek chřestu, vrhám vyzývavý pohled do Christianových očí a svírám spodní ret mezi zuby. Pak si pomalu zasouvám špičku chřestu do úst a začínámji cucat

Sotva patrně se mu rozšiřují oči, ale já to zaznamenávám

„Anastasie. Co to děláš?"

Ukousnu si

„Jím svůj chřest"

Nervózně si poposedá.

„Myslím, že si se mnou zahráváte, slečno Steeleová."

Zatvářím se nevinně. „Jen dojídám své jídlo, pane Greyi."

Právě v tu chvíli zaklepe číšník a bez vyzvání vchází. Bleskově střelí po Christianovi

pohledem a ten se na něj zamračí, ale pak kývne a číšník sklízí naše talíře. Jeho příchod porušil kouzlo okamžiku A já v tu chvíli prožívám momentální osvícení Musím odejít Jestli zůstanu, skončí to jediným možným způsobem, a já si po tom šíleném rozhovoru nutně potřebuju stanovit nějaké hranice. A právě tak jako mé tělo touží po Christianově doteku, rozum se tomu vzpírá. Potřebuju odstup, abych dokázala přemýšlet o všem, co říkal Ještě jsem se nerozhodla ajeho sexuální vábení a zručnost mi tojenomztěžují

„Dáš si ten zákusek?" ptá se mě Christian, zdvořilý jako vždy,jen ty jeho oči mě pořád spalují

„Ne, děkuju, myslím, že už bych mělajíť Sktómmpohled do klína

„Jít?!“ nedokáže skrýt své překvapení Číšník chvatně mizí

„Už půjdu.“ Vím, že je to správné rozhodnutí. Kdybych tu s ním zůstala, v této místnosti, ošuká mě. Odhodlaně vstávám „Oba nás zítra čeká promoce."

v důsledkulétyzakořeněného gentlemanství se automaticky zvedá.

„Nechci, abys odešla"

„Christiane. já musím"

„Proč?"

„Protožejsi mi poskytl příliš mnoho informací... ajáje teď potřebuju vklidu zpracovat" „Mohl bych tě přimět, abys zůstala," zavvní výhružně.

„Ano, to bys mohl A snadno. Ale já si to nepřeju"

Prohrábne si rukou vlasy a soustředěně se na mě zadívá.

„Víš, když jsi vpadla do mé kanceláře na ten rozhovor, byla jsi samé „ano, pane", „ne, pane". Získal jsem dojem, že jsi rozený submisiv. Ale upřímně, Anastasie, teď si nejsemjistý, jestli máš v tom svém skvělém těle jedinou submisivní kost" Jak mluví, tím napjatým hlasem, plavmo se ke mně blíží

„Možná máš pravdu," hlesnu

„Chtěl bych mít šanci zjistit, jestli tam přece jen nějaká není," broukne a shlédne ke mně. Vztáhne ruku a položí mi dlaň na tvář, palcem mi přejede po spodním rtu „Já to jinak neumím, Anastasie. Nic jiného neznám."

„Já vím"

Sklání se, aby mě políbil, ale dřív než se jeho rty dotknou mých, zaváhá, zkoumavě se mi zahledí do očí, dychtivě, vyčkávavě. Vycházím mu vstříc - a on mě políbí A protože si ne jsemjistá, jestli k tomu ještě někdy budu mít příležitost, dávám do toho všechno. Mé prsty se samy od sebe zaplétají do jeho vlasů a stahují ho ke mně blíž. Rty se mi samy rozevírají, můj jazyk o své vlastní vůli nachází ten jeho. A Christian na ten lačný útok zareaguje. Přesouvá mi dlaň do týla a začíná mě *opravdu* líbat. Druhou rukou mi sjíždí po zádech až na bedra a pevně mě k sobě tiskne.

„Opravdu tě nemůžupřesvědčit, abys tu zůstala?" šeptá mezi polibky „Ne."

„Zůstaň se mnoupřes noc.“

„Abych se tě nesměla dotknout? To ne.“

Zaúpí.

„Ty jsi hrozná." Odtáhne se a vrhne na mě frustrovaný pohled „Proč jen mám pocit, že mi dáváš sbohem?"

„Nejspíš proto, že odjíždím"

„Takjsemto nemyslel a ty to víš."

„Christiane, musím si to všechno promyslet. Nejsem si jistá, jestli dokážu mít takový vztah, jaký si představuješ."

S pevně semknutými víčky tiskne své čelo k mému Dává nám tak oběma šanci zklidnit dech Pak mě na to čelo políbí a s nosem zabořeným do mých vlasů se zhluboka nadechne. Pustí mě a ustoupí zpátky.

„Jak si přejete, slečno Steeleová," pronáší s nečitelným výrazem. „Doprovodím vás k východu" Nabízí mi dlaň. Shýbám se pro svou kabelku a beru ho za ruku *Do háje, třeba je to naposledy*. Pokorně ho následuju dolů po schodišti až do vstupní haly. V zátylku cítím mrazení a v žilách pulsující krev. Pokud se rozhodnu nepodepsat, může to opravdu být naše poslední sbohem Srdce se mi v hrudi bolestivě sevře. Tak náhlý zvrat Co všechno může takové chvilkové osvícení způsobit.

„Máš parkovací lístek?"

Zalovím v kabelce a podávám mu ho. On ho pak předává portýrovi. Jak tam stojíme a čekáme, zvedám k němu pohled.

„Děkuju za večeři," zamumlám.

„Bylo mi potěšením, jako vždy, slečno Steeleová," říká zdvořile, přestože vypadá hluboce zamyšlený, úplně ponořený do svých myšlenek

Jak ho po očku sleduju, vrývám si do paměti jeho krásnou tvář. Doléhá na mě myšlenka, že už ho třeba nikdy neuvidím - nevítaná a příliš bolestivá na to, abych si ji plně připustila Náhle se ke mně otočí a pronikavě se na mě zahledí

„O víkendu se stěhuješ do Seattlu Pokud se rozhodneš správně, mohl bych tě vidět v neděli?" ptá se váhavě.

„Uvidíme. Snad," dodávám mu naději Na okamžik se mu ve tváři objevuje úleva Ale pak se zamračí.

„Venkuuž se ochladilo. To nemáš kabát?"

„Ne."

Nevěřícně zakroutí hlavou a svléká si sako.

„Ne. Nechci, abys nastydla"

Překvapeně zamrkám a on mi ho podrží. Když mu potom na- stavuju ruce, aby mi do něj pomohl, vybavuju si, jak mi tenkrát v kanceláři, když jsem ho viděla poprvé, nasazoval moje sako. Ajak na mě tehdy působil Na tom se nic nezměnilo. Vlastně ne,je to ještě intenzivnější Jeho sako je vyhřáté, příliš velké a voní jako on. vybraně.

Přijíždí mé auto. A Christianovi padá brada

„V tomhle jsi přijela?" Je znechucený. Bere mě za ruku a vyvádí ven ze dveří. Parkovač vystupuje a podává mi klíčky, zatímco Christian mu nepřítomně tiskne do dlaně drobné.

„Je to vůbec pojízdné?" zírá teď pro změnuna mě.

„Jistě."

„Dojede to do Seattlu?“

„Samozřejmě že ano.“

„Bezpečně?"

„Ovšem," odseknu podrážděně. „No tak je starý. Ale je můj a pojízdný. A koupil mi

ho nevlastní táta“

„Ehm, Anastasie, myslím, že bychom s tímměli něco udělat"

Jak to myslíš, udělat?" Anáhle mi to dochází „Auto mi teda kupovat *nebudeš"*

Se zaťatými čelistmi mě propíchne pohledem

„Uvidíme," prohlásí upjatě.

Se zhnuseným úšklebkem mi pak otevírá dveře u řidiče a pomáhá nastoupit. Sundávám si boty a stahuju okénko. Upřeně mě sleduje, ve tváři obvyklý nečitelný výraz, v očích temný nepokoj.

Jeď opatrně," doporučuje mi tiše.

„Sbohem, Christiane." Kvůli nezvaným a zatím neprolitým slzám zní můj hlas chraptivě - *ježkovy oči, snad se teď nerozbrečím.* Vydolujuze sebe malý úsměv.

Když vyjíždím, svírá se mi hruď, ajak polykám první vzlyk, slzy si nacházejí svou cestu. Brzy už mi stékají po tváři proudem ajá doopravdy nechápu, proč pláču Já se držela svého předsevzetí On mi všechno vysvětlil. Vyjádřil se jasně. Chce mě, ale pravda je taková, že já potřebuju víc. Přeju si, aby mě chtěl a potřeboval tak jako já jeho. Jenže hluboko uvnitř vím, že to není možné. A ten pocit mě sráží do kolen

Ani nevím, kam bych ho měla zařadit. Jestli do toho půjdu. bude to můj přítel? Budu schopná ho představit svým kamarádům? Chodit s ním do baru, do kina, nebo dokonce na bowling? Po pravdě, myslím, že ne. Nedovolí mi, abych se ho dotýkala, abych s ním spala Vím, že ani v minulosti jsem nic takového neměla, ale je to něco, co chci mít ve své budoucnosti. A on pro takovou budoucnost není příslibem

Co když teď řeknu ano a on za tři měsíce řekne ne? Že už má dost pokusů ze mě udělat něco, co nejsem Jak se potom budu cítit? Budu do těch tří měsíců investovat své emoce, dělat věci, o kterých si nejsemjistá, jestli je vůbec dělat chci. A on pak třeba řekne, že je konec - jak se vyrovnám s takovou mírou zavrhnutí? Mažná bude lepší vycouvat hned, dokud mámještě nějakou sebeúctu Jenže myšlenka, že bych ho už nikdy neviděla, je příliš trýznivá. Jak se mi jen mohl dostat pod kůži tak rychle? To přece nemůže být jen o sexu... nebo ano? Otírám si slzy z tváří. Nechci se zabývat hloubkou citů, které k němu chovám. Mám hrůzu z toho, co bych mohla zjistit. *Co si jen počnu?*

Zastavuju před naším domem Uvnitř se nesvítí. Kate bude někde venku Padá mi kámen ze srdce. Nechci, aby mě přistihla, jak zase brečím. Když se svlékám, zapínám notebook a ve schránce nacházím zprávu od Christiana

Od: Christian Grey **Předmět:** Dnešní večer **Datum:** **25.5.2011,22:01 Komu:** Anastasia Steeleová

Nechápu, proč jsi dnes večer utekla. Upřímně doufám, že jsem uspokojivě zodpověděl všechny Tvé otázky. Vím, že jsem Ti toho poskytl k přemýšlení hodně, a vroucně si přeju, abys můj návrh pečlivě zvážila. Opravdu bych chtěl, aby to fungovalo.
Začneme pomalu.
Věř mi.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.
Jeho email mě rozpláče ještě víc. Nejsem předmětem žádné fúze. Nebo koupě. Kdybych to četla znovu, musela bych si myslet opak Neodpovídám Prostě netuším, co bych mu na to měla napsat Soukám se do pyžama, jeho sako si znovu přitahuju těsně k tělu a lezu do postele. Když pak ležím a zírám do tmy, připomínám si všechna jeho předešlá varování.
Anastasie, měla by ses ode mě držet dál. Nejsem pro tebe ten pravý.
Mě na chození moc neužije.
Anastasie, já nejsem typ chlapa, co na to jde přes srdce a květiny. Já se nemiluju.
Nic jiného neznám.
A právě té poslední myšlenky se chytám, když tiše vzlykám do polštáře. Já přece taky nic jiného neznám Možná bychommohli společně najítnový směr.

Kapitola 14

Christian se nade mnou tyčí a v ruce třímá zaplétaný kožený jezdecký bičík Na sobě má staré vybledlé rozdrbané Levisky... a jinak nic. Lenivě se plácne bičíkem do dlaně a upře na mě uhrančivý pohled. Usmívá se, vítězoslavně. A já se nemůžu hýbat Jsem nahá, s roztaženýma rukama a nohama připoutaná ke sloupkůmvelké postele. Vztáhne ruku a přejede mi koncembičíku dolůpo čele a přes nos - v chřípí mě zašimrá kožená vůně - až k pootevřeným rtům, kterými se dere ven můj prudký dech Vtlačí mi špičkubičíku do úst; najazyku ucítím výraznou chuť kůže.

„Cucej," přikazuje mi tiše. Obemykámbičíkrty a dělám, co mi poručil

„Stačí," štěkne.

Když mi ho vytáhne z úst, znovu jimi zrychleně oddychuju Klouže jím dolů pod mou bradu, na hrdlo a dál až do jamky pod krkem Tam jeho koncem pomalu zakrouží a pak ho zvolna sune po mé hrudní kosti, mezi prsy a po břiše až k pupíku Lapám po dechu, svíjím se a tahám za pouta, která se mi zařezávají do zápěstí a kotníků. Bičíkem mi obkrouží pupík a pokračuje stále níž. skrz chloupky až do samého středu mého klína Prudcejím švihne, takže mě jeho rozšířený konec ostře pleskne do citlivého místa ajá vrcholím, nevázaně, křičímu toho rozkoší

Náhle se probouzím, celá zpocená a zadýchaná, s ještě doznívajícími orgasmickými stahy. U všech svátých! Jsem úplně zmatená. *Co se to sakra stalo?* Jsem ve své ložnici, navíc sama No to mě podrž. Jak? Proč? Prudce si sedám, vyplašená.. páni Už je ráno. Dívám se na budík - osm hodin. Svírám si hlavu v dlaních. Vůbec jsem netušila, že můžu mít až tak erotické sny. Nesnědla jsem něco? Možná že se ten můj internetový

průzkum společně s konzumací ústřic prostě převtělil do mého prvního vlhkého snu. Jsem z toho pěkně vyjevená. Neměla jsem ani zdání, že můžu vyvrcholit ve spánku.
Kate křepčí po kuchyni, když se tam dopotádm

„Jsi v pořádku, Ano? Vypadáš divně. Ty máš na sobě Christianovo sako7‘

„Jsem vpohodě." Do háje, mělajsem se na sebe podívat do zrcadla Radši se vyhýbámjejímu pichlavému zelenému pohledu. Ještě pořád jsem mimo z té ranní. události. „Ano, to sako je Christianovo."

Zamračí se na mě. „Spalas vůbec?"

„Ne moc dobře."

Zamířím ke konvici. Potřebuju čaj.

„Jaká byla večeře?"

Tak už mi to začíná.

„Měijsme ústřice. Potom tresku Zkrátka samá voda"

„Fuj. nesnášímústřioe. Aneptalajsem se najídlo. Co Christian? O čemjste si povídali?"

„Byl velmi pozorný," odmlčím se. Co jí mám asi tak vykládat? Že má negativní testy na HIV, k smrti rád se vžívá do role, chce, abych uposlechla jakýkoliv jeho příkaz, poranil někoho, když ho zavěsil ke stropu své ložnice, a chtěl mě ošukat v soukromé jídelně? Bylo by to výstižné shrnutí? Zoufale se snažím upomenout na nějakou část setkání s Christianem, kterou bych mohla s Kate probírat

„Neschvaluje mi Wandu“

„A kdo by ji taky schvaloval, Ano. To není žádná novinka Co se tak upejpáš? Tak ven s tím, kamarádko."

„Ale, Kate, mluvili jsme o spoustě věcí Třeba o tom, jaký je puntičkář, co se týče jídla Jo, vlastně, líbily se mu tvoje šaty.“ Voda v konvici se už dovařila, a tak si dělám ten čaj. „Dáš si čaj? Nechceš, abych si poslechla tvůj dnešní proslov?"

„To budu ráda Pracovala jsem na něm přes noc u Bečky. Skočím pro něj. Jo, a čaj bych si teda dala" Vybíhá z kuchyně.

Uf, Kate Kavanaghová zneškodněna. Krájím si housku a vkládám ji do toasteru. Při vzpomínce na můj barvitý sen se mi rozhicují tváře. Co to jako mělo znamenat?

Včera večer jsem vůbec nemohla zabrat. V hlavě se mi převalovaly nejrůznější možné scénáře. Jsem tak zmatená. Christianova představa o našem vztahu mi spíš připomíná nabídku k práci. Má pevně stanovené hodiny, přesně specifikovaný rozsah činností a poměrně tvrdé podmínky k podávání zaměstnaneckých stížností. Tak jsem si skutečně svou první lásku nepředstavovala - ale co se divím, vždyť Christian ani neví, co láskaje. Kdybych mu řekla, že chci víc, dala bych v sázku všechno, v čem mi ustoupil, a on by mohl chtít vycouvat úplně. A z toho mám největší obavy, protože ho nechci ztratit Ale stejně si nejsem jistá, jestli mám žaludek na to, stát se jeho sub - hluboko uvnitř totiž vím, že jsou to ty rákosky a biče, co mě od všeho zrazují. Co se týče mého těla,jsemzbabělec ajsem ochotná udělat všechno pro to, abych se vyvarovala bolesti

vduchu si znovu promítám svůj sen.. *takhle nějak by to vypadalo ?* Má vnitřní bohyně se mění v poskakující roztleskávačku, divoce mává svými střapci a řve na mě *ano!*

Kate se vrací do kuchyně s laptopem. Soustředím se na žvýkání housky a pozorně poslouchámjejí závěrečnou řeč.
Když přijíždí Ray, už jsem oblečená a připravená. Otevírám vchodové dveře a za nimi na terase stojí on, v tom svém špatně padnoucím obleku Znenadání mě zaplavuje vlna vděku a lásky k tomuto nekomplikovanému muži a v nefekanémprojevu emocí se mu vrhámkolemkrku Je z toho pořádně zaražený.

„Teda, Annie, taky tě rád vidím," dostává ze sebe, když mě taky obejme Staví mě zpátky na zem, pokládá mi ruce na ramena a s pokrčeným čelem si mě prohlíží od hlavy k patě a zase zpátky. Jsi vpořádku, holčičko?"

„Jasně, tati. To nemůže dcera projevittrochu radosti, když vidí svého starouška?"

Usměje se, kolem tmavých očí se mu utvoří vějířky vrásek, a následuje mě do obýváku „Sluší ti to," chválí mě.

„Tojsou Kateiny šaty." Sklopímpohléd k šedým šifonovým šatům se zavazováním za krkem a odhalenými zády.

Svraští obočí „Kde je vlastně Kate?"

„Jela do školy napřed. Má závěrečnou řeč, taktammusí být včas."

„Neměli bysme taky jet?"

„Tati, máme ještě půl hodiny. Dáš si čaj? A můžeš mi vyprávět, jak se všichni v Mantesanu mají Jaká byla vlastně cesta?"
Ray vjíždí svým džípem na školní parkoviště, odkud následujeme proud lidí, protkaný všudypřítomnými četvenočernými plášti, až do sportovní haly.

„Hodně štěstí, Amie. Vypadáš děsně nervózně. Máš ktomu snad důvod?"

No to snad. proč musí být Ray zrovna dnes takvšímavý?

„Ne, tatí. Je to prostě velká událost" *A taky uvidím jeho*.

„Jo moje holčička získala titul. Jsemna tebe takpyšný, Amie."

„Eh. díky, tati."

Hala praská ve švech. Ray si šel spolu s ostatními rodiči a gratulanty sednout do hlediště, zatímco já se prodírám na své místo. Teď už mám na sobě taky ten černý plášť a bakalářský čepec a cítím se jimi chráněná, anonymní Na jevišti ještě nikdo není, ale já se stejně nedokážu uklidnit Cítím, jak mi buší srdce, a stěží se zvládám nadechnout On je tady, někde. Zajímalo by mě, jestli s ním Kate mluví, možná ho rovnou vyslýchá. Přicházím ke svému sedadlu mezi studenty, jejichž příjmení taky začíná na S. Budu sedět ve druhé řadě, což mi dopřává ještě trochu víc anonymity. Otáčím se a vysoko v hledišti spatřím Raye. Mávám mu. Nesměle zvedá ruku, takže to vypadá napůljako mávnutí a napůljako zasalutování. Sedám si a odevzdaně čekám

Hala se rychle plní a bzukot natěšených hovorů je čím dál hlasitější Rada přede mnou se zaplňuje. Z každé strany si ke mně přisedá jedna dívka Neznámje, jsou z jiné fakulty, ale ony jsou zjevně dobré kamarádky a vzrušeně si přese mě povídají

Přesně v jedenáct se ze zákulisí vynoří rektor, následován třemi protektory a dalšími váženými profesory, všichni v rudočerných slavnostních pláštích Stoupáme si a vítáme je potleskem Někteří z nich nám pokynou rukou nebo kývnou hlavou, jiní se tváří znuděně a profesor Collins - můj konzultant a oblíbený učitel - vypadá, jako by právě spadl z postele, jako obvykle. Jako poslední na jeviště vchází Christian a Kate. Christian

tam v tom svém na míru ušitém šedém obleku vyniká, od vlasů se mu vměděných odlescích odrážejí světla haly Působí tak vážně a rezervovaně. Když si sedá, rozepíná si jednořadové sako a já zahlédnu jeho kravatu *Do háje... tu kravatu!* Reflexivně si promnu zápěstí. Nedokážu od něj odlepit oči. On si vzal tu kravatu, nepochybně záměrně. Cítím, jak se mi stahují rty do přísné linky. Všichni si sedají a aplaus utichá.

„Podívej se naněj!“ sykne přese mě nadšeně jedna z těch dívek, co mám vedle sebe.

„Tenje ale žhavěj."

Zkoprmm Je mi jasné, že neměla na mysli profesora Collinse.

„To musí být Christian Grey."

„Jestlipakje ještě volný?"

To už se naježím „Neřekda bych," utrousím

„Ou“ Obě naráz ke mně překvapeně otáčí hlavy.

„Myslím, že je gay," podotknu

Jaká škoda," zakňourájedna z nich

Jakmile rektor zahájí svou řečí slavnostní ceremoniál, všímám si, že se Christian nenápadně rozhlíží po hale. Sváží se na sedadle níž, schovávám hlavu mezi ramena a snažím se vypadat tak nenápadně, jak je to jenom možné. O dvě sekundy později je mé úsilí zmařeno, protože mě jeho oči neomylně nacházejí Zůstává na mě hledět s netečným, naprosto neproniknutelným výrazem ve tváři. Pod jeho hypnotickým pohledem si nervózně poposedám a cítím, jak se mi zvolna rozehřívají tváře. Neočekávaně se mi vybavuje můj ranní sen a břišní svaly provádějí ten příjemný trik se zachvěním Ostře se nadechuju Zahlédnu,jak mu po tváři přelétne stopa úsměvu, ale hnedje pryč. Krátce zavírá oči, a když je znovu otevře, vrací se mu jeho neurčitý výraz. Vrhne krátký pohled na rektora a pak ho upírá přímo před sebe. zaměřuje se na znak univerzity pověšený nad vchodem Mým směrem už se znovu neohlédne. Rektor mele a mele. A Christian se na mě ani nekoukne, jen rezolutně zírá před sebe.

Proč se na mě nepodívá? Změnil snad názor? Zaplavuje mě vlna znepokojení. Třeba to pro něj tím mým včerejším odchodem skončilo. Už ho nudí stále čekat, až se rozhodnu. Ach jo, asi jsem to fakt pohnojila. Vzpomínám si na jeho večerní e-mail. Třeba je naštvaný, že jsem neodpověděla.

Náhle se hala rozburácí potleskem a za řečnický pult si stoupá slečna Kate Kavanaghová. Rektor si sedá a Kate si při přípravě podkladů přehazuje své nádherné dlouhé vlasy na záda Dává si načas, nenechává se znervóznit tisícovkou lidí, kteří ji svorně pro- palují pohledy. Když je připravená, s úsměvem pohlédne do zhypnotizovaného davu a výřečně se pouští do proslovu. Působí tak vyrovnaně a je opravdu zábavná - dívky vedle mě jako na povel vybuchují při prvním jejím zavtipkování *Páni, Kate Kavanaghová, ty ale dokážeš řečnit.* Jsem na ni v tu chvíli tak pyšná, až to mé zbloudilé myšlenky na Christiana odsouvá do pozadí. Přestože už jsem její řeč slyšela, pozorně jí naslouchám. Podmaňuje si celou aulu a strhává na sebe veškerou pozornost obecenstva.

Tématemjejího proslovuje: „Co dál po škole7‘ *No právě, co dál?* I Christianji sleduje, s obočím lehce pozvednutým - hádám, že překvapením Ano, ten rozhovor s ním mohla dělat Kate. A mohla to být ona, komu by teď dělal neslušné návrhy. Krásná

Kate a krásný Christian, spolu A já bych byla jako ty dvě dívky vedle mě, obdivovala bych ho zpovzdáli Vím, že Kate by mu nic nedarovala Co to o něm tuhle prohlásila? Že je děsivý. Pomyšlení na konfrontaci mezi Kate a Christianemje znepokojivé. Avážně nevím, na koho bych si vsadila

Kate končí svou řeč výrazným pokynutím ruky a všichni si spontánně stoupají, tleskají a pokřikují; její první ovace vstoje. Zářivě se na ni usměju, povzbudivě na ni zagestkuluju a ona se na mě zakření. *Dobrá práce, Kate.* Sedá si, publikum ji následuje a rektor se zvedá, aby představil Christiana... No to mě podrž,
Christian bude mít proslov. Rektor krátce vyzdvihuje Christianovy úspěchy: výkonný ředitel své vlastní společnosti, člověk, který se sám vypracoval.

„.a také hlavní sponzornaší univerzity. Přivítejte, prosím, pana Christiana Greye.“ Rektorzapumpuje Christianovi rukou a aulou se rozezní vlna zdvořilého potlesku Srdce mám až v krku. Christian přechází k řečnickému pultu a znalecky se rozhlédne po hale. Působí tak sebejistě, jak tam přede všemi stojí, stejně jako Kate před chvílí. Dívky sedící vedle mě se naklání dopředu jako očarované. Vlastně myslím, že to udělala většina ženského publika, a část mužského taky. Christian se pouští do své řeči, promlouvá k nám měkkým rozvážným, okouzlujícím hlasem , .Jsem nesmírně vděčný a dojat tou poctou, které se mi dnes na půdě WSU dostává. Dává mi to vzácnou možnost pohovořit o mimořádné práci, kterou odvádí zdej ší fakulta životního prostředí Společně usilujeme o vyvinutí uskutečnitelných a ekologicky udržitelných metod zemědělství pro země třetího světa a naším konečným cílem je vymýtit hlad a nouzi na celé planetě. Více než miliarda lidí, hlavně v subsaharské Africe, jižní Asii a latinské Americe, žije na hranici chudoby. V důsledku takřka nefunkčního zemědělství dochází v těchto částech světa k ekologickému a sociálnímu úpadku. Z vlastní zkušenosti vím, jaké to je, být vyhladovělý. Toto je pro mě velmi osobní záležitost.."

Má spodní čelist dopadá až na podlahu Cože? Christian hladověl? *Ty bláho.* Na, to vysvětluje mnohé. Vzpomínám si, co říkal v tom interview - on chce *doopravdy* nakrmit celý svět Zoufale lovím z paměti, co o něm vlastně Kate psala v tom článku Adoptovaný ve čtyřech letech, tuším. Nedokážu si představit, že by mu Grace nedávala najíst, takže to muselo být ještě předtím... když byl úplně malinký. Těžce polknu, srdce mámjako v kleštích, když si představím vyhladovělé šedooké batole. *To ne.* Jak asi vypadal jeho život předtím, než se ho Greyovi ujali? Než ho zachránili...

Zmocňuje se mě syrový pocit pobouření. Ubohý zničený zvrhlý chlebodárce Christian - i kdyžjsem si jistá, že on se taknevidí a neprojevil by nad sebou žádnouúčast ani lítost

Náhle aulou zaburácí potlesk a všichni se zvedají. Následuju je, přestože jsem polovinu jeho projevu neslyšela. Věnuje se dobročinnosti, řídí obrovskou společnost a ještě ke všemu mě stíhá nahánět Tak to mě dostává A pak si vybavuju ty útržky hovorů, které vedl o Dáríúru.. a všechno zapadá na své místo. *Jídlo.*

Po tom vřelém potlesku se pousměje - dokonce i Kate mu tleskala - a vrací se na své místo. Čpět o mě ani nezavadí pohledem Jájsem stejně úplně rozhozená a pokouším se nějak zpracovat nové informace, kterájsem se o něm právě dozvěděla

To už se zvedá jeden z prorektorů a zahajuje zdlouhavý, únavný proces předávání

diplomů. Má jich být rozdáno víc než čtyři sta a trvá to přes hodinu, než zaslechnu své jméno. Společně se dvěma chichotajícími se dívkami stoupám po schodech na jeviště. Christian se na mě konečně zadívá, jeho pohledje hřejivý, ale pečlivě střežený.

„Gratuluji, slečno Steeleová," řekne, když jemně sevře mou ruku, aby jí potřásl. Zároveň s dotekemjeho kůže pocítím ten známý náboj. „Máte snad problémy s laptopem?"

Já nechápavě krčím čelo a on mi podává diplom „Ne."

„Vtompřípadě *opravdu* ignorujete mé emailýř"

„Přišel mi jenom ten obchodní, týkající se nějaké fuze."

Zatváří se nechápavě.

„Později," řekne ajá se musímposunout, protože už zdržuju

Vracím se na své místo. E-maily? Takto musel poslatještějeden Co v něm asi bylo?

Ceremoniál trvá další hodinu Připadá mi to nekonečné. Konečně rektor za dalšího strhujícího potlesku odvádí členy vedení školy následované Christianém a Kate z jeviště. Christian mi opět nevěnuje ani pohled, i když si přeju, aby to udělal. Má vnitřní bohyně je silně nespokojená

Jak tam stojím a čekám, až se naše řady rozpustí, zavolá na mě Kate. Míří ke mně ze zákulisí.

„Chce s tebou mluvit Christian," zahaleká

Mé sousedky z řady se otáčejí a zírají na mě s otevřenými ústy.

„Posílá mě pro tebe," pokračuje Kate.

Eh.

„Ten tvůj proslovbyl skvělý, Kate."

„To teda byl, žejo7' rozzáří se. „Takjdeš? Dokáže být velmi neodbytný," protočí panenky ajá se na ni zazubím „To si ani neumíš představit Ale nemůžu tu nechat Raye dlouho." Vyhledávám ho pohledem a prsty mu ukazuju, aby mi dal pět minut. Kývne a naznačí mi, že rozumí, a tak následuju Kate do chodby za jevištěm. Christian je zabraný do hovoru s rektorem a dvěma profesory. Když mě spatří, obrací svoupozornost ke mně.

„Omhuvte mě, pánové," slyším ho zamumlat

Vydává se mým směrem a cestou věnuje Kate letmý úsměv.

„Děkuju," řekne. A dřív než stihne Kate zareagovat, bere mě za ruku a odvádí do místnosti, která vypadá jako pánská šatna. Kontrolujejéstlijsmé sami, a pakza námi zamyká dveře.

Do háje, co má zase za lubem? Otáčí se ke mně ajápoplašeně zamžikám

„Proč jsi mi neodpověděla na maily? Nebo neposlala textovku?" špikuje mě pohledem Na místě čepením

„Dnes jsem ještě počítač nekontrolovala... ani telefon" Sakra. copak mě naháněl i mobilem? Pokouším se na něj uplatnit

techniku odvádění pozornosti, kteráje takúčmná v Kateině případě. „Ta tvoje řeč

byla skvělá" „Děkuju."

„Vysvětluje to tvé problémy sjídlem"

Rozčileně si prohrábne vlasy rukou

„Anastasie, o tom se teď bavit nechci" Zavírá oči, vypadá skoro, jako by ho něco bolelo. „Měl jsemo tebe strach"

„Strach? Proč?"

„Protožejsijela domů v té pojízdné rakvi, které říkáš auto."

„Cože? To není žádná pojízdná rakev. Je vpořádku José mi na tom dělá servis."

„José? Ten fotograf?" Christian úží oči a tuhne mu výraz. *Ajaj*.

„No ano, broukpůvodně patřil jeho mámě."

„Ovšem, a předtím pravděpodobně matce jeho matky a ještě dřív matce matky jeho matky. Prostě není bezpečný."

„Jezdím v něm už roky. Je mi líto, že ses o mě bál. Proč jsi mi nezavolal?" Ježiši, reaguje tak přemrštěně.

Zhluboka se nadechuje.

„Anastasie, potřebuju, aby ses konečně vyjádřila Tohle čekání mě dovádí k šílenství." „Christiane, já.. podívej, nechalajsem tam tátu samotného."

„Zítra Chci, aby ses rozhodla do zítřka"

„Dobře. Zítra Odpovím ti zítra"

Ustupuje a několik sekund si mě chladně měří Nakonec ta napjatá ramena povoluje. „Zůstáváš tuna raut?"

„To záleží na tom, co má vplánu Ray."

„Tvůj otčím? Rád bych ho poznal"

Ale to snad. proč?

„Nejsem sijistá,jestlije to dobrý nápad"

Christian se zatrpklým výrazem odemyká dveře.

„Ty se za mě stydíš?"

„Ne!" Teď jsem pro změnu roztrpčená já ‚A-mám tě představit jako oo? *Tati, toto je muž, který mě defloroval a teď mě hodlá vtáhnout do BDSM vztahu.* Nevšimla jsem si, že bys na sobě měl běžeckou obuv."

Chvíli na mě zůstává hledět. a pak mu zacukají koutky. A přestože se na něj zlobím, roztáhne se mi v odpověď najeho úsměvpusa

„Čistě pro tvoji informaci, dokážuběhat celkem rychle. Prostě mu řekni, žejsem tvůj kamarád, Anastasie."

Otevírá dveře a já jimi procházím ven. V hlavě mi hučí jako ve včelím úlu. Rektorovi, třem prorektorům, čtyřem profesorům a Kate můžou vypadnout oči z důlků, když kolem nich chvatně procházím. *To je ale den.* Přenechávám Christiana profesorskému sboru a vydávám se najít Raye.

Prostě mu řekni, že jsem tvůj kamarád.

Kamarád s bonusem, zakaboní se na mě mé podvědomí. Já vím, já vím. Tu nezvanou myšlenku vytěsňuju Jak ho jen Rayovi představím? Hala je stále nejmíň zpola zaplněná a Ray se ještě nepohnul ze svého místa Když mě spatří, zamává a razí si cestu ke mně dolů.

„Gratuluju, Annie." Bere mě jednou rukou kolem ramen

„Chceš zajít na drink do venkovního stanu?"

„Jasně. Je to tvůj den Veď mě."

„Nemusíme tamchoditjestli nechceš." *Prosím, řekni, že nechceš. ..*

„Annie, právě jsem dvě a půl hodiny seděl a poslouchal tu spoustu tlachů Potřebuju se napít"

Zavěšuju se do něj a společně s davem se pomalu suneme do náruče teplého brzkého odpoledne. Cestou míjíme frontu na oficiální focení.

„To mi připomíná..." Ray vytahuje z kapsy foťák „Jeden snímek do tvého alba, Annie." Když mě fotí, protáčím panenky.

„Už si můžu sundat tu čepici a plášť? Cítím se v tomtaknějak pňblble."

Ty taky přiblble vypadáš... mé podvědomí je na vrcholu nedůtklivosti *Takže ty představíš Raye muži, se kterým šukáš?* Nevraživě mě probodává pohledem přes obroučky svých brýlí ve tvaru křidélek. *Bude na tebe ták pyšný.* Bože, jak já toho skřeta někdy nenávidím.

Venkovní stan je obrovský a nacpaný k prasknutí - studenti, rodiče, učitelé a přátelé, všichni se šťastně překřikují. Ray mi podává sklenku šampaňského - tedy, levného šumivého, jak předpokládám. Není pořádně vychlazené a chutná příliš sladce. Což mi připomene Christiana. *tohle víno by mu nechutnalo.*

„Ano!“ otáčím se, a než se naděju, ocitám se v náruči Ethana Kavanagha Aniž by mi vylil víno, zatočí se i se mnou dokola Tomu říkámumění.

„Gratuluju!" zářivě se na mě usměje a vzelených očích mu zatančí jiskřičky.

To je mi ale překvapení. Má rozčepýřené, špinavě blond sexy vlasy. Je stejně pohledný jako Kate. Ta rodinná podobaje pozoruhodná.

„Páni - Ethane! Tak ráda tě vidím Tati, to je Ethan, Katein bratr. Ethane, tohle je můj táta Ray Steele." Potřásají si rukama... a můj otec si pana Kavanagha přísně měří

„Kdy ses vrátil z Evropy?" ptám se Ethana

„Užjsem doma týden, ale chtěl jsem svou malou sestřičkupřekvapit," pronáší spiklenecky.

„To je od tebe takmilé," křením se na něj.

„Měla přece slavnostní řeč, to jsem si nemohl nechat ujít" Vypadá, že je na svou sestru ohromně hrdý.

„Ta řeč byla výborná."

„To teda byla,“ souhlasí Ray.

Ethanova ruka je ještě pořád ovinutá kolem mého pasu, když mimoděk vzhlédnu do mrazivých šedých očí Christiana Greye. Kate stojí hned vedle něj.

„Ahoj, Rayi.“ Kate políbí Raye na obě tváře, až z toho chudák zčervená. „Už se znáš s Arirýmpiítelem? Christianem Greyem?"

Co to... Kate! Krucinál! Veškerá krevz mých tváří mizí vnenávratnu „Pane Steele, těší mě, že vás poznávám," pronáší Christian uhlazeně a vůbec se nepozastavuje nad tím, jak ho Kate představila Nabízí Rayovi ruku, a ten ji - Rayovi všechna čest - přijímá, aniž by dal najevo infarktový stav, ve kterém se právě nachází

Tak to ti teda pěkně děkuju, Kate Kavanaghová, pěním v duchu Myslím, že mé podvědomí právě padlo do mdlob.

„Pane Greyi," utrousí Ray a nedává na sobě nic znát, snad kromě sotva patrného rozšíření svých velkých hnědých očí. Ty se teď stáčí k mému obličeji s nevyslovenou,

ale jasně čitelnou otázkou: Kdys^mi-jako-o-té^novince-hodlala-říct? Drtím si spodní ret mezi zuby.

, A tohle je můj bratr, Ethan Kavanagh," představuje ho Kate Christianovi

Christian zapichuje svůj arktický pohled do Ethana, který má stále ruku kolem mého pasu

„Pane Kavanaghu"

Podávají si ruce. A Christian pak tu svou vztáhne ke mně.

„Ano, miláčku," zapřede ajá se při tom důvěrném oslovení málem vypařím štěstím Vyvlékám se z Ethanova objeti Christian mu věnuje chladný úsměv ajá zaujímám své místo po jeho boku Kate se na mě uculí ona ví naprosto přesně, co dělá, kuplířka jedna!

„Ethane, máma s tátou nás chtěli na kus řeči.“ Kate odvléká svého bratra pryč.

„Takže, jak dlouho už se vy dva znáte?“ Ray netečně přesouvá svůj pohled z Christiana na
mě.

Právějsem ztratila schopnost řeči a ze všeho nejvíc si přeju, aby mě pohltila zem Christian mi pokládá ruku na bedra, palcem mi přejíždí vzhůru po holých zádech a nakonec nechává svou dlaň položenou na mém rameni.

„Zhruba pár týdnů," odpovídá měkce. „Seznámili jsme se, když se mnou Anastasia dělala rozhovor pro studentské noviny"

„To jsem netušil, že děláš pro studentské noviny, Annie." Rayův tón je lehce káravý, prozrazuje, jakje napružený.

Mám já tohle zapotřebí?

„Kate onemocněla," vymáčknu ze sebe. Atoje všechno, na co se zmůžu

„Ten váš proslov byl skvělý, pane Greyi."

„Děkuji, pane. Doslechljsem se, žejste vášnivý rybář."

Ray zvedá obočí a celý se rozsvítí - tím svým osobitým, vzácným a ryzím úsměvem - a tradá. baví se spolu o rybách. Brzy si připadám jako třetí do tanga. Christian si prostě jen tak pokládá tátu na lopatky. *Přesně jako tebe,* plivne mé podvědomí jedovatou slinu. Christianovo kouzlo opravdunezná mezí. Omlouvám se s tím, že jdu najít Kate.

Ta mluví se svými rodiči, kteří jsou jako vždy velmi milí a srdečně se se mnou zdraví. Prohodíme pár zdvořilostních frází, hlavně o jejich nadcházející dovolené na Barbadosu a o našem stěhování.

„Kate,jakjsi mě jen mohla před Rayem takhle zradit?" zasyčím na ni při první příležitosti, kdy nás nemůžou ostatní slyšet

„Protožejsem věděla, že ty sama by ses k tomu nikdy neodhodlala, a chtělajsem Christianovi pomoct vyřešit jeho problémy s navazováním hlubšího vztahu," usměje se na mě sladce.

Zamračím se na ni. To já se k němu nechci vázat, ty hloupá!

„Nevypadal, že by ho to vyvedlo z míry, Ano. Tak nevyšiluj. Jen se na něj podívej - nedokáže od tebe odlepit oči.“ Kouknu se jejich směrem, oba mě s Rayempozorují „Sleduje tě jako ostříž."

„Radši půjdu Raye zachránit Nebo Christiana Co já vím, koho. A my dvě jsme spolu ještě neskončily, Katieme Kavanaghová!“ sjíždím ji nasupeně.

„Ano! Udělalajsemti službu,“ volá za mnou

„Ahoj,“ usměju se na oba, když se k nim vrátím.

Vypadají v pohodě. Christian si užívá nějaký svůj soukromý vtípek a táta vypadá nezvykle uvolněně, vzhledem k tomu, že se nachází ve *společenské situaci. O čem dalším kromě ryb se ještě bavili?*

„Annie, kdejsou tu toalety?"

„Vyjdeš ven a tam doleva, tati“

„Za chvilkujsemzpátky. Tak se tu zatmmějte."

Ray odchází a já nervózně vzhlédnu ke Christianovi Na chvíli se zarazíme, protože nás oba najednou zabírá fotograf.

„Děkuji, pane Greyi," vyhrkne a spěšně mizí. Zamrkám, oslněná světlem blesku

„Takže mého otcejsi očaroval taky."

„Taky?" Christian tázavě pozvedne jedno obočí a v očích se mu divoce zablýskne. Já zčervenám a on vztáhne ruku, aby mi přejel prsty po tváři.

Jak moc bych si přál vědět, na co jsi právě myslela, Anastasie," zašeptá zastřeně, podepře mi bradu a zvedne hlavu tak, že si vzájemně dychtivě hledíme do očí

v krku mi vázne dech. Jakjen na mě může mít takový vliv? Ke všemu v tomhle přecpaném stanu.

„Právě teďjsem si pomyslela: *Hezká kravata* vydechnu

Uchichtne se. „Zrovna nedávno se stala mou nejoblíbenější"

Tak teď užjsem nejspíš rudájako rajče.

„Vypadáš nádherně, Anastasie. Tyhle šaty s odhalenými zády ti sluší, můžu se tě tam dotýkat, cítit pod prsty tvou hebkou kůži.“

A v tu chvíli - jako bychom tam byli sami Jen já a on Celé mé tělo ožívá, každičké nervové vlákno se ve mně rozechvívá, energie, která se mezi námi koncentruje, mě k němu přitahuje a jiskří prostorem mezi námi

„Ty víš, že to bude v pořádku, že ano, bejby?“ pronáší šeptem. Zavírám oči. Uvnitř mě se všechno uvolňuje a roztává

„Ale já chci víc,“ špitnu

„Víc?“ zadívá se na mě zmateně. Oči mu temně zaplanou Kývnu a nutkavě polknu *Teď už to ví.*

„Víc,“ zopakuje si tiše. Zkusmo převaluje to slovo na jazyku - jedno malé prosté slovíčko, ale skrývá v sobě tolik příslibů. Palcem přejíždí po mém spodnímrtu „Ty bys chtěla srdce a květiny."

Znovu kývnu On párkrát zamrká ajá mu na očích vidím,jak svádí vnitřní bitvu

„Anastasie," vysloví měkce. „To je něco, co neznám"

„Já taky ne."

Pousměje se.

„Znáš toho tak málo," zabrouká.

, A ty znáš jen to špatné."

„Špatné? Já to tak nevnímám," zavrtí hlavou A vypadá přitom tak upřímně. „Prostě to zkus," zašeptá. Svůdně, vyzývavě. Skloní hlavu kjedné straně a vykouzlí svůj odzbrojující poloúsměv.

Zalapám po dechu Jsem Eva vZahradě Rajské. A onje had Ajá nemám šanci odolat

„Tak dobře," vydechnu.

„Cože?" Rázem mi věnuje veškerou svou pozornost Ztěžka polknu

„Dobře. Zkusím to.“

„Ty souhlasíš?" Evidentně tomu nemůže uvěřit

„Pokud se dohodneme na papustnýchmezích, pak ano. Zkusím to“ pípnu slabýmhláskem

Christianpevně zavírá oči a strhává si mě do náruče.

„Ježišikriste, Ano, tyjsi taknevyzpytatelná Vyrazilajsi mi dech"

Pak ustupuje. Zrovna se vrací Ray a do uší mi znovu proniká všechen ten hluk kolem nás. Nejsme tu sami. *Do háje, právě jsem mu kývla na to, že budu jeho sub.* Christian se na Raye zdvořile usměje, ale z očí mu srší čirá radost.

„Annie, nezajdeme si na oběd7‘

„Klidně," zamžikám na Raye a snažím se získat ztracenou rovnováhu. *Cos to jen provedla?* vřískne na mě mé podvědomí A vnitřní bohyně metá salta vzad s rutinou hodnou ruského olympijského gymnasty.

„Připojíš se k nám, Christiane?" ptá se ho táta

Christiane?! Hypnotizuju ho pohledem a snažím se mu vsugerovat, aby odmítl Potřebuju prostor kpřemiýšlení Cojsemto sakra udělala?

„Děkuji, pane Steele, ale už mámnějaké plány. Velmi rádjsemvás poznal, pane."

„Nápodobně," vrací mu táta lichotku „A dohlédni na mouholčičku"

„Uhm, to je přesně to, co mám vúmyslu"

Podávají si ruce. A mně je lehce nevolno. Ray nemá ani zdání o tom, jak na mě hodlá Christian dohlížet Christian mě bere za ruku, zvedá siji ke rtům a něžně se otře rty o kloubky mých prstů. Apřitom mě spaluje intenzivnímpohledem

„Později, slečno Steeleová," vydechne hlasem plným příslibů.

Při tompomyšlení mi zatne vpodbřišku *Počkat... jak, později?*

Ray mě chytá za loket a odvádí kvýchodu ze stanu.

„Vypadá jako solidní mladý muž. Dobře zajištěný Mohlas dopadnout daleko hůř, Annie. I když mi nejde do hlavy, proč mi ho musela představit až Katherine.“ mračí se.

Omluvně pokrčím rameny.

„Ale co, beru každého, kdo miluje a rozumí muškaření"

No takto je gól - Raymi ho schvaluje. Kdyby jenom věděl...

Za soumraku mě Ray přiváží domů.

„Azavolej mámě,“ připomíná mi

„Zavolám A díky, žes přijel, tati“

„Za nic na světě bych si to nenechal ujít, Annie. Jsemna tebe hrozně pyšný."

Ach ne. Přsce se tu teď nesesypu S knedlíkem v krku se vrhám tátovi kolem krku Celý zmatený mě objímá a já tomu nedokážu zabránit - do očí se mi hrnou slzy.

„No tak, Annie, zlatíčko," brouká Ray. „Mělas těžký den, co? Chceš, abych šel s tebou a uvařil ti trochu čaje?"

I přes ty slzy se zasměju Ray vždycky všechno řeší čajem Vzpomínám, jak si máma stěžovala, že vždycky, když měl projevit city, radši šel a uvařil čaj.

„Ne, tati, jsem v pořádku. Moc ráda jsem tě viděla. Jakmile se usadím v Seattlu, přijedu tě navštívit"

„Takhodně štěstí upohovorů. A dej mi vědět,jak dopadly."

„No jasně, tati"

„Mám tě rád, Annie."

„Já tebe taky, tati."

S hřejivým pohledem v hnědých očích se na mě usměje a nastoupí do auta. Mávám za ním do houstnoucí tmy a malátně se ploužím dovnitř.

Jako první kontroluju mobil. Je vybitý, takže musím nejdřív najít nabíječku a strčit ho do zásuvky, než se dostanu ke zprávám. Čtyři zmeškané hovory, jeden vzkaz v hlasové schránce a dvě zprávy.

Tři ze zmeškaných hovorůj sou od Christiana, zbývající od Josého, plus ta hlasová zpráva, kde mi gratuluje k promoci Otevírám zprávy.

„Dojelas v pořádku?"

„Zavolej mi.“

Obě od Christiana. Proč nezavolal na pevnou? Zamířím do svého pokoje, kde zapínám poslední výkřik techniky.

Od: Christian Grey **Předmět:** Dnešní večer **Datum: 25.5.2011,23:58 Komu:** Anastasia Steeleová

Doufám, že jsi to v tom Tvém autě zvládla až domů. Ozvi se, jestli jsi v pořádku.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

ležiši... co pořád má s mým broukem? Slouží mi věrně už tři roky a José byl vždycky po ruce, aby ho udržoval v dobrém stavu

Další Christianův email už je ze dneška

Od: Christian Grey **Předmět:** Přípustné meze **Datum: 26.5.2011, 17:22 Komu:** Anastasia Steeleová Co bych tak ještě mohl dodat? Budu šťastný, kdykoliv o nich budeš chtít mluvit. Dnes Ti to moc slušelo.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Chci ho vidět Mačkám tlačítko „Odpovědět".

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Přípustné meze
Datum: 26.5.2011, 19:23 Komu: Christian Grey
Jestli chceš, můžu za Tebou dnes večer přijet a promluvíme si o nich. Ana

Od: Christian Grey **Předmět:** Přípustné meze **Datum: 26.5.2011, 19:27 Komu:** Anastasia Steeleová
Přijedu já za Tebou. Myslel jsem to vážně, když jsem říkal, že se mi nelíbí, v čem jezdíš.
Za chvíli jsem u Tebe.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

A kruci... onje na cestě sem. Je tu něco, co pro něj musímpřipnavit První vydání knih Thomase Hardyho je stále na poličce v obývacím pokoji. Nemůžu si je nechat Balím je zpátky do hnědého papíru a navrch škrábu citaci Tessiných slov z knihy:

„Souhlasím s podmínkami. *Ty* nejlépe víš, jaký by mě být můj trest;
jen. jen. ať to není víc, než dokážu unést!"

Kapitola 15

„Ahoj," pozdravím nesměle, když otevřu dveře. Christian stojí na terase, na sobě džíny a kožené sako.

„Ahoj," odpoví a celý se rozzáří. Ajá se na okamžik opájímjeho krásou To mě podrž, v kůži mu to opravdu sekne.

„Pojď dál."

„Jestli smím," řekne pobaveně. Když vchází, pozvedne ruku s lahví šampaňského. „Myslel jsem, že oslavíme tvoupmomoci. Nic nepřebije dobrý Bollinger"

„Zajímavá volba slov," okomentujuto suše.

Zakení se. „Zbožňuju tvůj bystrý úsudek, Anastasie."

„Máme jenom čajové šálky. Sklenice užjsme zabalily*

„Šálky? To nezní špatně."

Odcházím do kuchyně, celá nervózní V břiše se mi rojí hejno motýlů a zároveň mám pocit, jako bych měla v obýváku pantera nebo pumu - nevyzpytatelného predátora

„Chceš to i s podšálkem?"

„Hmekbude stačit, Anastasie," houkne na mě nepřítomně z obýváku

Když se vracím, nacházím ho, jak stojí a zírá na hnědý balíček s knihami Stavím šálky na
stůl.

„Tojsempřipravila pro tebe," zamumlám rozpačitě.

Sakra. to nevypadá na procházku růžovou zahradou.

„Hmm, to jsem si domyslel. Velmi trefná citace." Nepřítomně přejíždí dlouhým ukazováčkem po vzkazu. „Myslel jsem, že jsem ďUberville a ne Angel. Že ses rozhodla pro pokoření," odhalí zuby v krátkém dravčím úsměvu ‚Předpokládal jsem, že najdeš něco, co bude znít tak příhodně."

Je to zároveňprosba," zašeptám *Pročjsem tak nervózní?* Jazyk se mi lepí napato.

„Prosba? Žádáš mě, abych ktobě byl shovívavý?"

Přikývnu.

„Koupil jsem je pro tebe," prohlásí tiše a upře na mě bezvýrazný pohled. „Byl bych shovívavější, kdybys je přijala"

Instinktivně polknu.

„Christiane, nemůžuje přijmout, je to prostě příliš."

„Vidíš, a to je právě ta věc, o které jsem mluvil, vzdoruješ mi. Chci, abys je měla, a tím to končí. Je to velmi jednoduché. Nemusíš o tom přemýšlet. Jako sub bys za ně byla prostě vděčná. Přijímala bys věci, které ti koupím, protože bys mě tímpotěšila"

„Kdyžjsi mi je kupoval, nebylajsem žádná sub," hlesnu

„To ne. ale teď" užjsi souhlasila, Anastasie." Ostražitě přimhouří oči

Povzdechnu si. Tohle nevyhraju,je čas na plán B.

„Takže jsou moje a smím si s nimi dělat, co chci?"

Zatváří se podezíravě, ale připouští:

„Přesně tak"

„Tak v tom případě bych je ráda věnovala dobročinné organizaci. Té, co operuje v Dárfúru - zdá se totiž, že je tvému srdci blízká Můžouje třeba vydražit"

Jestlije *tohle* to, co chceš," stáhne rty do tvrdé linky. Je zklamaný.

Cítím, jak červenám.

„Ještě si to rozmyslím," zahučím. Zklamat jsem ho teda nechtěla - vzpomínám si na jeho slova: *Chci, abys mě chtěla potěšit.*

„ Zbytečně o tom nepřemýšlej, Anastasie. Ne o tomhle." Jeho tónje tichý, vážný.

Jak bych mohla nepřemýšlet? *Jednoduše. Představ si, že jsi auto nebo nějaká*

jiná věc, kterou vlastní, vrací se na scénu mé podvědomí s jedovou slinou Jgpomju ho. Ach jo, nemůžeme to prostě nechat plavat? Najednou je mezi námi napjatá atmosféra a já nevím, co s tím Stáčímpohledke svým rukám Jaktu situaci zachránit?

Odkládá láhev šampaňského na stůl a stoupá si přede mě. Podpírá mi bradu a zvedá hlavu S vážným výrazem ve tváři se na mě zadívá.

„Koupím ti spoustu věcí, Anastasie. Zvykej si na to. Můžu si to dovolit,jsem velmi zámožný muž.“ Skloní se a vtiskne mi krátký cudný polibek „Prosím" Apouští mě.

Děvko, zavrčí na mě popudlivě mé podvědomí.

„Vzbuzuje to ve mně pocit ladnosti," zabrblám

Christian si rozčileně zajede rukou do vlasů

„Ale to by nemělo. Mac se v tom pitváš, Anastasie. Nestav se před nějaký pochybný morální soud, založený na tom, co si o tobě pomyslí ostatní. Neztrácej s tím energii Děláš to jenom proto, že máš výhrady k té naší dohodě, to je přirozené. Prostě si nedokážeš představit, do čeho se pouštíš."

Krčím čelo, jak se pokouším sledovat tokjeho myšlenek

„No tak, tohle nedělej," napomene mě mírně, znovu mi sevře bradu a lehce ji stiskne, takže vysvobodí můj ret ze sevření mezi zuby. „Není na tobě nic laciného, Anastasie. Nechtěljsem, aby ses tak cítila. Jen jsem ti koupil staré knihy, o kterých jsem si myslel, že by ti udělaly radost, to je všechno. Dáme si to šampaňské." Jeho pohled se rozehřívá a postupně taje ajá se váhavě usměju

„Takje to lepší," zavrní Zvedá šampaňské, strhává z něj fólii a sundává čepičku Pootáčí spíš láhví než korkem a s malým lupnutím ho zkušeně otevírá, aniž by vylil jedinou kapku Zpola jím plní naše šálky.

„Je růžové," odtuším překvapeně.

„Bollingern Grande Année Rosé 1999, vynikající ročník," pronáší zálibně.

„V hrnkách..."

Zazubí se.

„V šálcích Gratuluju ti k titulu, Anastasie." Ťukneme si a on se napije, ale já se nějak nemůžu zbavit dojmu, že je to celé spíš o mé. kapitulaci.

„Děkuju," špitnu a usrknu si. Víno je samozřejmě výborné. „Neprojdeme teď ty přípustné meze?"

„Stále taknedočkavá." Za ruku mě odvádí ke gauči, na který si sedá a mě stahuje vedle sebe.

„Tvůj nevlastní otec je velmi uzavřený člověk"

Ach. takže žádné přípustné meze. Prostě už je chci mít z krku, ten strach, co kvůli nim cítím, už mě sžírá.

„Dokázaljsi ho přimět, aby ti zobal z ruky," našpulím se.

Christian se lehce uchechtne.

„Jenomprnoto, že ummrybařit"

„Jakjsi vlastně věděl, že miluje rybaření?"

„Tys mi to řeka. Kdyžjsme šli na to kafe."

„Eh... opravdu?" Znovu upíjím Teda, ten má ale paměť na detaily. Hmm.. to šampaňské je fakt hrozně dobré. „Ochutnaljsi víno na rautu?"

Christian se zašklebí.

„Jo. Byl to hrozný patok“

„Vzpomnělajsem si na tebe, když jsem se ho napila Jakto, že toho o víně tolik víš?“

‚Nemyslím, že bych o něm věděl nějak moc, Anastasie, prostě vím, co mám rád." Oči mu zasvítí, jsou skoro stříbrné, a já pocítím nával horka ve tvářích. „Dáš si ještě?[1] zeptá se a ukáže na šampaňské.

„Prosím."

Christian se s grácií zvedá a přináší láhev. Nalévá mi do šálku. Snaží se mě snad opít? Podezíravě si ho měřím

„Ten byt vypadá opravdu pustě. Už máte sbaleno?"

„Víceméně."

„Jdeš zítra do práce?"

„Jdu, bude to můj poslední denu Claytonů."

„Pomohl bych vám se stěhováním, ale užjsem slíbil, že vyzvednu sestru na letišti."

Aha. tak to je novinka.

„Mia se v sobotu brzy ráno vrací z Paříže. Já zítra odjíždím do Seattlu, ale zaslechl jsem, že vámpomůže Elliot"

„To jo, a Kate je z toho nadšená."

Christian se zachmuří. „Ano, Kate a Elliot, kdo by to byl řekl?" zamručí a z neznámých příčin vypadá, že ho to netěší „Jakjsi na tom vlastně se sháněnímpráce v Seattlu?"

Kdy už se budeme bavit o těch mezích? Co to tady na mě hraje?

„Mám domluvených pár pohovorů na stáže pro absolventy."

„Atojsi mi hodlala říctkdy?" Pohoršené zvedá obočí.

„Ehm.. říkám ti to teď."

v zamyšlení přimhouří oči.

„U kterých společností?"

Z nějakého důvodu - nejspíš proto, že by mohl použít svůj vliv

- muto prostěnechciříkat

„V nějakých nakladatelstvích."

„To bys chtěla dělat? Pracovat v nakladatelství?"

Obezřetně kývnu.

„Takže?" Trpělivě mě sleduje, očekává další informace.

„Takže co?"

„Nedělej hloupou, Anastasie,jaká nakladatelství?" kárá mě.

„Jen nějaká malá," zahučím „Proč nechceš,

abych to věděl?"

„Kvůli protekci."

Nechápavě svraští čelo.

„Ale no tak, teď zase děláš hloupého ty."

Zasměje se. „Hloupý? Já? Bože, ty jsi ale výzva Napij se, promluvíme si o těch mezích." Odněkud vyloví další kopii mého emailu a seznam přípustných mezí. Copak ho nosí jen tak po kapsách? Myslím, že jeden zůstal v tom saku, co mi nechal Do háje,

nesmím na něj zapomenout Lju do sebe celý šálek vína najednou

Christianna mě vrhá letmý pohled „Dáš si víc?"

„Dám si víc."

Usměje se tím svým tajemným sebevědomým úsměvem, zvedne láhev a... zarazí se.

„Jedlas něco?"

Ale ne. už zase ta obehraná písnička

„Ano. mělajsem s Rayem oběd o třech chodech," protáčím panenky. S tím šampaňským jsemnějaká odvážnější

Předkání se, chytá mě za bradu a soustředěně se mi propaluje pohledem do očí

„Příště, až na mě protočíš oči, ohnu si tě přes koleno."

Cože?!

„Ou,“ uniká mi a vjeho očích se zablýskne vzrušení „Ou,“

napodobí mě. „A takhle to začíná, Anastasie."

Srdce mi nej spíš prolomí hrudní koš a motýli se vznášejí z břicha až nahoru do sevřeného hrdla *Proč to zní tak-zatraceně-sexy?*

Christian mi dolévá víno ajá znovu piju prakticky do dna Vrhám na něj zkotlý pohled

„Získaljsem si tvou pozornost, že7‘

Přitakám.

„Odpověz mi.“

„Ano. získal sis mou pozornost"

„Dobře," usměje se spokojeně. „Takže, sexuální aktivity. Skoro všechno užjsme spolu děMi." Přisouvám se kněmublíž a skláním se nad seznamem ***PŘÍLOHA 3 PŘÍPUSTNÉ MEZE*** Určeno k projednání mezi oběma smluvními stranami:

Podřízená souhlasí s:

- masturbací
- felací
- cunnilingem
- polykáním semene
- vaginálním stykem
- vaginálním fistingem
- análním stykem
- análním fistingem

„Říkalas žádný fisting Nějaké další námitky?" ptá se mírně.

Ztěžka polknu „No, ten anální stykal^ není úplně můj šálekkávý."

„S tím fistingem souhlasím, ale k tomuhle bych se jednou rád propracoval, Anastasie. Ale počkáme si na to. Ostatně, není to

něco, na co bychommohlijen tak vlítnout," uculí se. „Vyžaduje to určitý trénink."

„Trénink?" hlesnu.

„No ano. Musíš na to být opravdu připravená Análnístyk může být velmi příjemný, věř mi. Jestli to zkusíme a nebude se ti to líbit, nemusíme to znovu dělat," kření se na mě.

Vyděšeně zamrkám On si myslí, že se mi to bude líbit? Jak ví, že je to příjemné?

„Tyjsi to zkoušel?" zašeptám „Ano."

A kruci. Zalapám po dechu „S mužem?"

„Ne. S mužemjsem to nikdy nedělal To zase není můj šálek kávy."

„S paní Robinsonovou?"

„Ano."

No to snad... jak? Zamračím se a Christianpokračuje dál:

„Apak1umámé... polykání semene. Z tohojsi dostalajedničku"

Tváře mám vjednom ohni a má vnitřní bohyně nadšeně špulí pusu, jak se dme pýchou „Tak co?" pohlédne na mě s potměšilýmúsměvém „Je polykání semene v pořádku?" Přikývnu, neschopná se mupodívat do očí, a oblacím do sebe zbytek vína v šálku „Ještě víc?" optá se měkce.

„Ještě víc." Když mi dolévá, náhle se mi vybavuje, o čem jsme se dnes bavili na piomoci Mluvil teďjen o víně, nebo to byl dvoj- smysl?

„Můžeme teď sexuální pomůcky?" zjišťuje.

Odevzdaně pokrčím rameny a znovu se zadívámna seznam

Podřízená souhlasí s použitím:

- vibrátorů
- vaginálních šidítek
- análních šidítek
- jnchvagnál™chanátóchpomůcek

„Ta análí šidítka... opravdu dělají to, co se píše na obalu?" znechuceně nakrčímnos.

„Ano," usměje se. „A stejně jako vpřípadě análního styku doporučujijedmé - trénink"

„Aha... a co znamená to*jiných?"*

‚Kličky, vajíčka... a takpodobně."

„Vajíčka?" vyjeknu znepokojeně.

„Ne skutečná," zasměje se hlasitě a zatřese hlavou

Nakvašeně se našpulím

„Mac mě těší, žejsemtě pobavila" Nedaří se mi skrýt dotčený tón vhlase.

Christian se přestává smát

„Omlouvám se. Slečno Steeleová, je mi to líto," prohlásí a snaží se přitom vypadat kajícně, ale oči mu stále rozpustile svítí „Nějaké připomínky k pomůckám?"

„Ne," odseknu.

„Anastasie," vemlouvá se mi. „Mrzí mě to. Věř mi. Nechtěl jsem se ti posmívat. Ještě nikdy jsem to s nikým nerozetbral tak detailně. Jsi prostě strašně nezkušená. Omlouvám se." Teď už jsoujeho velké šedé oči upřímné.

Trochu se uvolňuju a znovu usrkávám šampaňské.

„Dobře - teď bondáž," zavelí a vrací se k seznamu Taky do něj nahlédnu a má vnitřní bohyně hned začne poskakovatjako malé dítě čekající na zmrzlinu

Podřízená souhlasí s následujícími druhy poutání:

- provazy
- koženými pouty
- želízky/okovy
- páskou

- jinými způsoby Christianzvedá obočí ‚Nějaké připonínký?"

„V pohodě," zašeptám a rychle se zadívám zpátky na seznam
Podřízená souhlasí s následujícími způsoby poutání:

- ruce vpředu
- kotníky
- lokty
- ruce za zády
- kolena
- zápěstí ke kotníkům
- poutání k nábytku/vybavení
- rozpěrné tyče
- závěs

Souhlasí Podřízená s užitím pásek na oči?
Souhlasí Podřízená s užitím roubíků?
„O závěsu už jsme spolu mhuvili Bude v pořádku, když ho prohlásíš za krajní mez. Je to časově náročné ajá tě stejně budumít na moc krátké časové úseky. Něco dalšího?"
„Nesměj se mi, ale cojsou to rozpěrné tyče?"
„Nebudu se smát - slibuju Už jsem se za to omlouval dvakrát" Zabodne do mě pohled.
„Nechtěj po mně, abych to dělal znovu," varuje mě. A já mám dojem, jako bych se přitom viditelně scvrkla... je tak panovačný. „Rozpěmá tyč je tyč opatřená pouty na kotníky a zápěstí. Dá se s tímužít spousta legrace."

„Aha. Dál ty roubíky. Měla bych strach, že nebudu moct dýchat"

„ To já bychměl strach, kdybys nemohla dýchat Nechcitě dusit"

„Ajak teda použiju úniková slova, když budu mít roubík?"

Na chvíli se odmlčí.

„Tak za prvé, doufám, že je nikdy nebudeš muset použít. Ale když budeš mít roubík, použijeme sigpály rukama," zhodnotí prostě.

Zmateně zamžikám. Jak to může fungovat, když budu svázaná? Přestává mi to myslet. *hmm, to bude ten alkohol.*

„Ty roubíky mě prostě znervózňují"

„Dobře, udělám tam poznámku"

Anajednou mi něco dochází.

„Svazuješ své sub proto, aby se tě nemohly dotýkat?"

Zadívá se na mě, oči široce rozevřené.

„Je to jeden z důvodů," připouští tiše.

„To protojsi mi svázal ruce?"

„Ano."

„Nechceš se o tom bavit," zkonstatuju

„Ne, to nechci Dáš si ještě víno? Dodává ti kuráž a já se potřebuju dozvědět, jak se stavíš k bolesti"

Do háje. dostáváme se kté nejošermtnějšr záležitosti. Christian mi dolévá ajá upíjím

„Takže, jaký je tvůj obecný postoj k přijímání bolesti?" vrhá na mě vyčkávavý pohled.
„Koušeš si ret," ucedí temně.

Okamžitě přestávám. Ale nevím, co bych mu řekla. A tak červenám a soustředěně si zkoumám ruce.

„Bylasjako dítě fyzicky trestána?"

„Ne.“

„Takže nemáš žádné srovnání?"

„Ne.“

„Není to tak špatné, jak si myslíš. Tvá představivostje teď tvýmnejhoramnepřítelem," zašeptá. ‚A musíš to dělat?"

‚Ano."

„Proč?"

„Patří to kvěci, Anastasie. Prostě to dělám Vidím, žejsi nervózní. Probereme ty metody." Ukazuje mijejich seznam Mé podvědomí s křikem píchá a po hlavě skáče za gauč. vyplácení dlaní šlehání bičíkem kousání genitálií svorky horký vosk

vyplácení dřevěnými důtkami vyplácení

rákoskou svorky na bradavky led

další metody/druhy působení bolesti „Bylas proti geniálním svorkám To beru Ngbolestivějšíje ale vyplácení rákoskou"

Cítím, jakblednu

„K tomu se dopracujeme časem"

„Nebo to nebudeme dělat vůbec," hlesnu.

„Je to součást dohody, bejby. Ale budeme se k tomu dostávat postupně. Anastasie, nebudu tě k ničemu nutit"

„Celá tahle část s tresty, to mě asi děsí nejvíc," přiznávám slabýmhláskem

Jsem rád, že mi to říkáš. Pro teď teda rákosku škrtám Teprve až se ohledně toho všeho víc uvolníš, zvýšíme intenzitu. Budeme to brát pozvolna."

Těžce polknu a on se skloní, aby mě políbil.

„Vidíš, nebylo to zas takzlé, že ne?"

Se srdcemv krku pokrčím rameny.

„Podívej, chci s tebou mluvitještě ojedné věci a pak už tě beru do postele."

„Do postele?" Prudce zakmitám řasami a cítím, jak se mi po těle rozlévá krev a zahřívá všechna ta místa, o jejichž existenci jsemještě donedávna neměla ani potuchy.

„Ale no tak, Anastasie, když s tebou řeším takové věci, mám chuť se s tebou prošukat do příštího týdne a začít s tím pokudmožno hned Neříkej, že to na tebe nemělo žádný vliv."

Nervózně si poposednu Má vnitřní bohyně už dýchájako lovecký ohař.

„Tak vidíš. Kromě toho, chtěl bych něco vyzkoušet"

„Něco bolestivého?"

„Ne - přestaň za vším vidětjenombolest Jde především o potěšení. Užjsem ti někdy ublížil?"

Vnímám, jak se mi do obličeje vrací barva. „Ne."

„Dobrá, takže. Dnes dopoledne ses zmínila o tom, že chceš víc," odmlčí se a najednou vypadá nějak nejistě.

Ach můj. kam tím zase míří?

Sevře mouruku

„V době, kdy nebudeš moje sub, bychom to mohli zkusit. Nevím, jestli to bude fungovat. Netuším, jestli to vůbec dokážu oddělit Nemusí to vyjít Ale chci to zkusit Možná jednu noc v týdnu, co já vím"

Do háje zelenýho. klesá mi čelist a mé podvědomí upadá do šoku. *Christian Grey mi chce dát víc!* On to chce zkusit! Mé podvědomí vykukuje zpoza gauče, jeho skřeti tvář teď navíc hyzdí zbytky šoku.

„Ale mámjednu podmínku." Christian opatrně zkoumá můj omráčený výraz.

„Jakou7‘ vydechnu Cokoliv. Dám ti cokoliv.

„Laskavě přijmeš můj dárekk promoci"

„Eh...“ Ahluboko uvnitř už tuším, co to bude. Samouhrůzou se mi scvrkává žaludek Stále mě pozorně sleduje - snaží se odhadnout mou reakci.

„Pojď.“ vyzývá mě, zvedá se a vytahuje mě na nohy. Svléká si sako, přehazuje mi ho přes ramena a vede mě ke dveřím

Venku stojí červený hatchback, malé dvoudvéřové audi.

„Je tvoje. Blahopřeju ti,“ popřeje mi, přivine mě k sobě a vtiskne mi polibek do vlasů On mi fakt koupil zatracený auto. A zbrusu nový, jak se zdá. Ježiši. už ty knihy jsem nemohla rozdýchat Bezvýrazně na to auto zírám a snažím se rozhodnout, co to se mnou vlastně dělá. Na jednu stranu jsem nepříjemně překvapená, ale na druhou vděčná; a taky v šoku, že to opravdu udělal Převládající emocí je ale... hněv. Jo, zlobím se na něj, zvlášť po tom, co jsem mu řekla o těch knihách I když. tou dobou už bylo to auto koupené.

„Anastasie, ten tvůj brouk je starý a opravdu nebezpečný. Nikdy bych si neodpustil, kdyby se ti vněm něco stalo, když je pro mě tak snadné s tímněco...“ umlkne náhle.

Cítím na sobě jeho pohled, ale v tu chvíli se nedokážu přimět, abych se na něj podívala. Jen oněměle stojím a civím na tu nablýskanoujasně červenounovotu

„Ztníinljsem se o tom tvému tátovi Byl pro všema deseti," dodává tiše.

Otáčím se a s pusou dokořán na něj zděšeně třeštím oči.

„Tys o tom řekl Rayovi? Jak jsi jen mohl?“ Stěží ze sebe tu větu vymáčknu. *Co si to dovoluje?* Chudák Ray. Je mi z toho zle. Takhle ho ponížit

, Anastasie, je to dárek, nemůžeš za něj prostě poděkovat?"

‚Ale ty víš, že je to příliš."

„Ne pro mě, ne pro můj vlastní klid"

Zamračím se na něj, zkrátka nevím, co bych mu na to řekla. On to prostě nechápe! Celý život se topí v penězích Tedy, ne celý život - ne, když byl malé dítě. Ta poslední myšlenka trochu mění můj úhel pohledu Je velmi alarmující. Najednou už to auto nevnímám tak nepřátelsky, dokonce se kvůli své reakci

cítím lehce provinile. Christian to udělal s dobrým úmyslem. Sice přestřelil, ale nemyslel to zle.

Jsem ráda, že mi auto zapůjčíš, stejně jako ten notebook"

Ztěžka si povzdychne. „Dobře. Takže půjčka Na dobu neurčitou," popatří na mě ostražitě.

„Ne na dobuneurčitou, prostě prozatím. Děkuju"

Svraští obočí Stoupám si na špičky a letmo ho políbímna tvář.

„Děkuji za to auto, pane," zašvitořím takmile,jakjen dokážu

Zčistajasna mě popadne a strhne si mě na sebe. Jednou rukou položenou na mých zádech mě k sobě tiskne, v druhé pevně svírá mé vlasy.

„Ano Steeleová, ty jsi taková provokatérka" Začíná mě vášnivě líbat, jazykem nemilosrdně rozráží mé rty.

v tu ránu se mi vžilách vaří krev a polibekmu oplácím Strašně moc ho chci - bez ohleduna to auto, kmiy, přípustné meze... rákosky... Chci ho.

„Stojí mě všechny síly, abych tě teď hned neošukal na kapotě toho auta Jenom proto, abych ti dokázal, že jsi moje. Ažе když ti budu chtít koupit podělaný auto, tak ti koupímpodělaný auto," zavrčí „A teď" už pojď dovnitř, ať tě můžu svléknout donaha“ Vtiskne mi krátký hrubý polibek *Páni, ten se ale zlobí.*

Čapne mě za ruku a vede zpátky dovnitř a rovnou do mého pokoje. bez jakéhokoliv zaváhání. Mé podvědomí je už zase schované za gaučem a kryje si hlavu rukama. V pokoji Christianrozsvěcí lampičku a zůstává nehnuté stát - jenna mě tvrdě hledí „Prosím, nezlob se na mě,“ zašeptám.

Jeho pohledje úplně netečný, místo očí má dva chladné střepy z kouřového skla „Omlouvám se za to auto a za knihy. “ zajíknu se. Žádná reakce. „Děsíš mě, když jsi rozzlobený," vydechnu, neschopná od něj odthnoutzrak

Zavře oči a potřese hlavou. Když znovu rozevře víčka, je jeho výraz nepatrně měkčí. Zhluboka se nadechne a polkne.

„Otoč se,“ broukne tiše. „Chci z tebe sundat ty šaty.“

Další náhlá změna nálady, je tak těžké mu v tom stačit Poslušně se otáčím, srdce mi divoce pumpuje a můj strach okamžitě přebíjí touha. Proniká mi do krve, temná a žádostivá, klesá mi útrobami níž a níž. Christian mi odhrnuje vlasy ze zad, takže splývají podél pravé strany obličeje a ve vlnách spadají na hruď Přikládá mi ukazováček k šíji, bolestně pomalu jím sjíždí dolů po mé odhalené páteři a cestou mě jemně škrábe nehtem

„Ty šaty se mi líbí,“ zavmí „Rád se dívámna tvou bezchybnou kůži“

Jeho prst se zastavuje v půli mých zad, když doputuje k okraji šatů. Zahákne se za ně a zatáhne, takže musím couvnout až k němu Cítím za sebou teplo, které sálá z jeho těla Sklání se a vdechuje vůni mých vlasů.

„Voníš skvěle, Anastasie. Tak sladce." Špičkou nosu mi přejíždí podél ucha a dolů po krku, lehounkými polibky si prolíbává cestu až k mému rameni.

Můj dech se mění - je mělký, povrchní a plný očekávání. Christian bere do prstů zip mých šatů. Velmi pomalu ho rozepíná A mezitím se jeho rty dál

pohybují, otírají se o mě, jemně sají a razí si stezku i k mému druhému rameni. V tomhle je tak mučivě dobrý. A mé tělo na to mučení reaguje - začínám se podjeho doteky zmámeně vlnit

„Budeš. Se. Muset Naučit Vydržet V klidu," šeptá mezi jednotlivými polibky, kterými právě posévá mou šíji.

Zatáhne za zapínání na krku a šaty mi kloužou knohám

„Žádná podprsenka, slečno Steeleová To se mi lítb.“

Natáhne přede mě ruce a sevře má prsa v dlaních, okamžitě mi tvrdnou bradavky.

„Zvedni ruce a dej mije kolemkrku,“ vydechne mi proti kůži.

Bez zaváhání ho poslechnu, prsa se mi tím pohybem zvedají a tlačí pevněji do jeho dlaní. Bradavky mi tvrdnouještě víc. Zaplétám si prsty do jeho měkkých vlasů a jemně ho za ně tahám Dávámhlavu ke straně, aby měl lepší přístup k mé šíji.

„Mmm..“ zavrní mi do důlku za uchem a začíná mi svými dlouhými prsty masírovat bradavky, zrcadlí jimi pohyb mých rukou vjeho vlasech.

Když se ten vjem ostře ajasně projeví vmém klíně, zavzdychám „Měl bych tě udělat takhle?" zašeptá Prohnu se v zádech a natlačím se protijeho šikovným rukám „Lítá se vám to, že ano, slečno Stehová?"

„Mmm..“

„Řekni to," dožaduje se a pokračuje v té pomalé tatie jemným taháním.

„Ano."

„Ano, co?"

„Ano. pane"

‚Hodnáholka" Silně mě štípne, takže se křečovitě zazmítáma narazím do jeho těla Při té nádherné ostré bolesti působící zároveň rozkoš se až za- jíknu. Ucítím *ho* za sebou. Zasténám a zabořím muprsty do vlasůještě víc, zatahámho za ně silněji

„Nemyslím, že už bys byla připravená vyvrcholit," zapřede. Přestává mě dráždit rukama, jemně mi skousne ušní lalůček a zatáhne za něj. „Kromě toho, nepotěšilajsi mě."

Ale... ne. Co to znamená? ozve se v mé mysli přes mlžný opar touhy a z úst se mi vydere další sten.

„Takže tě možná nenechám udělat vůbec." Znovu obrací pozornost k mým bradavkám, tahá zaně, kroutí jimi, převalujeje mezi prsty. Otřu se o něj hýžděmi. pěkně ze strany na stranu

Na krku ucítím, jak se mu v úsměvu roztáhnou rty. Rukama sklouzne k mým bokům, vzadu mi zahákne prsty do kalhotek, napne je a protlačí palce skrz jejich tenkou látku Trhá je na cáry a zahazuje přede mě, takže je vidím.. *Ty bláho!* Pak posouvá ruce ještě níž a zezadu do mě pomalu vmkájednímprstem

„Ach ano. Moje sladká holčička už je připravená," vydechne a prudce mě otáčí čelem k sobě. Jeho dech už je taky zrychlený. Zasouvá si *ten* prst do úst

„Chutnáte tak nádherně, slečno Stee- leová," vzdychne.

„Svlékni mě," poroučí mi tiše a přitommě propaluje zastřenýmpohledem Všechno, co mám na sobě já, jsou moje boty - tedy, Kateiny lodičky na vysokých podpatcích Zarazím se. Ještě nikýjsemžádného muže nesvlékala „To zvládneš," konejší mě mírně.

Poplašeně zamkám Kde jenom začít? Vztáhnu ruce kjeho tričku, ale on po nich chňapne a potutelně se usměje.

. „Ae ne," kření se a vrtí hlavou . ‚Tričko ne. Mszná bude potřeba, aby ses mě při tom, co mám vplánu, dotkla" Oči muplanouwušením

Páni... tohle je novinka... skrz šaty se dotýkat smím. Uchopí jednu mou ruku a přitiskne siji dlaní do rozkroku

„Tohle je vliv, který na mě máte, slečno Steeleová."

Ostře vtáhnu vzduch do plic a obemknu ho prsty. A on se nemravně usměje.

„Už chci být vtobě. Svlékni mi džíny. Teď'jsi na řadě ty."

No to snad... jak, na řadě? Myslím, že se mi údivempootevřela ústa

„Tak copak si se mnoupočneš?" vyzvídá škádlivě.

No, možnosti tu jistě jsou... Má vnitřní bohyně zařvejako lvice. Náhle se ve mně rodí nefalšovaná steeleovská odvaha, vyprovokovaná frustrací a potřebou. Strkám do něj, abych ho povalila na postel. Když na ni padá, směje se. S vítězoslavným podtemnang fascinovaně hledím Má vnitrní bohyně co nevidět exploduje. Stahuju mu boty - spěšně, neohrabaně - i ponožky. Pozoruje mě, oči mu svítí rozjařeností a touhou A je přitom.. tak úchvatný. *můj.* Vylézám na postel a sedám si vedle něj, abych mu rozepnula džíny. Zasouvám mu prsty za lemkalhot a přitom zavadím o tu úžasnou stezku jemných chloupků směřujících k cíli mé cesty. Zavírá oči a já vnímám, jak se napne v bocích.

„Budeš se muset naučit vydržet v klidu," pokárámho a zatahámza ty chloupky.

Zadrhne se mu dech, potom se uculí.

„Jistě, slečno Steeleová," zabrouká, oči mu už doslova žhnou. „V kapse. kondom," vydechne nadvakrát.

Prohledávám mu kapsy, schválně pomalu, a sleduju, jak se přitom tváří. Má rozevřená ústa Vyndávám oba balíčky, které najdu, a pokládám je vedle něj na postel *Dva!* Mé netrpělivé prsty nahmatají knoflík zapínání a chvíli se s ním potýkám, než ho rozepnu. Teď už jsem bez sebe vzrušením.

„Jste tak nedočkavá, slečno Steeleová," zamručí, ale jeho hlas nese stopy pobavení. Rozepínám mu zip a rázem čelím problému, jak mu ty kalhoty stáhnout. *hmm.* Posouvám se níž a zatáhnu za ně. Sotva se pohnou Zamračím se. Jak to, že je to tak složité?

„Nedokážu vydržet v klidu, když si pořád koušeš ten ret," varuje mě. Teprve potom zvedá pánev, abych mu mohla svléknout džíny... a zároveň boxeriky... *páni...* Skopává oblečení na podlahu.

Je celý jenom můj, najednousou Vánoce ajá ho dostala na hraní.

„A co se mnou uděláš teď?" vydechne, po smíchu už ani památky. Vztáhnu

ruku a dotknu se ho, stále pozonijujeho výraz. Ostře vdechuje a tvaruje rty do písmene O. Je hebký a jemný. a tvrdý. hmm, jak úchvatná kombinace. Předkláním se, vlasy mi padají podél obličeje, a beru ho do úst Apřisaju se. mocně. Zavírá oči,jeho boky se pode mnou divoce zazmítají.

„Ježiši, Ano, brzdi," zasténá.

Cítím takovou moc,je to tak omamný pocit - rozpalovat ho a zároveň ochutnávat vústech a na jazyku. Rozeznávám, jak se pode mnou napíná, když se pohybuju nahoru a dolů a celého ho obemykámmezi zpevněnými rty... znovu a znovu

„Počkej, Ano, už dost Nechci se udělat"

Narovnávám se, nechápavě pomrkávám. Prudce oddechuju, přesně tak jako on, ale jsem zmatená. *Myslela jsem, že jsem na řadě?* Má vnitřní bohyně se tváří, jako by jí někdo sebral zmrzlinu

„Ta tvá nevinnost a nadšení jsou velmi odzbrojující," zasípá. „Ty. nahoře. to teď potřebujeme."

Aha.

„Tady, nasaď mi to," podává mi balíček s kondomem

U všech svátých. Jak? Trhám fólii a do prstů beru tupružnou vlhkou věcičku.

„Stiskni vršek a sroluj ho. Dej pozor, aby na konci nezůstala vzduchová bublina," navádí mě zadýchaně.

Velice pomalu a velice soustředěně dělám, co mi řekL

„Kristepane, ty mě snad zabiješ, Anastasie," zaúpí

Spokojeně se zahledím na výsledek své ruční práce. A taky na něj samotného - onje opravdu úchvatný. Užjenompohledna něj je sám o sobě velmi, velmi vzrušující.

, Ateď... Už chci být vtobě," zapřede zhluboka.

Poplašeně k němu vzhlédnu a on se náhle vztyčuje do sedu, takže se skoro dotýkáme nosy.

„Takhle." Ovíjí mi paži kolem boků, trochu mě zvedá a usazuje si mě obkročmo na klín. Druhou rukou se proti mně nastavuje, a pak mě - velmi pomalu - spouští dolů.

Jak mě rozevírá a naplňuje, zavzdychám. při tom mučivě příjemném, nádherně naplňujícínpnožitkupřékvapeně otevírámústa.*Ach... prosím.*

„To je ono, bejby, vnímej mě, úplně celého," procedí skrz stisknuté čelisti a na chvíli pevně zavírá oči.

A tak ho vnímám, úplně celého. A on mě jenom drží - sekundy, nebo snad celé minuty... to netuším - a upřeně se mi dívá do očí

„Takhle je to intenzivní," zašeptá a propne boky a zároveň jimi zakrouží Z hrdla se mi vydere neartkulovaný zvuk, ten požitek zarezonuje celým mým podbřiškem... všude. *Sakra!*

„Znovu," zašeptám Líně roztáhne rty do spokojeného úsměvu a poslechne mě.

S dalšímzaidíouráním prudce zakláním hlavu, až mi vlasy obloukempĎelétají

na záda, a on se pomalu pokládá zpátky na postel

„Ty se hýbej, Anastasie, nahoru a dolů, nebo jak chceš. Chyť se mě za ruce," vydechne hlubokým a zhrublým a bože-tak-sexy hlasem

Svírám je, jako by na tom závisel můj život A opatrně se zvedám a znovu spouštím Jeho oči planou divokým očekávám, dech má trhaný, stejně jako já Když klesám dolů, vychází mi vstříc a znovu mě vynáší vzhůru. Společně nacházíme rytmus. nahoru, dolů, nahoru, dolů. znovu a znovu... aje to tak.. skvělé.

A mezi jednotlivými nádechy cítím, jak se hluboko uvnitř mého těla rytmicky rozechvívá mocný pocit A rychle narůstá Dívám se na Christiana, jsme do sebe zaklesnutí i očima ajá v těch jeho vidím úžas, je ze mě uchvácený.

Já šukám jeho. Jsem na řadě. Patří mi a já patřím jemu. A ta poslední myšlenka, ta nezvratná jistota, mě žene až na vrchol a zároveň vrhá do propasti, kde se tříštím a neartikulovaně sténám, zatímco on mi zatíná prsty do boků, zavírá oči, zaklání hlavu, zatíná čelisti a následuje mě. tiše.

Padám mu na hruď, dočista přemožená, a ocitám se někde mezi fantazií a realitou, na místě, kde neexistují žádné krajní ani přípustné meze.

Kapitola 16

Okolní svět pozvolna útočí na mé smysly a - páni, ten útok stojí za to. Jako bych se vznášela, ruce i nohy nám měkké a bezvládné a jsem úplně vyčerpaná. Ležím na něm, hlavu položenou na jeho hrudi, a cítímjeho božskou vůni. Čistou vůni čerstvě vypraného prádla, drahého sprchového gelu a tu nejlepší, nejomamnější vůni, která se na celé širé planetě vyskytuje. Christanovu Nechci se pohnout, chci vdechovat ten elixír už navěky. Přitulím se k němu obličejem a přeju si, aby mezi námi nebylo to tričko. Ajak se do mého těla zvolna vrací rozum a cit, roztáhnu prsty na jeho hrudi. To je vůbec poprvé, co se ho tam dotýkám Je pevný. silný. Prudce vystřelí ruku a popadne tu mou, ale pak ten švih zmírní tím, že si ji přitáhne k ústům a něžně mě políbí na kloubky prstů. Přetáčí se i se mnou, takže se na mě teď dívá shora.

„Nesahat," vydechne a lehce mě políbí.

„Proč nemáš rád, když se tě někdo dotýká?" zašeptám s pohledem upřeným do jeho mírných šedých očí.

„Protože se mnou život vyjebal, Anastasie. Všechno, co ze mě zbylo, je padesát různých odstínů šedi."

Uf... jeho upřímost mě úplně odzbrojila Jen oněměle zamrkám

„Můj vsfijp do života byl velmi drsný. Nechci tě zatěžovat detaily. Prostě na mě nesahej." Otře se špičkounosu o tenmůj, vyklouzne ze mě a posadí se.

„Myslím, že tímtojsme ukončili základní výcvik Jaké to bylo7'

Najednou zní tak věcně a zároveň vypadá, že je sám se sebou velmi spokojený. Jako by si odškrtnul další položku na seznamu. Ajá se stále nemůžu

vzpamatovat z té poznámky o tvrdém vstupu do života. To je tak frustrující - nutně potřebuju vědět víc. Ale on mi to neřekrie. Skláním hlavu ke straně, jako to dělává on, a s vynaložením maximálního úsilí se na něj usměju

„Když budeme na chvíli předstírat, že věřím tomu, žes mi nakonec přenechal kontrolu.. No, nediv se, zapomínáš na můj výborný prospěch," uculím se skromně. „Ale děkuju i za tu iluzi."

„Slečno Steeleová, vy nejste jenom hezká tvářička. Doteď jsi měla celkem šest orgasmů a na všech mám zásluhujá," chvástá se, už zase hravý.

Rudnu a zároveň vyjukaně zamrkám Christian do mě zapichuje podezíravý pohled. *Ten má teda přehled!* Svraští obočí

„Je snad něco, co bys mi chtěla říct?" Jeho hlas zní najednou přísně.

Nakrčím čelo. *A do háje.*

„Dnes kránu se mi zdál sen"

„A?" Nespouští ze mě oči.

Ach jo. Nejsem náhodou v průšvihu?

„Měla jsem v něm orgasmus." Házím si předloktí přes oči. On mlčí Vykouknu na něj zpod své ruky - tváří se pobaveně.

„Ve spánku?"

„Vzbudilo mě to."

„Tak o tomnepochybuju O čem se ti zdálo?"

Sakra.

„O tobě.“

„Co jsem dělal?"

Znovu si dávám ruku přes obličej. Ajako malé dítě se snažím předstírat, že když ho nevidím, nemůže vidět ani on mě.

„Anastasie, oojsem dělal? Znovuuž se tě ptát nebudu"

„Měsjezdecký bičík"

Nadzdvihuje mi paži.

„Opravdu?"

„Jo." To už jsem karmínově rudá.

„Takto neztrácej naději," prohodí povzbudivě. „Mánjichhnédněkolik"

‚Hnědý? Ze zaplétané kůže?"

Zasměje se. „Ne, ale určitě bych takový sehnal."

Skloní se a letmo mě políbí, pak vstane a sbírá své boxerky. *Ale ne... on odchází.* Rychle kontroluju čas -je teprve 9.40. Taky vyskakuj u z postele, chvatně si oblékám volné kalhoty na doma a košilku, sedám si zpátky v tureckém sedu a dál ho sleduju Nechci, aby odešel. Co bych tak mohla udělat?

„Kdy máš periodu?" zastavuje tokmýchmyšlenek

Cože?!

„Tyhle věci nenávidím," zabručí. Zvedne ruku s použitým kondomem, pak ho položí na podlahu a vklouzne do džin

„Tak kdy?" upomíná mě, když neodpovídám, a vyčkávavě se na mě zahledí. Jako by očekával můj názor na počasí To snad.. vždyť je to osobní!

„Příští týden" Očima skenuju své ruce.

„Je potřsba, aby sis vybrala nějakou antikoncepci."

Je tak panovačný. Zvedám k němu prázdný pohled. Sedá si zpátky na postel a nandává si ponožky a boty.

„Máš na to doktora?"

Zavrtímhlavou Jsme zpátky u fúzí a obchodování; další obrat vnáladě o sto osmdesát stupňů. Zamyšleně pokrčí čelo.

, „Můžu ti domluvit mého, aby tě přišel prohlédnout k tobě domů - v neděli ráno, předtím než půjdeš za mnou Nebo tě může prohlédnoutu mě. Co ti vyhovuje víc?“

A pak že mě nebude do ničeho nutit. To je další věc, za kterou zaplatí. i když, tohle je pro jeho prospěch.

„Spíš u tebe.“ Takže ho vneděli určitě uvidím

„Dobře. Dám ti vědět, vkolik“

„Už odcházíš?"

Nechoď. zůstaň se mnou, prosím.

„Ano.“

Proč?

Jak se dostaneš zpátky?‘ hlesnu „Vyzvedne

mě Taylor.“

„Můžu tě odvéztjá Mámkrásné nové auto."

Zadívá se na mě ajeho pohled roztává.

„To zní lákavě. Ale myslím, že na tojsi trochu moc pila"

„Opiljsi mě schválně?"

„Ano."

„Proč?"

„Protože o všem moc přemýšlíš a jsi skoupá na slovo, stejně jako tvůj nevlastní otec. Stačí ti kapka vína a rozpovídáš se, a já potřebiji aby ses se mnou bavila upřímně. Jinakjsi zamlklá a já netuším, co se ti honí hlavou In vino veňtas, Anastasie."

‚A ty si myslíš, žejsi ke mně vždycky upřímný?"

„Snažím se." Najednou zostražití „Tohle bude fungovat jedině, pokud k sobě budeme upřímní"

„Chtěla bych, abys tu zůstal a použil tohle." Zvedám ten druhý kondom

Usměje se, oči mu ožívají pobavením

„Anastasie, dnes už jsem překročil příliš mnoho mezí Musím jít Uvidíme se v neděli Budu pro tebe mít připravenou přepracovanou smlouvu a pak už si můžeme opravdu začít hrát“

„Hrát*?“Do háje zelenýho.* Srdce mi skáče rovnoudo krku

„Rád bych s tebou sehrál scénku Ale to neudělám, dokud ne- podepíšeš ajá si nebudu jistý, žejsi připravená."

„Aha Takže bych to mohla protahovat, kdybych nepodepsala"

Chvíli si mě zadumaně měří a pak se murty roztáhnou do širokého úsměvu

„No, to bys asi mohla, ale mně by pak z toho napětí mohlo přeskočit"

„Přeskočit? Jak?" Má vnitřní bohyně se probouzí a věnuje mu svou plnou pozornost Zvolna pokývá hlavou a pak se provokativně zakření. „MáL bych být opravdu zlý."

Ten jeho úšklebek je nakažlivý.

„Jak, zlý?“

„No, znáš to, exploze, automobilové nehody, únosy, věznění."

„Ty bys mě unesl?"

„Ó ano," zazubí se.

„Adržel mě proti mé vůli?" *Ježiši, to je tak žhavý!*

„Přesně tak," kývne. „Apakuž by se jednalo o NUM 24/7."

„Teďjsi mě ztratil," vydechnu Srdce mi divoce buší. .*Myslí to vážně?*

„Neomezené uplatnění moci. Dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu" Oči mu svítí a vzrušení z něj sálá až ke mně.

U všech svátých!

„Takže nemáš na vybranou," prohlásí s hranou vážností.

„Očividně." Taky nedokážu udržet vážný tón a navíc obracím oči v sloup.

‚Ae, ale, Anastasie Steeleová, opravdujste na mě právě protočila oči7‘

A kruci.

„Ne,“ vykviknu

„Já myslím, že ano. Cojsem říkal, že s tebouprnovedu, když to uděláš znovu7‘

Sakra. Sedá si zpátky na kraj postele.

„Pojď sem,“ vyzývá mě mírně.

Blednu Ježiši. on to myslí vážně. Jenna něj nevěřícně zírám, neschopná pohybu „Ještějsem nepodepsala^ špitnu

‚Říkl jsem ti, co udělám A já držím své slovo. Nejdřív ti naplácám a pak tě ošukám Velmi rychle a velmi tvrdě. Zdá se, že ten kondomnakonéc budeme potřebovat"

Jeho hlas je tichý, výhružný *a zatraceně sexy.* Vnitřnosti se mi svíjí mocnou a neodbytnou touhou. Upřeně mě sleduje, v očích mu divoce plane. Váhavě rozplétám nohy. *Neměla bych utéct?* A je to tu; náš vztah balancuje na ostří nože. Právě teď a právě tady. Nechám ho, aby to udělal, nebo řeknu ne a bude konec? Protože vím, že právě to se stane, když řeknu ne. *Udělej to!* škemrá úpěnlivě vnitřní bohyně. Podvědomí je dočista paralyzované, stejně jako já.

„Já čekám," řekne prostě. „A trpělivost nepatří mezi mé ctnosti."

Pro lásku boží, to je vzrůšo. Prudce oddychuj u, mám strach, jsem vzrušená Krev se mi valí žilami, nohy mámjako z rosolu Pomalu se kněmu kradu, ažjsem těsně u něj.

„Hodná holka," pochválí mě. „A teď se postav."

Kčertu. nemůže tohle nějak přeskočit? Nejsem si jistá, jestli se udržímna nohách Opatrně si stoupám Nastavuje dlaň ajá mu do ní vkládám kondom A pak po mně bleskově hrábne a strhává si mě přes koleno. Jedním plynulým pohybem se natáčí, takže mám horní polovinu těla na posteli vedle něj. Pravou

nohu si přehazuje přes obě mé a levým předloktím se zapírá o má bedra. teď už se nemůžu ani hnout *No ty bláho.*

‚Zvedni ruce a polož sije vedle hlavy," přikazuje mi

Bez zaváhání ho poslechnu

„Proč to dělám, Anastasie?" ptá se tiše.

„Protožejsemna tebe pootočila oči," sotva ze sebe vymáčknu

„Myslíš si, že je to slušné?"

„Ne."

„Uděláš to znovu?"

„Ne."

„Naplácám ti pokaždé, když to uděláš, rozumíš?"

Velmi pomalu mi stahuje kalhoty. Ježiši, to je nedůstojné. Nedůstojné a děsivé a žhavé. Dělá z toho hotové drama Srdce cítím až v krku - málem se nemůžu ani nadechnout. *Sakra, bude to bolet?*

Christian pokládá ruku na mou holou kůži, mazlí se s ní, hladí ji a krouží po ní celou plochou své dlaně. A pak ta dlaň najednou mizí.. a on mě poprvé udeří - silně.*Au!* V reakci na tu bolest prudce rozevírám oči a pokouším se zvednout, ale Christian zapírá loket mezi mé lopatky a nedovolí mi to. Znovu mě laská tam, kde mě předtím uhodil, ajá slyším, jak se mu změnil dech - je hlasitější, drsnější. Apakmě udeří znovu, a znovu, vrychlém sledu *Do háje, to fakt bolí!* Nevydávám ze sebe ani hláskujen obličej mám zkřivený bolestí A pokouším se před těmi ranami uniknout - povzbuzena adrenalinem, který se prudce šíří celým mým tělem

„Necukej sebou," zavrčí. „Nebo to bude trvat dýl."

Znovu mě tře dlaní a následují další údery. Stává se z nich rytmický vzorec: laskání, hlazení a prudká rána Musím se zkoncen- tovat, abych to vydržela Myslet nedokážu na nic,jen vstřebávámty těžko snesitelné pocity. Nikdy mě neuhodí do stejného místa dvakrát po sobě - snaží se tu bolest rozložit

„Aaau!" vykřiknu při desáté ráně. Ani si neuvědomuju, že je v duchu

počítám „Teprve se rozehřívám"

Plácne mě znovu a pak mě něžně polaská. Kombinace té pichlavé bolesti a jeho jemného mazlení je otupující. Zase mě udeří. je čím dál těžší to snést. Tváře mě bolí od toho, jak je křečovitě napínám Jemně mě pohladí a přichází další rána Znovu vykřiknu „Tady tě nikdo neuslyší, bejby, jenjá"

Apleskne mě zas. aznovu Někde vkoutku duše se ozývá touha žadonit, abyuž přestal Ale neudělám to. Takové uspokojení mu dopřát nehodlám Pokračuje dál v neúprosném tempu. Zakřičím ještě šestkrát. Celkem osmnáct ran. Mé tělo zpívá, rezonuje v odpovědi na jeho nemilosrdný útok

„Stačí," vydechne chraplavě. „Dobrá práce, Anastasie. Ateď si s tebou zašukám"

Jemně mě hladí ajá cítím, jak mi kůže pod jeho dlaní přímo hoří, když ji krouživými pohyby tře stále dokola a přitom se posouvá stále níž, až do mě nečekaně vniká dvěma prsty, čímž mě totálně překvapí. Když se ten nový

nájezd probije skrz mé otupělé smysly, zalapám po dechu „Vnímáš to? Vidíš, jak moc se to tvému tělu líbí, Anastasie? Jsi celá vlhká, jen kvůli mně.“ V jeho hlase zaznívá skoro posvátná úcta Rozhýbe své prsty vrychlém sledu pohybů.. dovnitř, ven Zakňourám *Ne, to už ne.* Apak, mjedToiysoupryč... a zanechávají mě napospas touze. „Příště tě přiměju si to odpočítat Kdepak máme ten kondom?"

Natahuje se pro něj ajemně mě nadzdvihne a posune dál na postel. Zaslechnu, jak si rozepíná zip, a vzápětí trhání fólie.

Svléká mi kalhoty, zvedá mě do polohy na všech čtyřech a jemně hladí mé teď velmi bolavé hýždě.

„Teď si tě vezmu. Smíš vyvrcholit," zamumlá zastřeně.

Prosím?! Jako bych měla na vybranou.

A pak už je ve mně, rychle a úplně. Hlasitě zavzdychám. Začíná se pohybovat, proniká do mě a ve zběsilém intenzivním tempu naráží do mé rozbolavělé kůže. Ten pocit je víc než silný; drsný, ponižující a šokující. Má mysl je úplně zpustošená, jakoby oddělená od zbytku těla, dokážu se soustředit jenom na to, co se mnou právě dělá. A to, jak mě nutí vnímat to známé napětí, které se uvnitř mě koncentruje, které získává na intenzitě. *To snad ne!* Ms vlastní tělo mě zrazuje a exploduje v intenzivním, zničujícím orgasmu

„Ach, Ano!" vykřikne, když dosáhne toho svého a přitom mě k sobě pevně tiskne. Pak se celý zadýchaný hroutí vedle mě, prudkým pohybem si mě strhává do náruče a schovává obličej do mých vlasů, svírá mě jako o život

„Bože, bejby," dostává ze sebe zadýchaně. „Vítej do mého světa"

Ležíme a společně lapáme po vzduchu, čekáme, až se náš dech zklidní. Něžně mě víská ve vlasech Už zase jsem na jeho hrudi Tentokrát ale nemám sílu zvednout ruku a dotknout se ho. *Páni... já to přežila!* Nebylo to zas tak zlé. Nesu to mnohem klidněji, než bych čekala Má vnitřní bohyně padla tváří k zemi. aspoňje chvíli zticha Christian mi zaboří obličej ještě hlouběji do vlasů a zhluboka vdechuje jejich vůni

„Vedla sis dobře, bejly," zašeptá ajá z jeho hlasu slyším tiché uspokojení. Jeho slova se kolem mě ovíjí jako nadýchaný ručníkhotelu Heathrnan -jsem tak ráda, žeje šťastný.

Dvěma prsty zatáhne za ramínko mé košilky „V

tomhle spíš?" optá se mírně.

„Ano," vydechnu ospale.

„Ty patříš do hedvábí a saténu, krásko. Beru tě na nákupy."

„Mně to takhle vyhovuje," zamručím a marně se snažímznít pobouřeně.

Políbí mě na temeno hlavy.

„To si ještě povíme," zamumlá.

Ležíme takještě několik minut, nebo hodin, kdoví, ajá snad dokonce chvíli poklimbávám „Už musím jít," poruší ticho, nadzdvihne hlavu a zlehka mi přitiskne rty na čelo. „Jsi v pořádku?" zjišťuje tiše.

Zamýšlím se nad tím Bolí mě zadek Tedy, právě teď je spíš vjednom ohni. A

kromě toho, že jsem k smrti unavená, se překvapivě cítím. blaženě. To zjištění je pokořující a nečekané. Nerozumím tomu

„Jsem," hlesnu Víc se ktomuprostě nechci vyjadřovat Christian se zvedá.

„Kde máš koupelnu?"

„Na chodbu a doleva"

Sbírá i ten druhý kondom a odchází z pokoje. Toporně si stoupám a znovu oblékám kalhoty. Trochu nepříjemně se mi otřou o přecitlivělou kůži Jsem z té své reakce tak zmatená. Pamatuju si, jak mi říkal - už přesně nevím kdy -, že se po pořádném výprasku budu cítit lip. *Jak to, že to tak je?!* To opravdu nechápu. Je to zvláštní, ale měl pravdu. Ne, nemůžu říct, že bych si ten zážitek zrovna vychutnala Vlastně bych ještě pořád byla ochotná udělat cokoliv, abych se mu vyhnula Jenže teď. mám ten zvláštní, doznívající a intenzivní pocit klidu. Skládám si hlavu do dlani Prostě tomu nerozumím

Christian se vrací Nezvládám se mu podívat do očí, a tak pohledemzkoumám své ruce. „Našel jsem tam dětský olej. Ukaž, namasfruju tě s ním"

Cože?

„Ne. Budu v pohodě."

, Anastasie," pronese varovně ajá mám chuť obrátit oči v sloup, ale rychle si to rozmýšlím

Vstoje se otáčím čelem k posteli. On si vedle mě sedá a zase mi opatrně stahuje kalhoty. *Nahoru a dolů, jako děvka spodničku,* poznamená jízlivě mé podvědomí. V duchu ho posílám někam. Christian si nalévá olejíček do dlaně a pak mi ho zlehka vtírá do kůže. Z odličovače make-upu se rázem stává uklidňující balzám na zmydlený zadek - kdo by si pomyslel, že je to takový všelék?

„Mít ruce na tvém těle, to se mi líbí," prohodí ajá v duhupntakám - taky se mi to líbí.

„Aje to," řekne, když je hotový, a s citem mě znovu obléká

Vrhám letmý pohledna hodiny. Pojedenácté.

„Už půjdu"

„Vyprovodím tě.“ Stále se na něj nedokážu podívat

Bere mě za ruku a odvádí ke vchodovým dveřím Kate naštěstí ještě není doma Nejspíš bude na večeři s rodiči a Ethanem Jsem opravdu ráda, že tu nebyla a nenaslouchala zvukům mého výprasku.

„Neměl bys zavolat Taylorovi?" ptám se Christiana, aniž bych mu pohlédla do očí

„Taylor tu na mě čeká už od devíti. Podívej se na mě," dožaduje se měkce.

Přiměju se k tomu, a když se mi to podaří, spatřím vjeho očích úžas.

„Tys neplakala," vydechne a prudce si mě strhává do náruče k vášnivému polibku. „V neděli," šeptne mi do rtů. Aje vtom zároveň příslib i hrozba

Sleduju ho, jak odchází po chodníku a nastupuje do velkého černého audi Ani se neohlédne Zavírám dveře a bezradně postávám v obýváku domu, ve kberérnbych měla strávit už jen dvě noci. V domě, ve kterémj sem žila šťastně

skoro čtyři roky... a přesto se tu, poprvé za tu dobu, cítím osamělá a nesvá, nešťastná ve své vlastní společnosti Opravdujsem se tolik změnila? Mac dobře vím o té studni plné slz, co se nachází těsně pod mým otupělým povrchem. Co to jenom dělám? Vrcholem ironie je, že si ani nemůžu sednout, abych si pořádně pobrečela. Budu u toho muset stát Vím, že užje pozdě, ale rozhoduju se zavolat mámě.

„Jak se máš, holčičko? Jaká byla promoce?" spouští nadšeně do telefonu. Její hlas je jako balzámna mou duši i tělo.

„Promiň, že volám tak pozdě," kuňknu

Zarazí se.

„Ano? Co se děje?" ptá se smrtelně vážně.

„Nic, mami. Jenjsemtě chtěla slyšet"

Na chvíli se odmlčí

„O co jde, Ano? Prosím, řekni mi to," zjišťuje měkkým, ukidňujícm hlasem Vím, že má o mě starost Nikým nevítané slzy mi začínají stékat po tvářích V posledních dnech se to děje nějak často.

„Prosím, Ano," vyzývá mě znovu a já slyším, že je stejně sklíčená jako já

„Achjo, mami.. je v tonjédénnulž."

„Co ti provedl?" vyhrkne se zjevným znepokojením vhlase.

„Ale takto není" *Vlastně je*... Achjo. Nechci ji děsit Právě teď sejen potřebuju o někoho opřít.

„Ano, prosím, ty mě děsíš."

Ztěžka se nadechnu „Tak nějak jsem se do něj zamilovala, ale on je tak jiný ajá nevím, jestli bychom spolu měli být"

„Ach, zlatíčko. Přála bych si být teď u tebe. Je mi tak líto, že jsem prošvihla tvou promoci.. Konečně ses do někoho zamilovala Holčičko, muži jsou... hrozně odlišní Je to jiný druh, drahoušku Jak dlouho se znáte?"

Christkoje stoprocentně jiný druh... z *jiné planety.*

„Ehm, zhruba tři týdny, nebo taknějak“

„Ale zlato, to je jako nic. Za takovou chvilku přece není možné někoho poznat Prostě do toho neskákej p° hlavě a drž si ho trochu od těla, dokud si nebudeš jistá, že je pro tebe dost dobrý."

Páni. máma mě s tím svým šestým smyslem dost znervózňuje, jenže tentokrát s ním přichází příliš pozdě. Jestli je pro mě *dost dobrý?* To je zajímavý úhel pohledu. Až dotéďjsem se zaobírala jenom tín,jéstlljsen dost dobrájá pro něj.

, Holčičko, zníš tak nešťastně. Přijeď domů - přijeď nás navštívit Stýská se mi po tobě, zlato. Bob tě taky hrozně rád uvidí. Aspoň získáš nějaký odstup a třeba i nadhled. Potřebuješ si odpočinout Pracovalas teď tak tvrdě."

Božínku, to zní lákavě. Utéct do Georgie. Trochu se opálit, popít pár koktejlů. Načerpat máminu dobrou náladu. schoulit sejí do náruče.

„V pondělí mám v SeaUl! dva pracovní pohovory."

„No teda, tojsou skvělé zprávy!"

Otevírají se dveře a v nich se objevuje Kate. S úsměvem, který mizí, jakmile

si všimne, že jsem ubrečená.

„Mami, už musím končit O té návštěvě popřemýšlím Děkuju"

, Holčičko, prosím tě, nenech ho, aby se ti dostal pod kůži Na to j si ještě moc mladá. Prostě si užívej."

„Jasně, mami, mám tě ráda"

„Achjo, Ano, já tebe taky, strašně moc. Dávej [m] sebe pozor, zlato." Zavěšuju a otáčím se na Kate, která mě váhavě sleduje.

„To tě ten nechutně bohatej sviňákzase rozhodil?"

„Ne. taktrochu.. ehm... vlastně jo."

„Prostě mu řekni, ať se jde vycpat, Ano. Od chvíle, cos ho poznala, je to s tebou jako na houpačce. Takhle jsem těješ tě nikdy neviděla"

Svět Katherine Kavanaghové je velmi jednoduchý, černobílý. Ne jako ten můj, který je plný záhad, mánejasné kontury amdlé našedlé barvy. *Vítej do mého světa.*

‚Posaď se, pnomlhlvíne si Dáme si trochu vína Aha, vy jste měli šampaňské." Podrobně zkoumá láhev. „Azdá se, že nějaké dobré."

Chabě se na ni usměju a znepokojeně loupnu očima po gauči Obezřetně se k němu blížím *Hmm... sezení.*

„Jsi v pořádku?"

„Upadlajsem a narazila si přitom zadek"

Samozřejmě ji ani nenapadne se mě zeptat na okolnosti pádu, protože patřím mezi lidi s nejhorší koordinací pohybů ve státě Washington Nikdy by mě nenapadlo, že to budu považovat za požehnání.

Opatrně dosedám, příjemně překvapená, že je to v pohodě, a znovu obracím pozornost ke Kate. Jenže má mysl odplouvá zpátky do hotelu Heathman.. *.Kdybys byla moje, nesedla by sis týden na zadek, po tom, cos včera provedla,* “ řekl tehdy. A všechno, na co jsem se tenkrát dokázala soustředit, bylo -jak se státjeho. A přitom v té větě byla obsažena všechna varování, jenže já byla příliš natvrdlá a okouzlená, než abych si toho všimla

Kate se vrací do obýváku s lahví červeného a omytými čajovými šálky.

„Tak tady to máme." Podává mi hrnek s vínem Nechutná tak dobře jako Bolly.

„Ano, jestli se nechce vázat, pusť ho k vodě. I když těm jeho problémům se závazky nerozumím V tom stanu od tebe nedokázal odtrhnout oči, sledoval tě jako dravec. Řekla bych, že je tebou úplně posedlý, ale možná to dává najevo zvláštním způsobem"

Posedlý?! Christian? Dává to najevo zvláštním způsobem? *To bych teda řekla.*

„Kale, to je složité. Jak ses vlastně měla7‘ zajímám se.

O tomhle nemůžu s Kate mluvit, aniž bych něco vyzradila Ale stačila jedna otázka a Kate se chytla Je tak uklidňující sedět a naslouchat jejímu normálnímu štěbetáni Horká novinka je, že až přijedou z dovolené, mohl by s námi začít bydlet Ethan Bude to legrace - je s ním sranda Jenže pak se zamračím..

Mámtakový dojem, že se to Christianovi nebude zamlouvat *Ale co… má smůlu.* Bude to prostě muset skousnout Mám už v sobě pár šálků vína, když se rozhoduju to odpískat. Byl to zatraceně dlouhý den. Kate mě sevře v náručí a pak shrábne telefon a jde volat Elliotovi

Po vyčištění zubůještě kontroluju poštu Přišel mi email od Christiana

Od: **Christian Grey**
Předmět: **Ty**
Datum: 26. 5. 2011,23:14 Komu: **Anastasia Steeleová**
Drahá slečno Steeleová,
jste zkrátka mimořádná. Nejkrásnější, nejinteligentnější, nejvtipnější a nejstatečnější žena, jakou jsem kdy poznal.
Vezměte si Advil - to není žádost.
A už nesedejte do toho auta. Dozvěděl bych se o tom.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Jak, nesedat do auta?! Rychle naťukám odpověď.
Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Lichotky **Datum: 26.5.2011,23:20 Komu:** Christian Grey Drahý pane Greyi,
s pochlebováním se u mě daleko nedostanete, ale protože už jste byl *všude,* je toto tvrzení sporné.
Brouka budu muset odvézt do servisu, abych ho mohla prodat, takže zdvořile odmítám přijmout Vaše nesmyslné rozkazy.
Červené víno je za všech okolností lepší než Advil.
Ana
P.S.: Rákosky jsou pro mě rozhodně KRAJNÍ mezí.

Mačkám „Odeslat".

Od: Christian Grey
Předmět: Frustrující ženy, které neumí přijímat komplimenty
Datum: 26. 5. 2011, 23:26
Komu: Anastasia Steeleová
Drahá slečno Steeleová, já Vám nepochlebuji.
Měla byste jít do postele.
Přijímám Váš dodatek ke krajním mezím.
Nepijte příliš.
O Vaše auto se postará Taylor a také ho prodá za slušnou cenu. Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová
Předmět: Taylor - Je tím pravým na takovou práci?
Datum: 26. 5. 2011,23:40 Komu: **Christian Grey**
Drahý pane,
fascinuje mě, že s klidem necháte svou „pravou ruku" řídit mé auto, když to nedovolíte ženě, se kterou příležitostně šukáte.
Jak si mohu být jistá, že je Taylor způsobilý k tomu, aby utržil za zmiňované auto slušnou cenu?
Kdysi dávno - pravděpodobně předtím, než jsem Vás poznala - jsem byla pověstná svými nekompromisními postoji při vyjednávání.
Ana

Od: Christian Grey **Předmět:** Dávej si pozor!
Datum: 26.5.2011,23:44 Komu: **Anastasia Steeleová**
Drahá slečno Steeleová,
beru v potaz, že je to CERVENE VINO, co z Vás mluví, a že jste měla velice dlouhý den. I tak mám ale nutkání vrátit se a ujistit, že si nesednete celý týden a ne jenom dnes večer.

Taylor je armádní vysloužilec a je schopný řídit cokoliv od skútru až po Shermanův tank.Vaše auto pro něj nepředstavuje žádné riziko.
A vyprošuji si, abyste se označovala za „ženu, se kterou příležitostně šukám“, protože, abych byl upřímný, mě to přivádí k NEPŘÍČETNOST1. A věřte, že byste mě opravdu neměla ráda, když jsem nepříčetný.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Sám si dávej pozor **Datum: 26.5.2011,23:57 Komu:** Christian Grey Drahý pane Greyi,
stejně si nejsem jistá, jestli Vás vůbec mám ráda. Zvlášť v tuto chvíli.
Slečna Steeleová

Od: Christian Grey **Předmět:** Sám si dávej pozor **Datum: 27.5.2011,00:03 Komu:** Anastasia Steeleová Proč mě nemáš ráda?
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.
Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Sám si dávej pozor **Datum: 27.5.2011,00:09 Komu:** Christian Grey Protože se mnou nikdy nezůstaneš.

Tak, a má o čem přemýšlet Zavírám notebook se zadost:lJČiřěním, které mě zas tak netěší, a lezu si do postele. Zhasínám lampičku a jen tak zírám do stropu. To byl ale dlouhý den, plný emocí, které stndalyjedm druhou Bylo tak fajn zase vidět Raye. Vypadal dobře a kmému překvapení mi schválil Christiana Ty jo, a Kate a tajejí záškodmcká akce. A dál, poslouchat, jak Christian mluví o tom, že hladověl. Co za tím vším bude? Bože, a to nové auto. Dokonce jsem o něm neřekla ani Kate. Co si to Christian usmyslel?

A pak. dnešní večer. On mě opravdu uhodil. Nikdy v životě mě nikdo neuhodil Do čeho jsem se to jenom namočila?

Slzy zadržované už od Kateina příchodu mi začínají zvolna stékat po tvářích až do uší. Zamilovala j sem se do někoho, kdo je citově naprosto vyprahlý a nakonec mi ublíží - to prostě vím do někoho, s kým podle jeho vlastních slov život vyjebal *Proč* je takový? Musí být hrozné s tím žít. Jen pomyšlení, že jako malé dítě čelil nějaké nesnesitelné krutosti, spouští stavidla dalším přívalům slz. *Kdyby byl normální, třeba by tě ani nechtěl,* přisazuje si mé podvědomí jedovatě. A já někde v srdci cítím, že to tak je. Otáčím se a nechávám tu hráz, která zadržovala zbylé slzy, provalit.. poprvé po dlouhých letechnekontrolovatelně vzlykám do polštáře.

Aznenadánějsemz toho zatmění vyrušena Katéi^ýmkřiken.

„Co si kruci myslíš, že tady děláš?“

„Ne, to teda nemůžeš!"

„Cos jí sakra provedl tentokrát?“

„Od té doby, co tě poznala, jenom brečí. “

„Nemůžeš si sem jen tak.!“

Do mého pokoje vráží Christian a bez varování rozsvěcí stropní světlo, takže v tom prudkém oslnění nevidomě mžourám.

‚Pomsta, Ano“ zhrozí se. Zhasíná a v tom okamžení je umě.

„Co tady děláš?“ vyrážím ze sebe mezi jednotlivými vzlyky. Do háje, nedokážupřestat brečet.

Rozsvěcí malou lampičku, čímž mě znovu přinutí zamžikat Kate si stoupá do dveří.

„Chceš, abych odsud toho kreténa vyhodila?" ptá se a přitom z ní vyzařuje termonukleární nenávist.

Christian nevěřícně zvedá obočí, nepochybně vyvedený z míry tím nelichotivým přízviskem, kterýmho počastovala, i otevřeným projevem nepřátelství

Zavrtím hlavou a ona na mě protočí panenky. *Brzdi... tohle bych před panem G. nedělala.*

„Stačí zavolat, kdybys potřebovala," řekne už klidněji. „Greyi - mám tě na seznamu a bedlivě tě sleduju," zasyčí na něj. On jen oněměle zamrká a ona se otáčí a nechává za sebou pootevřené dveře.

Christian se na mě zahledí, je naprosto popelavý a tváří se smrtelně vážně. Na sobě má to sako s proužky, z náprsní kapsy vytahuje kapesník a podává mi ho. Myslím, že ten z minula ještě pořád někde mám.

„Co se děje?“ promluví tiše.

„Co tady děláš?“ opáčím a ignoujujeho otázku Slzy mi nějakýmzázrakemvyschly, zato mě sužují vzlyky, které škubou celýmmiýmtělem

„Součástí mé role je starat se o tvé potřeby. Napsalas mi, že chceš, abych tu zůstal, a takjsem tady. A nacházím tě tu takhle." Nechápavě zamžiká. „Je mi jasné, že jsem za to zodpovědný já, ale netušmproč. Je to kvůli tomu výprasku?"

Zvedám se a neubráním se bolestivé grimase, jak mě u toho zabolí zadek

Sedám si čelem k němu.

„Vzala sis ten Advil?"

Zavrtím hlavou. Nespokojeně zúží oči, vstává a odchází. Slyším ho mluvit s Kate, ale nerozumím tomu, co si říkají Za chvíli se vrací s tabletami a vodou v čajovém šálku.

„Vem sije," nanzije mi mímě, když si přisedá na postel.

Poslechnuho.

„Mluv se mnou," zašeptá. „Řeklas mi, žejsi v pořádku. Nikdy bych neodešel, kdybych věděl, co se s tebouděje."

Zírám dolů na své ruce. Co nového bych mu k tomu ještě mohla říct? Chci víc. Chci, aby tu zůstal, protože to chce *on,* ne proto, že se topím v slzách, a nechci, aby mě bil. Je to tak nepochopitelné?

„Věřiljsemti, kdyžjsi mi řekla, žejsi vpořádku, a tys nebyla"

Zčervenám „Myslelajsem, že jo."

„Anastasie, nemůžeš mi říkat, co si myslíš, že chci slyšet To není moc upřímné," peskuje mě. „Jakteď mám věřit všemu, cos mi kdy řekla?"

Letmo k němu vzhlédnu. Mračí se, v očích bezútěšný výraz. Projíždí si vlasy oběma rukama.

Jak ses cítla, kdyžjsemtě trestal? Apotom?"

„Nelíbilo se mi to. Byla bych radši, kdybys to už nedělal"

„Nemělo se ti to líbit"

„Aproč se to líbí tobě?" zadívám se na něj zpříma.

Moje otázka ho překvapí.

„Opravdu to chceš vědět?"

„Věř mi, přímo hořmzvědavost." Nedaří se mi úplně skrýtjízUvostv hlase.

Přivíá oči do úzkých škvírek

„Dávej si pozor," varuje mě.

Odkrvuje se mi obličej. ;Zase mi naplácáš?[1]

„Ne, dnes už ne."

Uf... já i mé podvědomí vydechneme úlevou

„Takže." upomírám ho.

„Lítá se mi kontrola, kterou mi to přináší, Anastasie. Chci, aby ses chovala určitýmzpůsobem, a když tomu tak není, potrestám tě a ty se naučíš chovat tak, jak si přeju Líbí se mi tě trestat Chtěl jsem ti naplácat od chvíle, kdy ses mě zeptala, jestijsem gy"

Jen při té vzpomínce rudnu *Ježiši, i já si po té otázce chtěla naplácat.* Takže za to všechno nese zodpovědnost Katherine Kavanaghová, a kdyby na to interview šla a položila tu svou gpy otázku sama, seděla by tu teď s bolavou zadnicí místo mě. Jenže ta myšlenka se mi nelíbí. Jak to, že je to tak matoucí?

„Takže se ti nelíbí, jakájsem?"

Už zase na mě hledí nechápavě. „Myslím, žejsi úžasná taková,jakájsi"

„Takproč se mě snažíš změnit?"

„Nechci tě měnit. Chci, aby ses ke mně chovala zdvořile, aby ses řídila

pravidly, která jsem ti stanovil, a abys mi nevzdorovala Je to prosté," řekne.

„Ale zároveňmě chceš trestat"

„Ano, to chci."

„Atomuprávě nerozumím"

Povzdechne si a znovu si zaboří prsty do vlasů.

„Takový prostě jsem, Anastasie. Potřebuju nad tebou mít kontrola Potřebuju, aby ses chovala určitým způsobem, a když ne - mluju pohled na to, jak se tvoje překrásná alabastrová kůže zahřívá a růžoví mi pod rukama. Vzrušuje mě to.“

No sláva. Konečně někam směřujeme.

„Takže tě nevzrušuje bolest, kterou mi způsobuješ?"

Nutkavě polkne.

„To taky. Vzrušuje mě sledovat, jestli ji dokážeš přijmout, ale není to jenom kvůli tomu Je to hlavně vědomí, že jsi moje a můžu si s tebou dělat, co chci - neomezená kontrola nad někým jiným To mě vzrušuje, Anastasie. Podívej. nedaří se mi to vyjádřit příliš dobře. nikdy předtím jsem to dělat nemusel Ještě nikdyjsem
o tom nepřemýšlel tak do hloubky. Vždycky jsem se pohyboval mezi spřízněnými dušemi," omluvně pokrčí ranlený. „Apořádjsi mi neodpověděla na otázku -jak ses po tom cítila?"

„Zmateně."

„Byla jsi tím sexuálně vzrušená, Anastasie." Krátce zavírá oči, a když je znovu otevře, propalují mě dva žhnoucí uhlíky.

Výraz v jeho tváři se neomylně napojuje na temnou část mého já pohřbenou v hlubinách mého podbřišku - mé libido. To on ho probouzí a ovládá, dokonce i teď, neukojitelné...

„Nedívej se na mě tak," ucedí.

Zamračím se. Ježíši, co jsem provedla teď.

„Nemám tu kondomy, Anastasie, a sama dobře víš, že nejsi v pohodě. Na rozdíl od toho, co si
o mně myslí tvá spolubydlící, nejsem žádné falcké monstrum Takže... bylajsi zmatená?"

Podjeho pronikavým pohledem se ošiju

„Když mi píšeš, tak nemáš problém s upřímností. Z tvých emailů vždycky přesně poznám, jak se cítíš. Proč to tak není, když spolu mluvíme? To ti naháním takovou hrůzu?"

Sbírám imaginární smítko z mámina modrobéžového přehozu

„Oslňuješ mě, Christiane. Doslova pohlcuješ. Cítím se jako Ikarus, když vyletěl příliš blízko ke Slunci," zašeptám.

Zalapá po dechu „Já myslím, že to vnímáš úplně špatně,“ vypraví ze sebe.

„Jak, špatně?"

„Eh, Anastasie, to tys mě očarovala, není to snadzjevně?"

No. mně teda ne. *Očarovala...* má vnitřní bohyně na něj civí s otevřenou pusou Dokonce ani ona tomi nemůže uvěřit

„Ještě pořád jsi mi neodpověděla na otázku. Prosím tě, napiš mi to do mailu. Teď už bych vážně spal. Smím tu zůstat?"

„A chceš tu zůstat?" Nedokážu skrýt naději vhlase.

„To tys chtěla, abych tu zůstal"

„Neodpověděná mi na otázku"

„Napíšu ti to do mailu," zabručí rozmrzele.

Vstává a vyndává si z kapes mobil, klíče, náprsní tašku a peníze. To mě podrž, ti muži ale nosí po kapsách spoustu krámů. Sundává si hodinky, boty, ponožky a džíny. Sako věší přes mou židli Přechází na druhou stranu postele a vklouzne do ní „Lehni si," zavelí

S bolestivým cuknutím v obličeji se pomalu svezu pod deku a nedůvěřivě si ho měřím. To snad. on tu fakt zůstává Myslím, že jsem samým štěstím oněměla Zapře se o loket a upřeně se na mě zadívá.

„Jestli chceš plakat, plač přede mnou Potřebuju o tom vědět"

„Chceš, abych plakala?"

„To ne. Jen chci vědět, jak se cítíš Nechci, abys mi prokloizávala mezi prsty. A teď už zhasni Je pozdě a oba zítra musme pracovat"

Takže je tu se mnou... a pořád stejně panovačný. Ale nestěžuju si,je přece v mé posteli I když mi není tak docelajasné, proč. Možná bych před ním měla brečet častěji. Zhasínám lampičku „Lehni si na bok, zády ke mně," zamumlá do tmy.

Protáčím oči, s plným vědomím, že mě nemůže vidět, ale dělám, co mi řekl. Opatrně se ke mně přisouvá, ovíjí kolem mě paži a přitahuje si mě k hrudi.

„Spi, bejby," zabrouká a já vnímám, jak s nosem zabořeným v mých vlasech zhluboka vdechuje jejich vůni

To se mi snad zdá, Christian Grey se mnou bude spát. V pohodlí a bezpečí jeho náruče se propadám do klidného spánku

Kapitola 17

Plamen svíce je příliš teplý. Tančí a mihotá se v přehřátém vánku; ve vánku, který nepřináší žádnou úlevu od toho horka Jemná pírka se míhají tmou sem a tam, v kuželu světla víří jednotlivá zrnka prachu. Snažím se odolávat, ale je to marné. Najednouje všude kolem oslňující světlo ajá zalátám příliš blízko k Slunci, oslněná jeho světlem, popálená a tající vjeho žáru, znavená snahou udržet se ve vzduchu Je mi takové horko. Ten žár. je dusivý, drtivý.

Otevírám oči a zjišťuju, že jsem přikrytá Christianem Greyem Je kolem mě ovinutý jako

vlajka vítězství. Spí s hlavou položenou na mé hrudi, tiskne mě k sobě rukou omotanou kolem mého trupu a jednu nohu má přehozenou přes obě mé. Přehřívá mě svým tělesným teplem a je příliš těžký. Chvíli mi trvá, než si uvědomím, že je stále v mé posteli a spí, a přitom venku už je světlo -je ráno.

Strávil se mnou celou noc.

Pravou paži mám rozhozenou na jeho straně postele, nepochybně ve snaze najít nějaké chladnější místo. Jakmile zpracuju
fakt, že je stále se mnou, napadá mě, že bych se ho mohla zkusit dotknout. Vždyť spí. Váhavě zvedám ruku a konečky prstů mu přejíždím odshora dolů po zádech Z hrdla se mu dere tichounký bolestný sten S hlubokýmnádechem mi tiskne obličej k hrudi a pomalu se probouzí. Ospalé šedé oči zamžourají pod rozcuchanými vlasy a setkávají se s těmi mými.

„Dobté ráno“ zamumlá a pak se zachmuří „Ježíši, dokonce
i ve spánku mě to k tobě táhne.“ Jak přichází k sobě, pohne se a pomalu se ze mě odvíjí Teprve teď mi dochází, co mě to vlastně tlačilo na boku Všímá si mého vykuleného pohledu a líně zvedá rty v tom svém sexy úsměvu

„Hmm... s tím by se dalo něco podniknout ale myslím, že radši počkáme do neděle." Sklání se a pošimrá mě nosem na uchu

Cítmjak se mi hrne krev do tváří, a v tu chvíli si taky uvědomuju,jaké z něj sálá horko.

„Jsi úplně žhavý," postěžuju si

„Všakty taky nejsi zrovna chladná," zavvní a demonstrativně se ke mně přitiskne.

Rudnu ještě víc. *Takhle jsem to zrovna nemyslela.* Vzepře se na loktech a s pobavením mě sleduje. Potom se sehne a k mému překvapení mě jemně políbí „Spalas dobře?" zeptá se.

Aniž bych z něj spustila oči, kývnu. Protože zjišťuju, že ano - spala jsem velmi dobře, snad kromě poslední půLdny, kdy mi bylo příliš horko.

„Já taky," řekne zadumaně. „Jo, fakt dobře." Překvapeně a zároveň trochu zmateně zvedá obočí „Kolikje vlastně hodin?"

Mrknu na budík „Půl osmé."

„Půl osmé? Sakra!" Vymrští se z postele a hrábne po svých džínách

Sedám si Teď se zase dobře bavmjá, Christian Grey zaspal a panikaří. S takovým chováním jsem se u něj ještě nesetkala Až teď zaznamenávám, že už mě nebolí zadek

„Máš na mě hrozně špatný vliv. Mám obchodní schůzku. Musím jet - v osm mám být v Portlandu. Ty se mi pošklebijéš?!“

„Ano.“

Zakření se. „Nestíhám to. Přitom já nikdy nechodím pozdě. To je další poprvé, slečno Steefeová." Vklouzne do saka a pak se nade mnou skloní a sevře můj obličej v dlaních

„V neděli," zavrní a v tomjédinén slově je spousta nevyřčených příslibů. Uvnitř mého těla se všechno sevře v příjemném očekávání. Ten pocitje zmménitý.

Kruci, kdyby tak mohla moje duše slepě následovat tělo. Sehne se a vtiskne mi rychlý polibek Z nočního stolku bere své věci a popadáboty - ani sije nenazouvá.

„Taylor přijede a postará se o brouka Mysleljsem to vážně. Už do něj nesedej. Uvidíme se u mě v neděli, napíšu ti v kolik"

Ani se za ním nezapráší aje pryč.

Takže Christian Grey se mnou strávil noc a já se cítím odpočatá. A nebyl žádný sex, jen... tulení Řekl, že nikdy s nikýmnespí - ale se mnou spal, a to už celkem třikrát S úsměvem idiota se pomalu škrábu z postele a vnímám, jak se mi do žil vlévá takový optimiismusjaký jsem nepocítila nejmíň posledních čtyřiadvacet hodin Vyrážím do kuchyně - potřebuju šálek čaje.

Po snídani se sprchuju a rychle oblékám na poslední den v práci Tak končí jedna etapa mého života - sbohem pane a paní Claytonovi, sbohem univerzito, sbohem Vancouvere, náš domove, Wando. Pohledemzavadm o poslední výkřik techniky. Je teprve 7.52. Ještě mám čas.

Od: Anastasia Steeleová
Předmět: Zbití a znásilnění: následky
Datum: 27.5.2011,08:05
Komu: Christian Grey

Drahý pane Greyi,

chtěl jste vědět, proč jsem se cítila zmatená poté, co jste — jak to říct co nejkulantněji - mi naplácal, potrestal mě, zbil a zneužil. Tak tedy, v průběhu celé té znepokojivé události jsem se cítila ponížená, pokořená a zneužitá. A ke své neskonalé hrůze a naprosto neočekávaně i vzrušená (v tom jste měl pravdu). Jak jistě víte, všechno, co se týká sexu, je pro mě nové. Přála bych si mít víc zkušeností, abych byla na takové věci lépe připravená. Zjištění, že jsem vzrušená, mě šokovalo.

Ale co mě opravdu vyděsilo, bylo to, jak jsem se cítila potom. A to se mi vysvětluje mnohem hůř. Byla jsem šťastná, že jste šťastný. Cítila jsem úlevu, že to nebylo tak bolestivé, jak jsem očekávala. A když jsem pak ležela ve Vaší náruči, cítila jsem se. blažená. Ale právě díky tomu se teď naopak cítím nesvá, dokonce provinilá. Prostě to neodpovídá mé nátuře, a proto se ve výsledku cítím zmatená. Stačí to jako odpověď na Vaši otázku?

Doufám,že svět Obchodu a Fúzí je tak podnětný jako vždy. a že jste nepřišel příliš pozdě.

Děkuji, že jste se mnou zůstal.

Ana

Od: Christian Grey
Předmět: Osvoboď svou mysl
Datum: 27.5.2011,08:24
Komu: Anastasia Steeleová

Titulek Vašeho e-mailu byl zajímavý. ne-li lehce přemrštěný, slečno Steeleová.

Abych odpověděl na Vaše otázky:

- řekl bych, že jsem Vám naplácal - protože tak tomu bylo.
- takže jste se cítila ponížená, pokořená, zneužitá a znásilněná - jako by z Vás

mluvila Tess Durbeyfieldová. Domnívám se, že jste to byla Vy, kdo se rozhodl pro ponížení, pokud si dobře pamatuji. Opravdu se tak cítíte, nebo si myslíte, že byste se tak měla cítit? To jsou dvě různé věci. A pokud se tak *skutečně* cítíte, domníváte se, že byste se s těmi pocity mohla pokusit nějak vyrovnat a přijmout je? Kvůli mně. Protože to je něco, co by submisivní jedinec udělal.

- já jsem za Vaši nezkušenost vděčný. Cením si jí, a to teprve začínám chápat, co všechno mi přináší. Zjednodušeně řečeno. znamená to, že jste moje v každém ohledu.
- ano, byla jste vzrušená, což bylo v důsledku velmi vzrušující, na tom není nic špatného.
- slovo šťastný ani zdaleka nevystihuje to, jak jsem se cítil. Štěstím bez sebe - to se snad trochu blíží.
- naplácání za trest bolí mnohem víc než naplácání pro erotické potěšení. Vykonává se prostě tak silně, jak jen to jde. Samozřejmě pokud byste se dopustila nějakého závažného prohřešku, použil bych k Vašemu potrestání nějaký nástroj. Velmi mě potom bolela ruka. Ale to se mi na tom líbí.
- také jsem se cítil blažený. Víc, než si vůbec dokážete představit.
- neplýtvejte energií na výčitky svědomí, pocity viny a podobně. Oba jsme plnoletí dospělí a to, co děláme za zavřenými dveřmi, je jenom naše věc. Potřebujete osvobodit svou mysl a naslouchat svému tělu.
- svět Obchodu a Fúzí není v žádném případě tak podnětný jako Vy, slečno Steeleová.

Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Ty bláho ... *jste moje v každém ohledu.* Vhrdle mi vázne dech

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Plnoletí dospělí!
Datum: 27.5.2011,08:26 Komu: **Christian Grey**
Nejste teď náhodou na obchodní schůzce?
Velmi mě těší, že Vás bolela ruka.
A kdybych naslouchala svému tělu, byla bych touhle dobou někde na Aljašce.
Ana

P.S.: Zvážím, jestli bych se mohla pokusit s těmi pocity vyrovnat.
Od: Christian Grey **Předmět:** Nezavolalas policajty **Datum:** **27.5.2011,08:35 Komu:** Anastasia Steeleová Slečno Steeleová,
jsem na jednání, kde projednávám možnosti dalšího podnikání, pokud Vás to skutečně zajímá.
Jenom abychom si to osvěžili, stála jste u mě a věděla, co se chystám udělat. Ani jednou jste se mě nepokusila zastavit. Nepoužila jste žádné únikové slovo.
Jste dospělá - máte možnost volby.
Upřímně, už se těším na to, až mě bude opět bolet ruka.
Zjevně nenaslouchá te správné části svého těla.
Na Aljašce je velmi chladno a vůbec to není místo, kam by se utíkalo. Navíc bych si Vás našel. Dokážu vysledovat Váš mobil - vzpomínáte?
Už jeď do té práce.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Zamračím se na monitor. Samozřejmě má pravda Je to moje volba *Hmm.* Myslí to vážně, že by mě hledal? Neměla bych se rozhodnout na chvíli zmizet? Hlavou mi bleskne mámina nabídka. Odpovídám.
Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Fanatický pronásledovatel **Datum:** **27.5.2011,08:36 Komu:** Christian Grey
Zkoušel j si vyhledat pomoc kvůli svým sklonům k pronásledování? Ana

Od: Christian Grey
Předmět: Fanatický pronásledovatel? To jako já?
Datum: 27.5.2011,08:38 Komu: **Anastasia Steeleová**
Platím velmi slušný obnos vynikajícímu doktoru Flynnovi, aby se zabýval mými sklony k pronásledování a mnoha dalšími.
Jeď do práce.

Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Předražení šarlatáni **Datum: 27.5.2011,08:40 Komu:** Christian Grey
Mohu Vám se vší úctou doporučit, abyste si vyžádal nezávislý názor jiného odborníka?
Nejsem si jistá, jestli má na Vás doktor Flynn nějaký vliv. Slečna Steeleová

Od: Christian Grey **Předmět:** Nezávislé názory **Datum: 27.5.2011,08:43 Komu:** Anastasia Steeleová
Ne že by to byla Tvoje starost - s úctou nebo bez ní-, ale doktor Flynn už *je* takovým odborníkem s nezávislým názorem.
Budeš muset ve svém novém autě šlápnout na plyn, čímž se vystavíš zbytečnému riziku - myslím, že tím porušíš pravidla.
JEĎ UŽ DOTÝ PRÁCE.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** VELKÁ PÍSMENA **Datum: 27. 5. 2011,08:47 Komu:** Christian Grey
Protože jsem obětí Tvého fanatismu, myslím, že to moje starost je. Ještě jsem nepodepsala, takže pravidla nepravidlují. Navíc dnes začínám až v půl desáté.

Slečna Steeleová

Od: Christian Grey **Předmět:** Deskriptivní lingvistika
Datum: 27.5.2011,08:49 Komu: Anastasia Steeleová
„Nepravidlují"? Nejsem si jistý, kde přesně se toto slovo ve Websterově slovníku nachází.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Deskriptivní lingvistika
Datum: 27. 5. 2011,08:52 Komu: Christian Grey
Je přesně mezi maniakem posedlým kontrolou a pronásledovatelem. A deskriptivní lingvistika je mou krajní mezí.
Byl bys tak laskav a přestal mě už obtěžovat?
Ráda bych ve svém novém autě vyrazila do práce.
Ana

Od: Christian Grey
Předmět: **Drzé, ale zábavné mladé dámy**
Datum: 27. 5. 2011,08:56
Komu: Anastasia Steeleová Už teď mě svrbí dlaň.
Jeďte opatrně, slečno Steeleová.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Audi se řídí jedna radost Má posilovač řízení Wanda, můj brouk, žádný posilovač nemá - nikde -, takže mé každodenní posilování, které spočívalo právě v řízení, teď přijde vniveč. No co, podle Christianových pravidel se stejně budu potýkat s osobním trenérem. Zachmuřím se. Nesnáším cvičení.

Během cesty se snažím analyzovat naši e-mailovou konverzaci. Napadá mě, že se někdy chová jako povýšený zkurvysyn Ale pak si vzpomenu na Grace a cítím se kvůli tomu provinile. Ale co, ona přeci není jeho pravá matka. Takže povýšený zkurvysyn na něj vlastně sedí Ano, jsem dospělá, děkuju za upozornění, pane Christiane Greyi, a mám možnost volby. Problém je, že chci jenom Christiana, ne všechnu tu jeho... přítěž - a on za sebou právě teď vláčí přítěž, se kterou by měl co dělat i Boeing 747. Dokážu se s tím vyrovnat a přijmout to? Jako submisivní jedinec? No, užjsem slíbila, že se pokusím Ale stejně je to troufalá žádost

Zajíždím na parkoviště před Claytonovými Po cestě dovnitř jen stěží dokážu uvěřit, že je to můj poslední den. Naštěstí je v obchodě rušno, takže mi to utíká. V polední pauze si mě pan Clayton vyžádá ze skladu Stojí vedle nějakého poslíčka.

„Slečna Steeleová?" ptá se poslíček Tázavě se zadívám na pana Claytona, ten jenom pokrčí rameny, stejně zmatený jako já. Srdce mi propadá hrudním košem až do žaludku. Co mi to zas Chris-
tianposílá? Podepísujupřevzetí malého balíčku a hnedho otevírám Je to BlackOerry. To už mám srdce v kalhotách. Zapínám to.

Od: Christian Grey
Předmět: ZAPŮJČENÝ BlackBerry **Datum:**
27.5.2011, 11:15 Komu: Anastasia Steeleová
Potřebuju s Tebou být v neustálém kontaktu. A protože takhle se mnou komunikuješ nejupřímněji, napadlo mě, že by se Ti mohl hodit BlackBerry.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová
Předmět: Konzumerismus utržený ze řetězu **Datum:**
27.5.2011, 13:22 Komu: Christian Grey
Myslím, že bys měl okamžitě zavolat doktoru Flynnovi.
Tvé sklony k pronásledování se vymykají kontrole.
Jsem v práci. Až dorazím domů, pošlu Ti e-mail.
Děkuju za další z technických vymožeností.
Nemýlila jsem se, když jsem Tě označila za nefalšovaného konzumenta. Proč to děláš?

Ana
Od: Christian Grey
Předmět: Trochu chytrá, na tak mladou **Datum: 27.5.2011, 13:24 Komu:** Anastasia Steeleová
Trefa do černého, jako vždy, slečno Steeleová. Doktor Flynn je na dovolené.
A dělám to proto, že můžu.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Strkám si tu věc do zadní kapsy - už teď ji nenávidím Mailování s Christianem je návykové, ale já bych teď měla především pracovat Ještě jednou to zavibruje - na mém zadku *Jak příznačné,* pomyslím si ironicky a s veškerou vůlí, kterou v sobě najdu, to zazvonění igporiju

Ve čtyři odpoledne shromažďují pan a paní Claytonovi všechny přítomné zaměstnance v obchodě a během neuvěřitelně srdceryvného projevu mi věnují šekna tři tisíce dolarů.

v ten jediný moment to na mě všechno doléhá: zkoušky, promoce, příliš intenzivní a životem dojebaný milionář, ztráta panenství, krajní a přípustné meze, herny bez herních konzolí, lety vrtulníkem a to, že se zítra budu stěhovat Nějakým zázrakem se z toho nesesypu Mé podvědomí na mě užasle zírá. Pevně se s Claytonovými objímám. Byli to laskaví a velkorysí zaměstnavatelé, budou mi chybět

Když přijíždím domů, Kate právě vystupuje z auta

„Co to je?" vyhrkne vyčítavě a namíří ukazováček na audi Tomu zkrátka nedokážu odolat „Přece auto," chytám ji za slovo. Bojovně přimhouří oči a mě na malou chvíli napadá, že si mě taky nejspíš ohne přes koleno.

„To jsem dostala k promoci," pokouším se o nenucený tón *Jistě, drahá auta přece dostávám denně.*

Kate poklesne čelist „Ten výstřední bastard to trochu přehání, ne?

Souhlasně přitakám. „Zkusilajsemto odmítnout, ale upřímně, ta hádka by mi nestála za to." Kate sešpulí rty. „Žádný div, že jsi jím tak oslněná. Všimajsem si, že tupřespaL"

„Jo," usměju se zasněně.

„Tak co, dobalíme to?"

Přikývnu a následujuji dovnitř. Ateptvé pak si čtu ten email od Christiana

Od: **Christian Grey** Předmět: **Neděle** Datum: 27.5.2011, 13:40 Komu: **Anastasia Steeleová**
Můžeme se sejít v neděli v jednu?
Doktor přijede do Escaly v půl druhé.
Právě odjíždím do Seattlu.
Doufám, že Vám to stěhování půjde dobře, a těším se na neděli.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.
Ježkovy oči, to už se klidně můžeme bavit o počasí Rozhoduju se, že mu napíšu, až skončíme s balením Dokáže být tak zábavný a pak je zčistajasna tak formální a upjatý. Je těžké s ním udržet krok Namouduši, vždyť to vypadá jako email nějakému zaměstnanci Drze na něj protočím oči a jdu za Kate balit
Kate a já jsme v kuchyni, když se ozve zaklepání na dveře. Na prahu stojí Taylor v dokonale padnoucím obleku. Teď už v jeho krátkém sestřihu, udržované postavě a odměřeném pohledu bezpečně rozpoznávám armádního vysloužilce.

„Slečno Steeleová," pozdraví mě zdvořile. „Přišeljsempro vaše auto.“

„Ach ano, ovšem Pojďte dál, přinesu klíčky."

Tohle je docela určitě nad rámec jeho povinností Znovu se zamýšlím nad tm, jaký je asi popis jeho práce. Podávám mu klíčky a pak společně v trapném tichu - aspoň pro mě - odcházíme ke světle modrému broukovi. Otevírám dveře a vyndávám si z přihrádky baterku Aje to. Žádné jiné osobní věci ve Wandě nemám Když zavřu dveře u spolujezdce, pohladím ji po střeše. *Sbohem, Wando. A děkuju.*

„Jak dlouho už pro pana Greye pracujete?" vyzvídám

„Čtyři roky, slečno Steeleová."

A v tu ránu mám sto chutí ho zasypat otázkami Co všechno musí o Christianovi vědět, určitě zná každé jeho tajemství. Jenže taky nejspíš podepsal Dohodu o mlčenlivosti. Vrhnu po něm nervózní pohled Má stejný uzavřený výraz jako Ray, a tím si mě získává.

„Je to dobrý člověk, slečno Steeleová," řekne s nepatrným úsměvem Lehce mi pokyne hlavou, nasedne do Wandy a odjíždí.

Bydlení, brouk, Ckytonovi - všechno se teď mění. Jak se courám zpátky, zakroutím nad tím hlavou A největší změnou ze všech je Christian Grey. Takže Taylor o něm tvrdí, že je to *dobrý člověk.* Můžu mu to věřit?
José přichází v osm a přináší čnu My máme hotovo. Jsme sbalené a připravené na cestu. José donesl i pár piv. Já s Kate sedíme na gauči, zatímco on si hoví s překaženýma nohama na podlaze pňsd námi. Sledujeme nějaké blbosti v televizi, popíjíme pivo a pak, když na nás dolehnou jeho účinky, podlépáme zanícené a hlasité nostalgii. Byly to parádní čtyři roky.

Atmosféra mezi mnou a Josém se vrátila k normálu, ta nepovedená pusa je zapomenuta. Teda, spíš zametena pod kobereček, na kterém leží má vnitřní bohyně, pojídá grepy, nervózně poklepává prsty a ne tak úplně trpělivě čeká na

neděli. Někdo zaklepe na dveře a mně málem proskočí srdce pusouven Že by to byl. ?

Kate otevírá a Elliot ji téměř smete na podlahu Zmocňuje se jí v objetí hollywoodského stylu, které se brzy mění na lechtivou scénu z evropského nezávislého filmu *Teda fakt... dejte si pohov.* S Josémna sebe nevěřícně zíráme. Jsemv šoku z nedostatkujejich taktu

„Neskočíme si do baru?“ navrhuju Josému, který zuřivě zakývá hlavou. Jsme z toho sexuálního harašení, které nám bují přímo před očima, příliš nesví. Kate na mě vykoukne - celá zrůžovělá a se skelným pohledem

‚Zajdeme si s Josémna rychlý drink," protočímrla ni oči Ha! Ve svém volném čase si to ještě pořád můžu dovolit.

„Takjo,“ zazubí se.

„Ahoj Elliote, čau EUiote."

Elliot na mě mrkne jedním velkým modrým okem a pak už s Josém upalujeme ze dveří a chichotáme se jako dva puberťáci.

Jak zvolna kráčíme k baru, zavěšuju se do něj. Bože, je tak nekomplikovaný - nikdy předtím jsem to nedokázala ocenit

„Viď, žeještě počítáš s tím, že přijdeš na zahájení mojí výstavy?"

„No jasně, José, kdy že to je?"

„Jedenáctého června"

„Co je to za den?" zpanikařím najednou

„Čtvrtek"

„Jo, tak to můžu. a ty nás zase navštívíš v Seattlu?"

„Zkus mi to zakázat," zazubí se.

Když se vracím z baru, už je dost pozdě. Kate a Elliot nejsou nikde k vidění, ale... Páni, zato jsou slyšet *To jsou mi věci.* Jen doufám, že já tak hlasitá nebývám Co se týče Chrstana, jsem si tím jistá. Jen na to pomyslím a hoří mi tváře. Radši utíkám do svého pokoje. José už odešel, po krátkém *díky-bohu-vůbec-ne-trapném* objetí. Nevím, kdy se s ním zase uvidím Nejspíš až na té jeho výstavě - nepřestává mě ohromovat, že ji skutečně bude mít. Bude mi chybět i s tím svým chlapeckým kouzlem Nedokázala jsem mu přiznat, co se stalo s broukem Vím, že až to zjistí, bude kvůli tomu vyšilovat, ale já prostě dokážu zvládat jenom jednoho vyšilujícího chlapa. Jakmile j sem u sebe, kontroluju notebook a samozřejmě zjišťuju, že na mě čeká Christianův e-mail.

Od: Christian Grey **Předmět:** Kde jsi?
Datum: 27.5.2011,22:14 Komu: **Anastasia Steeleová**
„Jsem v práci. Až dorazím domů, pošlu Ti e-mail. “
To jsi ještě pořád v práci, nebo sis zabalila telefon, BlackBerry i notebook? Zavolej mi, nebo budu donucen volat Elliotovi.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.
Zatracený José... Do háje.

Popadnu svůj mobil. Pět zmeškaných hovorů a jedna zpráva v hlasové schránce. S malou dušičkou si pouštím ten vzkaz. Je od Christiana

„Myslím, že by ses měla naučit naplňovat má očekávání. Nejsem trpělivý člověk. Když mi řekneš, že se mi ozveš, až skončíš v práci, tak bys měla mít tu slušnost a udělat to. Jinak se o tebe bojím a to není emoce, se kterou jsem důvěrně obeznámen a kterou bych nějak zvlášť dobře snášel. Zavolej mi. “

Ježišik[isté. Dá mi aspoň na chvíli pokoj? Zaksichtím se na telefon Úplně mě dusí S hrůzou staženými vnitřnostmi nalistujujeho číslo a vytáčím ho. Čekám, až to zvedne, a srdce mi přitom pumpuje až v krku Nejspíš ze mě bude chtít vytlouct aspoň sedm svých stínů. To pomyšlení je skličující.

‚Ahoj," ozve se tiše. Taková reakce mě dokonale vyvádí z míry, protožejsem čekala hněv, ale on místo toho zní. jestli vůbec nějak, tak.. úlevně.

„Ahoj," pípnu.

„Měljsem o tebe strach"

„Já vím Omlouvám se, žejsem se neozvala, alejsemv pořádku"

Na chvíli se odmlčí.

„Mělas hezký večer?" zjišťuje s pichlavou zdvořilostí

„Ano. Dobalilyjsme a pakjsme si daly činu, kterou přinesl José." V okamžiku, kdy vyslovím Josého jméno, křečovitě semknu víčka Christian mlčí.

, A co ty?" ptám se, abych nějak naplnila to třeskuté ticho. Nedovolím mu, aby mě přiměl se kvůli Josému cítit provinile.

Nakonec si povzdychne.

„Šeljsemna charitativní večeří Byla tam smrtelná nuda Odešeljsemhned‚jakjsem mohl."

Zní přitom tak smutně a rezignovaně. Až mě z toho píchne u srdce. Představuju si ho‚jak tráví všechny ty osamělé noci u klavíru v obrovském obýváku, obklopen atmosférou nesnesitelně smutných melodií.

„Přála bych si, abys byl tady,“ zašeptám, protože mám naléhavou potřebu ho obejmout Pohladitho. I když by mi to nedovolil. Chci cítitjeho blízkost

„Opravdu?" hlesne dutě. *Panebože.* Tohle vůbec není on. Po páteři mi sklouzne mráz neblahého tušení.

„Ano," vydechnu Trvá mu celou věčnost, než vzdychne.

„Uvidíme se vneděli?"

„Ano, vneděli," brouknu Celým mým tělem se přitom provalí vlna

vzrušení „Dobrou noc."

„Dobrou noc, pane."

Z jeho prudkého nádechu poznávám, že ho mé oslovení zaskočilo nepřipraveného.

„Hodně štěstí při zítřejším stěhování, Anastasie," popřeje mi mírně. A oba zůstáváme viset na drátě jako dva adolescenti... ani jeden z nás nezavěšuje.

„Polož to," špitnu Konečně vycítímjeho úsměv.

„Ne, ty to polož." Teď už vím, že se kóení.

„Alejánechci"

„Já taky ne."

„Zlobil ses na mě moc?"

„Ano."

„Ještě pořád se zlobíš?"

„Ne."

„Takže mě za to nepotrestáš?"

„Ne. Jsem spíš ten typ, co jedná hned."

„Všimlajsem si"

„Teď už smíte zavěsit, slečno Steeleová.[1]'

„Opravdu si to přejete, pane?"

„Jdi spát, Anastasie."

„Ano, pane."

Ani jeden z nás to nepokládá.

„Myslíš, že budeš vůbec kdy schopná udělat, oo se po tobě žádá?" pohrozí mi pobaveně i rozhořčeně zároveň.

„Možná. Uvidíme po neděli," řeknu a zavěšuju Elliot si zálibně prohlíží své dílo. Právě zapojil naši televizi do satelitní sítě v bytě na Pike Plače Markét. Kate a já s chichotem dosedáme na gauč, ohromené tím, jak to umí s vrtačkou. Plochá televizní obrazovka působí na cihlové stěně bývalého skladu upraveného na byt divně, ale na to si určitě zvyknu.

„Vidíš, bejby, je to jednoduché," usměje se na Kate svým běloskvoucím úsměvem a ona se přitomna té sedačce div nerozteče.

Obracím nad nmi oči v sloup.

„Strašně rád bych tu zůstal, bejby, ale z Paříže se mi vrátila sestra, takže máme povinnou rodinnou večeři."

‚A můžeš se tu zastavit potom?" ptá se Kate váhavě a krotce. Jako by to ani nebyla ona.

Vstávám a utíkám ke kuchyňskému koutu, abych předstírala vybalování jedné z krabic. Za chvíli užjsou k sobě zase přilepení

„Uvidímjestli se mi podaří utéct," slibuje Elliot

„Vyprovodím tě," usměje se na něj Kate.

„Pozdějc, Ano," zazubí se na mě Elliot

„Čau, Elliote. Apozdravuj ode mě Christiana"

„Fakt ho mámjenompozdravit?" významně zakmitá obočím

„Jo," zčervenám. Mrkne na mě a já to dotáhnu až na nachově rudou, zatímco on následuje Kate ze dveří.

Elliot je okouzlující a tak strašně jiný než Christian Je vřelý, otevřený, kontaktní. velmi kontaktní. až příliš kontaktní, co se týče Kate. Vůbec se od sebe nedokážou odtrhnout Upřímně - je to celkemnepříjemné. Ahkvnějsemkvůli tomu zelená závistí

Kate se vrací zhruba za dvacet minut s pizzou a společně si sedáme do hloučku beden na tom našem novém otevřeném prostranství ajímeji přímo z krabice. Katem táta si nás pěkně hýčká - byt není nijak velký, ale stačí to. Má tři ložnice a velký obývák s výhledem na samotnou Pike Street Markét. Všude jsou tu masivní dřevěné podlahy a cihlové zdi, kuchyňské desky jsou z hladkého kamene - velmi praktické. velmi současné. A obě jsme nadšené, že budeme bydlet v centru města.

v osm se ozývá domovní zvonek Kate vyskakuje na nohy a moje srdce málem končí na podlaze.

„Zásilka pro slečnu Steeleovou a slečnu Kavanaghovou.“ Do žil se mi nečekaně dere zklamání. Není to Christian.

„První patro, byt číslo dva.“ Kate pouští bzučákem poslíčka do domu.

Ten si málem vykloubí čelist, když ji spatří v těch vypasovaných džínách a tričku, s blond vlasy vyčesanými nahoru a několika spuštěnými pramínky. To je prostě vliv, který na muže má Poslíček svírá v ruce láhev šampaňského, ke které je přivázaný balónek ve tvaru helikoptéry. Kate se na kluka zářivě usměje a pak ho vypakuje. Hned mi čte, co je napsáno na kartičce.

(Dámy,

hodně štěstí ve Vašem novém domově.

Christian Grey

Kate nesouhlasně zakroutí hlavou. „To nemůže prostě napsat Christian? A co má znamenat ten podivný balonek?“

„Charlie Tango. “

„Cože?"

„Qiistanmě vzal do Seattlu vrtulníkem," omluvně pokrčmrameny.

Kate na mě zírá s otevřenou pusou Musím přiznat, že tyhle okamžiky miluju - Katherine Kavanaghová, oněmělá a uzemněná, to se jen tak nevidí. Krátce si tu luxusní chvilku vychutnávám.

„Jo, má vrtulník a sámho pilotuje," pronášímpyšně.

„No jasně, že má ten nechutně bohatej bastard vrtulník. Proč jsi mi to neřekla?" častuje mě vyčítavým pohledem, ale usmívá se utoho a nevěřícně kroutí hlavou

„V poslední době mám nějakplnouhlavu"

Zkoumavě se na mě zadívá

„Zvládneš to tady, až tu nebudu?"

„Jasně, " ujišťuju ji. Nové město, nová práce. vyšinutý přítel.

„Tys mu dala naši adresu?"

„Ne, ale slídění je jedna zjeho specialit," konstatuju zamyšleně.

Kate se zamračí

„Nějak mě to ani nepřekvapuje. Jde z něj strach, Ano. Aspoň že poslal dobré šampaňské, a dokonce vychlazené."

Ovšem, jenom Christian je schopný poslat vychlazené šampaňské, nebo to zadat své sekretářce... nebo možná Taylorovi Hned si ho otevíráme a lovíme z krabic naše čajové šálky - byly tmposledním, cojsme balily.

„Bollingen Grande Année Rosé 1999, skvělý ročník," uculím se na Kate a ťuknu do jejího šálku.

Po překvapivě osvěžujícím spánku se probouzím do brzkého šedivého nedělního rána a vleže zírámna bedny se svými věcmi. *Skutečně by sis to měla vybalit,* peskuje mě mé podvědomí se rty zkřivenými jako harpyje. *Ne... dnes je velký den.* Má vnitřní bohyněje uvyttžení a nadšeně poskakuje z nohy na nohu. Očekávání nade mnou visí, těžké a impozantní jako temný tropický bouřkový mrak. V břiše mě zašmají motýlí křídla a taky živočišná podmanivá touha - to když si snažím představit, co se mnou Christian bude dělat. a samozřejmě když si uvědomím, že musím podepsattu zatracenou smlouvu. nebo nemusím?

Z notebooku položeného na zemi vedle postele zaslechnu pinknutí příchozího mailu

Od: Christian Grey **Předmět:** Můj život v číslech **Datum:** 29.5.2011,08:04 **Komu:** Anastasia Steeleová

Jestli pojedeš autem, budeš potřebovat tento přístupový kód do podzemní garáže Escaly: 146963 Zaparkuj v kóji 5 - je jednou z těch, co vlastním.

Kód k výtahu je: 1880 Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Skvělý ročník **Datum:** 29. 5. 2011,08:08 **Komu:** Christian Grey

Ano, pane. Rozumím.
Děkuji za šampaňské a balónek Charlie Tango. Je teď přivázaný k mé posteli.
Ana

Od: **Christian Grey** Předmět: **Závist** Datum: 29.5.2011,08:11 Komu: **Anastasia Steeleová**
Rádo se stalo.
Přijeď včas.
Ten Charlie Tango má ale štěstí.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Nad jeho panovačností musím zakroutit očima, ale ta poslední věta mi vykouzlí úsměv na tváři. Odcházím do sprchy a cestou přemítám, jestli se sem Elliot včera ještě zvládnul vrátit. A taky se snažímudržet své nervy na uzdě.
Audi se dá řídit s vysokými podpatky! Přesně ve 12.55 zajíždím do garáží Escaly a parkuju na místě číslo pět Kolik takových asi má? Je tu jeho Audi SUV a R8 a dvě další menší audi, taky SUV... *hmm.* V zrcátku osvětleném malou lampičkou a zasazeném do sluneční clony kontroluju svou zřídka používanou řasenku

- boukovijsemnic takového rozhodně neměla

Jdi na to, holka! Má vnitřní bohyně má v rukách své roztleskávací střapce - je v povzbuzovac náladě.

- nekonečném množství odrazů v zrcadlech výtahu si zevrubně prohlížím své fialové šaty. Tedy - Kateiny fialové šaty. Kdyžjsemje na sobě měla posledně, chtěl mě z nich svléknout Jenom si na to vzpomenu a všechno se ve mně příjemně sevře. Ten pocit je tak znamenitý, že najednou sotva popadám dech. Na sobě mám to spodní prádlo, co pro mě koupil Taylor. Už jenom při pomyšlení na jeho vojenský sestřih plující mezi regály v Agent Provocateur, nebo kde jinde to kupoval, se mi žene krev do tváří. Dveře se otevírají a přede mnou se skví vstupní hala bytu číslo jedna.

Když vystupuju z výtahu, v dvoukřídlých dveřích se zjevuje Taylor
„Dobté odpoledne, slečno Steeleová," pozdraví mě.
„Ale, prosím vás, říkejte mi Ano.“
„Pan Grey už vás očekává, Ano,“ usměje se.

Tak o tom vůbec nepochybuju.

Christian je usazený na gauči v obývacím pokoji a čte si nedělní noviny. Když mě Taylor uvádí dovnitř, zvedá od nich oči. Místnost vypadá přesně tak, jak si ji pamatuju - už je to celý týden, co jsem tu byla, ale připadá mi to mnohem déle. Christian vypadá klidně a vyrovnaně - vlastně vypadá přímo božsky. Má na sobě volnou bílou bavlněnou košili a džíny, žádné boty ani ponožky. Vlasy má rozčepýřené a neuspořádané, a když mě spatří, oči se mu hříšně zalesknou. Zvedá se a plavmo se ke mně blíží, s lehkým úsměvemna úžasně vykrojených rtech.

Já stojím jako přikovaná ve vstupu do pokoje, paralyzovaná jeho krásou a sladkým očekáváním věcí příštích Až v podbřišku cítím, jak mezi námi zvolna začnájiskcit to známé napětí a táhne mě kněmu

„Hmm... ty šaty," zapřede uznale, když si mě pozorně prohlédne. „Vítejte zpátky, slečno Steeleová," zašeptá, uchopí mě za bradu a sehnutý mi vtiskne malý něžný polibek Dotyk jeho rtů na mých prochází jako ozvěna celým mým tělem Až se mi z toho krátí dech.

„Ahoj," špitnu s rozpálenými tvářemi.

„Přišlas přesně. Mám rád dochvilnost Pojď." Bere mě za ruku a odvádí ke gauči. „Chtěl bychti něco ukázat," říká mi, když si sedáme. Podává mi *Seattle Times*. Na straně osmje fotografie nás dvounapromoci. *No to mě podrž, já jsem v novinách.* Čtu si popisek Christian Grey s přítelkyní na předávání diplomů na Washingtonské státní univerzitě ve Vancouveru.

Zasměju se. „Takže teďjsem tvoje přítelkyně."

„Už to takvypadá. Akdyž to píšou v novinách, takto musí být pravda," uchechtne se.

Sedá si vedle mě, celým trupem natočený ke mně, jednu nohu má pokrčenou v koleni a zasunutou pod druhou Zvedá ruku a dlouhým ukazováčkem mi zasouvá vlasy za ucho. Mé tělo tímjeho dotykem ožívá, plné očekávání, plné potřeby.

„Tak, Anastasie, od té doby, co jsi tu byla naposledy, už máš mnohem lepší představu o tom, cojsemzač."

„ To ano." Kam tím míří?

„A stejně ses vrátila"

Ostýchavě přikývnu Jeho oči jasně zaplanou Lehce potřese hlavou, jako by s tou představou bojoval.

„Najedla ses?" zeptá se zčistajasna

Sakra.

„Ne."

, A dala by sis něco?" Opravdu se u toho snaží nevypadat naštvaně.

„Nic kjídlu," vydechnu Ajemu se přitom nepatrně zachvěje chopí

Naklání se ke mně a šeptá mi do ucha: "Jste nedočkavá jako vždy, slečno Steeleová. Čistě abych vás zasvětil do malého tajemství, j sem na tom stejně. Ale každou chvíli tu bude ten doktor." Narovnává se. „Přál bych si, abys

bylajedla,“ kárá mě smířlivě.

Má rozbouřená krev mezitím zamrzá. U všech svátých - ten doktor. Dočista jsem na to zapomněla.

„Řekneš mi o tom doktorovi něco bližšího?" ptám se, abych nás oba nějak rozptýlila

„Doktorka Grsenováje nejlepší gynekoložka v Seattlu Co k tomu dodat?“ pokrčí rameny.

„Myslela jsem, že tu bude *tvůj doktor.* A nesnaž se mi nabulíkovat, že jsi ve skutečnosti žena, protože ti neuvěřím."

Vrhá na mě pohled - *nebuď směšná.*

„Myslím, že bude vhodnější, když to budeš řešit s odborníkem, co ty na to?" pronese mírně.

Přikývnu No nazdar, jestli je tou nejlepší v Seattlu a on ji sem dovlekl v neděli - v době oběda! Radši si ani nepřsdstavuju, kolik to muselo stát Christian se najednou zachmuří, jako by si vzpomněl na něco nepříjemného.

„Anastasie, moje matka by byla ráda, kdybys dnes přišla na večeři. Myslím, že i Elliot zve Kate. Nej sem si jistý, co na to řekneš ty, ale pro mě to bude velmi zvláštní, představit tě celé rodině."

Zvláštní? Proč?

„Ty se za mě stydíš?" nedokážu skýtzraněný tón vhlase.

„Samozřejmě že ne," zakroutí očima.

„Tak proč ti to přijde zvláštní?"

„Prnotožejsem to ještě nikdy nedělal."

„Proč na mě smíš protočit oči ajá na tebe ne?“

Zmateně zamrká. „Nevím o tom, že bych protočil oči“

„Já obvykle taky ne,“ odseknu. Zůstává na mě oněměle zírat Na prahu se objevuje Taylor.

„Je tu doktorka Greenová, pane.“

„Zaveďte ji do pokoje slečny Steeleové.“

Pokoj slečny Steeleové?!

„Připravená na antikoncepci?" ptá se mě Christian, když si stoupá a podává mi ruku „Nechystáš se tam jít se mnou, že ne?" zajíknu se šokem Zasměje se. „Anastasie, to si piš, že bych dobře zaplatil, abych u toho směl být. Ale myslím, že žádný dobrý doktor by s tím nesouhlasil."

Beru ho za nabízenou ruku A on si mě vytahuje do náruče a nečekaně mě hluboce políbí V překvapení se ho chytám za paže. S rukou zapletenou do mých vlasů si mě přidržuje, tiskne mě k sobě. Pak se čelem opře o moje čelo.

„Jsemtakrád, žejsi tady," zašeptá. „Už se nemůžu dočkat, až tě svléknu"

Kapitola 18

Doktorka Greenová je vysoká, bezvadně upravená blondýna v tmavomodrém

kostýmku. Připomíná mi ženy, které pracují v Christianově kanceláři. Mohla by sloužit jako identifikační portrét - další stepfordská panička Vlasy má sepnuté do elegantního drdolu Můžejí býtněco málo přes čtyřicet.

„Pane Greyi," potřásá Christianovi nabídnutou rukou

„Oceňuji, žejste si tak narychlo udělala čas," řekne Christian

„A já oceňuji, že jste mě přesvědčil, abych si ho udělala, pane Greyi. Slečno Steeleová," usměje se a chladně si mě změří

Podáváme si ruce ajá poznávám, že je jednou z těch žen, které si nenechají od nikoho nic líbit Stejně jako Kate. Takže je mi hned sympatická. Vrhá na Christiana významný pohled. Chvíli mu trvá, než se dovtípí

„Budu dole," zamumlá a opouští muhjdoucí ložnici.

„Tak, slečno Steeleová. Pan Grey mi za tuto návštěvu nabídnul takové malé jmění. Co pro vás mohu udělat?"

Po více než důkladné prohlídce a stejně dlouhé diskusi se s doktorkou Greenovou shodujeme na klasických tabletách. Předepisuje mi předplacený recept a zdůrazňuje, abych si ho vyzvedla hned zítra Milujujejí praktický přístup - tak dlouho mi klade na srdce, abych užívala antikoncepci každý den ve stejný čas, až je skoro tak modrá jako její kostýmek Mohla bych odpřisáhnout, že hoří zvědavostí, o čem vlastně ten můj takzvaný vztah s panem Greyem je. Ale ode mě se nic nedozvídá - tak nějak si myslím, že by nevypadala tak vyrovnaně, kdyby viděla jeho Červenou mučírnu Pochopitelně rudnu, když právě kolem jejích dveří procházíme do výstavní síně, která je náhodou zároveň Christianovým obývákem.

Dotyčný si hoví na sedačce a čte si. Z reproduktorů domácího kina se line dechberoucí árie, celého ho jakoby obklopuje a pohlcuje, naplňuje pokoj krásnou tklivou melodií A on přitom na chvíli působí tak poklidně. Když vcházíme, otáčí se, zaměřuje nás pohledem a hřejivě se na mě usměje.

„Už jste skončily?" ptá se s nepředstíraným zájmem Namíří ovladač na lesklou bílou skříňku pod krbem, ve které sídlí iPod, a hudbu mírně tlumí, takže ta nádherná melodie dál tvoří tichou zvukovou kulisu Zvedá se ajde knám

„Jistě, pane Greyi. Dávejte na ni pozornje to krásná a bystrá mladá žena"

Christiana ta poznámka zaskočí - stejně jako mě. To je na lékaře skutečně nepatřičná narážka. „Právě to mámv úmyslu," zahučí Christian, vyvedený z míry.

Pohlédnu na něj a rozpačitě pokrčím rameny.

„Pošluvám účet," oznamuje doktorka břitce a potřásá Christianovi rukou „Na shledanou ahodně štěstí, Ano." S přívětivýmúsměvémpodávárukumně.

Odněkud se vynoří Taylor, aby ji provedl skrz dvoukřídlé dveře a k výtahu Jak to jenom dělá? Kde pořád číhá?

„Jaké to bylo7' vyzvídá Christan

„Skvělé, děkuju za optání Říkala, že se mám v následujících čtyřech týdnech zdržet veškeré sexuální aktivity."

Christian v šoku otevírá pusu dokořán a já už dál nedokážu udržet vážnou tvář, křením se na něj jako idiot.

„Amámtě!“

Christian zúží oči a mně ten škleb ve tváři okamžitě tuhne, protože takhle působí opravdu hrozivě. *A do háje.* Z obličeje mi mizí veškerá krev, mé podvědomí se polekaně chvěje v koutě ajá už se vidímznovu ohnutá přss koleno.

„A mám tě!" vrací mi to s poťouchlým úšklebkem Popadá mě kolem pasu a strhává na sebe. „Vy jste nenapravitelná, slečno Steeleová," ucedí s pohledem upřeným do mých očí. Ruce mi zaboří a zaplétá do vlasů a začíná mě důrazně líbat Abych to ustála, věším se najeho svalnaté paže.

„Nerada bych si tě vzal hned teď a tady, ale potřebuješ se najíst ajá taky. Nechci, abys na mně později omdlela hlady," mumlá mi do rtů.

„To je všechno, kvůli čemu mě chceš? Moje tělo?" zachraptím

„Tvoje tělo a tuprořízlou pusu," vydechne.

Ještě jednou mě vášnivě políbí, pak mě zčistajasna pustí a za ruku vede do kuchyně.

Jde mi z toho hlava kolem. V jednu chvíli se kočkujeme a v následující. abych si ovívala rozhořelé tváře. Onje zkrátka chodící smyslnost ajá se teď musím sebrat a něco sníst

v pozadí stále zní tahudba

„Co je to za skladbu?"

„Villa Lobos, árie *zBachianas Brasileiras*. Krásná, že?"

„To ano," souhlasím bezvýhradně.

Na snídaňovénbaruje prostřeno pro dva, Christian vyndává z lednice salátovou mísa „Kuřcí salát Caesarbude vyhovovat?"

Uf díkybohu, nic těžkého.

„Bude, děkuju“

Sleduju, jak se s grácií pohybuje po kuchyni. Na jednu stranu je se svým tělem v takové souhře a na druhou nesnese, aby se ho někdo dotýkal. možná, že za tou fasádouje všechno jinak Nikdo přece nemůže být z kamene, pomyslím si. snad kromě Christiana Greye.

‚Nadčím dumáš?" zeptá se najednou a vytrhává mě ze zamyšlení Samozřejmě se zardím „Jenjsem se dívala,jak se pohybuješ."

Pobaveně zvedá obočí.

„A?“ ptá se suše.

Rudnuještě víc. „Jsi při tom velmi elegantní"

„Tak to pěkně děkuju, slečno Steeleová," zamručí Přisedá si ke mně, v ruce třímá láhev vína. „Chablis?"

„Dám si."

„Naber si salát," pobídne mě mímě. „Tak co, projakournetodi ses rozhodla?"

Jeho otázka mě na okamžik zaskočí, než si uvědomím, že mluví o návštěvě doktorky Greenové.

„Pro pilulky."

Zamračí se.

„Azvládnešje brát pravidelně, ve stejný čas, každý den?"

Ježiši... jasně že jo. Odkudto vlastně zná? Nojistě, pravděpodobně odjedné, nebo i víc z těch patnácti. Hnedjak mi to dojde, zase červenám

„Jsem sijistá, že mi to budeš připomínat," odseknu kousavě.

Popatří na mě s blahosklonnýmpobavéným výrazem

„Nastavím si to jako upomínku," ušklíbne se. „Jez.“

Kuřecí salát je vynikající. K vlastnímu překvapení zjišňuju, že umírám hlady a vůbec poprvé dojídám svéjídlo dřívnež on Vínoje lehké, čisté a chutná po ovoci.

„Jste jako vždy nedočkavá, slečno Steeleová," zkonstatuje s úsměvem při pohledu na můj prázdný talíř.

Vykouknu na něj skrz řasy.

„Tojsem,“ špitnu

Zadrhne mu dech. Upře na mě pronikavý pohled a atmosféra mezi námi se pomalu mění. Nabíjí se. houstne. Z jeho temného pohledu se stává sálající a já mu nezůstávám nic dlužna Stoupá si, ruší vzdálenost, která nás dělí, a sesazuje mě z barové stoličky přímo do své náruče. „Opravdu to chceš hned?“ vydechne s pohledem upřeným do mých očí Ještějsem nic nepodepsala"

„Já vím - právě tuporušuju všechna pravidla"

„Uhodíš mě přitom?"

„Ano, ale ne proto, abych ti ublížil. Momentálně ti nechci ubližovat. Ovšem kdyby ses mi dostala do rukou včera večer, to by bylajiná.“

A do háje. On mi*fakt* chce ubližovat. jak se s tím mám srovnat? Nedokážu zamaskovat zděšený výraz v obličeji

„Nenech nikoho, aby se tě snažil přesvědčit o opaku, Anastasie

- jedním z důvodů, proč já a mně podobní tohle děláme, je, že rádi způsobujeme, nebo přijímáme bolest. Je to velmi prosté. Ale ty taková nejsi, takže jsem včera strávil spoustu času usilovným přemýšlením, co s tím“

Přivine si mě ještě blíž. Cítím, jak je vzrušený. Měla bych utéct, ale nemůžu Táhne mě to k němu - na nějaké pravěké primitivní úrovni, které tak docela nerozumím

„Apřišeljsi na něco?" zeptám se tiše.

„Ne, ale právě teď tě prostě chci spoutat a ošukat do bezvědomí. Jsi na to připravená?"

„Ano," vydechnu zároveň s tmjak se ve mně všechno jako na povel zatne... *no páni.*

„Tak dobře. Pojď." Bere mě za ruku a odvádí do patra A všechno to špinavé nádobí za námi nechává svému osudu.

Srdce se mi divoce rozbuší. Aje to tu. Já to doopravdy udělám Má vnitřní bohyně se točí jako světoznámá primabalerína a dělá jednu piruetu za druhou Christian otevírá dveře herny a ustupuje, abych mohla vejít A tak se znovu ocitám v Červené mučírně.

Uvnitřje to stále stejné, vůně kůže, citrusové leštěnky a exotického dřeva, všechno dohromady tvoří smyslnou kombinaci. Krevním oběhem mi divoce pulsuje rozbouřená krev. Adrenalin smíchaný s touhou a chtíčem - to je silný a opojný koktejl. Christianovo držení těla se mění, najednou jako by přede mnou stál někdo jiný, hrubší, přísnější Upřeně mě sleduje, jeho oči žádostivě žhnou... hypnoticky.

„Když jsi tady, patříš mi," vydechne a pečlivě přitom dělí slovo od slova. „Můžu si s tebou dělat, co chci. Rozumíš?"

Jeho pohled v tu chvíli ještě nabývá na intenzitě. Kývnu, v puse mám suchopár a srdce se mi doslova probíjí z hrudi.

„Zuj si boty," nařídí mi měkce.

Polknu a trochu neohrabaně si je sundávám. Shýbá se, aby je sebral a následně vykázal za dveře.

„Dobře. Když ti řeknu, abys něco udělala, neváhej. Teď z tebe svléknu ty šaty. To je něco, co jsem chtěl udělat už před několika dny, jestli si dobře vzpomínám. Chci, abys vnímala své tělo pozitivně, Anastasie. Je nádherné ajá se na něj rád dívám Je na něj radost pohledět Klidně bych na tebe vydržel zírat celý den a chtěl bych, aby ses kvůli své nahotě necítila trapně nebo zahanbeně. Rozumíš?"

„Ano.“

„Ano, co7‘ hrozivě se ke mně nakloní.

„Ano, pane.“

„Myslíš to vážně7‘ houkne.

„Ano, pane.“

„Dobře. Zvedni ruce nad hlavu“

Podřizuju se jeho pokazu a on sáhne dolů a uchopí lem mých šatů. Pomalu ho začíná zvedat Sune ho přes má stehna, boky, břicho, prsa, ramena a nakonec přes hlavu. Ustupuje, zkoumavě se na mě dívá a přitom šaty bezmyšlenkovitě skládá, aniž by ze mě spustil oči. Pokládá je na velkou komodu u dveří. Vztáhne ruku a sevře v ní mou bradu - jako by se mě dotknul cejchovacím želízkem.

„Koušeš si ret,“ vydechne. „A víš, co to se mnou dělá,“ dodává temně. „Otoč se.“

Otáčím se okamžitě, bez váhání. Rozepíná mi podprsenku a pak, když uchopí obě její ramínka, mi ji pomalu stahuje dolů po pažích, konečky prstů a nehty palců mi přitom přejíždí po kůži. Ten dotek mi vysílá podél páteře slastné chvění, probouzí každičké nervové vlákno uvnitř mého těla On stojí za mnou, tak blízko, že cítím teplo, které z něj sálá a zahřívá mě, úplně všude. Shrnuje mi všechny vlasy na záda, na mé šíji sijich pak bere plnou hrst a zatáhne, takže mi naklání hlavu ke straně. Nosem přejíždí dolů po mém odhaleném krku a pak zase vzhůru k uchu a celou tu dobu zhluboka vdechuje. V podbřišku se mi všechno svírá, živočišně, toužebně. Ježkovy zraky, vždyť’ se mě sotva dotknul ajá už ho chci.

„Voníš božsky, jako vždy, Anastasie," zašeptá a vtiskne mi lehký polibek za

ucho.

Tiše zakňourám

„Buď zticha," vydechne. „Ani muk“

Znovu mě lehce tahá za vlasy, k mému překvapení je začíná splétat do jednoho copu, rychle a zručně. Když je hotov, svazuje ho gumičkou, které jsem si předtím nevšimla, a prudce za něj cukne, takže mě strhává k sobě.

„Líbí se mi představa, že tunosíš spletené vlasy,“ zavrní

Hmm. a to proč?

„Otoč se zpátky," přikazuje mí

Poslechnu. Dýchám mělce, strach se ve mně mísí s chtíčem a dohromady tvoří opojnou kombinaci.

„Když ti nařídím, abys šla sem, přijdeš takhle. Jenomv kalhotkách Rozumíš?"

„Ano."

„Ano, co?" pustí na mě hrůza

„Ano, pane."

v náznakuúsměvu se mizvednejedenkoutek

„Hodná holka" Pohledem se do mě doslova propalije. „Když ti řeknu, abys přišla sem, chci, aby sis klekla támhle," ukazuje na místo vedle dveří „Udělej to"

Než tu informaci zpracuju, párkrát naprázdno zamrkám. A pak se obracím a poměrně nemotorně si klekám, jak mi nařídil.

„Smíš si sednout na paty."

Dosedám na ně.

„Polož si dlaně a předloktí na stehna. Dobře. A teď rozevři kolena. Víc. Ještě víc. Teď je to dokonalé. Dívej se dolů, na podlahu."

Přechází ke mně, do mého zorného pole se dostávají jeho nohy a část holení. Bosé nohy. Jestli chce, abych si to všechno zapamatovala, měla bych si dělat poznámky. Séhne se a znovu hrábne po mých vlasech, zvrátí mi hlavu dozadu, takže kněmu vzhlédnu Taktak, že to nebolí.

„Budeš si tupozici pamatovat, Anastasie?"

„Ano, pane."

„Dobře. Zůstaň tady, nehýbej se“ Nato opouští místnost

Klečímna kolenou a čekám Kam šel? Co se mnou bude provádět? Čas ubíhá Nemámzdání, jak dlouho mě tak nechává. pár minut, pět, deset? Dech se mi úží ještě víc, to vzrušující očekávání mě pohlcuje zaživa.

A pak se znenadání vrací - a mě zaplavuje klid a zároveň se mě zmocňuje neklid. *Je vůbec možné, abych byla ještě vzrušenější?* Znovu zahlédnu jeho nohy. Převlékl si džíny. Tyhle jsou starší, rozdrbané, měkké a seprané. U všech svátých. Ty jsou ale sexy. Zavírá dveře a zevnitř na ně něco věší.

„Hodná holka, Anastasie. Takhle vypadáš nádherně. Dobrá práce. Postav se.“

Stoupám si, ale hlavu nechávám svěšenou

„Smíš se na mě podívat"

Nejistě vzhlédnu On mě upřeně sleduje, měří si mě tvrdým pohledem Ale pak

se ten pohled zmírňuje. Sundal si košili Bože,jakjá bych se ho dotkla Vrchní knofík kalhot má rozepnutý.

„Teď ti nasadím pouta, Anastasie. Podej mi pravou ruku“

Dávámmují Onji otáčí dlaní vzhůru, a dřívnež se vzpamatuju, pleskne mě do ní rozšířeným koncem jezdeckého bičíku Anijsem si nevšimla, že ho drží v ruce. Stane se to tak rychle, že sotva stihnu být překvapená. Ale co mě skutečně překvapuje - nebolí to. Teda, ne moc, jenom to trochu štíplo.

Jaké to bylo?“ zajímá se.

Udiveně zamžikám.

„Odpověz."

„V pohodě," vraštím čelo.

„Nemrač se."

Znovu zamrkám a pokouším se nasadit vyrovnaný výraz. Daří se mi.

„Bolelo to?"

„Ne."

„A ani to bolet nebude. Chápeš?"

„Chápu" Neznímprávě přesvědčivě. *Opravdu to nebude bolet?*

„Myslím to vážně," ujišťuje mě.

Ježkovy zraky, už málem nejsem schopná dýchat Copak on ví, co se mi honí hlavou? Ukazuje mi ten bičík Je z hnědé kůže. Zaplétaný. V tu ránu mi oči vystřelí vzhůru k těmjeho, které planou a zároveň v nich tančí jiskřičky humoru

„Snažíme se potěšit vzájemně, slečno Steeleová," zapřede. „Pojď." Bere mě za loket a odvádí podkovovoumříž. Sáhne nahoru apřitáhne si odtamtudřetězy s koženými manžetami.

„Tahle mříž je zkonstruovaná tak, že se po ní mohou pouta volně pohybovat"

Podívám se nahoru *Pro boha živého* - vypadá jako mapa londýnského metra.

„Začneme tady, ale protože tě chci šukat vestoje, skončíme támhle u té zdi," ukáže bičíkem do míst, kde je ke stěně připevněný dřevěný kříž ve tvaru písmene X

„Zvedni ruce nad hlavu"

Okamžitě udělám, co po mně chce. Mám pocit, jako bych opouštěla své vlastní tělo. Jako bych byla pouhým náhodným pozorovatelem událostí, které se přede mnou odehrávají. A takhle s odstupem shledávám, že je to mnohem víc než jen fascinující smyslná podívaná. Je to zkrátka ta nejstrašidelnější a nejvíc vzrušující věc, kterou jsem v životě podstoupila. Svěřuju se do rukou přitažlivému muži, kterého podle jeho vlastních slov život doje- bal až k padesáti odstínům šedi. Potiačujunáhlý záchvěv strachu Kate aElliot - oni vědí, žejsemtady...

Když mi nasazuje pouta, stojí těsně u mě. Dívám se přímo na jeho hruď. Jeho blízkost je božská. Voní sprchovým gelem a sám sebou, ta omamná směs vůní mě vtahuje zpátky do reality.

Mám chuť mu přejet špičkou nosu nebo možná jazyka po těch řídkých chloupcích na hrudníku Jenom bych se naklonila...

Ustupuje o krok zpátky a prohlíží si mě. Jeho výraz je zastřený nemravný, až animální - a já jsem mu se spoutanýma rukama vydaná na milost Jenže stačí jeden pohled do jeho přitažlivé tváře, ve které čtu, jak moc mě chce, jak moc po mně touží - a doslova cítím, jak vlhnu Loudavě mě obchází.

„Takhle vyvázaná vypadáte zatraceně skvěle, slečno Steeleová. A vaše prořízlá pusa je projednou zavřená. To se mi lítb.“

Zastavuje se přede mnou, zasouvá mi prsty za okraj kalhotek a bez nejmenšího spěchu mi je svléká, mučivě pomalu je stahuje dolů po nohách a nakonec přede mnou zůstává klečet Aniž by uhnul pohledem z mých očí, sevře kalhotky v dlani, přidrží si je u nosu a zhluboka se nadechne. *No to snad... Opravdu to udělal?* Věnuje mlpnostqpášný úsměva strkáje do kapsyukalhot Zvedá se z podlahy, lenivě se vztyčuje jako divoká kočka a přikládá mi konec bičíku k pupíku a zvolna kolem něj zakrouží - vychutnává si mě. Při tom dotyku kůže na kůži se záchvějů a zalapám po dechu Znovu mě obchází a bičík přitom nechává klouzat podél mého pasu Během druhé otočky se nečekaně napřáhne a švihne mě pod zadek. přesně mezi půlky. Překvapeně vyjeknu a všechny mé hmatové receptory se poslušně staví do pozoru. Zatahám za pouta. Zachvacuje mě vlna šoku - aje to ten nejzvláštnější, nejsladší a nejerotičtější pocit, jakýjsem kdy zažila

„Tiše,“ krotí mě šeptem a pokračuje dál v cestě kolem mého těla, bičík teď nechává klouzat trochu výš. Když mě i tentokrát šlehne do stejného místa, už to dychtivě očekávám Po tom sladce štiplavémplesknutí se celá rozechvěju

Při další otočce máchne znovu a tentokrát mi konec bičíku dosedá na bradavku. Prudce zakláním hlavu, to už se mé tělo svíjí v úchvatné agónii. Podobně zaútočí i na tu druhou... rychle, krátce, sladce. Obě bradavky se mi při tom útoku stahují a vztyčují ajá nahlas zavzdychám, zavěšená do kožených pout

„Lítá se ti to7‘ vydechne.

„Ano.“

Znovu mě švihne přes půlky.

„Ano, co?“

„Ano, pane,“ zakňourám.

Zastavuje se., ale já už ho nevidím Mám pevně zavřené oči a snažím se vstřebat to nekonečné množství pocitů prostupujících mým tělem. Velmi pomalu pokrývá mé břicho drobnými štiplavými rankami a míří jimi stále níž a níž. Ajá už vím, kam směřuje, a opravdu se na to snažímv duchupřipravitjenže když mě pak bičíkem pleskne na *tom* místě, hlasitě vykřiknu.

„Ach... prosím!" zasténám

„Ticho," okřikne mě a znovu mě švihne přes zadek

Nečekalajsem, že to bude takové. Jsemztracená Ztrácím se v moři svých vlastních pocitů. A onnajednou zajíždí báčkemještě dál, skrz mé chloupky, až do rozkroku

„Vidíšjak moc už jsi vzrušená, Anastasie? Otevři oči a pusu"

Poslechnu, naprosto si mě podrobil Zasouvá mi konec bičíku do úst, přesně

jako v tom snu To *snad není pravda!*

„Ochutnej. Přisaj se- Apořádně, bejby."

Jakmile semknu rty kolem bičíku, kotvím svůj pohled v jeho očích V puse ucítím výraznou chuť kůže a taky slanou příchuť vlastního vzrušení Oči mu divoce planou - teď je ve svém živlu

Bere mi bičík z pusy a přistupuje blíž, popadá mě a hrubě líbá Jazykem vráží do mých úst a přitom mě pevně objímá Naše hrudi se o sebe vzájemně drtí ajá umám touhou se ho dotknout, ale nemůžu Ruce mi bez užitku visí nadhlavou

„Ach, Anastasie, chutnáš přímo skvěle," zachraptí. „Chceš, abych to dokončil?"

„Prosím," zažebrám.

Bičíkmi opět dopadá na zadek

„Prosím, co?"

„Prosím, pane," zafňukám.

Vítězoslavně se na mě usměje.

„S tímhle?" zvedne bičík tak, abych na něj viděla

„Ano, pane."

„Určitě?" zahledí se na mě přísně.

„Ano, pane, prosím"

„Tak zavři oči."

Zavírám je a nořím se do tmy. Mizí mučírna, bičík i Christian. A on znovu začíná s těmi lehkými štiplavými doteky na mém břiše. Postupně se jimi dostává níž, až nakonec ucTtím malé plesknutí přesně *tam* -jednou, podruhé, potřetí, znovu a znovu. aje to - víc už prostě neunesu - vrcholím, bouřlivě a hlasitě, a nakonec ochabuju Ve chvíli, kdy se mi podlamují kolena, už kolem mě ovíjí paže. Vláčním mu v náručí, s hlavou zapřenou o jeho hrudník se vznáším v dozvucích svého orgasmu a ještě pořád vzdychám a kňourám. Náhle mě zvedá a já vnímám, že se pohybujeme S rukama stále spoutanýma nad hlavou pak na zádech pocítím chladný dotyk leštěného dřeva kříže a zároveň slyším, jak si rozepíná knoflíky kalhot Jen na malou chvilku, než si nasadí kondom, mě nechává stát opřenou o kříž a pak už mě znovu objímá, chytá mě za stehna a zvedá.

„Zvedni nohy, bejby. Omotej sije kolem mě."

Jsem tak strašně slabá, ale udělám, co po mně chce, a on mi pomáhá ovinout nohy kolem jeho boků. Nastavuje se proti mně a jediným prudkým pohybem do mě proniká. Znovu přitom vykřiknu a on mi tlumeně zasténá do ucha Pažemi teď spočívám na jeho ramenou a on se začíná hýbat Páni, takhle je to opravdu síla Vráží do mě zas a zas, s obličejem pfitisknutým kmému krku, od kterého se odráží jeho zhrublý dech Cítím, jak se to ve mně znovu střádá. Proboha ne. už ne., obávám se, že další takový otřes už mé tělo nezvládne. Jenže nemám na vybranou. a s nevyhnutelností, která mi začíná být důvěrně známá, se tomu poddávám a vrcholím ještě jednou Aje to tak intenzivní, nádherné, trýznivé... celá se v tom ztrácím Christian mě následuje, křičí své uvolnění skrz zaťaté

zuby a přitom mě k sobě pevně tiskne.

Vzápětí mě ze sebe zvedá, staví mě na nohy a opírá zády o kříž. Podpírá mě svým vlastním tělem, rozepíná manžety pout, aby mi osvobodil ruce, a oba se bezvládně svezeme na podlahu. Vysadí si mě na klín, kolébá mě na něm jako malé dítě a já si opírám hlavu o jeho hruď. Kdybych měla sílu, dotkla bych se ho, ale nemám Až teď zjišťuju, že si ty džíny vůbec nesundal.

„Bylajsi skvělá, bejby," chválí mě zadýchaně. „Tak co, bolelo to?"

„Ne,“ hlesnu Sotva udržím otevřené oči. *Pročjen jsem tak unavená?*

„A myslela sis, že bude?" šeptá, objímá mě ještě těsněji a prsty mi sundává z obličeje pramínky vlasů, které se uvolnily z copu.

„Myslela"

„Tak vidíš, většina toho strachu z bolesti je jenom ve tvé hlavě, Anastasie." Na chvilku se odmlčí. „Šla bys do toho znovu?"

Musím se nad tímzamyslet, protože únava mi zatemňuje mozek... *Znovu?*

„Šla," přisvědčím tence.

To už mě k sobě tiskne jako o život

„To je dobře. Protože já taky," zabrouká, skloní se a něžně mě políbí na temeno hlavy. „Však jsem s tebou ještě neskončil"

Ještě se mnou neskončil... Ježišikriste. Víc už v žádném případě nevydržím Jsem k smrti unavená a z posledních sil přemáhám spánek. Spočívám na jeho hrudi, oči zavřené, a on mě celou obepíná - rukama i nohama - ajá se přitom cítím.. v bezpečí a neskutečně pohodlně. Nechal by mě takhle usnout? Nebo i snít? Té hloupé myšlence se musím pousmát Instinktivně přitom přilnu tváří kjeho hrudníku, přitulím se a vdechnu tu jedinečnou vůni A on okamžitě strne. a *sakra.* Otevírám oči a zvedámje kněmu Ztuhle na mě zírá.

„Tohle nedělej," vydechne varovně.

Polévá mě horko. Klopím zrak zpátky na jeho prsa, toužebně na ně hledím Chtěla bych ho tam líbat, přejet po těch chloupcích jazykem.. A tehdy si poprvé všímám několika malých okrouhlých, nahodile rozmístěných jizviček. *Pozůstatek planých neštovic? Nebo snad zarděnek?* pomyslím si mimoděk.

„Klekni si ke dveřím," přikazuje mi a napřimuje se. Ruce nechává klesnout na kolena - jeho náruč jako by ani nikdy neexistovala Teď už nezní tak hřejivě, teplota jeho hlasu klesla o několik stupňů.

Nemotorně se škrábu na nohy, klopýtám ke dveřím a klekám si, jak mi nařídil Skoro se klepu slabostí, jsem velmi, velmi vysílená. A naprosto zmatená. Kdo by si pomyslel, že v této místnosti najdu takové zalíbení? Akdo mohl tušit, že to bude *tak vyčerpávající.* Ruce i nohy mámjako z olova, úplně ochablé. A vnitřní bohyně má na dveřích svého pokoje pověšenou ceduli s nápisem
‚NERUŠIT".

Petifemím zrakem vnímám, jak se Christian pohybuje kolem Začínají se mi klížit oči.

„Snad vás nenudím, slečno Steeleová?"

Trhnutím procitám. Christian stojí přímo přede mnou, s rukama založenýma

na prsou mě upřeně sleduje. A do háje, přistihl
mě, jak podřimuju - tak to je se mnou amen. Hledíme na sebe ajeho pohled se postupně ztímuje.

„Postav se,“ vybízí mě.

Nejistě se zvedámna nohy. Při pohleduna mě mu zacukají koutky.

Jsi pěkně zničená, co7‘

S uzarděním kývnu.

„Chce to kondici, slečno Steeleová," zatváří se přísně. „Ještě jsem se tě nenabažil. Sepni ruce, jako by ses modlila"

Vyděšeně zamrkám *Jako bych se modlila?! Budu se modlit, ať jsi na mě hodný!* Azase udělám, co po mně chce. Ovíjí mi zápěstí vázací páskou na kabely a utahujeji. No to mě podrž! Oči mi vystřelují k těmjeho.

Je ti snadpovědomá?" podiví se, ale nedokáže potlačit úsměv.

Ježkovy... ty kabelové svorky! To *doplňování zásob* u Claytonových! Najednou je všechno jasnější Zírám na něj s otevřenou pusou a adrenalin mi nanovo plní krevní oběh. *Tak fajn - získal sis mou pozornost - už fakt nespím.*
jMámtunůžky." Zvedá je, aby mi je ukázal „Dokážu tě z toho dostat během sekundy."

Pokouším se zápěstí od sebe odtáhnout, testuju, jak pevnájsou tahle pouta Když zaberu, plast se mi zařízne do kůže. Bolí to... ale když povolímje to zase vpořádku

„Pojď." Bere mě za ruce a odvádí k posteli. Teprve teď si všímám, že je na ní temně rudé povlečení. A že na každém sloupku visí pouta...

Sklání se a šeptá mi do ucha: „Chci víc - mnohem, mnohem víc."

Amně se znovu rozbuší srdce. *Božínku.*

„Ale urychlím to. Užjsi unavená. Podrž se sloupku," zavelí.

Svraštím čelo. *Takže nebudeme na posteli?* Zjišťuju, že dokážu rozpojit dlaně a sevřít v nich to ozdobně tvarované dřevo.

„Nk,“ poroučí „V pořádku. Nepouštěj se. Když se pustíš, naplácám ti. Rozumíš?"

„Ano, pane."

„Dobře."

Postaví se za mě, v rukách pevně sevře mé boky a pak mě za ně podtrhne dozadu, takže se ocitám v předklonu a sloupek držím v napřažených rukách.

„Nepouštěj se, Anastasie," varuje mě ještě jednou. „Budu tě tvrdě šukat zezadu. A ty musíš udržet rovnováhu, rozumíš?"

„Ano."

Silně mě plácne dlanípřes zadek^4u... to štípe.

„Ano, pane," opravuju se rychle.

„Rozkroč se." Vtlačí se mi kolenem mezi stehna, přidrží si mě za boky a odsune mi pravou nohu do strany.

„Takje to lepší Po tomhle už tě nechám vyspat"

Spánek? Dýchámjako po půlce maratónu Spánekje to poslední, na co teď

myslím Natáhne ruce ajemně mě pohladí po zádech

„Ty máš tak nádhernou kůži, Anastasie," vydechne. Přečkání se a líbá mě dolů podél páteře, celou ji pokrývá lehounkými polibky. Zároveň mi dlaněmi přejíždí dopředu, aby v nich potěžkal má prsa a sevřel bradavky mezi prsty ajemně je promnul

Potlačuju zakňourání a vnímám, jakna to celé moje tělo reaguje a znovupro něj ožívá.

Jemně mě oždibuje a líbá na bedrech, masíruje mi bradavky. Luxusně tvarovaný sloupek postele mi div neprotéká mezi prsty. Jeho ruce znenadání mizí ajá slyším teď už důvěrně známé trhání fólie a taky to,jak ze sebe skopává džíny.

„To je tak svůdný zadek, slečno Steeleová. Co všechno bych s ním chtěl dělat.." Hladí ho a laská a postupně nechává prsty klouzat níž, až do mě nakonec dvěma z nich vstupuje.

„Tak připravená. Vy nikdy nezklamete, slečno Steeleová," zašeptá a já přitom v jeho hlase zaslechnu úžas. „Pořádně se zapři, bejby... tohle bude rychlé."

Chytá mě za boky ajá se připravuju na tvrdý vpád Jenže on sáhne po konci mého copu a ovíjí si ho kolem zápěstí, až má pěst sevřenou u mého zátylku a pevně mi fixuje hlavu Teprve potom si mě bere - velmi pomalu - a zároveň si mě přitahuje za vlasy... *Je tak... prostorově výrazný.* Pozvolna se stahuje zpět, prsty volné ruky mi zatíná do boku a pakprudce vyráží. až mě to strhne dopředu

‚Drž se, Anastasie!" houkne na mě skrz zaťaté zuby.

Svírám sloupek ještě pevněji a zapírám se o něj a on pokračuje v tom přívalu nemilosrdných pohybů, při kterých mi zarývá prsty do kůže. Svaly na rukou mě pálí, sotva se držím na nohou a kůži v týle hlavy už skoro necítm, jak mocně mě za ni tahá. Navzdory tomu se uvnitř mě znovu střádá ta energie. Ach ne., to je poprvé, co mám strach ze svého vlastního orgasmu... jestli mu podlehnu. omdlím Christian do mě dál živelně proniká, vráží do mě. Dýchá přerývaně a přitom sténá a vzdychá. Amé tělo jako by na ty zvuky reagovalo. *jak je to možné?* Cítím,jak se to blíží Ale on najednou znehybní, vtisknutý hluboko ve mně.

„No tak, Ano, dělej," zaúpí. Aje to právě mé jméno najeho rtech, co mě strhává spolu s ním, a já padám, řítím se vnekonečné spirále nesnesitelné sladké rozkoše a pak už nevnímám vůbec nic.

Když znovu přicházímk sobě, ležím Přesněji řečeno, oba ležíme, on pode mnou na podlaze a já zády na jeho hrudi a zírám na strop. Ještě pořád to ve mně doznívá, planu jako pochodeň a jsem úplně zničená. *A vida... ty karabiny,* pomyslím si bezděky

- na tyjsemuž dočista zapomněla Christian mě pošimrá nosem na uchu „Zvedni ruce," žádá měkce.

Jako bych na nich měla závaží, ale nakonec je zvládám nadzdvihnout. V ruce má nůžky a jednujejich čepel provléká pod vázací pásku.

„Prohlašuji tuto Anuza otevřenou," pronáší slavnostně a stříháji.

Zahihňám se a promnu si uvolněná zápěstí Cítím, že se taky usměje.

„To je tak krásný zvuk," posteskne si Najednou se zvedá do sedu a mě bere s sebou - už zase mu sedím na klíně.

„Je to moje vina," povzdychne si.

Co jako?

Tázavě na něj pohlédnu

„Že se nesměješ častěji."

„Já se obvykle zas tak často nesměju," zamumlám ospale.

„Ale když už se to stane, slečno Steeleová, je to hotový zázrak a pro mě i potěšení, že u toho můžu být"

„To znělo velmi romanticky, pane Greyi," poznamenávám a zkoušímrozlepit očí

Když se usměje, v očích se mu přívětivě zajiskří

„Řekl bych, že z tebe mluví únava z toho,jakjsi ošukaná skrz naskrz."

„Tak tohle nebylo romantické ani trochu," postěžuju si hraně.

Zakení se a jemně mě přesune, aby mohl vstát - v celé své velkolepé nahotě. Přála bych si být dostatečně vzhůruna to, abych si to mohla vychutnat Sbírá z podlahy své džíny a zase sije obléká. Naostro.

„Neradbych vyděsil Taylora nebo paní Jonesovou," prohodí.

Hmm. oni stejně nejspíš vědí, s jakým zvrhlým mizerou mají co do činění, *napadá mě.*

Nakloní se, aby mi pomohl vstát, a vede mě ke dveřím, na kterých visí šedý župan Pečlivě mě do něj balí,jako bych byla malé dítě. Já sama už nemám sflu ani zvednout ruce. Kdyžjsem konečně řádně oděná, skloní se a něžně mě políbí. Pak se murty zvlní v úsměvu

„Postel,“ zavelí.

Ale. to snad.

„Budeš vní spát,“ uklidňuje mě, když vidí, jak se tvářím

Úplně nečekaně se sehne a popadne mě do náručí. A sbalenou do klubíčka, opřenou o jeho hrudník, mě odnáší chodbou až do pokoje, kde mě předtím vyšetřovala doktorka Grsenová. Hlava mi padá na jeho prsa Jsem k smrti vyčerpaná. Nevzpomínám si, že bych někdy předtím byla tak unavená. Odtáhne deku a ukládá mě do postele a k mému nemalému úžasu vklouzne ke mně a pevně mě k sobě přivine.

„Už spi, krásko," zašeptá a vtiskne mi polibek do vlasů.

Dřívnež sthnupronéstnějakou drzou poznámku, usínám

Kapitola 19

Něčí měkké rty se mi otírají o spánek a zanechávají za sebou řetzekjemných polibků. Chtěla bych se otočit a oplácej, ale ještě víc toužím spát. Se zakňouráním zabořím hlavu do polštáře. „Anastasie, vstávej," přesvědčuje mě

Christian mírně.

„Ne,“ zaběduju.

„Za půl hodiny musíme vyrazit na večeři k mým rodičům" Slyším, jak se přitombaví.

S obtížemi rozevírám oči. Venku už se smráká. Christian se nade mnou sklání a upřeně mě pozoruje.

„No tak, ospalče, vstávej." Sehne se aznovumě políbí

„Přinesl jsem ti něco k pití. Budu dole. Už neusínej, nebo budeš mít průšvih," pohrozí mi, ale tím samým mírným hlasem. Vlepí mi ještě jednu rychlou pusu a odchází, nechává mě tu samotnou ospale mžourat vtom strohém nehostnémpokoji

Vlastnějsem celkem svěží, ale najednou nějaká nervózní Ty bláho, mám se sejít sjeho rodiči! Pro lásku boží, vždyť ze mě právě vyšvihal orgasmus jezdeckým bičíkem a pak mě spoutal kabelovou svorkou, kteroujsem mu sama prodala A po něčem takovém mám večeřet sjeho rodiči?! Pro Kate to bude taky premiéra

- aspoň, že tam bude, aby mi dělala oporu. Protahuju se v ramenou Mám je pěkně ztuhlá Ten jeho nápad s osobním trenérem už mi nepřipadá tak scestný. Naopak, bude to nezbytně nutné, pokud chci mít nějakou šanci s ním udržet krok Pomalu vstávám z postele a zaznamenávám, že mé šaty visí na dveřích šatny a podprsenka přes opěradlo židle. Ale kde j sou kalhotky? Dívám se pod židli. Nic. A pak si vzpommám, jak si je nacpal do kapsy džin Samozřejmě rudnu už jenom při té vzpomínce. A navíc to bylo po tom, co k nim.. na to snad nemůžu ani pomyslet, vždyť’ se choval jako. barbar. Svraštím čelo. *Proč mi je vlastně nevrátil?*

Upaliuju do koupelny, ještě pořád nesvá z toho, že nemám spodní prádlo. Když se pak utírám po skvělé, ale příliš krátké sprše, dochází mi, že to udělal schválně. Chce, abych se cítila trapně a řekla si o ně, a on by pak mohl říct ano i ne. Vnitřní bohyně se na mě šibalsky zazubí *Kčertu s tím... tuhle hru přece můžou hrát dva.* Přesně v tu chvíli se rozhoduju, že mu to uspokojení nedopřeju a neřeknu si o ně. A setkám se s jeho rodiči polonahá. *Anastasie Steeleová!* kárá mě mé podvědomí, ale já ho teď nehodlám poslouchat - mám chuť’ se poplácat po rameni, protože vím, že Christan z toho bude šílet

v ložnici si oblékám podprsenku a šaty a nazouvám se do bot Stahuju si gumičku z vlasů a spěšně je rozčesávám, když mi padne zrak na to pití, co tu nechal. Světle růžové. Co to asi je? Brusinkový džus se sodovkou Hmm.. chutná přímo skvěle a dokonale hasí moužízeň

Ještě jednou vbíhám do koupelny, abych se zkontrolovala v zrcadle - oči mám rozzářené, v obličeji trochu zdravé barvy, lehce samolibý výraz způsobený odvážným kalhotkovým plánem. Pak už pádím dolů. Trvalo mi to celkem patnáct minut To vůbec není špatné, Ano.

Christian stojí u okna s panoramatickým výhledem na Seattle. Na sobě má ty šedé flanelové kalhoty, které tolik miluju, ty, které mu tak neuvěřitelně sexy

způsobem splývají z boků. A samozřejmě - Moubavlněnou košili. Jinou barvu nemá? Z reproduktorů domácího kina se line hlas Franka Sinatry.

Když vcházím, Christian se s úsměvem otáčí Vyčkávavě se na mě zadívá.

„Ahoj," pozdravím ho tiše a můj úsměv sfingy se střetává s tímjeho.

„Ahoj," odpovídá. „Jak se cítíš?" Oči mu potutelně zasvítí

„Dobře, děkuju Aty?"

„Já dokonce zatraceně dobře, slečno Steeleová."

A pak prostě čeká, že *něco* řeknu

„Frank... Nikdy by mě nenapadlo, žejsijeho fanoušek"

Překvapeně zvedá obočí a vrhá na mě zkoumavý pohled

„Mám pestré chutě, slečno Steeleová," zapřede a přibližuje se ke mně jako panter, až nakonec stojí přímo přsde mnou Jeho pohled nabývá takové intenzity, že mi to bere dech

A do toho nám brouká Frank... Je to starý song,jedsn z Rayových oblíbených, *Witchcraft.* Christian mi beze spěchu přejede prsty po tváři ajá ten dotek pocítím až dole v klíně.

„Zatanči si se mnou," vydechne zastřeně.

Z kapsy vyndává ovladač, aby zesílil zvuk, a podává mi ruku Jeho šedé oči j sou plné příslibů a touhy a taky šibalství On je okouzlující a já okouzlená. Vkládám ruku do jeho dlaně. S lenivým úsměvem si mě vtahuje do náruče a ovíjí mi paži kolem pasu

Volnou ruku mu pokládám na rameno a oplácím mu úsměv, polapenajeho nakažlivě hravým rozpoložením Jednou se zhoupne a pak už se vznášíme. Bože, jak on umí tančit.. Kroužíme po celém pokoji od okna ke kuchyni a zpátky, točíme se a víříme do rytmu hudby. Vede mě s neuvěřitelnou lehkostí.

Proplouváme kolem jídelního stolu a ke klavíru, potom tam a zpátky podél venkovní prosklené stěny, za kterou září noční Seattle jako nějaká temná a čarovná freska na pozadí našeho tance. Ajá se nedokážu ubránit bezstarostnému úsměvu Když píseň končí, vrací mi ho.

„Jsi ta nejkrásnější čarodějka," broukne a sladce mě políbí. „Tak, konečně jsme vehnali do vašich tváří trochu barvy, slečno Steeleová Děkuji za tanec. Můžeme teď vyrazit za mými rodiči?"

„Nemáte za co. A ano, už se nemůžu dočkat, až se s nimi poznám," odpovídám zadýchaně.

„Máte vše, co potřebujete?"

„Ale ovšem," potvrzuju mile.

„Jste si jistá?"

Přikývnu tak nenuceně, jak jen jsem pod jeho pronikavým prohnaným drobnohledem schopná S úsměvem od ucha kuchuzavrtí hlavou

„Dobrá. Jak myslíte, slečno Steeleová."

Bere mě za ruku, z opěrky jedné z barových stoliček stahuje své sako a vede mě skrz vstupní halu k výtahu Uf padesát tváří Christiana Greye. Budu vůbec kdy schopná porozumět tomuto nepředvídatelnému muži?

Ve výtahu na něj vrhám kradmý pohled. Vychutnává si svůj soukromý vtip a na jeho krásných rtech pohrává drobný úsměv. Obávám se, že se baví na můj účet. *Co jsem si to jenom usmyslela?* Jdu se seznámit s jeho rodiči a nemám na sobě spodní prádlo. Mé podvědomí na mě doráží, když na mě vtiLá obličej: *A máš, cos chtěla!* V relativním bezpečí jeho bytu to vypadalo jako náramná legrace, provokativní nápad Zato teď? Jsem téměř venku. *Bez kalhotek!* Christian se na mě zahledí a najednou je to tady, prostor mezi námi houstne napětím Z obličeje mu mizí pobavený výraz a nahrazuje ho vážný. Těžkne mu pohled. *Bože můj.*

v přízemí se dveře výtahu otevírají. Christian lehce potřese hlavou, snad aby si tím utřídil myšlenky, a jako správný gentleman mi pokyne, abych vystoupila první *Koho se tím snaží oblafnout?* On není žádný gentleman Má moje kalhotky!

Taylor přistavuje ohromné audi. Christian mi otevírá zadní dveře a já nastupuju, jak nejelegantněji dokážu, s vědomím své prostopášné skoronahoty. Jsem ráda, že jsou Kateiny fialové šaty tak přiléhavé a že mi sahají až ke kolenům.

Uháníme po dálnici 1-5. Oba mlčíme, nepochybně nesví z Taylorovy přítomnosti za volantem. Christianovo rozpoložení je téměř hmatatelné, mění se zároveň s tím, jak míříme na sever. Je čím dál vážnější, zadumaně hledí z okna ajá doslova cítím, jak se mi vzdaluje. Na co asi myslí? Zeptat se ho nemůžu Co bych takmohla před Tayloremříct?

„Kde ses naučil tak tančit?“ začnu váhavě. Otočí se a pohlédne na mě, z jeho očí se v přerušovaném světle pouličních lamp nedá vyčíst vůbec nic.

„Opravdu to chceš vědět?" opáčí mírně.

Srdce mi propadá až do žaludku Snaduž ani nechci - sama to dokážuuhádnout

„Chci,“ pronesu zdráhavé navzdory.

„Paní Robinsonová ráda tančila"

Ach jo, mé nejhorší obavy se naplňují. Naučila ho to dobře a to mě deprimuje - není nic, co bych ho mohla naučitjá Nemám žádné zvláštní dovednosti.

„Musela to být dobrá učitelka"

„To byla"

Z toho mě zamrazí vzadu na krku Dostala z něj snad to nejlepší? Předtím než se tak uzavřel? Co když to způsobila ona? Vždyť s ním bývá taková legrace, dokáže být tak hravý. Musím se usmívat, když vzpomínám, jakmě držel v náručí a kroužil se

„Pro mě je to taky poprvé," zašeptá a poťouchle se na mě usměje. „Vsadil bych se, že si teď přeješ, abys na sobě měla spodní prádl o," dobírá si mě.

A já rudnu. Dočista jsem zapomněla, že nemám kalhotky. Taylor naštěstí právě vystoupil z auta, aby mi otevřel dveře, takže naši konverzaci nemohl zaslechnout. Zamračím se na Christiana, který se na mě škodolibě šklebí, otáčím se a vystupuju z auta.

Doktorka Grace Trevelyanová Greyová stojí na zápraží a už nás očekává. V

těch světle modrých hedvábných šatech působí elegantně a oduševněle. Za ní stojí pan Grey, jak předpokládám. Vysoký, světlovlasý a svým způsobem krásný - stejně jako Christian.

„Anastasie, mou matku Grace už znáš. Toto je můj otec, Carrick.“

„Pane Greyi, ráda vás poznávám." S úsměvem mu potřásám nabídnutou rukou.

„Potěšení je zcela na mé straně, Anastasie."

„Říkejte mi, prosím, Ano."

Jeho modré oči jsou hřejivé a mírné.

„Ano, tak ráda tě zase vidím." Grace mě láskyplně sevře v náruči. „Pojď dál, má drahá."

„Už přijela?" zaslechnu výkřik odněkud zevnitř. Nervózně střelím očima po Christianovi.

„To bude Mia, moje malá sestra," prohodí rádoby otráveně, ale mě tím neošálí.

Z jeho slov prosakuje láska. Prozradilo ho, jak se mu při vyslovení jejího jména zhoupl hlas a jak přimhouřil oči. Očividně ji zbožňuje. Jaké překvapení! A pak už se k nám řítí vstupní halou

- vysoká, s havraními vlasy a plnými ženskými tvary. Může být zhruba stejně stará jako já.

„Anastasie! Už jsem o tobě tolik slyšela." Vrhá se mi kolem krku.

Svatá dobroto. A já si prostě nemůžu pomoct a musím s úsměvem opětovat její bezbřehé nadšení.

„Pro tebe Ana, prosím," zasípu, když mě drapne a vleče do rozlehlé vstupní haly. Ta je obložená tmavým dřevem a vystlaná starožitnými koberci; do patra se z ní odvíjí točité schodiště.

„Ještě nikdy si nepřivedl domů ženskou," chrlí na mě Mia a oči jí přitom planou vzrušením.

Přistihnu Christiana, jak protáčí panenky, a významně na něj pozvednu obočí. On na mě na oplátku zúží oči.

„No tak, Mio,“ napomene Grace svou dceru. „Ahoj, zlato," řekne pak a políbí Christiana na obě tváře. On se na ni vřele usměje a podá si ruku s otcem.

Všichni se potom sebereme a odcházíme do obývacíh o pokoje. Mia ještě pořád nepustila mou ruku. Místnost je prostorná, vkusně zařízená v odstínech krémové, hnědé a světle modré - útulná, neokázalá a velmi stylová.

Na gauči se k sobě tisknou Kate s Elliotem se sklenkami šam- paňského v rukách. Kate vyskakuje, aby mě objala, takže Mia nakonec mou ruku pouští.

„Ahoj, Ano!“ rozzáří se na mě Kate. „Christiane," kývne pak úsporně jeho směrem.

„Kate," pozdraví ji oslovený stejně formálně.

Při té jejich výměně se zakaboním. Elliot mě pak sevře ve své medvědí náruči. Co všichni blázní? Copak máme nějaký týden objímání Any? Tak otevřená demonstrace náklonnosti - na to prostě nejsem zvyklá. Christian

přistupuje těsně ke mně a pokládá mi ruku kolem pasu. S prsty rozevřenými na mém boku si mě k sobě pevně přivine. Najednou na nás všichni užasle zírají. Jak znervózňující.

„Něco k pití?" Zdá se, že pan Grey už se z toho sebral. „Pro - secco?"

„Prosím," souhlasíme s Christianem oba najednou.

Ježiši. to je fakt divný. Mia nadšeně zatleská.

„A dokonce říkají stejné věci! Skočím pro to.“ A vyletí z pokoje.

Myslím, že už jsem úplně rudá. Navíc mě při pohledu na Kate s Elliotem najednou napadá, že jediný důvod, proč mě Christian pozval, je právě přítomnost Kate. Elliot ji pravděpodobně zcela dobrovolně a rád pozval, aby se seznámila s jeho rodiči, zatímco Christian byl v pasti

- věděl, že bych se o tom od ní nakonec dozvěděla. Při té myšlence se zamračím. On mě zkrátka pozvat musel. To zjištění je bezútěšné a skličující. Mé podvědomí rozvážně pokývá hlavou, ve tváři výraz *tak-ti- to-konečně-došlo-ty-hloupá.*

„Večeře je skoro připravená," upozorňuje nás Grace a následuje Miu ven.

Christian se zamračí, když spatří můj zachmuřený výraz.

„Posaď se," vyzve mě a pokyne k přepychové pohovce. Sedám si a pečlivě přitom křížím nohy. On se usazuje vedle, aniž by se mě dotknul.

„Právě jsme vedli řeč o dovolených, Ano," obrací se na mě přívětivě pan Grey. „Elliot se rozhodl, že pojede s Kate a její rodinou na týden na Barbados."

Loupnu po dotyčné pohledem a ona se na mě na oplátku zakření, oči navrch hlavy a rozzářené. Je štěstím bez sebe. Katherine Kavanaghová, co si takhle zachovat trochu důstojnosti?!

„Uděláš si teď po škole taky nějakou pauzu?" ptá se mě pan Grey.

„Uvažuju o tom, že bych zajela na pár dní do Georgie," odpovídám.

Christian se otáčí, jeho pohled mi nejspíš vypálí díru do hlavy. Trochu pomrkává, jinak se ale tváří netečně.

A do háje. Ještě jsem se mu o tom nezmínila.

„Do Georgie?" hlesne.

„Žije tam moje máma a já už ji nějaký čas neviděla/[1]

„Kdy že jsi tam chtěla jet?“ ptá se příliš tichým hlasem.

„Zítra, pozdě večer.“

Opatrným krokem se vrací Mia a podává nám sklenky na šam - paňské, ve kterých je nalité růžové Prosecco.

„Na vaše zdraví!“ pronáší pan Grey a pozvedá svou sklenku. Opravdu odpovídající přípitek od manžela doktorky, tomu se musím zasmát.

„Na jak dlouho?" vyptává se Christian dál, jeho hlas je klidný jen zdánlivě.

Kruci... on se zlobí.

„Ještě nevím. Záleží na tom, jak to půjde zítra na pohovorech."

Zatímco on zatíná čelisti, Kate nasazuje *ten* svůj výraz. Usmívá se až příliš sladce.

„Ana si zaslouží pauzu,“ prohodí kousavě směrem k Christianovi. Proč je

vůči němu tak nepřátelská? Co má za problém?

„Máš nějaké pohovory?" zajímá se pan Grey.

„Mám, zítra, ve dvou nakladatelstvích, na místa pro absol venty."

„Tak to ti přeju hodně štěstí."

„Večeře je na stole," ohlašuje Grace.

Všichni si stoupáme. Kate a Elliot následují pana Greye a Miu ze dveří. Taky za nimi vykročím, ale Christian mě čapne za ruku a prudce mě zarazí.

„Kdy ses mi chystala oznámit, že odjíždíš?" vysype z e sebe. Jinak mluví tiše, ale tím jen maskuje svůj hněv.

„Já nikam neodjíždím. Jedu na návštěvu za svou mámou, a navíc o tom teprve uvažuju."

„A co naše smlouva?"

„Ještě žádnou nemáme."

Jenom přimhouří oči, ale pak jako by se vzpamatoval. Pouští mou ruku a za loket mě vyvádí z pokoje.

„Ještě si o tom promluvíme," zašeptá výhrůžně, když vcházíme do jídelny.

Hele, klídek. Co kdyby sis povolil ty zaříznutý spodky... a vrátil mi ty moje. Propálím ho nevraživým pohledem.

Jídelna mi připomíná naši soukromou večeř i v hotelu Heathman. Nad stolem z tmavého dřeva visí křišťálový lustr. Na zdi je obrovské zrcadlo v ozdobně vyřezávaném rámu. Stůl pokrývá jeden velký látkový ubrus a uprostřed stojí váza se světle růžovými pivoňkami. Jako celek to působí úchvatně.

Sedáme si. Pan Grey do čela stolu, já po jeho pravé ruce a Christian vedle mě. Pan Grey sahá po otevřené láhvi červeného vína a nabízí ho Kate. Mia si sedá vedle Christiana, natahuje se pro jeho ruku a pevně ji stiskne. On se na ni hřejivě usměje.

„Tak kde jste se s Anou seznámili?" páčí z něj.

„Dělala se mnou rozhovor pro univerzitní noviny na WSU.“

„Ve kterých byla Kate šéfredaktorkou," dodávám a doufám, že tím odkloním konverzaci od své osoby.

Mia se zářivě usměje na Kate sedící naproti mně vedle Elliota a začne s ní probírat studentské noviny.

„Dáš si víno, Ano?" osloví mě pan Grey.

„Dám," usměju se na něj. Vstává, aby doplnil zbytek sklenic.

Po očku mrknu na Christiana. Otáčí se ke mně, hlavu skloněnou ke straně.

„Co?“ dožaduje se.

„Prosím, nezlob se na mě," zašeptám.

„Já se na tebe nezlobím."

Pochybovačně si ho změřím. Povzdychne si.

„Ano, zlobím se na tebe." Na chvíli pevně semkne víčka.

„A svrbí tě přitom ruka?" sonduju nervózně.

„O čem si to tady vy dva šuškáte?'[1] skáče nám do toho Kate.

Já přistižené rudnu a Christian ji prošpikuje pohledem *do-to- ho- laskavě-*

nestrkej-nos-Kavanaghová. Dokonce i Kate pod jeho náporem viditelně zakolísá.

„O tom mém výletu do Georgie," vysvětluju nevinně a doufám, že to nějak zmírní jejich vzájemnou nevraživost.

Kate se usměje a v očích jí šibalsky zasvítí.

„Jak jste se vlastně měli? V pátek. S Josém. V tom baru."

Do háje... Kate! Vytřeštím na ni oči. Co si sakra myslí, že dělá? Taky na mě vykulí oči a mně dochází, že se snaží přimět Christiana k žárlivosti. *Vždyť o tom nic neví.* A to jsem si myslela, že to před ním ututlám.

„Bylo to s ním fajn," zamumlám.

Christian se ke mně nakloní.

„Svrbí," pošeptá mi. „Teď obzvlášť." A jeho tón je hrozivě klidný.

Ach ne. Nervózně se ošiju.

Objevuje se Grace se dvěma talíři, následována mladou ženou ve slušivé světle modré uniformě s blonďatými copánky, která nese tác plný dalších talířů. Zapátrá očima a okamžitě jimi nachází Christiana, zčervená a dál ho sleduje skrz důkladně nalíčené řasy. *Copak?*

Někde v domě začíná vyzvánět telefon.

„Omluvte mě." Pan Grey se zvedá a opouští místnost.

„Děkuji, Gretchen," broukne Grace přívětivě, když vyprovází manžela zachmuřeným pohledem. „Ten tác odložte na stolek."

Gretchen kývne, ještě jednou se pokradmu podívá na Chris tiana a odchází.

Takže Greyovi mají personál. A ten personál dělá oči na *mého* budoucího Dominujícího. Je možné, aby se tenhle večer ještě víc pokazil? Kaboním se na své ruce spuštěné v klíně.

Vrací se pan Grey.

„Ten hovor je pro tebe, miláčku. Volají z nemocnice," říká své ženě.

„Začněte beze mě, prosím." Grace mi s úsměvem podává talíř a odchází.

Voní to úžasně - chorizo s hřebenatkou, opečenou červenou paprikou a šalotkou, posypané petrželkou. Navzdory tomu, že se mi žaludek div neobrací v důsledku Christianovy skryté hrozby, z utajovaných pohledů malé hezké Miss Copánek a taky z toho trapasu se spodním prádlem, mám hlad jako vlk. Rudnu, když si uvědomím, že to bylo naše odpolední *cvičení,* co tak blahodárně ovlivnilo můj apetit.

Za okamžik se vrací Grace, tváří se zamyšleně. Pan Grey tázavě nakloní hlavu ke straně. stejně jako to dělává Christian.

„Všechno v pořádku?"

„Další zarděnky," vzdychne Grace.

„Ale ne."

„Ano, a u dítěte. To už je tento měsíc čtvrtý případ. Kdyby tak rodiče ty děti očkovali." Smutně potřese hlavou a pak se usměje. „Jsem tak šťastná, že je naše děti neměly. Díkybohu nikdy neprodělaly nic horšího než neštovice. Chudáček Elliot tenkrát," zavzpomíná, když si sedá a láskyplně se na toho obra usměje.

Elliot zamrzá uprostřed sousta a upadá do rozpaků. „To Christian s Miou měli štěstí. Měli tak mírný průběh, že jsem na nich stěží našla jediný pupínek."

Mia se zachichotá a Christian zakoulí očima.

„Tak co, stihnul jsi ten zápas Mariners, tati?" Elliot je očividně celý žhavý změnit téma konverzace.

Předkrm je skvělý a já si ho plně vychutnávám, protože Elliot s otcem a Christianem řeší baseball. Christian se zdá tak uvolněný a klidný, když se baví se členy rodiny. Zato můj mozek pracuje na plné obrátky. Zatracená Kate, co to tu na nás zkouší? *Potrestá mě Christian?* Najednou váhám. Ještě jsem tu smlouvu nepodepsala, možná ani nepodepíšu. Možná zůstanu v Georgii, tam mě určitě nedostihne.

„Jak si zvykáte ve vašem novém bytě?“ ptá se mě Grace zdvořile.

Jsem za tu její otázku vděčná, protože mě vytrhla z mých pro - tichůdných myšlenek, a vyprávím jí o našem stěhování.

Když dojídáme předkrm, vrací se Gretchen. A já si přeju - nikoliv poprvé -, abych se směla Christiana dotknout, abych jí mohla dát jasně najevo, že všech jeho padesát odstínů je mých. Patří mi i stíny jeho odstínů! Je to můj Stín.

Gretchen začíná sklízet ze stolu a přitom se na můj vkus ometá až příliš blízko kolem Christiana. Ten si jí naštěstí vůbec nevšímá. I tak je moje vnitřní bohyně celá nabuzená, jen trochu jinak než obvykle.

Kate s Miou se nadšeně rozplývají nad Paříží.

„Ano, a tys už někdy v Paříži byla?“ obrací se na mě Mia bezelstně a odvádí mou pozornost od imaginárního výbuchu žárli vosti.

„Ne, ale ráda bych se tam podívala." Je mi jasné, že jsem u sto lu jediná, kdo nevytáhnul paty z rodných Států.

„My měli v Paříži líbánky," usměje se Grace na manžela, který jí ten úsměv široce oplácí.

Je skoro trapné je tak sledovat. Evidentně se hluboce milují a já se na chvilku zamýšlím nad tím, jaké to asi je, vyrůstat v úplné rodině.

„Je to nádherné město," přisvědčí Mia. „Až na ty Pařížany, ovšem. Christiane, měl bys tam Anu vzít," prohlásí pak rezolutně.

„Myslím, že Anastasia by dala přednost Londýnu," podotkne Christian měkce.

Hmm... tak on si to pamatuje. Pokládá mi dlaň na koleno a prsty mi pomalu klouže vzhůru po noze. Celé moje tělo se v odezvě na tu akci napne. *To ne... Ne tady, ne ted'.* Ucítím prudký příval krve ve tvářích a posouvám se ve snaze mu uniknout. Pevně mi stiskne stehno, nepouští mě. V zoufalství sahám po sklenici s vínem.

Malá Miss Copánek se vrací na scénu a spolu s ní spousta nesmělých pohledů a houpání v bocích. Přináší hlavní chod: hovězí á la Wellington, tuším. Naštěstí nám jenom roznáší talíře a pak odchází. Ačkoliv si dala pěkně načas, když podávala Christianovi ten jeho. Christian po mně vrhá tázavý pohled, když si všimne, jak ji vyprovázím očima ze dveří.

„Tak co je špatného na těch Pařížanech?" dobírá si Elliot sestru. „Copak jsi nepodlehla jejich okouzlujícímu šarmu?“

„Brr, to si piš, že ne. A monsieur Floubert, ten nelida, co jsem u ně j pracovala, to byl dominantní despota."

Zakuckám se vínem.

„Anastasie, jsi v pořádku?" ptá se mě Christian starostlivě a stahuje ruku z mého stehna.

Slyším, že už znovu nabyl svůj smysl pro humor. díkybohu. Když zuřivě zakývám hlavou, zlehka mě poplácá dlaní po zádech a nechává ji tam, dokud se úplně nevzpamatuju.

Hovězí se jenom sype. Je servírované s opékanými batáty, karotkou, pastiňákem a zelenými fazolkami. Chutná mi tím spíš, že si Christian udržuje uvolněné rozpoložení po celou dobu, co jíme. Mám podezření, že je to kvůli tomu, jak se nezřízeně cpu. Rodinná konverzace plyne jako voda. Jsou k sobě milí, jeden o druhého jeví upřímný zájem, a taky se lehce škádlí. U citronového dezertu nás Mia baví svými zážitky z Paříže a v jednu chvíli během vyprávění najednou přejde do plynulé francouzštiny Všichni na ni zůstáváme zaraženě zírat, pak na nás zase nechápavě zírá Mia, až jí nakonec Christian ve stejně plynulé francouzštině vysvětlí, co se jí povedlo, načež ona propadá nekontrolovatelnému záchvatu hihňání. Její smích je velmi nakažlivý, takže se nakonec svíjíme v křečích všichni.

Potom se Elliot rozpovídá o svém posledním architektonickém projektu. Jde o nějaký nový, ekologicky šetrný satelit na sever od Seattlu. Letmo si všímám, že Kate doslova visí El liotovi na rtech, v očích má přitom takovou touhu. nebo možná lásku. Ještě jsem nepřišla na to, co přesně to je. On se na ni zářivě usměje a vyšle k ní takový nevyslovený příslib. *Později, bejby,* vyzařuje z něj, a je to žhavé. zatraceně žhavé. Stačí mi jediný pohled na ně a červenám.

Povzdechnu si a koutkem oka mrknu na Stíná. Dokázala bych na něj hledět navěky. Na bradě mu už zase raší vousy a prsty se mi téměř kroutí touhou se jich dotknout. Chtěla bych to strniště cítit na tváři, na prsou. na stehnech. Hned mě polévá horko, když si uvědomím, kam směřují mé myšlenky. On se na mě podívá, sevře v ruce mou bradu a palcem na ni zatlačí.

„Nekousej si ten ret,“ vydechne přiškrceně. „To chci dělat já.“

Grace s Miou sklízí sklenice od dezertů a nesou je do kuchyně, zatímco pan Grey, Kate a Elliot se dohadují, jaká pozitiva přináší státu Washington používání solárních panelů. Christian předstírá, že jim se zájmem naslouchá, přitom mi ale pod stolem znovu pokládá ruku na koleno a začíná putovat prsty vzhůru po mém stehně. Zadrhává se mi dech a tisknu kolena k sobě v pokusu ho tím zastavit. Zahlédnu jeho úšklebek.

„Chceš, abych ti ukázal zahradu za domem?" zeptá se mě tak, aby to všichni slyšeli.

A já vím, že bych měla říct „ano“, jenže mu nevěřím. Ale dřív než stihnu odpovědět, už stojí a podává mi ruku. Beru ho za ni a v podbřišku ucítím to

známé trnutí - to je reakce na jeho temný hladový pohled.

„Omluvte mě," pronesu směrem k panu Greyovi a následuju Christiana ven z jídelny.

Vede mě skrz halu až do kuchyně, kde Grace s Miou plní myčku nádobí. Miss Copánek nikde nevidím.

„Beru Anastasii na zahradu," oznámí Christian nevinně. Grace nám s úsměvem pokyne a Mia odchází zpátky do jídelny.

Vycházíme na terasu dlážděnou šedým kamenem, osvícenou světly vetknutými do dlažby. Jsou na ní keříky osázené v květináčích ze stejného šedého kamene a v rohu stylový kovový stůl se židlemi. Christian mě provádí kolem posezení až k několika schodům, po kterých stoupáme na rozlehlý trávník, svažující se dolů k zálivu. *Ach můj bože* - to je nádhera! Na horizontu září Seattle a chladný májový měsíc zanechává na vodní hladině jiskřivou stopu vedoucí k molu, u kterého jsou ukotvené dva čluny. Hned vedle je loděnice. Celé to působ - bí neuvěřitelně poeticky, tak poklidně. Chvíli tu nádheru bez dechu vstřebávám.

Christian znovu vykročí a mě táhne za sebou. Podpatky se mi začínají bořit do měkké půdy.

„Počkej, prosím," ohradím se, jak za ním klopýtám.

Zastaví a zadívá se na mě s tím svým nečitelným výrazem v obličeji.

„Mám podpatky. Musím si sundat boty."

„Nenamáhej se," utrousí suše. Shýbne se, popadne mě za nohy a přehodí si mě přes rameno. V překvapení hlasitě zavřísknu a on mě vzápětí silně plácne dlaní přes zadek.

„Šetři si hlasivky," zavrčí.

Ale ne... to nevypadá dobře. Mé podvědomí se chvěje vkleče na kolenou. Christiana muselo něco šíleně dopálit - mohl to být José, ta Georgie, moje kalhotky, že si koušu ret. Ježíši, v jeho případě to mohlo být cokoliv.

„Kam mě to neseš?" hlesnu.

„Do loděnice," odsekne.

Visím mu přes rameno hlavou dolů a on se mnou v měsíčním svitu odhodlaně rázuje přes trávník.

„Ale proč?" zajíknu se, jak narážím trupem do jeho těla. „Potřebuju s tebou být sám."

„Kvůli čemu?"

„Protože ti naplácám a pak tě ošukám."

„Proč?" zafňukám tiše.

„Ty víš proč," zasyčí.

„Myslela jsem, že jsi ten typ, co jedná v danou chvíli," zaúpím bez dechu.

„Anastasie, ta chvíle právě nastala, věř mi."

Do háje...

Kapitola 20

Christian rozráží dřevěné dveře loděnice a zastavuje za nimi, aby rozsvítil. Zářivky jedna po druhé lupnou a zabzučí a jejich ostré světlo zaplavuje prostor rozlehlé dřevostavby. Z mého převráceného výhledu zahlédnu impozantní motorovou jachtu, lehce se pohupující na temné vodě doku. Vidím ji ale jenom krátce, protože hned nato mě už Christian vynáší po dřevěných schodech do místnosti v patře.

Ve dveřích se zastavuje a stiskne další vypínač - tentokrát je to halogenové světlo, je měkčí a rozsvěcí se postupně. Ocitáme se v podkrovním pokoji se zkoseným stropem. Je zařízený v námořním stylu s motivy připomínajícími Novou Anglii, v modré a krémové se špetkou červené. Je téměř bez nábytku - všechno, co spatřím, jsou dva gauče.

Christian mě staví na nohy na dřevěnou podlahu. Nemám moc času se rozhlížet kolem, protože v okamžiku, kdy mu pohlédnu do očí, mě spoutává pohledem. Jsem jako zhypnotizovaná - sleduju ho, jako by byl nějaký vzácný a nebezpečný predátor, čekám, kdy zaútočí. Dýchá přerývaně... aby taky ne, vždyť mě právě vláčel přes celý trávník a nahoru do schodů. Šedé oči planou touhou, potřebou a čistým neředěným chtíčem.

Ty bláho! Jenom z toho pohledu bych tu mohla spontánně vyvrcholit.

„Prosím, neubližuj mi," zašeptám naléhavě.

Nepatrně pozvedá obočí a rozšiřuje oči. Dvakrát mrkne.

„Nechci, abys mi naplácal, ne teď, ne tady. Prosím, nedělej to."

V překvapení mu lehce povoluje brada. Sbírám veškerou svou odvahu a váhavě natahuju ruku. Prsty mu kloužu dolů po tváři až ke strništi na bradě. Je to zvláštní kombinace hebkého a pichlavého dotyku. Pomalu zavírá oči a tiskne mi tvář do dlaně, v hrdle mu vázne dech. Zvedám i druhou ruku a zajíždím mu prsty do vlasů. Bože, jak já je miluju. Jeho tiché zasténání je sotva slyšitelné, a když otevře oči, má ostražitý pohled - jako by nerozuměl tomu, co dělám.

Přistupuju k němu o krok blíž, až na dotek, jemně si ho za ty vlasy přitahuju a začínám ho líbat. Tlačím mu jazyk mezi rty a dál do úst. Vzdychne a najednou mě objímá a tiskne k sobě. I jeho prsty si nacházejí cestu do mých vlasů a pak už mi ten polibek vrací - tvrdě a vášnivě. Naše jazyky se vzájemně proplétají a ochutnávají, doslova pohlcují. Chutná neopakovatelně.

Náhle se ode mě odtrhává. Naše společné prudké oddychování se vzájemně prolíná. Ruce mi klesají na jeho paže, on na mě upírá pronikavý pohled.

„Co to se mnou provádíš?" šeptá udiveně.

„Líbám tě."

„Tys řekla ne."

„Cože?" *Kam tím míří? Ne na co?*

„U toho stolu, svýma nohama."

Aha... tak o tom to celé je.

„Vždyť jsme seděli u prostřeného stolu s tvými rodiči," hledím na něj nevěřícně.

„Nikdy předtím mě nikdo neodmítnul. Přitom je to tak - vzrušující."

Jeho pohled nabývá na intenzitě, mísí se v něm úžas s vášnivou touhou. Opojná kombinace. Instinktivně polknu.

Jednou rukou mě chytí za zadek a prudce mě k sobě přitlačí, až ucítím, jak moc vzrušující to pro něj je.

Pane jo...

„Jsi rozzlobený a zároveň vzrušený, protože jsem tě odmítla?" vydechnu ohromeně.

„Jsem rozzlobený, protože ses přede mnou vůbec nezmínila o té Georgii. Jsem naštvaný, protože jsi šla pít s tím klukem, co se tě pokoušel svádět, když jsi byla opilá, a pak tě opustil, když ti bylo špatně, a nechal tě napospas skoro úplnému cizinci. Jaký kamarád tohle udělá? A šílím vzrušením z toho, jak jsi přede mnou sevřela kolena." Jeho oči nebezpečně sálají. Pomalu, centimetr po centimetru, mi vyhrnuje lem šatů.

„Chci tě, a to tak, že hned. A když už mě nenecháš, abych ti naplácal - což by sis zasloužila -, ošukám tě na tomhle gauči, teď hned, rychle, pro svoje potěšení, ne pro tvoje."

Šaty mám vykasané už skoro na bedra, když Christian z ničeho nic sáhne mezi nás, vtiskne mi dlaň do rozkroku a pomalu do mě vklouzne jedním prstem. Druhou rukou si mě pevně přidržuje kolem pasu.

„Tohle je moje," zašeptá bojovně. „Jenom moje. Rozumíš?" Po - hybuje tím prstem tam a zpátky a upřeně mě sleduje, oči jako dva uhlíky, čeká na mou reakci.

„Ano, jenom tvoje," vydechnu, když se mi touha, žhavá a těžká, prodírá krevním oběhem a zachvacuje. úplně všechno. Každičké nervové vlákno i dech. Rozbušené srdce se mi snaží probít ven z hrudi a v uších mi zpívá vlastní krev.

Christian se nečekaně pohne a pak udělá několik věcí najednou: uvolňuje svou ruku a opouští mě celou roztouženou, rozepíná si zip u kalhot, strhává mě na gauč a sám na mě naléhá.

„Ruce za hlavu,“ nařizuje mi zastřeným hlasem, když si nade mnou kleká a koleny mi rozevírá stehna. Zaloví ve vnitřní kapse svého saka a vytahuje z ní balíček. Celou tu dobu ze mě nespouští oči - jsou temné jako noc. Vysvléká se ze saka ven a nechává ho svézt na podlahu. A pak už roluje kondom po celé své působivé délce.

Pokládám si dlaně na temeno hlavy - vím, že je to kvůli tomu, abych se ho náhodou nedotkla. Jsem tak šíleně vzrušená. Už teď se mi vlní boky jeho směrem. Chtějí ho uvnitř, bez debat, drsně, tvrdě. Bože můj, to sladké očekávání.

„Nemáme moc času. Bude to rychlé a bude to moje, ne tvoje. Rozumíš? Neuděláš se, jinak ti naplácám," drtí mezi zuby.

U všech svátých... jak to asi zastavím?

Proniká do mě jedním rychlým prudkým pohybem. celý. Hlasitě zasténám, hrdelně, a s požitkem se mu vydávám na milost. Překrývá dlaněmi mé ruce, předloktími mi špendlí paže ke gauči a nohama mě drží v šachu. Jsem uvězněná.

Jako by byl úplně všude, podmaňuje si mě, skoro mě dusí. I tak je to nádhera, protože ve skutečnosti ho mám v moci já - tohle je vliv, který na něj mám. A ten pocit je slastný a triumfální. Pohybuje se překotně a nespoutané, přerývaně mi dýchá do ucha a já cítím, že moje tělo začíná reagovat, vláčním pod ním. *Nesmím vyvrcholit. Ne.* Jenže dál vstřebávám každou jeho vlnu, jsme jako dva dokonalé protipóly. A potom náhle - a až příliš brzy - se do mě vtiskne, bez hnutí ve mně vrcholí a do toho sykavě tlačí vzduch mezi zatnutými čelistmi. Na chvíli se na mě vyčerpaně hroutí, takže se ke mně přitiskne celou svou exkluzivní vahou. Ještě ho nechci pustit, mé tělo se svíjí touhou po uvolnění, ale on je najednou tak těžký, že se pod ním nemůžu ani hnout. Zčistajasna ze mě vyklouzne, ponechává mě napospas mé bolavé touze a hladu po jeho těle. Tvrdě na mě pohlédne.

„Ani na sebe nesáhneš. Chci, abys byla frustrovaná. Taky mi to děláš - tím, že se mnou nemluvíš a že mi odpíráš to, co je moje.“

v očích se mu už zase hněvivě blýská.

Zadýchaně přikývnu. On si stoupá a stahuje kondom, zavazuje ho na konci a ukládá do kapsy kalhot. A já z něj nedokážu spustit oči, ještě pořád křečovitě oddechuju a ve snaze vyhledat úlevu bezděčně tisknu nohy k sobě. Christian si zapíná kalhoty, a jak se ohýbá pro sako, projíždí si rukou vlasy. Když se na mě znovu podívá, jeho výraz je o něco přívětivější.

„Měli bychom se vrátit zpátky.“

Trochu nejistě si sedám, jsem jako mátoha.

„Na. Už si je můžeš vzít.“

Z náprsní kapsy saka vyndává moje kalhotky. Daří se mi udržet vážnou tvář, když si je od něj beru, ale uvnitř se vítězoslavně šklebím - sice jsem si vysloužila šukání za trest, ale malou kalhotkovou bitvu jsem vyhrála. Má vnitřní bohyně se spokojeným úsměvem souhlasně kývne: *Nemusela sis o ně říct.*

„Christiane! “ zakřičí pod námi Mia.

Christian se na mě podívá a zvedne obočí. „Tak to bylo o vlá sek. Kristepane, ta ale dokáže být otravná."

Zamračím se na něj, ve spěchu doručuju kalhotky na místo a stoupám si tak důstojně, jak to ve svém nedostatečně ošukaném stavu zvládám. Rychle se pokouším uhladit vlasy, které se naopak zdají být zcela ošukané.

„Tady nahoře, Mio,“ zavolá Christian dolů. „Tak, slečno Steeleová, už se cítím lip - ale pořád mám chuť vám naplácat," zapřede.

„Ale já se nedomnívám, že si to zasluhuju, pane Greyi, tím spíš, že jsem tolerovala to vaše neoprávněné vniknutí."

„Neoprávněné? Vždyť jsi mě políbila!" Ze všech sil se snaží tvářit rozhořčeně.

Našpulím na něj rty. „Nejlepší obrana je útok.“

„A čemu ses bránila?"

„Tobě. A tvé svrbící dlani."

S hlavou skloněnou ke straně se uculí; to už Mia hlučně vybíhá schody.

„A jinak to bylo přípustné?" ujišťuje se ještě potichu.

Cítím, jak červenám. „Jen taktak," zašeptám, ale neubráním se zacukání koutků.

„Tak tady jste," rozzáří se na nás Mia.

„Trochu jsem tu Anastasii prováděl," vysvětluje Christian a podává mi ruku. Jeho šedé oči už zase pronikavě září.

Váhavě vložím svou dlaň do té jeho a on ji jemně stiskne.

„Kate s Elliotem jsou na odchodu. Ti dva jsou neuvěřitelní - všimli jste si, že od sebe vůbec nedokážou odlepit ruce?" stěžuje si Mia s předstíraným znechucením. Pak mezi námi zatéká pohledem. „Co tady vlastně děláte?"

Ježkovy oči, ona nás prokoukla. Samými rozpaky rudnu.

„Ukazuju Anastasii své poháry z veslování," zalže Christian pohotově s výrazem hráče pokeru. „Pojďme se s nimi rozloučit."

Poháry z veslování?

Christian mě jemně postrčí před sebe, a když se Mia otočí k odchodu, pleskne mě přes zadek. Překvapením se zajíknu.

„Udělám to znovu, Anastasie, a už brzy," pohrozí mi tiše do ucha. Ale pak mě sevře v náručí, přivine si mě zády k sobě a vtiskne mi lehký polibek do vlasů.

Když se vracíme, Kate a Elliot se právě loučí s Grace a panem Greyem. Kate si mě k sobě drtivě přimáčkne.

„Musíme si promluvit o tom, jak se pořád vymezuješ vůči Christianovi," zasyčím jí do ucha, když mě objímá.

„On to ale potřebuje jako sůl, jedině tak se ukáže, jaký do opravdy je. Buď opatrná, Ano - je posedlý kontrolou," zašeptá. „Uvidíme se.“

ALE JÁ PŘECE VÍM, JAKÝ OPRAVDU JE - TO TY TO NEVÍŠ! zařvu na ni v duchu. Uvědomuju si, že to dělá s dobrým úmyslem, ale ona prostě někdy zachází příliš daleko; tak daleko, až se ocitne na něčím soukromém pozemku. Zamračím se na ni a ona na mě dětinsky vyplázne jazyk, takže se nakonec odevzdaně usměju. Hravá Kate - to je mi novinka. To musí být Elliotova práce. Když jim zamáváme ze dveří, obrací se Christian na mě.

„Už bychom taky měli jít - zítra máš ty pohovory."

Při loučení mě Mia láskyplně obejme.

„Už jsme ani nedoufali, že si někoho najde!" vyhrkne.

Mě polije horko a Christian opět protočí oči. Našpulím na něj pusu. Proč on to smí udělat a já ne? Mám sto chutí mu to vrátit, ale netroufám si - po tom, jak mi pohrozil v loděnici.

„Ano, zlato, dávej na sebe pozor," doporučuje mi vlídně Grace.

Christian - rozpačitý, nebo možná zdeptaný z toho, kolik po zornosti se mi dostává od jeho rodiny - sáhne po mé ruce a přitáhne si mě k sobě.

„Abys ji samou láskou nevyděsila nebo nerozmazlila," zabrblá.

„Ale Christiane, přestaň si mě dobírat," hubuje ho naoko Gra ce. Pohled jí přitom přetéká city, které k němu chová.

Jenže já si nejsem tak úplně jistá, že si ji dobíral. Potajmu tu jejich výměnu sleduju. Je zřejmé, že ho Grace miluje - bezpodmínečnou mateřskou láskou. Christian se sklání a s neměnným výrazem ji líbne na tvář.

„Mami," řekne na rozloučenou. A já v jeho hlase jasně rozeznávám nějaký podtón. snad zbožnou úctu?

„Pane Greyi - na shledanou a děkuju," podávám mu ruku. A on mě místo toho taky obejme!

„Říkej mi Carricku, prosím. Doufám, že se zase brzy setkáme, Ano."

Poté, co se rozloučíme, vede mě Christian k autu, kde už na nás čeká Taylor. *To tady tvrdnul celou tu dobu?* Taylor mi otevírá dveře a já si sedám na zadní sedadlo audi.

Cítím, jak ze mě opadá část napětí. Ježiši, to byl ale den. Jsem k smrti utahaná, tělesně i duševně. Po krátké rozmluvě s Taylorem si Christian sedá vedle a otáčí se čelem ke mně.

„Tak už to vypadá, že se mé rodině líbíš taky," zamumlá.

Taky?

Hlavou mi nečekaně prokmitne skličující vzpomínka na důvod, proč mě sem vlastně pozval. Taylor startuje, opouští osvětlenou příjezdovou cestu a noří se do tmy na silnici. Mlčky se dívám na Christiana a on mi ten upřený pohled oplácí.

„Co se děje?" ptá se tiše.

Na chvíli zaváhám. Ne - tohle mu řeknu. Pořád si stěžuje, že s ním nekomunikuju.

„Myslím, že jsi mě tam vzal jenom z povinnosti," pronáším váhavě. „Kdyby Elliot nepozval Kate, nikdy bys to neudělal." V té tmě mu do obličeje pořádně nevidím, zato vidím, jak udiveně vystrčí bradu mým směrem.

„Anastasie, já jsem nadšený z toho, že ses s našima seznámila. Proč o sobě proboha pořád tak pochybuješ? To mě opravdu nikdy nepřestane udivovat. Jsi silná a sebevědomá žena, a stejně o sobě smýšlíš tak negativně. Kdybych nechtěl, aby ses s nimi setkala, tak bys tam nebyla. To sis myslela celou tu dobu, co jsme tam byli?"

Aha! Takže on mě tam chtěl - jak příjemné zjištění. Nezdá se, že by mu dělalo potíže mi takhle přímo odpovědět - tak by to zřejmě působilo, kdyby nebyl upřímný. Vypadá, že je opravdu rád, že jsem tu s ním. Do žil se mi pomalu vlévá hřejivý pocit. Zakroutí hlavou a sáhne pro mou ruku. Nervózně mrknu Taylorovým směrem.

„Taylora si nevšímej. Mluv se mnou."

Pokrčím rameny.

„Přesně to jsem si myslela. A další věc, o té Georgii jsem se zmínila jenom proto, že Kate mluvila o Barbadosu. Ještě js em se nerozhodla." „Chceš jet na návštěvu za svou mámou?"

„To bych chtěla."

Chvíli mě zamyšleně sleduje, tak zvláštně, jako by uvnitř něj zuřila bitva.

„Můžu jet s tebou?" zeptá se nakonec.

Co prosím?

„Ehm. to mi nepřipadá jako moc dobrý nápad."

„Proč ne?"

„No, doufala jsem, že si tam trochu odpočinu od té. intenzity. Že si to všechno nechám projít hlavou."

Zůstává na mě překvapeně hledět.

„Já jsem moc intenzivní?"

Vyprsknu smíchy. „Mírně řečeno!"

Ve světle jedné z pouličních lamp zahlédnu, jak mu zacukají koutky. „Bavíte se na můj účet, slečno Steeleová?"

„To bych si nedovolila, pane Greyi," odvětím s hranou vážností.

„Já myslím, že ano. A že to děláš celkem často."

„To proto, že jsi celkem srandovní."

„Srandovní?"

„No ano."

„Srandovní jako divnej, nebo srandovní ha-ha?"

„Hmm. špetku od jednoho a trochu víc od druhého."

„Počkej, ale teď co od čeho?“

„Nechám tě, aby sis na to přišel sám.“

„Anastasie, nejsem si jistý, jestli jsem ve tvé přítomnosti schopný o něčem kloudně přemýšlet," postěžuje si hořce a pak potichu dodává: „A co si chceš v Georgii nechat projít hlavou?"

„Nás dva," vydechnu ztěžka.

Z obličeje mu mizí veškerý výraz.

„Řeklas, že to se mnou zkusíš," hlesne.

„Já vím."

„Ještě pořád máš pochybnosti?"

„Možná."

Nervózně se ošije.

„Proč?"

Tak počkat... Jak to, že se z toho vyklubala taková vážná a smys- luplná konverzace? Uvázla jsem v ní jako v nalíčené pasti, jako bych dělala zkoušku, na kterou nejsem připravená. Co mu mám říct? *Protože myslím, že tě miluju, a ty ve mně vidíš jenom hračku? Protože jsem příliš vyděšená na to, abych ti dala najevo jakoukoliv náklonnost. Co kdybys pak vycouval nebo mi vynadal nebo ještě hůř - co kdybys mě potom potrestal?* Co z toho mu řeknu?

Na chvilku se zadívám z okna. Právě se vracíme přes ten most. Oba jsme obklopeni tmou, která skrývá naše tváře i pocity. Vlastně - k tomu ani noc nepotřebujeme.

„Tak proč, Anastasie?" naléhá, abych mu odpověděla.

Trhnu rameny, jsem v koncích. Nechci ho ztratit. Přes všechny jeho požadavky a potřebu mít mě pod kontrolou, navzdory jeho hrůzu nahánějícím

zvyklostem, nikdy dřív jsem se necítila víc živá. Je tak vzrušující sedět tu vedle něj. Je nepředvídatelný, sexy, chytrý, vtipný. Ale ty jeho nálady. jo, a abych nezapomněla - chce mi ubližovat. Řekl, že bude o mých výhradách přemýšlet, ale stejně mě to děsí. Zavírám oči. Co mu mám proboha říct? Bytostně toužím po tom, aby mi dal víc. Víc náklonnosti, víc hravého Christiana, víc. lásky.

Stiskne mou ruku.

„Mluv se mnou, Anastasie. Nechci tě ztratit. Tenhle týden byl.“ umlkne.

Už se blížíme ke konci mostu a silnici před námi zase zalévají neonová světla pouličních lamp. Christianova tvář je napůl osvětlená a napůl tone ve tmě. Je to jako nějaká trefná metafora. Sedí tu muž, ve kterém jsem původně viděla romantického hrdinu - statečného rytíře v lesklé zbroji. nebo temného, podle jeho slov. Jenže on není žádný hrdina, je to člověk, který má vážné a hluboké citové nedostatky a vleče mě za sebou do svých temných stínů. Copak ho nemůžu vyvést na světlo?

„Ještě pořád chci víc,“ zašeptám.

„Já vím,“ vydechne. „Budu se snažit."

Překvapeně zamrkám a on pouští mou ruku, aby mi mohl zatlačit na bradu a uvolnit tak spodní ret, který si tisknu mezi zuby.

„Zkusím to, Anastasie, kvůli tobě.“ Sálá z něj taková upřím nost.

A to je poslední kapka. Rozepínám si pásy, vrhám se k němu a deru se mu na klín - což ho naprosto vyvádí z míry. Objímám ho kolem krku a začínám líbat, dlouze, vášnivě. Během nanosekundy mi to se stejným zanícením oplácí.

„Zůstaň dnes v noci se mnou,“ přemlouvá mě zadýchaně. „Když odjedeš, neuvidím tě celý týden. Prosím."

„Tak dobře," svolím. „A já to taky zkusím. Podepíšu tu tvoji smlouvu," slibuju v náhlém popudu.

Chvíli na mě mlčky hledí.

„Podepiš, až se vrátíš z Georgie. Nech si to projít hlavou. Pořádně si to promysli, bejby."

„Promyslím."

Míli nebo dvě potom sedíme v tichosti.

„Opravdu by sis měla zapnout pás,“ zamumlá mi nesouhlasně do vlasů, ale zároveň neudělá nic, aby mě sundal z klína.

Přitulím se k němu. Oči mám zavřené, nos zabořený do jeho krku a s hlavou položenou na rameni se opájím tou osobitou sexy-kořeněnou- parfémovanou-sprchově-gelovou vůní. Na okamžik se nechávám unést a dovoluju si fantazírovat o tom, že mě miluje. Ach, a je to tak skutečné, skoro hmatatelné. Tak moc, až jedna malá část mého hnusného, obludně nízkého sebevědomí vypadne z role a *troufne si doufat.* Dávám si pozor, abych se ho nedotkla na hrudi, a prostě se choulím v jeho pevně sevřené náruči.

Až příliš brzy jsem vytržena z neuskutečnitelného bdělého snění.

„Už jsme doma,“ zašeptá. Ta větička zní lákavě, nabízí takových možností.

Doma, s Christianem. Až na to, že jeho byt není domov - je to umělecká

galerie.

Taylor nám otevírá dveře a já mu za to ostýchavě děkuju. Vím, že byl celou tu dobu na doslech, ale jeho laskavý úsměv působí povzbudivě a velmi loajálně. Jakmile jsme venku z auta, Christian si mě kriticky změří. *Ale ne... co jsem provedla tentokrát?*

„Proč na sobě nemáš kabát?" zamračí se, svléká si sako a pře hazuje mi ho přes ramena.

Tak nějak se mi ulevilo.

„Zůstal v autě," vysvětluju s ospalým zívnutím.

Uculí se na mě.

„Unavená, slečno Steeleová?"

„A jak, pane Greyi." Najednou pod jeho pronikavým vyzývavým pohledem upadám do rozpaků. Nicméně vím, že bych se k tomu dnešku měla nějak vyjádřit. „Dnes jsi mě přiměl dělat takové věci, o kterých jsem ani netušila, že existují."

„No, pokud máš dnes opravdu smolný den, mohl bych tě přimět ještě k nějakým dalším," přislíbí, vezme mě za ruku a vede do budovy, zatímco Taylor zajíždí do garáže. *Do háje... Kdalším?!*

Ve výtahu po něm vyplašeně pokukuju. Předpokládala jsem, že prostě chce, abych u něj přespala, jenže teď si uvědomuju, že on s nikým nespí, i když se mnou to už několikrát udělal. V zamyšlení nakrčím čelo a jemu vzápětí potemní výraz. Vztáhne ruku a tlakem na bradu mi osvobozuje dolní ret ze zajetí zubů.

„Jednoho dne tě v tomhle výtahu ošukám, Anastasie, ale teď jsi unavená, takže se radši budeme držet někde poblíž postele."

Sehnutý sevře můj spodní ret mezi zuby a jemně za něj zatahá. Podklesnu v kolenou a zadrhne se mi dech, tak moc se ve mně všechno sevře touhou. Oplácím mu to a provokativně ho kousnu do horního rtu. Spokojeně zamručí. Hned jak se dveře výtahu otevřou, drapne mě za ruku a vyvleče do haly, potom skrz dvoukřídlé dveře až do chodby.

„Potřebuješ se napít nebo tak něco?"

„Ne."

„Fajn. Jde se do postele."

Teatrálně na něj vykulím oči. „Ty se snížíš ke staré nudné va nilce?"

Zamyšleně nakloní hlavu ke straně. „Na vanilce není nic staré ho ani nudného - je to fascinující příchuť," zapřede.

„Odkdy?"

„Od minulé soboty. Proč? Doufala jsi snad v něco exotičtějšího?"

Má vnitřní bohyně se zájmem prudce vztyčí hlavu.

„Snad ani ne. Dnes už jsem si užila exotiky ažaž." Vnitřní bohyně zkroutí pusu a fatálně selhává ve snaze skrýt zklamání.

„Určitě? Nabízíme nepřeberné množství příchutí. nejméně jednatřicet druhů," pronese vyzývavě.

„Všimla jsem si," zpražím ho.

Potřese hlavou. „Tak jo, slečno Steeleová, zítra vás čeká velký den. Čím dřív budete v posteli, tím dřív budete ošukaná a tím dřív můžete jít spát.“

„Pane Greyi, vy j ste rozený romantik."

„A vy zase máte pěkně prořízlou pusu, slečno Steeleová. Možná bych ji měl nějak umlčet. Pojď." Táhne mě chodbou až do své ložnice, kde za námi kopnutím zabuchuje dveře.

„Ruce vzhůru," rozkáže.

Poslechnu, a on mi jedním rychlým dechberoucím pohybem svlékne šaty - jako nějaký kouzelník je uchopí dole za lem a plynule a svižně mi je přetáhne přes hlavu.

„Tadá!" zanotuje hravě.

Zahihňám se a zdvořile mu zatleskám. On se uculí a uctivě ukloní. *Jak mu mám odolat, když se chová takhle?* Věší šaty přes opěrku židle stojící osaměle vedle prádelníku.

„Nějaký další trik?" popíchnu ho škádlivě.

„Ach, má drahá slečno Steeleová, mazejte do postele," zavrčí. „Já vám ukážu trik!"

„A co kdybych projednou dělala trochu drahoty?" nadhodím koketně.

Překvapeně rozšíří oči a já spatřím, jak mu po tváři přelétne náznak vzrušení.

„No. dveře jsou zavřené. Nejsem si jistý, jakým způsobem byste se mě chtěla vyvarovat," prohodí posměšně. „Já myslím, že je to hotová věc."

„Ale já jsem dobrý vyjednavač."

„To já taky." Hladově na mě zírá, jeho pohled se ale postupně mění a já doslova cítím, jak se ho zmocňují pochybnosti. A jak kolem nás těžkne atmosféra. zvolna houstne. „Copak ty si nechceš zašukat?“ ptá se nejistě.

„Ne,“ vydechnu.

„Aha,“ zaraženě stáhne obočí.

Tak, a na tohle se musím zhluboka nadechnout.

„Chtěla bych, aby ses se mnou miloval."

Přímo před mýma očima se mění v sochu. která na mě upírá prázdný pohled. I jeho výraz jako by najednou ztvrdnul. Ale ne, tohle nevypadá dobře. *Dej mu minutku!* houkne na mě podvědomí.

„Ano, já.“ Rukama si zajíždí do vlasů. Oběma rukama! Ježíši, on je úplně rozhozený. „Já myslel, že jsme se milovali," řekne nakonec.

„Chci se tě dotýkat."

Bezděky o krok ucouvne, v očích má najednou. strach. Ale pak se opanuje.

„Prosím," zašeptám.

To už se zdá být dočista v pořádku.

„Ne, ne, slečno Steeleová, dnes večer už jste ode mě získala příliš mnoho ústupků. A teď říkám ne."

„Ne?"

„Ne."

Ach jo... tady se asi nedá smlouvat... že?

„Podívej, já jsem unavený, ty taky. Co kdybychom prostě šli do postele?" navrhne a upře na mě zkoumavý pohled.

„Takže dotýkání je tvoje krajní mez?"

„Přesně tak. Nic nového pod sluncem."

„Prosím, řekni mi proč."

„Kruci, Anastasie. Už se na to, prosím tě, vykašli," ucedí po - dráždě ně.

„Ale pro mě je to důležité."

Znovu si prohrábne vlasy oběma rukama a utrousí si pro sebe nějakou poznámku. Pak se otočí na patě a zamíří k prádelníku, vytáhne z něj tričko a hodí ho po mně. Překvapeně ho chytám.

„Vem si to na sebe a padej do postele," štěkne popuzeně.

Nejdřív se na něj zamračím, ale pak se rozhodnu to přejít. Obracím se k němu zády, spěšně si sundávám podprsenku a oblékám to tričko - tak rychle, jak jen dokážu, ve snaze zakrýt svou na hotu. Kalhotky si nechávám, vždyť jsem je na sobě neměla skoro celý večer.

„Potřebovala bych do koupelny," špitnu potom.

Udiveně nakrčí čelo.

„Chceš po mně snad povolení?"

„Ehm. ne."

„Anastasie, vždyť víš, kde je. Právě v téhle fázi naší dohody - - nedohody se mě nemusíš ptát, jestli ji smíš použít." Takže je fakt vytočený. Zatímco si svléká košili, radši mizím do koup elny.

Civím na sebe do toho nemožně velkého zrcadla, v šoku, že vypadám stále stejná. Po tom všem, co jsem dnes dělala, se na mě dívá pořád ta samá obyčejná holka. *A co sis myslela, že ti narostou rohy a koňský ohon?* zakráká na mě podvědomí. *A co to vlastně děláš?! Dotýkání je pro něj krajní mez. Příliš brzy, ty idiote. Nejdřív se musí naučit chodit, než začne běhat.* Mé podvědomí je vzteky bez sebe, vypadá jako Medusa

- v ráži, s divoce rozevlátými vlasy. Vidím sebe samu - s rukama přitisknutýma na tvářích jako na tom obrazu od Edvarda Muncha *Výkřik.* Snažím se své podvědomí ignorovat, ale ono odmítá zalézt zpátky do své krabice. *Moc na něj tlačíš - vzpomeň si, co všechno ti o tom řekl, v čem všem už ti ustoupil.* Zamračím se na sebe. Já jen potřebuju mít možnost mu ukázat náklonnost - třeba by ji pak mohl opětovat.

Rezignovaně zakroutím hlavou a beru si Christianův kartáček. Podvědomí má samozřejmě pravdu. Moc na něj spěchám. Ještě není připravený. a já taky ne. Jako bychom stáli na dvouramenné houpačce, kterou představuje naše zvláštní dohoda - každý z nás nejistě balancuje na jednom jejím konci a ona se pod námi houpe a kymácí. Abychom získali rovnováhu, potřebujeme se dostat blíž k jejímu středu. A já jen doufám, že ani jeden z nás při tom manévru nespad ne. Je to všechno příliš rychlé. Ten nápad s Georgií se mi zamlouvá čím dál víc. Christian zaklepe, právě když si začínám čistit zuby.

„Dále," zamumlám s pusou plnou pěny.

Zůstává stát ve dveřích, pyžamové kalhoty mu visí z boků tím způsobem, který staví do pozoru každičkou buňku mého těla. Jinak na sobě nemá nic a já se do jeho nahé hrudi vpíjím pohledem, jakým se umírající žízní dívá na pramen chladivé horské bystřiny. Chvíli se tváří netečně, ale pak vytáhne jeden koutek v tom svém polovičním úsměvu, přijde a stoupne si vedle mě. Naše pohledy se střetávají v zrcadle - jeho šedý a můj modrý. Aniž bych uhnula očima, dočišťuju si zuby, vyplachuju kartáček a podávám mu ho. Bez jediného slova si ho ode mě bere a vkládá do svých úst. Uculím se na něj a jeho oči najednou ožívají humorem.

„Smíš si ho půjčovat dle libosti," řekne s předstíranou škrobeností.

„Děkuji, pane," usměju se přesládle a jdu si zalézt do postele.

Přichází o pár minut později.

„Nedá se říct, že bych si ten dnešní večer představoval přesně takhle," zabrblá mrzutě.

„Představ si, kdybych ti řekla, že se mě nesmíš dotýkat."

Leze si na postel a sedá si na ni s překříženýma nohama. „Ana stasie, už jsem ti to říkal. Padesát odstínů šedi. Měl jsem těžké dětství - a ty se tím svinstvem rozhodně zabývat nechceš. Proč taky?"

„Protože tě chci poznat lip."

„Už mě znáš dost."

„Jak tohle můžeš říct?" Hrabu se na kolena a klekám si naproti němu.

Frustrovaně protočí panenky.

„Zakroutil jsi na mě očima. Posledně, když jsem to udělala já, skončila jsem ohnutá přes tvoje koleno."

„Jak rád bych si tě přes něj ohnul zas."

A to mi vnukne spásnou myšlenku.

„Řekni mi to a můžeš."

„Cože?"

„Slyšels dobře."

„Ty se mnou smlouváš?" odfrkne si nevěřícně.

Přikývnu. *Jo. tudy vede cesta!*

„Vyjednávám."

„Ale takhle to nefunguje, Anastasie."

„Tak fajn. Řekni mi to a já na tebe protočím oči."

Zasměje se a mně se dostává vzácného pohledu na bezstarostného Christiana. Už jsem ho nějakou dobu nezahlédla. Pak zvážní.

„Stále tak horlivá a dychtivá po informacích." Zadumaně mě pozoruje. Po chvíli se s grácií zvedá z postele.

„Ani se nehni," nakazuje mi a opouští ložnici.

v počínající panice si objímám trup rukama. Co kde dělá? Určitě tam vymýšlí nějakou divočinu. *Kruci.* Co když se vrátí s rákoskou nebo nějakým jiným perverzním předmětem? *Do háje, co udělám pak?* Ale on se vrací a v ruce svírá něco malého. Nedokážu rozeznat, co to je, a najednou doslova hořím

zvědavostí.

„V kolik máš zítra první pohovor?" ptá se měkce.

„Ve dvě.“

Po tváři se mu rozlije ten jeho lenivě hříšný úsměv.

„Dobře." A pak, přímo před mýma očima, prodělává tu závrat nou změnu. Získává tvrdý, nesmlouvavý. žhavý výraz. Tohle je dominantní Christian.

„Vylez odtamtud. A postav se sem," ukáže na místo vedle po stele a já z ní vyskakuju v rekordním čase. Spaluje mě pohledem, oči mu samými přísliby jenom jiskří. „Věříš mi?" optá se měkce.

Kývnu. Zvedne ruku a rozevře dlaň. Spočívají v ní dvě stříbrné lesklé kuličky navléknuté na silné černé vlákno.

„Ty jsou úplně nové," ujišťuje mě empaticky.

Tázavě k němu vzhlédnu.

„Budeš je mít uvnitř, až ti naplácám - ne za trest, ale pro potěšení. Tvoje, i moje." Na okamžik ztichne a sleduje můj vyjevený výraz.

Uvnitř?! Až zalapám po dechu, jak mi zatrne ve slabinách. A má vnitřní bohyně rozvlní boky v rytmu tance sedmi závojů.

„Pak si zašukáme, a pokud budeš i potom vzhůru, poskytnu ti nějaké informace o mém dětství. Souhlasíš?"

On chce můj souhlas! Omráčeně zakývám hlavou. Mluvit nedokážu.

„Hodná holka. A teď otevři pusu."

Pusu?

„Víc."

S citem mi zasouvá obě kuličky do úst.

„Cucej je. Potřebují navlhčit," nařizuje mi vlídně.

Jsou chladné, hladké, překvapivě těžké a chutnají po kovu. Poctivě převaluju ty neobvyklé předměty na jazyku, ústa se mi plní slinami. Christian ze mě nespouští oči. U všech svátých, to je tak vzrušující. Bezděky se ošiju.

„Nevrť se, Anastasie," varuje mě. „Stačí." Vyndává mi je z pusy. Přechází k posteli, shrnuje z ní přehoz a sedá si na kraj.

„Pojď sem."

Stoupám si před něj.

„A teď se otoč, předkloň se a chytni se kotníků."

Překvapeně zamžikám a jeho výraz se okamžitě zpřísňuje.

„Neváhej," napomene mě sice mírně, ale s varovným podtó nem v hlase. A sám si strká ty kuličky do úst.

Do háje, to je ještě žhavější než s tím kartáčkem na zuby.

Poslechnu ho a otáčím se. Kristepane. jsem vůbec schopná se chytit za kotníky? Zjišťuju, že ano, a to celkem bez obtíží. Vyhrnuje se mi tričko, klouže mi po zádech a celé je odhaluje. Aspoň že jsem si nechala ty kalhotky, i když asi ne nadlouho.

S posvátnou úctou mi pokládá ruku na půlky a velmi pomalu je laská a tiskne v dlani. Všechno, co teď skrz rozkročené nohy vidím, jsou ty jeho, nic víc.

Když mi jemně odtáhne kalhotky na stranu a zvolna mi pod nimi přejede prstem nahoru a dolů, pevně zavírám oči. Mé tělo se utápí v opojné směsi divokého očekávání a vzrušení. Pak do mě vklouzne jedním prstem a nesnesitelně pomalu jím zakrouží. Tak skvělý pocit. Zasténám.

Zaslechnu, jak se mu zadrhne dech, a taky to, jak znovu zala pá po vzduchu, když ten pohyb svým prstem zopakuje. A pak už místo jeho prstu ucítím kov, jedna kulička následuje druhou. *Ach bože!* Teď už mají tělesnou teplotu, na kterou se zahřály v mých a potom i jeho ústech. Je to neobvyklý pocit. jakmile jsou uvnitř, vlastně je pořádně necítím, ale na druhou stranu - moc dobře vím, že tam jsou.

Urovnává mi kalhotky, naklání se, a já ucítím lehounký dotek jeho rtů na hýždích.

„Narovnej se," přikazuje mi. Nejistě se zvedám.

Ou! Tak teď je opravdu cítím. předpokládám. Christian mě přidržuje za boky, aby mi pomohl najít ztracenou rovnováhu.

„Jsi v pořádku?" zjišťuje sevřeným hlasem.

„Jsem," vydechnu.

„Tak se otoč.“

Stavím se k němu čelem. a cítím, jak se ty kuličky rozpohybují. Sice mě to překvapí, ale nijak nevyděsí.

„Jaké to je?“ chce vědět.

„Zvláštní."

„Příjemně zvláštní, nebo nepříjemně zvláštní?"

„Příjemně zvláštní," přiznávám a rudnu.

„Dobře." Zahlédnu, jak se mu v očích odrazí náznak pobavení.

„A teď bych si dal sklenku vody. Dojdi mi pro ni, prosím."

No toto...

„Až se vrátíš, ohnu si tě přes koleno. Mysli na to, Anastasie."

Vodu? On chce vodu? Ted? Na co?

Ale jak odcházím, začíná mi být naprosto jasné, proč chce, abych se prošla. Když totiž jdu, cítím, jak mě ty kuličky uvnitř masírují. A je to tak neobyčejný pocit - nedá se říct, že by byl nepříjemný. Dokonce se mi zrychluje dech, a když se natahuju pro skleničku do kuchyňské skříňky, doslova po něm zalapám. *Božínku*... možná si je nechám. Zažíhají ve mně touhu, touhu po sexu.

Když se vracím, Christian mě pozorně sleduje.

„Děkuju," řekne a bere si ode mě vodu.

Pomalu upíjí a pak odkládá skleničku na noční stolek. Zahlédnu, že už na něm čeká balíček s kondomem, podobně jako čekám já. A je mi jasné, že ho tam Christian položil schválně, snaží se zvýšit napětí. Srdce mi začíná bušit jako zvon. Christian zvolna stáčí svůj šedý pohled zpátky na mě.

„Pojď. Stoupni si ke mně. Jako posledně."

Přistupuju blíž. Krev v těle mi burácí a tentokrát jsem. rozechvělá. Vzrušená.

„Požádej mě," vyzve mě mírně.

Zamračím se. Požádat o co?

„Požádej mě," pronese o něco přísněji.

A

O co? Co po mně chce?

„Požádej mě, Anastasie. Znovu už to opakovat nebudu.“

v jeho slovech je skrytá hrozba a mně to konečně dochází. On chce, abych ho požádala o výprask.

No do háje. Vyčkávavě na mě hledí a jeho pohled pozvolna chladne. *Sakra.*

„Naplácejte mi, prosím. pane,“ zašpitám.

Na chvilku zavírá oči a s požitkem si má slova vychutnává. Pak po mně hmátne, drapne mě za levou ruku a stahuje si mě na kolena. Vzápětí mu přes ně padám a on si mě fixuje na klíně. Srdce mám až v krku, když mi začne dlaní jemně masírovat hýždě. Tak jako posledně, i teď jsem ohnutá přes jeho kolena a vrškem těla spočívám na posteli. Jenže tentokrát mi nepřehazuje svou nohu přes nohy, aby mě pod ní uvěznil, místo toho mi odhrnuje vlasy z obličeje a strká mi je za ucho. Když jsou všechny pohromadě, sevře je v mém zátylku do pěsti a podrží si mě za ně. Pak za ně jemně zatáhne a mírně mi zvrátí hlavu dozadu.

„Chci ti vidět do obličeje, až to budu dělat, Anastasie," pronese zastřeně. Celou tu dobu mě druhou rukou zlehka hladí.

Teď ji přesouvá níž, až hluboko mezi mé půlky, a tam proti mně zatlačí. To zdání plnosti je. Z úst se mi dere sten, ten pocit je *tak* intenzivní.

„Tohle dělám pro radost, Anastasie, mou i tvou,“ šeptá.

Zvedá ruku a s hlasitým plesknutím ji nechává dopadnout zpátky, hodně dolů, vlastně přímo do mého rozkroku. Kuličky se do mě tím prudkým úderem natlačí ještě víc a já se v tu ránu topím v rozbouřeném moři svých pocitů. Všechno to štiplavé brnění na kůži, to, jak ty kuličky uvnitř sebe najednou plně vnímám, a taky způsob, jakým si mě Christian přidržuje, je. Obličej kroutím v soustředěné grimase, jak se ze všech sil snažím ty neznámé pocity absorbovat. Mimoděk si uvědomuju, že mě neuhodil tak silně jako posledně. Znovu mě laská, přejíždí dlaní po mé holé kůži i přes látku kalhotek. *Proč mi je vlastně nesundal?*

A pak jeho ruka náhle mizí a vzápětí dosedá zpátky. Znovu zasténám, protože mě ty pocity nakonec přemáhají. Christianova dlaň začíná dopadat v pravidelném vzorci: vlevo, vpravo a nakonec doprostřed - a právě tam je to nejlepší. Všechno uvnitř mě rezonuje. a mezi každým plácnutím mě jemně laská a hněte - takže mě vlastně masíruje uvnitř i zvenku. Je to neuvěřitelně dráždivě a vzrušující a z nějakého důvodu - nejspíš proto, že jsem si o to řekla - to nevnímám jako bolest. Ono to vlastně není tak docela bolestivé - teda je, ale není to nesnesitelné. Dá se to vydržet, a ano, je to dokonce příjemné. *Jo, tohle dokážu.*

Na chvilku přestává a pomalu mi stahuje kalhotky. Zavrtím se mu na klíně, ne proto, abych se mu vysmekla a unikla dalším ranám, ale protože chci víc. toužím po uvolnění, po něčem. Teď už se dotýká jenom mé rozjitřené kůže, cítím, jak mě pod jeho rukou brní - velmi silný vjem. A pak s tím vším začíná

znovu, nejdřív pár lehkých plácnutí a postupně zvyšuje intenzitu - vlevo, vpravo a dolů. A ty dole jsou opravdu. Zakňourám.

„Jde ti to skvěle, Anastasie," zavrní zhruble.

Ještě mě pleskne dvakrát a pak z ničeho nic zatáhne za to tenké vlákno, na kterém jsou navléknuté kuličky, a vyjímá je ven. Má lem přitom vyvrcholím - ten pocit se nedá k ničemu přirovnat. Jedním svižným pohybem mě převrací na záda. Spíš slyším, než vidím, jak trhá plastovou fólii, a hned nato už leží u mě. Chytá mě za ruce a špendlí mi je nad hlavou. Naléhá na mě a pomalu si mě bere, beze zbytku zaplňuje místo, kde předtím byly ty kuličky, a já hlasitě zavzdychám.

„Ach, bejby," šeptá, když se začíná rytmicky hýbat v pomalém smyslném tempu a procítěně si to vychutnává.

Je přitom zdaleka nejněžnější, jaký kdy byl, a já až příliš rychle stoupám na vrchol, ze kterého se ve spirále propadám do nádherného prudkého a vyčerpávajícího orgasmu, který zároveň spouští ten jeho. Pevně se do mě vtiskne, znehybní a v zoufalém úžasu vykřikne mé jméno:

„Ano! "

Ztichlý na mě leží a ztěžka oddychuje, s rukama stále propletenýma v těch mých. Nakonec pomalu nadzdvihne hlavu a zaměří mě zastřeným pohledem.

„Moc jsem si to užil," zašeptá a sladce mě políbí.

Bohužel se u toho něžného líbání nijak nezdrží. Zvedá se, přikrývá mě dekou a mizí do koupelny. Když se vrací, přináší lahvičku s pleťovým mlékem. Sedá si ke mně na postel.

„Otoč se na břicho," vyzve mě a já ho nepříliš ochotně po slechnu.

Upřímně, všechen ten dnešní rozruch. Jsem strašně ospalá.

„Tvůj zadek má úchvatnou barvu," hodnotí uznale a citlivě mi přitom vtírá tu chladivou emulzi do zrůžovělé kůže.

„Tak ven s tím, Greyi," zívnu.

„Slečno Steeleová, vy ale umíte zničit kouzlo okamžiku."

„Měli j sme dohodu."

„Jak se cítíš?"

„Podvedená."

S povzdechem leze za mě a přitahuje si mě do náruče. Dává pozor, aby se přitom neotřel o mé rozbolavělé pozadí, stulí se ke mně a zlehka mě políbí za ucho.

„Žena, která mě porodila, byla děvka závislá na koksu. A teď už spi."

A do háje... Co tohle znamená?

„Byla?"

„Je mrtvá."

„Jak dlouho?"

Těžce vzdychne.

„Umřela, když mi byly čtyři. V podstatě si ji nepamatuju. Carrick mě později zasvětil do nějakých detailů. Pamatuju si jenom. něco. Prosím, spi už."

„Dobrou noc, Christiane."

„Dobrou, Ano.“

A tak se propadám do těžkého a zmámeného spánku, ve kterém se mi zdá o čtyřletém šedookém chlapci na nějakém temném, děsivém, bezútěšném místě.

Kapitola *21*

To světlo je všude. Jasné teplé a pronikavé a já se před ním snažím uniknout. Udržet se z jeho dosahu na pár dalších vzácných minut. A zůstat před ním ukrytá. ještě aspoň chvilinku. Ale ta záře je příliš silná a já nakonec procitám. Zdraví mě překrásné seattleské ráno - skrz prosklenou venkovní stěnu se do pokoje vlévá sluneční svit a plní ho oslňujícím světlem. Proč jsme vlastně včera nezatáhli žaluzie? Nacházím se v rozlehlé posteli Christiana Greye. ovšem bez Christiana Greye.

Chvíli jen tak ležím a kochám se majestátním výhledem na panorama Seattlu. Tenhle život v oblacích je tak vzdálený skutečnosti. Jako v pohádce - vzdušný zámek vznášející se nad zemí, bezpečně oddělený od reality - na míle vzdálený od zanedbané péče, hladu a matek závislých na kokainu. Při pomyšlení, čím vším si musel Christian jako malé dítě projít, se záchvějů. A najednou začínám chápat, proč se schovává tady nahoře, proč se izoluje a obklopuje krásnými věcmi a uměleckými skvosty - tak vzdálenými od toho, odkud vzešel. vskutku jasné poselství. V zamyšlení nakrčím čelo, protože nic z toho nevysvětluje, proč se ho nesmím dotýkat.

A co je zvláštní, cítím se v té jeho slonovinové věži přesně tak

- odtržená od reality. Přebývám v tomhle snovém bytě a zažívám snový sex se svým vysněným milencem, zatímco ve skutečném světě po mně chce podepsat nějakou šílenou smlouvu. I když. řekl, že se pokusí mi dát víc. Co konkrétního tím vlastně myslel? To si budeme muset ujasnit, zjistit, jestli stále tvoříme vzdálené protipóly na naší houpačce, nebo jestli se už pomalinku přibližujeme.

Škrábu se z postele, jsem celá ztuhlá a - nenapadá mě lepší výraz než. použitá. *Jistě, to nejspíš bude vším tím sexem,* odfrkne si pohrdlivě mé podvědomí. Zakroutím nad ním očima, vděčná, že jistý maniak posedlý kontrolou a jeho svrbící dlaň tu nejsou, a rozhoduju se, že se dotyčného nepřítomného přeptám na toho osobního trenéra. Tedy. v případě, že mu to podepíšu. Má vnitřní bohyně na mě vrhá zoufalý psí pohled. *Ovšemže mu to podepíšeš!* Prostě to ignoruju a po rychlé návštěvě koupelny se vydávám hledat Christiana.

v umělecké galerii není, zato se tu pohybuje elegantní žena středního věku, která uklízí kuchyňský kout. Její nečekaná přítomnost mě zastavuje v pátrání. Má krátké blonďaté vlasy a jasně modré oči. Na sobě jednoduchou bílou přiléhavou košili a pouzdrovou sukni v námořnické modři. Když mě zahlédne, mile se na mě usměje.

„Dobré ráno, slečno Steeleová. Dáte si něco k snídani?" Její hlas zní vřele a zároveň profesionálně. a já na ni zírám jako na zjevení. Co dělá ta atraktivní blondýnka v Christianově ku chyni? Vzhledem k tomu, že mám na sobě jenom Christianovo triko, okamžitě upadám do rozpaků, protože si připadám prakticky nahá.

„Přiznám se, že netuším, s kým mám tu čest," hlesnu, neschopná zakrýt znepokojení v hlase.

„Ach, hrozně se omlouvám, slečno Steeleová - jmenuji se Jonesová a jsem domácí pana Greye."

Aha.

„Těší mě," vymáčknu ze sebe.

„Dáte si tu snídani, madam?"

Madam?!

„Jen čaj, jestli můžu poprosit, děkuji. A nevíte náhodou, kde je pan Grey?"

„U sebe v pracovně."

„Tak děkuju."

Beru do zaječích a upaluju směrem k pracovně, ztrapněná až na půdu. Proč vůbec Christian zaměstnává samé blondýny? Proti mé vůli se mi do mysli vkrádá odporná představa: *Nejsou to náhodou jeho ex- sub?* Odmítám se tou nechutnou myšlenkou zabývat. Nesměle prostrkávám hlavu dveřmi. Christian s někým telefonuje, otočený čelem k oknu. Stojí tam, v černých kalhotách a bílé košili, s ještě mokrými, čerstvě umytými vlasy. a veškeré mé negativní pocity mizí v nedohlednu.

„Dokud se ta společnost hospodářsky nezlepší, nemám zájem, Ros. Takovou přítěž si nenaložíme. Odmítám dál poslouchat jejich výmluvy. Ať mi Marco zavolá, buď vyhlásí bankrot, nebo jde do ky - tek. Jo, a řekni Barneymu, že ten prototyp vypadá dobře, i když si nejsem moc jistý rozhraním. Ne, prostě tomu něco chybí. Chci se s ním odpoledne sejít a probrat to. Vlastně s ním i celým jeho týmem můžeme dát brainstorming. Tak jo. Přepoj mě zpátky na Andreu. "

Mezitímco čeká, hledí z okna svého vzdušného zámku a po zoruje ty malé lidičky dole jako nějaký vládce svého vlastního vesmíru.

„Andreo . "

Vzhlédne a všimne si, že stojím ve dveřích. Roztáhne rty v líném sexy úsměvu a já se staženými vnitřnostmi rázem přichá - zim o řeč. On je nade vši pochybnost tím nejkrásnějším mužem na celé planetě, příliš krásný pro ty lidičky tam dole, příliš krásný pro mě. *Ne,* zamračí se na mě vnitřní bohyně, *pro nás není příliš krásný, tak nějak nám patří, prozatím.* To ujištění mi dravě zaplavuje krevní oběh a rozptyluje můj nesmyslný nedostatek sebedůvěry.

Christian dál mluví do telefonu, ani na chvíli ze mě nespouští oči.

„Zrušte můj program na dnešní dopoledne, ale ať mi zavolá Bili. Budu k mání tak ve dvě. Taky potřebuju odpoledne mluvit s Markem, to mi zabere určitě půl hodiny. Pak mi tam někam vmáčkněte Barneyho a jeho tým, nebo možná až zítra. A na každý den v tomto týdnu mi zajistěte Claudea. Tomu

řekněte, ať počká. Jo tak. Ne, nechci kolem Dárfúru žádnou publicitu. Vyřiďte Samovi, ať to s ním vyřídí. Ne. Na jakou akci?. To je příští sobotu?. Vydržte."

„Kdy se vracíš z Georgie?" obrací se na mě.

„V pátek."

Vrací se k hovoru.

„Takže budu potřebovat ještě jeden lístek, protože budu mít partnerku. Ano, Andreo, řekl jsem partnerku, bude mě doprovázet slečna Anastasia Steeleová. To je všechno." Zavěšuje.

„Dobré ráno, slečno Steeleová."

„Pane Greyi," usměju se ostýchavě.

Plavným krokem obchází stůl, až stane přede mnou. Hřbety prstů mi zlehka přejede po tváři.

„Nechtěl jsem tě budit, vypadalas tak klidně. Spala jsi dobře?"

„Cítím se velmi odpočatá, děkuju za optání. Jen jsem tě chtěla pozdravit, než si dám sprchu."

Upřeně ho sleduju, vsakuju se do něj pohledem. Sklání se pro lehký polibek a já si nemůžu pomoct - vrhám se mu kolem krku a zatínám prsty do jeho stále vlhkých vlasů. Těsně se k němu tisk nu a prudce ho líbám. Protože ho chci. Ten můj atentát ho překvapí, ale během jediného úderu srdce se vzpamatuje a zareaguje. S hlubokým hrdelním zamručením mi zajíždí prsty do vlasů a pak nechává ruce klesat dolů po mých zádech, až mi nakonec svírá v dlaních holé půlky. A celou tu dobu má jeho jazyk spoustu práce v mých ústech.

Se ztěžklým pohledem se ode mě poodtáhne.

„Hmm, zdá se, že spánek ti svědčí," podotkne. „Vřele ti do - poručuju jít a dát si tu sprchu. Nebo bys radši, abych si tě tady položil na stůl?"

„Volím ten stůl" vydechnu bez rozmyslu, když mi touha podobně jako adrenalin sežehne celé tělo a vyburcuje všechno, co jí stojí v cestě.

Setinu sekundy na mě nevěřícně zírá.

„Zdá se, že tomu přicházíte na chuť. A začínáte být neukojitelná, slečno Steeleová."

„Jenom přicházím na chuť tobě," zašeptám.

Oči se mu rozšiřují a temní, v rukách nepřestává hníst mé nahé pozadí.

„Zatraceně správně, jenom a jenom mně," zavrčí zhruble a jedním nečekaným plynulým pohybem ruky smete všechny papíry a plány ze svého stolu. Ještě se snášejí na podlahu, když si mě strhává do náruče a pokládá napříč přes ten *uklizený* stůl, s hlavou na samém okraji desky.

„Chtělas to, máš to mít, bejby," ucedí. Jednou rukou přitom vyčaruje balíček s kondomem z kapsy u kalhot, zatímco druhou si rozepíná zip. *Jako nějaký skaut - vždy připraven.* Pomalu roluje kondom přes své působivé mužství a vyzývavě si mě měří. „Jen doufám, že už jsi připravená," vydechne s chlípným úsměvem na tváři.

A prakticky okamžitě si mě bere, pevně mi svírá zápěstí po obou stranách těla a dravě do mě vráží. Až po okraj.

Hlasitě zasténám. *ach, ano.*

„Ježišikriste, Ano. Ty *jsi* připravená," zašeptá uchváceně.

Omotávám mu nohy kolem pasu, držím ho jediným způsobem, kterým se ho můžu dotýkat. Chvíli jen tak stojí a hltá mě těma žhnoucíma šedýma očima, rozvášněně, majetnicky. A pak se začíná hýbat - poctivě hýbat. Tohle není žádné milování, to je tvrdé šukání - a já to zbožňuju. Znovu zasténám. Je to tak surové a živočišné, cítím se přitom tak strašně zhýrale. Poddávám se mu, přijímám jeho nadvládu; jeho chtíč hasí ten můj. Pohybuje se nade mnou tak uvolněně, vyžívá se ve mně, bere si mě s maximálním požitkem, rty rozevřené zrychleným dechem. Občas zakrouží boky ze strany na stranu - ten pocit je nepopsatelný.

Zavírám oči, cítím, jak se to ve mně střádá - to zvolna rostoucí delikátní napětí. Vynáší mě výš a výš, až k tomu zámku v oblacích. Christian nepatrně zrychluje - to už vzdychám nahlas. Vnímám už jenom pocity. jenom jeho, každý jeho výpad a každý vpád, kterým mě naplňuje. Dostává se do svého tempa, jeho pohyby jsou čím dál intenzivnější. tvrdší. mé tělo se přizpůsobuje jeho rytmu. Už cítím, jak se mi propínají nohy, uvnitř mě se všechno rozechvívá, ožívá.

„No tak, bejby. udělej se," burcuje mě skrz zatnuté zuby. A ta čirá potřeba, která zaznívá z jeho hlasu - to jeho vypětí - mě přenáší přes okraj.

Vykřiknu, zvolám úpěnlivou modlitbu beze slov, dotýkám se Slunce a pálím se o něj, a pak už padám, řítím se zpátky na úchvatný prozářený zemský povrch. Nejasně vnímám další z jeho pustošivých pohybů a to, jak se náhle přestává hýbat a zapřený o má zápěstí vrcholí. Vzápětí se na mě bez hlesu hroutí.

Pane jo, to teda bylo... nečekané. Jen pomalu se materializuju zpátky do reality.

„Co to se mnou sakra děláš?" vydechuje s obličejem přitisknutým k mému krku. „Ty jsi mě snad očarovala, Ano. Musíš mít nějakou magickou moc."

Pouští mi ruce a já mu hned zajíždím prsty do vlasů a zároveň utahuju své nohy kolem jeho pasu. Ještě nejsem tak docela zpátky na zemi.

„To já jsem ta očarovaná," vzdychnu.

Nadzdvihne se a pronikavě se na mě zadívá. Najednou se zdá znepokojený, skoro vyděšený. Pevně mi uvězní hlavu v dlaních, nemůžu jí ani hnout.

„Jsi. Jenom. Moje," pronáší naléhavě a každé z těch slov pečlivě odděluje tečkou. „Rozumíš?"

Tváří se u toho tak vážně, tak horečnatě - jako nějaký fanatik. Síla té úpěnlivé věty je tak nečekaná a odzbrojující. Zajímalo by mě, co ho přimělo se tak cítit.

„Ano, tvoje," přisvědčuju tiše, vykolejená jeho náhlým vzplanutím.

„Jsi přesvědčená, že do té Georgie musíš?"

Pomalu kývnu. A v ten kratičký moment zahlédnu, jak se jeho výraz mění - opona se zatahuje. Vyklouzne ze mě tak nečekaně, až cuknu obličejem.

„Jsi rozbolavělá?" zeptá se, ještě pořád skloněný nade mnou.

„Trochu," přiznávám.

„Líbí se mi, když jsi." V očích mu už zase zadoutná. „Aspoň ti to připomíná,

kde jsem byl. Jenom já."

Popadne mě za bradu a ne právě citlivě mě políbí. Teprve potom se napřímí a natáhne ruku, aby mi pomohl vstát. Pohledem zatékám k roztržené fólii ležící vedle mě.

„Vždy připraven," zamumlám.

Nechápavě ke mně vzhlédne od zipu kalhot. Podržím ten prázdný obal v ruce.

„Člověk může doufat, Anastasie, dokonce snít, a někdy se ty sny stanou skutečností."

Zní přitom tak zvláštně, provrtává mě žhnoucím pohledem. A já nějak nechápu, co se to s ním děje. Moje postkoitální euforie mizí jako pára nad hrncem. *Co má za problém?*

„Takže. dělat to na stole byl tvůj sen?“ ptám se suše, ve snaze trochu odlehčit atmosféru.

Pousměje se, tak nějak záhadně - ne očima -, a mně okamžitě dochází, že to není poprvé, co provozoval sex na stole. To pomyšlení je nepříjemné. Neklidně se ošiju. postkoitální euforie je definitivně v tahu.

„Tak já si radši půjdu dát tu sprchu.“ Stoupám si s úmyslem kolem
ně
j projrt.

Pokrčí čelo a prohrábne si rukou vlasy.

„Ještě musím vyřídit pár telefonů. Až se osprchuješ, přijdu za tebou na snídani. Myslím, že ti paní Jonesová vyprala ty šaty ze včerejška. Jsou v šatně.“

Cože? Kdy to, ke všem čertům, stihla? Ježkovy oči, a nemohla nás slyšet? Cítím, jak se mi valí krev do tváří.

„Děkuju," utrousím.

„Potěšení bylo zcela na mé straně," odpovídá automaticky, ale tak nějak břitce.

Já ti přece neděkuju za to, žes mě ošukal! I když to bylo. velmi.

„Co je?“ ptá se mě a já teprve teď zjišťuju, že se mračím.

„Děje se něco?“ opáčím měkc e.

„Co by se mělo dít?“

„No. chováš se ještě podivněji než obvykle."

„Myslíš, že jsem podivín?" pokouší se potlačit uchechtnutí.

„Někdy," přiznávám ostýchavě.

Chvíli si mě zamyšleně měří.

„Jako vždy jste mě překvapila, slečno Steeleová."

„Překvapila? Čím?“

„No, řekněme, že to byl neočekávaný čin.“

Skloním hlavu ke straně - tak jak to často dělává on - a zopakuju jeho vlastní slova: „Poskytujeme si potěšení vzájemně, pane Greyi.“

„A že mi ho opravdu poskytuješ.“ broukne, ale stejně vypadá nesvůj. „Myslel jsem, že se jdeš sprchovat."

Au. on mě vyhazuje.

„Jasně. ehm, uvidíme se za chvíli."

Prchám z jeho kanceláře dočista ochromená. Vypadal tak zmateně. *Proč?* Na základě zkušeností, co už mám, musím přiznat, že po fyzické stránce to bylo velmi uspokojivé. Ale emocionálně - zkrátka jsem tou jeho reakcí zdeptaná. Bylo to zhruba tak citově obohacující, jako je cukrová vata výživná.
Paní Jonesová je stále v kuchyni.

„Už si dáte ten čaj, slečno Steeleová?"

„Děkuju, ale nejdřív se půjdu osprchovat," zapípám a urychleně se klidím z místnosti s jasně rudým obličejem.

Ve sprše se snažím přijít na to, co se s Christianem děje. On je bezesporu tím nejkomplikovanějším člověkem, kterého znám, a já prostě nestíhám ty jeho stále se měnící nálady. Když jsem za ním přišla do pracovny, vypadal, že je v pohodě. Pak byl sex. a najednou byl jako vyměněný. Ne, nechápu to. Kouknu, co tomu říká podvědomí - píská si s rukama za zády a dělá, že mě nevidí. Tak od toho se nic nedozvím. A vnitřní bohyně si ještě labužnicky vychutnává zbytky orgasmu. Ne, všichni jsme bezradní.

Vysouším si vlasy ručníkem, rozčesávám je jediným nástrojem, který Christian vlastní, a svazuju si je do uzlu. V šatně visí Kateiny fialové šaty, vyprané a nažehlené, spolu s rovněž čistou podprsenkou a kalhotkami. Pan í Jonesová je zázrak. Nazouvám se do Kateiných bot, uhlazuju si šaty a s pořádným nádechem vyrážím zpátky do velkého pokoje.

Christian není nikde k vidění a paní Jonesová kontroluje obsah spíže.

„Co ten čaj, slečno Steeleová?" zjišťuje.

„Už ano,“ usměju se na ni nesměle. Teď, když jsem oblečená, se už cítím o něco sebejistěji.

„Dáte si něco k jídlu?"

„Ne, děkuji."

„Ovšemže si dáš něco k jídlu,“ ozve se rázně Christian a zapíchne do mě zlobný pohled. „Má ráda lívance, šunku a vejce, paní Jonesová."

„Jistě, pane Greyi. A co si dáte vy, pane?"

„Omeletu, prosím, a nějaké ovoce." Celou tu dobu mě s nečitelným výrazem v obličeji sleduje. „Sedni si," nařídí mi a ukáže na jednu z barových stoliček.

Poslušně si kecnu a on sám si sedá vedle mě, zatímco paní Jonesová má napilno s přípravou naší snídaně. No teda, to je tak nepříjemné, když nás někdo poslouchá.

„Už sis koupila letenku?"

„Ne, koupím si ji, až přijdu domů - přes internet."

Opírá se o loket a mne si bradu.

„Máš peníze?"

To snad ne...

„Ano," ujišťuju ho shovívavým tónem, kterým se odpovídá malému dítěti.

Káravě na mě zvedne obočí. *Sakra.*

„Ano, mám, děkuju," opravuju se rychle.

„Mám letadlo. V následujících třech dnech bude nevyužité; dávám ti ho k

dispozici."

v šoku na něj vykulím oči. No jasně že má letadlo. S vypětím všech sil odolávám přirozené potřebě na něj protočit panenky. A chce se mi smát. Ale neudělám to, protože nedokážu odhadnout jeho náladu.

„Už jednou jsme závažným způsobem zneužili letecký park tvé společnosti. Nerada bych se toho dopouštěla zno vu."

„Je to moje společnost, moje letadlo," zazní skoro uraženě. *Ach jo, ti kluci a jejich hračky...*

„Děkuju za nabídku. Ale budu spokojenější, když poletím běžným letem."

Vypadá, jako by se o tom chtěl dál dohadovat, ale nakonec to vzdává.

„Jak si přeješ," vzdychne. „Potřebuješ se na ty pohovory nějak zvlášť připravovat?"

„Ne."

„Fajn. Ještě pořád mi nechceš říct, co je to za nakladatelství?"

„Ne."

Zdráhavé se pousměje. „Jsem dost bohatý na to, abych si to zjistil, slečno Steeleová."

„Jsem si toho plně vědoma, pane Greyi. Budete mě zase špeho vat přes telefon?" optám se nevinně.

„Shodou okolností jsem dnes odpoledne dost zaneprázdněný, takže to budu muset zadat někomu jinému," ušklíbne se.

Dělá si ze mě srandu?

„No, když můžete takhle plýtvat pracovními silami, máte očividně přelidněno."

„Pošlu šéfce lidských zdrojů e-mail, aby to přepočítala," stiskne rty, aby zakryl úsměv.

Ach, díkybohu, jeho smysl pro humor je zpátky.

Paní Jonesová nám servíruje snídani, do které se mlčky pouštíme. Když poklidí, taktně nás nechává o samotě a opouští obytný prostor.

Střelím po Christianovi koutkem oka.

„Co se děje, Anastasie?"

„Víš, ještě pořád jsi mi neřekl, proč nemáš rád, když se tě někdo dotýká."

Zbledne a já se na chvíli kvůli té poznámce cítím provinile.

„Řekl jsem ti víc než kdy komukoliv jinému," hlesne a prázdně na mě hledí.

A mně v tu chvíli dochází, že se nikdy nikomu nesvěřil. Copak nemá žádné blízké přátele? Možná to řekl paní Robinsonové. Chtěla bych se ho na to zeptat, ale nemůžu - nechci se v tom šťourat tak násilně. *On je opravdu dokonale izolovaný...* Potřesu hlavou, když si to uvědomím.

„Budeš přemýšlet o naší dohodě, až odjedeš?" ptá se tiše.

„Ano."

„Budu ti chybět?"

Překvapeně se na něj zadívám.

„Ano," odpovím po pravdě. Jak je možné, že mi na něm po tak krátké době

tolik záleží? Zadřel se mi pod kůži. doslova.

Usměje se a tentokrát se mu úsměv odrazí i v očích.

„Taky mi budeš chybět. Víc, než si myslíš," vydechne.

Srdce mi při těch slovech poskočí. On se opravdu hodně snaží. Zlehka mě pohladí po tváři, nakloní se a měkce mě políbí.

Je pozdě odpoledne a já nervózně poposedávám v recepci a čekám na pana J. Hydea ze Seattle Independent Publishing. Je to můj dnešní druhý pohovor - ten, na kterém mi záleží mnohem víc. Při prvním jsem si vedla dobře, ale jednalo se o mamutí společnost s pobočkami po celých Státech, byla bych tam jednou z mnoha redakčních asistentek. Dovedu si představit, jak by mě taková mašinerie spolkla a třeba zase rychle vyplivla. Mnohem radši bych pracovala v SIP. Je to malé nezávislé nakladatelství,

které upřednostňuje místní autory a má zajímavou a svéráznou klientelu.

Je to tu zařízené velmi prostě, ale myslím, že šlo spíš o designérský záměr než o škudlení. Sedím na jedné ze dvou tmavozelených kožených pohovek - ne nepodobné té, co je v Christianově herně. Uznale přejíždím dlaní po koženém povrchu a bezděky začínám přemítat nad tím, co asi Christian na té své dělává. Hlavou mi probleskují nejrůznější možnosti. Ne! O tomhle teď nebudu přemýšlet. Kvůli těm nezdárným a nemravným myšlenkám se začervenám.

Recepční je mladá Afroameričanka s obrovskými stříbrnými kruhy v uších a dlouhými vyžehlenými vlasy. Působí celkem neformálně - ten typ ženy, se kterou bych se mohla přátelit. To zjištění je uklidňující. Každou chvilku ke mně vzhlédne od počítače a povzbudivě se na mě usměje. Nesměle jí úsměvy oplácím.

Letenku už mám zarezervovanou a máma je v sedmém nebi, že je navštívím. Jsem sbalená a Kate souhlasila, že mě odveze na letiště. Christian mi nařídil, abych si s sebou vzala BlackBerry i notebook. Stačí, když si vzpomenu na výlev despotické panovačnosti a oči mi samy od sebe vyjedou v sloup. Teď už ale vím, že je prostě takový. Má rád všechno pod kontrolou, včetně mě. Taky ale dokáže být nepředvídatelně a odzbrojujícím způsobem milý. Umí být něžný, příjemný. dokonce laskavý. A když už k tomu dojde, je to tak nezvyklé a nečekané. Trval na tom, že mě doprovodí až do garáže k autu. Ježkovy oči, jedu pryč na pár dní a on se chová, jako bych ho opouštěla na celé týdny. Neustále mě vyvádí z míry.

„Ana Steeleová?" Ze zamyšlení mě vytrhává žena s hřívou dlouhých černých vlasů, stojící u recepčního pultu. Působí podobným nekonvenčním a odlehčeným dojmem jako žena za ním.

Může jí být něco ke čtyřiceti, možná i víc. U žen takového věku se to špatně odhaduje.

„To budu já," odpovídám a nejistě si stoupám.

Věnuje mi zdvořilý úsměv a změří si mě chladnýma oříškovýma očima. Mám na sobě jedny z Kateiných šatů - černé propínací - pod nimi bílou halenku a na nohou černé lodičky. Oblečení jako dělané na pohovory, aspoň myslím. Vlasy

mám pevně stažené v uzlu a projednou mi z něj dokonce netrčí neukázněné pramínky.

Podává mi ruku.

„Zdravím, Ano, já jsem Elisabeth Morganová. Vedoucí oddělení lidských zdrojů SIP.“

„Těší mě.“ Potřesu jí rukou. Na to, že je šéfová lidských zdrojů, se chová velmi neformálně.

„Pojďte, prosím, za mnou."

Za recepcí procházíme skrz dvoukřídlé dveře do velké průchozí kanceláře vyvedené v zářivých barvách a pokračujeme dál do menší přilehlé zasedací místnosti. Její stěny jsou světle zelené a pokrývají je reprodukce přebalů knih. V čele konferenčního stolu z javorového dřeva sedí mladý muž s ryšavými vlasy sepnutými do culíku. V každém uchu má malý stříbrný kroužek, na sobě světle modrou košili bez kravaty a šedohnědé plátěné kalhoty. Když k němu dojdu, stoupá si a zvedá ke mně ty nejbezednější tmavomodré oči, které jsem v životě viděla.

„Ana Steeleová," zkonstatuje. „Já jsem Jack Hyde, ediční re daktor SIP, a moc mě těší, že vás poznávám."

Podáváme si ruce. Jeho temný pohled je nečitelný, i když celkem přátelský, řekla bych.

„Přijela jste zdaleka?" táže se přívětivě.

„Ne, právě jsem se přistěhovala do Pike Street Markét."

„Ale to vůbec není daleko. Posaďte se, prosím."

Sedám si a Elisabeth se usazuje po jeho boku.

„Takže, z jakého důvodu byste chtěla pracovat jako stážistka právě u nás v SIP, Ano?“ klade mi první otázku. Mé jméno přitom vysloví tak měkce a skloní u toho hlavu ke straně. jako někdo jiný, koho znám - je to celkem zneklidňující. Ze všech sil se snažím ignorovat tu nesmysl nou ostražitost, kterou tím ve mně vzbudil, a pouštím se do pečlivě připravené řeči, plně si vědoma toho, že se mi ve tvářích rozlévá červená. Dbám na to, abych se jim přitom oběma dívala do očí, protože mám ještě v živé paměti Lekci Úspěšného Zvládnutí Pohovoru Podle Katherine Kavanaghové - *Hlavně ten oční kontakt, Ano!* Páni, ta taky umí být panovačná. Jack i Elisabeth mi pozorně naslouchají.

„Máte ohromující školní průměr. Jaké mimoškolní aktivity jste si ještě na univerzitě dopřála?"

Dopřála?! Překvapeně zamžikám. Opravdu zvláštní volba slov. Dávám se do líčení detailů své knihovnické kariéry v univerzitní knihovně a mé jediné zkušenosti z pořízení rozhovoru s obscénně bohatým despotou pro studentské noviny. To, že jsem ten článek vlastně nepsala, prostě vynechávám. Zmiňuju se o dvou literárních kroužcích, kterých jsem byla členkou, a završuju to zmínkou o práci u Claytonových, kde jsem získala hromadu bezcenných znalostí o nářadí a kutilství. Oba se tomu zasmějí, což je reakce, ve kterou jsem doufala. Cítím, jak se postupně uvolňuju, a začínám si ten pohovor užívat.

Jack Hyde mi dává inteligentní otázky na tělo, ale já se nenechávám vyhodit ze sedla - dokážu s ním držet krok, a když dojde na mé čtenářské preference a oblíbené knihy, které jsem podrobně studovala, myslím, že působím dostatečně sebejistě. Naopak se ukazuje, že Jack přišel na chuť pouze americké literatuře padesátých let a výš. Nic jiného. Žádná klasika - dokonce ani Henry James nebo Upton Sinclair nebo F. Scott Fitzgerald. Elisabeth nám do toho nevstupuje, jen čas od času pokývá hlavou a dělá si poznámky. I když se mnou Jack polemizuje, je svým způsobem šarmantní a moje prvotní ostražitost se v průběhu našeho hovoru vytrácí.

„A kde vidíte sebe samu za pět let?“ zeptá se.

Vedle Christiana Greye, napadá mě okamžitě. Při té zbloudilé myšlence svraštím čelo.

„Jako redakční korektorku? Nebo literární agentku, to zatím nevím. Chopím se každé příležitosti."

Uculí se na mě.

„Výborně, Ano. Já už žádné další otázky nemám. A vy?" vyzve mě.

„Odkdy byste to místo chtěli obsadit?"

„Co nejdříve," ozve se Elisabeth. „Kdy byste mohla nastoupit?"

„Budu k dispozici od příštího týdne."

„Dobře že to víme," pochvaluje si Jack.

„No, pokud jste si už řekli všechno," zahledí se na nás Elisa beth tázavě, „myslím, že můžeme ten pohovor ukončit," usměje se vlídně.

„Těší mě, že jsem vás poznal, Ano," řekne Jack měkce, když bere do dlaně mou ruku. Jemně ji stiskne tak, až z toho během našeho loučení ostýchavě zamžikám.

Cestou k autu cítím podivný neklid, i když nedokážu určit proč. Myslím, že ten pohovor dopadl dobře, ale to se dá těžko posoudit. Pohovory jsou strašně umělé situace, každý se při nich ze všech sil snaží schovat za fasádu profesionality. Trefila jsem se do jejich představ? Počkám a uvidím.

Nasedám do *svého* Audi A3 a vychutnávám si jízdu domů. Čeká mě noční let s mezipřistáním v Atlantě, ale odlétáme až ve 22.25, takže mám ještě spoustu času.

Když se vracím, nacházím Kate, jak v kuchyni vybaluje krabice.

„Tak co, jak to šlo?“ ptá se vzrušeně. Jenom ona může vypadat úchvatně v příliš velké košili, roztrhaných džínách a tmavomodrém šátku.

„Dobře, díky. I když si nejsem tak docela jistá, jestli jsem byla na ten druhý pohovor oblečená dostatečně ležérně."

„Jak to?“

„Hipísácký ohoz by byl stačil.“

Kate udiveně zvedá obočí.

„Ty a hipísácký hadry.“ sklání hlavu ke straně. No toto?! Proč mi dnes každý musí připomínat mého oblíbeného Stíná? „No, vlastně patříš mezi tu hrstku lidí, kterým by něco takového mohlo i slušet.“

Zašklebím se na ni.

„To druhé místo se mi fakt líbilo. Myslím, že bych tam zapadla.
I když mě ten chlápek, co se mnou vedl pohovor, dost znervózňoval. " Zarazím se. *Bacha, mluvíš s hlásnou troubou Kavanaghovou. Sklapni, Ano!*

„Ale, ale?“ Katherine Kavanaghová a její šestý smysl pro vy - hmátnutí pikanterií jsou v akci. Tohle nemůže skončit jinak než nějakou nemístně trapnou chvilkou - což mi připomíná.

„Když už jsme u toho - mohla bys, prosím, přestat vytáčet Christiana? To, jak ses včera u večeře zmínila o Josém, už bylo přes čáru. Christian je hrozně žárlivý. Tím jsi mi zrovna nepomohla, víš?“

„Podívej, kdyby to nebyl Elliotův bratr, schytal by to ode mě daleko hůř. Je to manipulativní despota. Nechápu, jak to dokážeš snášet. Jen jsem chtěla, aby trochu žárlil, malinko mu pomoct s tím jeho strachem se vázat," zvedá ruce v obranném gestu. „Ale jestli si nepřeješ, abych do toho zasahovala - nebudu,“ ustupuje mi honem, když vidí, jak se mračím.

„Přesně. Život s Christianem je už tak dost komplikovaný, věř mi.“ *Ježíši, vždyť už mluvím jako on.*

„Hele,“ nakousne a pátravě se na mě zadívá, „jsi v pořádku, že jo? Nejedeš za mámou jenom proto, abys odsud utekla?"

Zčervenám. „Jasně že ne, Kate. To ty jsi říkala, že si mám dát pauzu."

Přechází až ke mně a bere mě za ruce - věc, kterou Kate nikdy nedělá. To ne. do očí se mi tlačí slzy.

„Když ty jsi teď, já nevím. nějaká jiná. Jenom doufám, že jsi v pohodě. Ať už máš s panem Bohatým jakýkoliv problém, můžeš se mi svěřit. Budu se snažit ho moc nedráždit. I když na mě reaguje jako býk na červený hadr. Podívej, Ano, jestli je mezi vámi něco špatně, tak mi to řekni, nebudu nikoho soudit. Budu se snažit to chápat."

Mrkáním rozháním slzy. „Ach jo, Kate.“ Vrhám se jí kolem krku. „Myslím, že jsem se do něj fakt zamilovala."

„No tak, Ano, to přece vidí každý. A on je zamilovaný do tebe. Úplně z tebe šílí. Nedokáže z tebe spustit oči.“

Pochybovačně se uchechtnu. „Ty myslíš, že je do mě zamilovaný?" „Ještě ti to neřekl?“

„No, ne tak docela."

„A co ty, řeklas mu to?"

„Ne tak docela," omluvně pokrčím rameny.

„Ano! Někdo to musí udělat jako první, jinak se nepohnete z místa." *Cože? To mu jako mám říct, co k němu cítím?*

„Já se prostě bojím, že ho tím vyděsím."

„A jak víš, že on na tom není stejně?"

„Christian? A bát se? Neumím si představit, že se něčeho bojí."
Jenže hned jak ta slova vypustím z úst, vybavím si ho jako malé J
dítě. Možná že tehdy znal jenom strach. Při tom pomyšlení se mi samým

smutkem bolestivě sevře srdce.

Kate se na mě zadívá s našpulenou pusou a přimhouřenýma očima, skoro stejně, jako to dělává mé podvědomí - schází jí akorát ty půlměsíčkové brýle.

„Vy dva si potřebujete v klidu sednout a pořádně promluvit," prohlásí.

„V poslední době jsme toho moc nenamluvili," zardím se. Vě novali jsme se spíš nonverbální komunikaci a ta je v pořádku.

v naprostém pořádku.

Zakření se na mě. „V tom případě to musíte vyřešit přes postel! Jestli vám to klape v ní, máš napůl vyhráno. Já teď zajdu pro činu. Budeš připravená vyrazit?"

„Budu. Vždyť máme ještě pár hodin čas."

„Ne - dávám ti dvacet minut." Popadne sáčko a vylítne, ani z a sebou nezavře dveře. Zavírám za ní a cestou do svého pokoje přemítám o jejích slovech.

Že by měl Christian strach z toho, co ke mně cítí? Cítí ke mně vůbec něco? Opravdu se zdá, že je mnou doslova posedlý - přece neustále opakuje, že mu patřím. Ale to je určitě jenom součást jeho nátury: *maniak-posedlý-kontrolou-co-musí-mít-a-vlastnit- -všechno.* Zjišťuju, že až budu pryč, budu si muset v hlavě znovu přehrát všechny naše rozhovory. Pak uvidím, jestli v nich objevím nějaké vodítko.

Taky mi budeš chybět... víc, než si myslíš...

Ty jsi mě snad očarovala...

Zatřepu hlavou. Teď o tom nechci přemýšlet.

Dobíjím si BlackBerry na cestu, takže jsem ho neměla celé od - poledne u sebe. Teď ho váhavě beru do ruky a cítím se zklamaná, když na něm nenacházím žádné zprávy. Zapínám i notebook, taky nic. *Má pořád tu samou e-mailovou adresu, Ano,* protočí na mě oči mé podvědomí. A já konečně chápu, proč mi chce Christian naplácat pokaždé, když to udělám.

Dobrá. Takže mu napíšu e-mail.

Od: **Anastasia Steeleová**
Předmět: **Pohovory**
Datum: 30. 5. 201 1, 18:49 Komu: **Christian Grey**

Drahý pane,
ty dnešní pohovory šly dobře.
Jen jsem si myslela, že by Vás to mohlo zajímat. A jak jste se měl Vy?
Ana

Sedím a zírám na monitor. Christianovy odpovědi obvykle přicházejí okamžitě. Tak čekám. a čekám. až konečně s úlevou zaslechnu příchozí mail.

Od: Christian Grey
Předmět: Můj den Datum:30.5.2011,19:03
Komu:Anastasia Steeleová
Drahá slečno Steeleová,
zajímá mě všechno, co se týká Vás. Jste ta nejzajímavější žena, co znám. Jsem rád, že ty pohovory proběhly dobře.
Dopoledne překonalo všechna očekávání.
v porovnání s ním bylo mé odpoledne neskutečně nudné. Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Příjemné dopoledne **Datum: 30. 5.201 1, 19:05 Komu:** Christian Grey Drahý pane,
i pro mě bylo to dopoledne neopakovatelné, navzdory tomu, že jste na mě po tom dokonalém stolním sexu vychyloval. Nemyslete si, že jsem si toho nevšimla.
Děkuji Vám za snídani. Nebo vlastně děkuji paní Jonesové.
Ráda bych se Vás na ni trochu poptala - aniž byste na mě u toho znovu vychýlil.
Ana

Chvíli váhám s prstem zapíchnutým nad „Odeslat". Ale co, zítra touhle dobou už budu na druhé straně kontinentu.

Od: Christian Grey
Předmět: To chceš pracovat v nakladatelství? **Datum: 30. 5.2011, 19:10 Komu:** Anastasia Steeleová
Anastasie,
„vychylovať“ není žádné sloveso, a proto by ho nikdo, kdo chce pracovat v

oboru, neměl používat.
Dokonalý sex? V porovnání s čím, mohu-li se ptát.
A na co se chceš zeptat ohledně paní Jonesové? Umírám zvědavostí.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Vy a paní Jonesová **Datum: 30.5.2011, 19:17**
Komu: Christian Grey

Drahý pane,
jazyk se postupně vyvíjí a posouvá. Je to živoucí věc. Nedlí zakletý ve slonovinové věži, obklopen drahými uměleckými předměty, a nevznáší se nad Seattlem s heliportem nad hlavou.
Sex byl dokonalý v porovnání s našimi ostatními. jak bylo to Vaše slovo. ach, ano. šukáními. Tak tedy-to šukání bylo podle mého skromného názoru dokonalé. Tečka. Ale jak jistě sám víte, mé zkušenosti jsou zatím velmi omezené.
Je paní Jonesová Tvoje ex-sub?
Ana

Zase chvíli váhám, než zmáčknu „Odeslat", ale nakonec to udělám.
Od: Christian Grey
Předmět: Jazyk. Dávej si pozor na pusu!
Datum: 30.5.2011, 19:22 Komu:
Anastasia Steeleová

Anastasie,
paní Jonesová je můj vysoce ceněný zaměstnanec. Nikdy jsem s ní nesdílel žádný jiný vztah než čistě profesionální. Nezaměstnávám nikoho, s kým jsem měl jakýkoliv sexuální poměr. Jsem v šoku, že Tě to vůbec napadlo. Jediná osoba, u které bych udělal výjimku, jsi Ty - protože jsi bystrá mladá žena s pozoruhodnými vyjednávacími schopnostmi. Ale pokud budeš nadále používat

takový jazyk, přehodnotím svůj úmysl Tě zaměstnat. Jsem rád, že máš omezené zkušenosti. A zůstanou omezené i nadále
- jenom na mě. Tvé hodnocení budu brát jako kompliment, i když si u Tebe nejsem nikdy jistý, jestli to myslíš vážně, nebo zase zvítězil Tvůj smysl pro humor - jako obvykle.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o., zakletý ve své slonovinové věži.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Ani za všechen čaj z Číny!
Datum: 30.5.2011, 19:27 Komu: **Christian Grey**

Drahý pane, Greyi,
myslím, že jsem už dostatečně objasnila své výhrady k možnosti být zaměstnána ve Vaší společnosti. Můj názor se doposud nezměnil, v současné době se nemění a nezmění se ani v budoucnu - nikdy!
Už musím jít, Kate se právě vrátila s jídlem. Já a můj smysl pro humor Ti přejeme dobrou noc.
Ozvu se Ti, až dorazím do Georgie.
Ana

Od: Christian Grey
Předmět: Ani za sáček English BreakfastTea?
Datum: 30.5.2011, 19:29
Komu: Anastasia Steeleová

Dobrou noc, Anastasie.
Přeju Tobě i Tvému smyslu pro humor šťastný let. Christian Grey Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

S Kate zastavujeme v zóně rychlého vykládání před terminálem letiště Sea-Tac. Naklání se, aby mě sevřela v náruči.

„Pořádně si to na Barbadosu užij, Kate. Krásnou dovolenou."

„Uvidíme se, až se vrátím. A nenech se tím zazobancem ubíjet."

„Nenechám."

Ještě jednou se obejmeme - a pak už osiřím. Vyrážím k odbavovací přepážce, stoupám si do fronty a čekám. S kufrem jsem se neobtěžovala, mám jen příruční zavazadlo - šikovný batoh, který mi dal Ray k minulým narozeninám.

„Vaši letenku, prosím." Znuděný mladík za pultem ke mně natáhne ruku, aniž by se obtěžoval ke mně zvednout oči.

Stejně znuděně mu ji podávám spolu s řidičákem pro ověření svého identifikačního čísla. Doufám, že dostanu místo u okén ka. pokud by to jen trochu šlo.

„Takže, slečno Steeleová. Byla jste přesunuta do první třídy.“

„Co prosím?“

„Kdybyste byla tak laskavá a odebrala se nyní do salonku první třídy a vyčkala na svůj let tam.“ Najednou vypadá tak nějak probuzeně a zářivě se na mě usmívá - jako bych byla Ježíšek a velikonoční králíček v jednom.

„To ale musí být nějaký omyl. "

„Ne, ne,“ kontroluje to ještě jednou v počítači, „Anastasia Steeleová - upgrade," uculí se na mě.

Uf. Nasupeně na něj přimhouřím oči. On mi podává palubní lístek a já se odcházím cítit trapně do salonku první třídy. Zatracený Christian Grey. maniak posedlý kontrolou, co strká nos do cizích věcí - on si prostě nedá pokoj.

Kapitola *22*

Jsem namasírovaná, mám hotovou manikúru a v sobě dvě skleničky šampaňského. Salonek první třídy má svá mnohá pozitiva. S každým dalším douškem Moetu se stále víc přikláním k tomu, že Christianovi tu jeho intervenci odpustím. Otevírám MacBook, abych otestovala teorii, že funguje kdekoliv na planetě.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Přemrštěná gesta **Datum: 30. 5. 2011,21:53 Komu:** Christian Grey Drahý pane Greyi,

je skutečně alarmující, že víte, do kterého letadla mám nasednout.

Vaše sklony k fanatickému pronásledování neznají mezí. Nezbývá nám než doufat, že už se doktor Flynn vrátil z dovolené.

Jsem po manikúře a masáži zad a vypila jsem dvě sklenky šampaňského - velmi

příjemné zahájení výletu.
Děkuji Vám, Ana

Od: Christian Grey **Předmět:** Rádo se stalo **Datum: 30.5.2011,21:59**
Komu: Anastasia Steeleová Drahá slečno Steeleová,
doktor Flynn už se vrátil, mám s ním tento týden domluvenou schůzku. Kdo že Vám masíroval ta záda?
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Ha! Nastal čas odplaty. Už máme výzvu k nástupu, tak mu budu muset odpovědět až z letadla. To bude jistější. Pro samou škodo libou radost mám chuť se poplácat po rameni.
v první třídě je takového místa! Zatímco se kabina plní, usazuju se s koktejlem z šampaňského v ruce do přepychového koženého sedadla u okna. Ještě rychle volám Rayovi, abych mu řekla, kde jsem
- je to milosrdně krátký hovor, protože už je na něj dost pozdě.

„Mám tě ráda, tati," brouknu.

„Já tebe taky, Annie. Dobrou noc. A pozdravuj mámu."

„Dobrou, tati," loučím se a pokládám to.

Ray je v pohodě. Zahledím se na notebook a cítím, jak se mě znovu zmocňuje ta dětinská poťouchlost. Otevírám ho a přihlašuju se do pošty.
Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Silné šikovné ruce **Datum: 30.5.2011,22:22 Komu:** Christian Grey

Drahý pane,
záda mi masíroval jeden velmi sympatický mladík. Ano. moc, moc sympatický. V běžné odbavovací hale bych se s Jean-Paulem nesetkala, takže Vám za tu péči ještě jednou pěkně děkuji.
Nejsem si jistá, jestli je dovoleno mailovat za letu, a také potřebuji trochu toho spánku pro krásu, protože jsem ho v poslední době dost zanedbávala. Sladké sny, pane Greyi. myslím na Vás.
Ana

Ajaj, nejspíš vyletí z kůže. A já udělám nejlíp, když budu tou dobou ve vzduchu, a pokud možno z jeho dosahu. Ale co, patří mu to. Kdybych seděla v normální odbavovací hale, Jean -Paul by se mě ani nedotknul. Byl to opravdu velmi hezký kluk, opálený blonďák. Ale upřímně, kdo je, proboha, v Seattlu opálený? Je to něco tak nepřirozeného. Myslím, že to byl gay, ale tenhle detail si ponechám pro sebe. Znovu zírám na ten svůj e-mail. Kate měla pravdu. On se opravdu chová jako nějaký býk na koridě. Podvědomí na mě civí s nepěkným úšklebkem ve tváři. *Skutečně si z něj chceš utahovat? To, co pro tebe udělal, je milé, víš? Stará se o tebe a chce, abys cestovala, jak je dnes zvykem.* Jasně, ale mohl se mě zeptat, nebo mi to aspoň oznámit. A ne ze mě při odbavování udělat úplného idiota. Nakonec to odesílám a cítím se přitom jako pořádně zlobivá holka.

„Slečno Steeleová, při vzletu budete muset svůj laptop uložit," upozorní mě zdvořile letuška s přeplácaným make-upem. Samým leknutím nadskočím, tolik k mému špatnému svědomí.

„Ehm, omlouvám se.“

Sakra, teď budu muset počkat, abych se dozvěděla, jestli odpověděl. Letuška mi s dokonale běloskvoucím úsměvem podává měkoučkou deku a polštář. Přehazuju si deku přes kolena. Občas je příjemné cítit se hýčkaná.

Kabina první třídy už se naplnila, kromě místa vedle mě, které zůstává prázdné. *Ale ne...* Přepadá mě znepokojivá myšlenka. *Třeba je to Christianovo místo.* Do háje. Ne, to by přece neudělal. Že ne? Řekla jsem mu, že nechci, aby se mnou jezdil. Nervózně kontroluju hodinky, když vtom se z pilotní kabiny ozve odosobnělý hlas: „Posádce letu, dveře na automatiku, předletová kontrola."

Co to znamená? Že zavírají dveře? Celá rozechvělá sedím a cítím, jak mě mrazí v zátylku. Sedadlo vedle mě zůstává v celé šestnáctimístné kabině jako jediné neobsazené. Ale pak sebou le tadlo cukne, když začne rolovat na letištní plochu, a já vydechnu úlevou. 1 když zároveň pocítím lehké zklamání. čtyři dny bez Christiana.

Potajmu nakukuju do BlackBerry.

Od: Christian Grey **Předmět:** Užívej, dokud můžeš **Datum: 30. 5. 2011,22:25 Komu:** Anastasia Steeleová

Drahá slečno Steeleová,
vím, o co jste se snažila. A to mi věřte - uspěla jste. Příště Vás nechám letět v zavazadlovém prostoru, spoutanou, s roubíkem v puse a v přepravní kleci. Buďte si jistá, že postarat se o Vás tímto způsobem mi přinese mnohem větší uspokojení než pouhý upgrade vaší letenky.
Už teď se nemůžu dočkat, až se vrátíte.
Christian Grey
Výkonný ředitel se svrbící dlaní Grey Enterprises
Holdings s.r.o.

A do háje. To je právě ten problém s Christianovým smyslem pro humor - nikdy si nejsem jistá, jestli si dělá legraci, nebo je opravdu rozzlobený. Obávám se, že tentokrát je fakt naštvaný. Tajně, tak aby to letuška neviděla, vyťukávám pod dekou odpověď.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Děláš si srandu?
Datum: 30.5.2011,22:30 Komu: **Christian Grey**

Vidíš - teď netuším, jestli si ze mě děláš legraci. Pokud ne, myslím, že zůstanu v Georgii. Přepravní klece jsou mojí krajní mezí.
Omlouvám se, že j sem T ě rozčílila. Řekni, že mi odpouštíš .
A
Od: **Christian Grey** Předmět: **Dělám** Datum: 30.5.2011,22:33 Komu: **Anastasia Steeleová**

Jak to, že maileuješ? To riskuješ životy všech na palubě včetně svého tím, že používáš BlackBerry?
Myslím, že je to v rozporu s jedním z pravidel.
Christian Grey
Výkonný ředitel, kterého už svrbí obě dlaně Grey Enterprises
Holdings s.r.o.

Obě dlaně?! Zatímco letadlo roluje k ranveji, odkládám mobil, pohodlně se usazuju a beru si svůj odrbaný výtisk *Tess* - něco lehkého ke čtení na cesty. Jakmile jsme ve vzduchu, sklápím si opěradlo a brzy se propadám do spánku.

Letuška mě budí, až když zahajujeme klesání nad Atlantou. Podle místního času je 5.45 ráno, ale ve skutečnosti jsem naspala jen něco kolem čtyř hodin. Jsem úplně grogy, a tak s povděkem přijímám sklenici pomerančového džusu, kterou mi podává. Nervózně kontroluju BlackBerry. žádné další maily od Christiana. No, v Seattlu jsou skoro tři hodiny ráno a on se mě pravděpodobně snaží odradit od pokusů vyřadit z provozu elektronické obvody letadla - nebo co se to s letadly stane, když se zřítí kvůli zapnutým mobilům.

v Atlantě čekáme jenom hodinu. A já si znovu vychutnávám luxus salonku první třídy. Jsem v pokušení se stočit do klubíčka a usnout na jedné z přepychových pohovek, která mě měkce vítá ve své náruči, ale na to je příliš málo času. Abych se udržela při vědomí, pouštím se na notebooku do sáhodlouhého myšlenkového výlevu Christianovi.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Líbí se Ti, když mě děsíš?
Datum: 31.5.2011,06:52 EST **Komu:** Christian Grey

Ty přece víš, jak nesnáším, když za mě utrácíš. Jistě, jsi velmi bohatý, ale mně je to zkrátka nepříjemné. Mám pocit, jako bys mi platil za sex. Nicméně cestování první třídou se mi líbí. V porovnání s druhou třídou je to mnohem civilizovanější. Takže Ti děkuji. A myslela jsem to vážně - opravdu jsem si tu masáž od Jean-Paula užila. Cistě pro Tvou informaci, byl to gay. Tento detail jsem v předešlém mailu vynechala, abych Tě pozlobila, protože jsem na Tebe byla naštvaná. Omlouvám se za to.

Ale tys jako obvykle zareagoval přehnaně. Takové věci mi přece nemůžeš psát - svázaná, s roubíkem, v kleci. (Myslel jsi to vážně, nebo to byl žert?) To mě děsí. Ty mě děsíš. Zatímco já jsem dočista pod vlivem Tvého kouzla a zvažuju, jestli s Tebou budu sdílet Tvůj životní styl (o kterém jsem až do minulé soboty ani netušila, že existuje), Ty na mě vyrukuješ s takovou věcí, po které mám chuť vzít nohy na ramena a utéct. Což samozřejmě neudělám, protože bys mi chyběl. Strašně moc. Chtěla bych, aby nám to klapalo, ale jsem vyděšená hloubkou pocitů, které ve mně vyvoláváš, a tou temnotou, do které mě vlečeš. To, co mi nabízíš, je žhavé a sexy a vzbuzuje to ve mně touhu poznat víc, ale zároveň mám strach, že mi ublížíš - fyzicky, a taky psychicky. Za tři měsíce mi můžeš dát sbohem a co já pak s tím? Je pravda, že takové riziko obnáší každý vztah. Jenže tohle prostě není vztah, který jsem si představovala, a už vůbec ne jako svůj první. Mám zkrátka pocit, že tím riskuju příliš.

Měl jsi pravdu, když jsi říkal, že v sobě nemám jedinou submisivní kost, v tom s

T ebou souhlasím. Ale jak už j sem řekla, chci s T ebou být, a j estliže j e nutné, abych taková byla, chtěla bych to aspoň zkusit. I když se obávám, že to nezvládnu a skončím celá modrofialová. a tohle pomyšlení se mi ani trochu nelíbí.
Jsem strašně šťastná, že se pokusíš mi nabídnout víc. Teď ještě musím popřemýšlet, co si vlastně pod tím „víc“ sama představuju. A to je jeden z důvodů, proč jsem chtěla nějaký odstup. Ovlivňuješ mě tak moc, že když jsme spolu, je pro mě velmi obtížné udržet si jasný úsudek.
Už ohlašují náš let. Musím jít.
Víc později.
Tvá Ana

Odesílám to a ospale se ploužím k odbavení do dalšího letadla. Tohle už má v první třídě jenom šest sedadel. Jakmile se odlepíme od země, schoulím se v něm pod měkkou dekou a usínám.

Až příliš brzy mě budí letuška, aby mi nabídla další pomerančový džus, protože zahajujeme přiblížení na mezinárodní letiště v Savannah. Úplně vyčerpaná ho pomalu usrkávám a nechávám se prostoupit lehkým vzrušením. poprvé za šest měsíců se uvidím s mámou. Znovu se tajně dívám do BlackBerry - mlhavě si totiž vybavuju, že jsem Christian ovi posílala dlouhý nesouvislý mail - ale nenacházím v něm žádnou odpověď. V Seattlu je teď pět ráno. Doufám, že ještě spí a nehraje tklivé melodie na klavír.
Kouzlo ruksaků spočívá v tom, že může člověk vypadnout z letiště, aniž by nekonečně dlouho čekal na zavazadla u pásů. A kouzlo
cestování první třídou spočívá v tom, že ho pustí z letadla jako prvního.

Máma už na mě čeká i s Bobem. Je tak skvělé je zase vidět. Netuším, jestli je to vyčerpáním, dlouhou cestou nebo celou tou situací kolem Christiana, ale jakmile se ocitám v mámině náručí, propukám v pláč.

„No tak, Ano, miláčku, musíš být hrozně unavená. “ Vnímám, jak poplašeně zvedá hlavu k Bobovi.
„Ne, mami, já jen - jsem strašně ráda, že tě vidím.“ Pevně ji stisknu.

Cítím se u ní tak příjemně a v bezpečí, prostě doma. Když ji neochotně pustím, jednou rukou mě neohrabaně obejme i Bob. Všímám si, jak u toho nejistě balancuje na jedné noze, a tak si uvědomuju, že je vlastně zraněný.

„Vítej doma, Ano. Proč brečíš?" zjišťuje.

„Ach jo, Bobe. mám prostě radost, že vidím i tebe,“ zadívám se do jeho pohledného obličeje s ostře řezanými rysy a do jeho jiskrných modrých očí, kterýma si mě laskavě měří. Tenhle tvůj manžel se mi líbí, mami. Můžeš si ho

nechat.

Popadne můj batoh.

„Prosím tě, Ano, co v tom táhneš?"

To bude asi ten notebook. Když vyrážíme na parkoviště, oba si mě vedou v rodičovském objetí.

Vždycky zapomenu, jak nesnesitelné horko tu je. Jakmile opustíme klimatizované prostory letištní haly, ocitáme se v georgijském vedru, které se na nás lepí jako další vrstva oblečení. *To je teda síla!* Dostává se mi úplně všude. Hned se vyvlékám z jejich paží, abych ze sebe servala mikinu. Jsem tak šťastná, že jsem si zabalila i kraťasy Někdy mi schází suchý žár Las Vegas, kde jsem žila s mámou, když mi bylo sedmnáct. Ale tohle vlhké horko, dokonce v půl deváté ráno, to je něco, na co si člověk musí chvilku zvykat. Už když se usazuju na zadním sedadle Bobova báječně klimatizovaného SUV Tahoe, začínají se mi na protest proti té sauně krabatit vlasy a znovu na mě padá únava. Rychle píšu textovku pro Raye, Kate a Christiana:

Dorazila j sem do Savannah v pořádku. A ©

Když to odesílám, vzpomenu si i na Josého a přes mlžný opar vyčerpání si vybavuju, že příští týden zahajuje tu výstavu. Měla bych tam pozvat i Christiana, když vím, jak obtížně Josého přijímá? Bude mě vůbec Christian po tom e-mailu, co jsem mu poslala, chtít vidět? Při tom pomyšlení se záchvějů a pak to radši pouštím z hlavy. Tím se budu zabývat později. Právě teď si chci dosyta užívat společnosti mámy.

„Zlatíčko, musíš být hrozně utahaná. Budeš se chtít prospat, až přijedeme domů?“

„Ani ne, mami. Chtěla bych jít na pláž.“

Na sobě mám modré tankiny s ramínkem kolem krku, usrkávám Colu light a povaluju se na plážovém lehátku na břehu At lantiku. a nemůžu uvěřit tomu, že ještě včera jsem hleděla přes Sound na Pacifik. Máma si hoví vedle mě v komicky velkém měkkém slunečním klobouku a slunečních brýlích á la Jackie O a taky upíjí Coly. Jsme na Tybee Island Beach, jen tři bloky od domova. Máma mě drží za ruku. Únavu už jsem ze sebe setřásla a pod paprsky slunce se cítím spokojená, v bezpečí a teplíčku. Poprvé za celé věky začínám relaxovat.

„Takže, Ano. vyprávěj mi o tom muži, který s tebou tak zamával."

Zamával?! Jak to poznala? Co jí na to říct? Kvůli Dohodě o mlčenlivosti s ní nemůžu Christiana rozebírat do nějakých podrob -ností. A i kdybych mohla, chci se s ní o něm vůbec bavit? Cítím, jak při tom pomyšlení blednu.

„No tak,“ naléhá na mě a tiskne mi ruku.

„Jmenuje se Christian. Je víc než pohledný. Je bohatý. až příliš bohatý. A je hrozně komplikovaný a náladový."

Jo - jsem nadmíru spokojená s tím, jak stručně a výstižně jsem to shrnula. Otáčím se na bok čelem k ní ve stejnou chvíli, kdy ona udělá to samé a upře na mě své jasně modré oči.

„Takže komplikovaný a náladový - na ty dvě informace bych se ráda

zaměřila, Ano.“

To ne...

„Ach jo, mami, ze změn jeho nálad mám pomalu závratě. Prožil si drsné dětství, takže je hodně uzavřený a strašně těžko čitelný."

„Máš ho ráda?“

„Víc než ráda.“

„Opravdu?" v údivu otevře pusu.

„Už to tak bude, mami."

„Ano, zlatíčko, muži ve skutečnosti nejsou nijak zvlášť kom - plikovaní. Jsou velmi prostí a přímočaří. Obvykle si myslí přesně to, co říkají. My si dokážeme celé hodiny lámat hlavu nad tím, co řekli - a přitom je to do očí bijící. Na tvém místě bych ho brala doslovně. To by ti mohlo pomoct."

Brát Christiana doslovně? Okamžitě se mi vybavují některá jeho slova:

Nechci tě ztratit...

Tys mě snad očarovala...

Taky mi budeš chybět... víc, než si myslíš.

Zamyšleně opětuju její pohled. Je už počtvrté vdaná, a tak nejspíš bude o mužích něco málo vědět.

„Muži většinou bývají náladoví, zlato, někteří dokonce víc než jiní. Vezmi si například svého otce. “ Vždycky, když o něm mluví, zjihne a zesmutní jí pohled. Můj skutečný otec je mystická bytost, kterou jsem nikdy nepoznala a kterou nám osud krůtě vyrval při nehodě v průběhu vojenského cvičení, když byl u mariňáků. Tak trochu si myslím, že máma celou tu dobu hledá někoho, jako byl on. Možná ho teď konečně našla v Bobovi. Škoda, že to nevyšlo s Rayem.

„Kdysi jsem si myslela, že je tvůj otec náladový. Ale teď, s od - stupem času si myslím, že byl prostě příliš ponořený do své práce a usilovně se snažil nás pořádně zabezpečit." Povzdychne si. „Byl tak mladý, oba jsme byli mladí. Možná to byl ten problém."

Hmm. Christian taky není zrovna starý. Povzbudivě se na ni usměju. Když se rozpovídá o mém otci, dokáže ji to dost vykolejit. Ale co se týče nálad, jsem si jistá, že se táta nemůže s Christianem srovnávat.

„Bob nás chce dnes vzít na večeři. Do golfového klubu."

„No to snad ne! Bob začal hrát golf?" vypísknu nevěřícně.

„Jo, to mi povídej," zaúpí máma a protočí oči.

Po návratu domů a po lehkém obědě si začínám vybalovat. Chystám se odměnit malou siestou. Máma se někam vytratila a nej spíš tam odlévá svíčky, nebo co se to s nimi vlastně dělá. A Bob je v práci, takže mám čas dohnat spánkový deficit. Ještě si beru laptop a zapínám ho. Tady v Georgii jsou dvě odpoledne, v Seattlu jedenáct dopoledne. Jsem zvědavá, jestli mi přišla odpověď od Christiana. Nervózně otevírám poštu.

Od: Christian Grey **Předmět:** No konečně!
Datum: 31.5.2011,07:30 Komu: Anastasia Steeleová

Anastasie,

jsem rozladěný, že hned jak odjedeš, dokážeš se mnou upřímně a otevřeně komunikovat. Proč to nejde, když jsme spolu?

Jistě, jsem bohatý. Zvykej si na to. Proč bych za Tebe neměl utrácet? Proboha, vždyť jsme Tvému otci řekli, že jsem Tvůj přítel. Neměl bych to jako Tvůj přítel náhodou dělat? I jako Tvůj dominující bych očekával, že bez diskuse přijmeš cokoliv, co Ti koupím. Když už jsme u toho, řekni i mámě, že j sem Tvůj přítel.

Nejsem si jistý, jak zareagovat na Tvou poznámku, že se cítíš jako děvka. Vím, že to není přesně to, cos napsala, ale právě to jsi naznačila. Netuším, co bych měl říct nebo udělat, abych Tě toho pocitu zbavil. Chci pro Tebe jen to nejlepší. Pracuji velmi tvrdě, takže můžu své peníze utrácet, jak se mi zachce. Mohl bych Ti koupit všechno, po čem toužíš, Anastasie, a taky to chci udělat. Říkej tomu třeba přerozdělení bohatství, jestli chceš. Nebo prostě věz, že bych o Tobě nikdy za žádných okolností nesmýšlel tak, jak popisuješ. A rozčiluje mě, že sama sebe tak vnímáš. Na tak chytrou, duchaplnou a krásnou dívku máš celkem vážné problémy se sebeúctou a já mám sto chutí Ti domluvit schůzku s doktorem Flynnem.

Omlouvám se, že jsem Tě vyděsil. Myšlenka, že bych v Tobě měl vzbuzovat strach, se mi příčí. Opravdu si myslíš, že bych Tě nechal cestovat v zavazadlovém prostoru? Prokristapána, vždyť jsem Ti nabídl své letadlo. Ano, byl to vtip, a zjevně ubohý. Nicméně faktem zůstává, že mě představa, že jsi svázaná a s roubíkem v puse raj cuj e (tohle není vtip

- to je čistá pravda). Klec klidně vynechám - ty se mnou nic nedělají. Vím, že máš vůči roubíkům výhrady, už jsme o tom mluvili, a jestliže/pokud Ti kdy roubík nasadím, bude to po předchozí domluvě. Myslím, že Ti nějak uniklo, že ve vztahu dominant-submisiv je to právě ten druhý, kdo má veškerou moc. A to jsi Ty. Zopakuju Ti to ještě jednou -Ty máš v rukou všechnu moc. Ne já. V loděnici jsi řekla ne. Nesmím se Tě dotknout, když to sama odmítneš. To je taky důvod, proč máme písemnou dohodu - aby bylo jasné, co jsi a co naopak nejsi ochotná dělat. Jestliže něco zkusíme a Tobě se to nebude líbit, můžeme smlouvu přepracovat. Záleží na Tobě - nikoliv na mně. Takže pokud nechceš být spoutaná s roubíkem v puse a v kleci - nikdy se to nestane.

Chci s Tebou sdílet svůj životní styl. Nikdy v životě jsem po ničem tolik netoužil. Abych byl upřímný, jsem užaslý, že někdo tak nevinný jako Ty to vůbec chce zkusit. Tím mi sděluješ mnohem víc, než si uvědomuješ. Jen nějak pořád nevnímáš, že jsem taky pod vlivem Tvého kouzla, i když Ti to neustále opakuju. A nechci Tě ztratit. Znervózňuje mě, že jsi uletěla tři tisíce mil jenom kvůli tomu, aby ses ode mě dostala na pár dnů dál, protože si myslíš, že v mé společnosti nedokážeš jasně uvažovat. Anastasie, já se cítím přesně tak. Když

jsme spolu, všechno ostatní ztrácí význam - až takové pocity ve mně vyvoláváš.
Chápu, že máš strach. Přísahám, že jsem se pokoušel nechat Tě na pokoji; věděl jsem, že jsi nezkušená, ale nikdy bych o Tebe tolik neusiloval, kdybych tušil, jak moc jsi nevinná - a přesto mě odzbrojuješ tak jako nikdo předtím. Například ten Tvůj e-mail - četl jsem ho znovu a znovu, jen abych dokázal pochopit Tvůj úhel pohledu. Tři měsíce je zcela nahodilé období. Můžeme se dohodnout třeba na šesti měsících nebo na roce. Jak dlouho by sis představovala? Řekni mi - kolik tě uklidní? Uvědomuju si, že pro Tebe náš vztah představuje velké riziko, jde o to, že si musím zasloužit Tvou důvěru, a Ty se mnou na oplátku musíš začít komunikovat, zvlášť když v tom někdy selžu. Zdáš se být tak silná a vyrovnaná, ale pak mi najednou napíšeš tohle a já Tě vidím úplně jinak. Musíme se vést vzájemně, Anastasie, a já nemám jiná vodítka, než právě Tebe. Je nutné, abys ke mně byla upřímná, pak můžeme společně najít způsob, jak bude naše dohoda fungovat.
Máš obavy, že nejsi dost submisivní. No, možná máš pravdu. Na druhou stranu, existuje místo, kde se tak chovat dokážeš - a to je herna. Zdá se, že je to jediné místo, kde mě necháš nad tebou převzít kontrolu, a zároveň jediné místo, kde děláš, co se Ti řekne. To jsi doslova vzorná. A pak - nikdy bych Tě nezbil do modrofialova. Jsem spíš pro růžovou. Líbí se mi Tvé vyzývavé chování, když jsme mimo hernu. Je to pro mě něco nového a osvěžujícího a nerad bych to měnil. Takže ano, řekni mi, co by sis pod pojmem „víc“ představovala. Budu se snažit k tomu přistupovat s otevřenou myslí. Zatímco budeš v Georgii, pokusím se Ti dát trochu prostoru a držet se od Tebe zpátky.
Těším se na Tvůj další e-mail.
Tak si užívej. Ale ne zas moc.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Ty kráso! On napsal učiněné slohové cvičení, jako bychom byli zpátky ve škole - *a většinu z toho správně.* Když si ten dopis pročítám znovu, mám srdce až v krku a do postele se zavrtávám prakticky v objetí s laptopem. Udělat dohodu na rok? Já že mám moc nad ním?! Ježkovy oči, o tomhle budu muset ještě přemýšlet. Mám ho brát doslovně, jak řekla máma. On mě nechce ztratit - to už řekl dvakrát! Chce, aby nám to fungovalo. *Ach, Christiane, to já přece taky!* Pokusí se ode mě držet zpátky! Znamená to snad, že by se mu to nemuselo podařit? A najednou doufám, že to nedokáže. Chci ho vidět. Jsme bez sebe ani ne čtyřiadvacet hodin, a když si představím, že ho neuvidím ještě čtyři dny, zjišťuju, jak moc mi chybí. Jak moc ho miluju.

„Ano, zlato." Ten hlas je měkký a hřejivý. Plný lásky a šťastných vzpomínek na staré časy.

Na tváři cítím dotek ruky. Máma mě budí, omotanou kolem lapto pu, který k sobě pevně tisknu.

„Ano, drahoušku," pokračuje mírným zpěvavým hlasem, zatímco já se probouzím a orientuju a mžourám do narůžovělého světla soumraku.

„Ahoj, mami.“ S úsměvem se protahuju.

„Za půl hodiny odjíždíme na tu večeři. Pořád chceš jít s námi?" ptá se laskavě.

„Jasně, mami, určitě," neúspěšně se pokusím potlačit zívnutí.

„To je mi ale zázrak techniky," ukazuje na notebook.

A sakra.

„Ále. tohle?" pokouším se o nenucenou, mírně překvapenou lhostejnost.

Spolkne mi to? Od té doby, co jsem si pořídila „přítele", je nějaká vnímavější.

„To mi půjčil Christian. Myslím, že by se s tím dal pilotovat ra - ketoplán, ale já to používám jen na surfování po internetu a mailování."

Fakt - nic to neznamená. Chvíli si mě podezíravě prohlíží, pak si přisedá na postel a zasouvá mi pramen vlasů za ucho.

„Poslal ti e-mail?"

Sakra, sakra.

„Jjjo. " nenucenost se kamsi vytrácí a navíc cítím, jak červenám.

„Možná mu scházíš, co?"

„To doufám, mami."

„A co ti psal?"

Sakra, sakra, sakra. Zoufale se snažím vzpomenout na něco přijatelného, co obsahoval ten mail a co bych mohla mámě říct. Jsem přesvědčená o tom, že nechce slyšet nic o dominanci, bondáži, ani roubících, což bych jí stejně nemohla vykládat kvůli Dohodě o mlčenlivosti.

„Popřál mi, ať si to tu užiju, ale prý to nemám přehánět."

„To zní rozumně. Nechám tě, ať se můžeš připravit, broučku." Skloní se a políbí mě na čelo. „Jsem tak ráda, že jsi tady, Ano. Že jsme spolu." A s tím láskyplným výrokem odchází.

Hmm, Christian a rozumný... Dvě slova, o kterých jsem byla přesvědčená, že se vzájemně vylučují, ale po tom posledním mailu myslím, že je nejspíš možné všechno. Zatřepu hlavou. Potřebuju nějaký čas, abych ta jeho slova strávila. Nejspíš po večeři - to už mu budu moct odepsat.

Lezu z postele, rychle si svlékám tričko a krátké kalhoty a upaluju do sprchy. Přivezla jsem si s sebou ty Kateiny šedé šaty s ramínkem kolem krku, které jsem měla na promoci. Je to jediné oblečení pro slavnostnější příležitosti, které tu mám. A co je dobré na té sauně tady - všechny faldy se vyvěsily, takže to do golfového klubu jistě postačí. Při oblékání otevírám notebook. Od Christiana nic nového, což je trošku zklamání. Ve spěchu mu píšu mail.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Nejsi nějaký výřečný?
Datum: 31.5.2011, 19:08 EST **Komu:** Christian Grey

Pane, v psaném projevu jste celkem upovídaný. Já teď musím vyrazit na večeři do Bobova golfového klubu a čistě pro Vaši informaci - protáčím při tom pomyšlení oči. Ale Vy a Vaše svrbící dlaň jste daleko, takže je moje zadnice v bezpečí - aspoň pro teď. Váš e-mail se mi moc líbil. Odpovím, jak jen budu moct. Už teď se mi stýská.
Užijte si odpoledne,
Vaše Ana
Od: Christian Grey **Předmět:** Tvoje zadnice **Datum: 31.5.2011, 16:10 Komu:** Anastasia Steeleová

Drahá slečno Steeleová,
jsem velmi rozrušen předmětem tohoto mailu. Přirozeně musím uznat, že *je* v bezpečí - aspoň pro teď.
Užijte si tu večeři, také mi chybíte, zvlášť Vaše zadnice a prořízlá pusa. Mé odpoledne bude nudné, prosvětlené pouze myšlenkami na Vás, jak protáčíte oči. Myslím, že jste to byla právě Vy, kdo mě moudře upozornil na to, že sám trpím tímto nepěkným zlozvykem.
Christian Grey
Výkonný ředitel, který protáčí oči Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Protáčení očí **Datum: 31.5.2011, 19:14** EST **Komu:** Christian Grey

Drahý pane Greyi,
přestaňte mi mailovat - snažím se připravit na tu večeři. Velmi mě při tom rozptylujete - dokonce i když jste na druhé straně kontinentu.
Jo, a. kdo trestá Vás, když protočíte oči?
Vaše Ana
Mačkám „Odeslat" a vzápětí se mi v hlavě vynořuje obrázek té ježibaby Robinsonové. Nedokážu si to ani představit - jak Christiana bije někdo starší než moje máma. Je to něco tak zvrhlého. A znovu přemýšlím o škodách, které napáchala. Cítím, jak se mi stahují rty do tvrdé přímky. Budu potřebovat nějakou panenku, do které bych mohla píchat špendlíky - tím bych se snad

mohla aspoň částečně zbavit zlosti, kterou ve mně ta podivínka vyvolává.

Od: Christian Grey **Předmět:** Tvoje zadnice
Datum: 31.5.2011, 16:18 Komu: Anastasia Steeleová

Drahá slečno Steeleová,
z mnoha důvodů dávám stále přednost mému předmětu mailu před Vaším. Je štěstí, že jsem svým vlastním pánem a nikdo mě nekárá. Kromě mé matky - příležitostně - a doktora Flynna. A Vás.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Já, a kárat?
Datum: 31.5. **20II,** 19:22 EST **Komu:** Christian Grey Drahý pane,
kdy jsem, prosím pěkně, měla tu drzost Vás kárat, pane Greyi? Myslím, že si mě s někým pletete. což je velmi alarmující.
A teď už se opravdu musím strojit. Vaše Ana

Od: Christian Grey **Předmět:** Tvoje zadnice **Datum: 31.5.2011, 16:25**
Komu: Anastasia Steeleová

Drahá slečno Steeleová, děláte to neustále.
Můžu Ti zapnout šaty?
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Z nějakého nepochopitelného důvodu na mě jeho slova doslova vyskočí z

monitoru a donutí mě zalapat po dechu. Hmm. tak on si chce hrát.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Mládeži do 18 let nepřístupno **Datum: 31.5.2011, 19:28** EST
Komu: Christian Grey

Byla bych radši, kdybys je rozepnul.
Od: Christian Grey
Předmět: Dávej pozor, co si přeješ.
Datum: **31.5.2011,** 16:31 Komu: **Anastasia Steeleová**

JÁ TAKY!

Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Už jsem celá zadýchaná **Datum: 31.5.2011, 19:33** EST **Komu:** Christian Grey A pěkně pomalu.

Od: **Christian Grey** Předmět: **Úpím** Datum: **31.5.2011,** 16:35 Komu: **Anastasia Steeleová**
Kéž bych byl u Tebe.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.
Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Skučím
Datum: 31.5.2011, 19:37 EST **Komu:**
Christian Grey KÉŽ BY

„Ano!“ zavolá na mě máma, až z toho leknutím nadskočím. *Kruci.* Proč se cítím provinile?

„Už letím, mami."

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Skučím
Datum: 31.5.2011, 19:39 EST **Komu:**
Christian Grey Musím jít.
Pozdějc, bejby.

Sbíhám do předsíně, kde už na mě čeká máma s Bobem. Máma při pohledu na mě svraští obočí.

„Zlatíčko, je ti dobře? Jsi nějaká červená."

„Je mi fajn, mami."

„Vypadáš úchvatně."

„Díky, to jsou Kateiny šaty. Líbí se ti?"

Zamračí se na mě.

„Proč nosíš Kateiny šaty?“

Ale... ne.

„Protože se mi líbí a jí ne,“ improvizuju rychle.

Zkoumavě se na mě zadívá, zatímco Bob dává najevo svou ne - dočkavost schlíplým hladovým pohledem.

„Zítra tě beru na nákupy," rozhoduje se máma.

„Ale mami, to přece nemusíš. Mám haldy oblečení."

„Copak nemůžu udělat nic pro svou vlastní dceru? A pojď už, Bob umírá hlady."

„To teda," postěžuje si Bob, zakrouží si dlaní na břiše a nasadí falešně ztrápený výraz.

Zahihňám se tomu, on na mě protočí panenky a všichni společně odcházíme. Později, když se ve sprše chladím pod proudem vlažné vody, přemítám o tom, jak moc se máma změnila. Když jsem ji na té večeři sledovala, zdála se být ve svém živlu: smála se a bavila mezi tolika přáteli z golfového klubu. A Bob byl tak pozorný a vřelý. vypadá to, že se k sobě výborně hodí. Mám z toho velkou radost. Navíc to znamená, že si o ni můžu přestat dělat starosti a nemusím se dál pokoušet předvídat její budoucí rozhodnutí. A že můžeme ty temné dny jejího Manželství Číslo Tři hodit za hlavu

- Bob se o ni postará.

A navíc mi začala udílet rady. *Odkdy se to děje?* Od té doby, co jsem potkala Christiana. *Proč?*

Když jsem hotová, rychle se suším - už se nemůžu dočkat, až se vrátím k Christianovi. Čeká na mě jeho e-mail, ten, který odeslal před několika

hodinami, hned poté, co jsem odešla na večeři.
Od: Christian Grey **Předmět:** Plagiátorství **Datum: 31.5.2011, 16:41**
Komu: Anastasia Steeleová

Ukradlas mi hlášku.
A nechala mě tu napospas.
Užij si tu večeři.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová
Předmět: Zrovna Ty někoho obviňuj z krádeže!
Datum: 31.5.2011,22:18 EST
Komu: Christian Grey

Pane, zapomínáte, že to původně byla Elliotova hláška. Napospas čemu?
Vaše Ana

Od: Christian Grey **Předmět:** Nedořešená záležitost **Datum: 31.5.2011, 19:22**
Komu: Anastasia Steeleová Slečno Steeleová,
konečně jste zpátky! Zmizela jste tak náhle - právě když se situace začala vyvíjet opravdu zajímavě.
Elliot není příliš originální. Taky to nejspíš někomu ukradl.
Jaká byla večeře?
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Nedořešená záležitost?
Datum: 31. 5. 2011, 22:26 EST **Komu:** Christian Grey

Večeře byla sytá. Měl bys ze mě radost, přecpala jsem se. Zajímavý vývoj? O čem to mluvíš?

Od: Christian Grey
Předmět: Nedořešená záležitost - stoprocentně!
Datum: **31.5.2011,** 19:30 Komu: **Anastasia Steeleová**

Hraješ si na nechápavou? Mám dojem, že jsi mě požádala, abych Ti rozepnul šaty.
A já se tolik těšil, že to udělám. A jinak - jsem rád, že jíš.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.
Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** No. stále máme náš víkend **Datum:** 31.5.2011,22:36 EST **Komu:** Christian Grey

Samozřejmě že jím. To jen ta nervozita, kterou ve Tvé blízkosti cítím, mě zbavuje chuti k jídlu.
Jo, a nechápavá jsem vždy jen úmyslně, pane Greyi. určitě už jste na to přišel. ©

Od: Christian Grey **Předmět:** Už se nemůžu dočkat
Datum: 31.5.2011, 19:40
Komu: Anastasia Steeleová

To si budu pamatovat, slečno Steeleová, a nepochybujte o tom, že toho využiji ve svůj prospěch.
Mrzí mě, jestli kvůli mně trpíte nechutenstvím. Myslel jsem, že ve Vás chuť ke konzumaci naopak vzbuzuji.
To říkám z vlastní zkušenosti, kterážto byla nadmíru potěšující. Převelice se těším na další takovou kratochvíli.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.
Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Jazyková akrobacie **Datum:** 31.5. 2011, 22:40 EST **Komu:** Christian Grey Že už si zase hrajete se slovníkem?

Od: Christian Grey **Předmět:** Přistižen
Datum: 31.5.2011, 19:48
Komu: Anastasia Steeleová

Máte mě tak přečteného, slečno Steeleová.
Jdu na večeři s dávnou přítelkyní, už sedám za volant. Pozdějc,

bejby. ©
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

S jakou dávnou přítelkyní? Netušila jsem, že má Christian nějaké dávné přátele, kromě. *ní.* Zamračím se na monitor. Proč se s ní musí ještě vídat? Nečekaně mnou prostupuje hnusná a sžíravá zelená vlna žárlivosti. Chce se mi do něčeho praštit, nejlíp do paní Robinsonové. Naštvaně vypínám počítač a poroučím se do postele.

Měla bych mu už odpovědět na ten dlouhý e-mail z dnešního rána, jenže na něco takového jsem teď moc rozlícená. Copak Christian nevidí, co je ta saň ve skutečnosti zač? Pedofilka! Zha - sinám světlo, zírám do tmy a všechno se ve mně vaří. Co si to vůbec ta ženská dovoluje? Jak se opovažuje si prostě jen tak vybrat bezbranného puberťáka a.? Dělá to snad ještě? Proč se rozešli?
v hlavě se mi rojí nejrůznější scénáře: Už toho měl dost. Ale proč by se s ní potom ještě přátelil? To samé ona - je vdaná? Rozvedená? Ježiši
- má snad svoje vlastní děti? *Nebo dokonce Christianovy děti?* Zatímco mně se z toho pomyšlení zvedá žaludek, podvědomí ke mně otáčí svou ošklivou hlavu a posměšně po mně pokukuje. A co doktor Flynn, ví o ní?

Znovu se hrabu z postele a zapínám ten prokletý notebook. Jsem na válečné výpravě. Nervózně bubnuju prsty a čekám, až se rozsvítí modrá obrazovka. Spouštím vyhledávání obrázků na Googlu a do příslušného řádku zadávám „Christian Grey“. V tu ránu je monitor posetý fotkami Christiana: tady v černé kravatě, tady v uhlazeném obleku, ježkovy oči - tady jsou Josého fotky z Heathmanu, v té bílé košili a flanelových kalhotách. Jak se mohly dostat na internet? Bože, on je fakt k sežrání.

Netrpělivě roluju dál: nějaké fotky s obchodními partnery, a tak dál - jedna fotka za druhou a na všech je ten nejfotogeničtější muž, kterého důvěrně znám. *Důvěrně? Znám ho vůbec důvěrně?* To spíš intimně. a počítám, že i tam je toho ještě dost k objevování. Vím, že umí být náladový, komplikovaný, zábavný, chladný, vřelý. bože, ten chlap je chodící protiklad. Klikám na další stránku. Na všech fotkách je sám. Vzpomínám si, jak se Kate zmiňovala, že nemohla najít žádný obrá zek, na kterém by byl s nějakou partnerkou - to proto se ho chtěla zeptat, jestli je gay. A pak najednou, na třetí stránce, jsem já. s ním. na promoci. Jeho jediná fotka s ženou. a jsem na ní já.

Ty bláho! Já jsem na Googlu! Prohlížím si nás dva spolu. Já tam mám překvapený výraz, vypadám nervózní a nesvá. Bylo to těsně předtím, než jsem souhlasila, že to s ním zkusím. A potom Chris tian, ten tam vypadá až

neskutečně přitažlivě, klidně a vyrovnaně, a má na sobě *tu kravatu*. Zírám na něj, tak krásná tvář. Krásná tvář, která si možná právě teď vyměňuje pohledy se zatracenou paní Robinsonovou. Ukládám si ten obrázek do oblíbených a proklikávám se všemi dalšími osmnácti stránkami fotek. nic. Paní Robinsonová na Googlu není. Musím se dozvědět, jestli je teď s ní. Spěšně píšu Christianovi e-mail.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Vhodná společnost na večeři **Datum:** 31.5.2011,23:58 EST **Komu:** Christian Grey

Doufám, že jste si s přítelkyní tu večeři náležitě užili. Ana
P.S.: Byla to paní Robinsonová?

Odesílám to a sklesle se ploužím zpátky do postele, rozhodnutá vyzpovídat Christiana ohledně jeho vztahu s tou ženskou. Na jednu stranu se chci dozvědět víc, ale na druhou bych nejradši zapomněla, že mi o tom vůbec říkal. A ještě ke všemu jsem to dostala. Nesmím si ráno zapomenout vzít prášek. Narychlo si to zaznamenávám jako upomínku do BlackBerry. Pokládám ho na noční stolek, lehám si a konečně upadám do neklidného spánku; s přáním, abychom byli ve stejném městě a ne dva a půl tisíce mil daleko.

Po dopoledni plném nakupování a odpoledni na pláži se máma rozhodla, že bychom měly strávit večer v baru. Zanecháváme Boba napospas televizi a samy vyrážíme do prvotřídního baru nejluxusnějšího hotelu v Savannah.

Upíjím už druhý Cosmopolitan. a máma třetí. Dává mi další přednášku o křehké mužské duši. Je to dost zneklidňující.

„Víš, Ano, muži si myslí, že cokoliv, co žena vypustí z úst, se musí řešit. Že to není jen nějaká beztvará myšlenka, kterou chceme jen tak nadhodit, chvíli si o ní povídat a pak na ni zapomenout. Muži milují akci."

„Mami, proč mi to vlastně vykládáš?" nedaří se mi skrýt rozladění. Takhle se chová celý den.

„Zlato, když ty mi připadáš tak bezradná. Nikdy sis domů nepřivedla kluka. S nikým jsi nechodila, ani když jsme bydleli ve Vegas. Myslela jsem, že bys to mohla dát dohromady s tím chlapcem ze školy, s Josém."

„Mami, José je jenom kamarád."

„Já vím, miláčku. Já zkrátka cítím, že se něco děje, a myslím, že mi neříkáš

všechno." Upírá na mě pronikavý pohled, ve tváři se jí zračí mateřské obavy.

„Jen jsem si potřebovala udělat od Christiana trošku odstup, abych si urovnala myšlenky. to je všechno. Tak nějak mě oslňuje."

„Oslňuje?"

„Jo. Ale taky se mi po něm stýská," zamračím se.

Neozval se mi celý den. Žádný e-mail, nic. Mám cukání mu zavolat, abych se ujistila, že je v pořádku. Nejhorší představa je, že se připletl do nějaké bouračky; druhá nejhorší, že do něj paní Robinsonová zase zatnula ty svoje odporný drápy. Vím, že se to příčí zdravému rozumu, ale vypadá to, že pokud jde o ni, končí se mnou veškerá legrace.

„Zlato, musím si odskočit."

Mámina krátká nepřítomnost mi umožňuje další rychlou kontrolu BlackBerry. Snažila jsem se do něj tajně nakukovat celý den. No konečně! Odpověď od Christiana!

Od: Christian Grey **Předmět:** Společnost na večeři **Datum:**
I. 6. 2011,21:40 EST **Komu:** Anastasia Steeleová

Přesně tak, byl jsem na večeři s paní Robinsonovou. Je to jenom stará přítelkyně, Anastasie.
Už se na Tebe těším. Chybíš mi.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Takže on opravdu *byl* na večeři s ní. Vzadu na krku se mi zježí všechny chloupky a tělem se mi provalí adrenalin okořeněný zlostí. Mé nejhorší obavy se staly skutečností. *Jak jen mohl?* Jsem pryč teprve dva dny a on už utíká k té ďábelské mrše.

Od: Anastasia Steeleová
Předmět: STARÁ společnost na večeři
Datum: 1.6.2011, 21:42 EST
Komu: Christian Grey
Není to jenom stará přítelkyně.
Našla si snad dalšího puberťáka, do kterého by zabořila své tesáky? Byl jsi pro ni už příliš starý?

To je ten důvod, proč se váš vztah rozpadl?

Posílám to, právě když se máma vrací.

„Jsi nějaká bledá, Ano. Co se stalo?“

Zavrtím hlavou.

„Nic. Dáme si další drink,“ prohlásím umanutě.

Překvapeně nakrčí čelo, ale pak vzhlédne, upoutá pozornost jednoho z číšníků a ukáže na naše skleničky. On kývne. Chápe univerzální posunkovou řeč: „Ještě jednou to samé.“ Než se spolu takhle dohodnou, honem se znovu dívám do BlackBerryho.

Od: Christian Grey **Předmět:** Dávej si pozor.
Datum: 1.6. 2011, 21:45 EST **Komu:** Anastasia Steeleová
To není věc, kterou bych chtěl rozebírat v e-mailech. Kolik těch Cosmopolitanů ještě hodláš vypít?
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Proboha. On je tady!

Kapitola 23

Nervózně se rozhlížím po baru, ale nikde ho nevidím.

„Co se děje, Ano? Vypadáš, jako bys viděla ducha.“

„To Christian. On je tady.“

„Cože? Opravdu?" Máma se taky rozhlédne.

To, že má Christian sklony k pronásledování, jsem před ní jaksi zamlčela.

A pak ho spatřím. Srdce mi málem rozláme hrudník, když se v něm dunivě rozbuší. *On je fakt tady - kvůli mně.* Má vnitřní bohyně v dychtivém očekávání vyskakuje z lenošky. Christian lehce proplouvá mezi lidmi, v jeho měděných vlasech se odráží tlumené osvětlení baru. Šedé oči mu svítí. zlobou? Napětím? Má stažené rty a zatnuté čelisti. *A do háje... to snad ne.* Právě teď jsem na něj tak naštvaná. A on si sem přijde! Přece se na něj nemůžu rozčilovat před vlastní

mámou.

Postupuje až k našemu stolu, celou tu dobu mě obezřetně sle duje. Na sobě obvyklou bílou košili a džíny.

„Ahoj," vypísknu, neschopná skrýt šok a zároveň údiv, že ho vidím - z masa a kostí.

„Ahoj," odpoví a překvapí mě tím, že se skloní a vtiskne mi rychlou pusu na tvář.

„Christiane, to je moje máma Carla," projeví se mé zažité slušné vychování.

Christian se obrací, aby se s ní pozdravil. „Paní Adamsová, těší mě, že vás poznávám."

Jak to, že zná její příjmení? Věnuje jí svůj patentovaný greyovský, infarkt způsobující, *nemáš-šanci-mi-odolat* úsměv. A taky že nemá. Spodní čelist mé matky se téměř dotýká stolu. *Ježíši, ovládej se, mami.* Přijímá jeho nabízenou ruku a potřásá mu jí. Ještě mu ani neodpověděla. No teda, neměla jsem ani zdání, že ztráta řeči v ohromení je geneticky daná.

„Christiane," podaří se jí konečně vydechnout.

Ten se na ni s jiskřičkami pobavení v očích vědoucně usměje. Oba je počastuju káravým pohledem.

„Co tady děláš?" zazním mnohem ostřeji, než mám v úmyslu. Jeho úsměv se rozpouští a nahrazuje ho pečlivě střežený výraz. Jsem u vytržení z toho, že ho vidím, ale taky naprosto vyvedená z míry, a ta zlost ohledně paní Robinsonové ve mně ještě pořád vře. Nevím, jestli mám větší chuť na něj křičet, n ebo se mu vrhnout kolem krku - což by se mu stejně nelíbilo. Ještě pořád jsem rozklepaná z toho posledního e - mailu, co jsem mu poslala. A taky by mě zajímalo, jak dlouho už nás sleduje.

„Přijel jsem za tebou, samozřejmě." Propaluje mě nečitelným pohledem. *Co se mu to zase honí hlavou?* „Bydlím tady, v hotelu."

„Bydlíš tady, v hotelu?" Zním jako studentka druhého ročníku na amfetaminech, mám příliš pisklavý hlas dokonce i pro své uši.

„No ano, včera jsi mi napsala, že bys chtěla, abych byl s tebou," odmlčí se ve snaze odhadnout moji reakci. „Chceme se potěšit vzájemně, slečno Steeleová." Jeho hlas je tichý, bez jediné stopy po humoru.

No to snad - on je naštvaný? Možná ty moje poznámky o paní Robinsonové? Nebo proto, že piju už třetí. teda brzy čtvrtý Cosmo?

Máma nás znepokojeně pozoruje. „Nedáš si s námi něco k pití, Christiane?" Rovnou mávne na číšníka, který je v nanosekundě u ní.

„Přineste mi gin a tonik," objednává si Christian. „Hendricks, jestli máte, nebo Bombay Sapphire. Okurku s Hendricksem, limetku s Bombay."

No to mě podrž... jenom Christian si dokáže objednat pití s takovými obstrukcemi.

„A dva další Cosmopolitany, prosím," dodávám já a přitom ostražitě sleduju Christiana. Piju se svou vlastní matkou - jen ať si zkusí se kvůli tomu rozčilovat.

„Posaď se, prosím, Christiane."

„Děkuju, paní Adamsová.“

Christian sahá po nejbližší volné židli, přistavuje si ji a ladně se usazuje hned vedle mě.

„Takže ty náhodou bydlíš ve stejném hotelu, ve kterém my dvě pijeme?“ ptám se a zoufale se pokouším udržet nenucený tón.

„Nebo vy dvě náhodou pijete ve stejném hotelu, ve kterém bydlím,“ kontruje Christian. „Právě jsem dovečeřel, přijdu sem a zahlédnu tě. Jsem zamyšlený, rozjímám o tom tvém posledním e-mailu, vzhlédnu - a ty tu sedíš. Celkem náhoda, co?“ Nakloní hlavu ke straně a já vidím, jak mu cukají koutky. *Svatá dobroto* - my snad tu situaci nakonec zachráníme.

„My byly s mámou ráno nakupovat, odpoledne na pláži a večer jsme se rozhodly zajít na pár koktejlů," plácám banality.

„Tohle sis koupila taky?“ kývne bradou k mému novému zelenému hedvábnému topu. „Ta barva ti sluší. A taky ses opálila. Vypadáš úžasně.“

Vím, že rudnu, zbavená řeči jeho komplimentem.

„Chtěl jsem se za tebou zítra vypravit. Ale teď jsi tady.“

Natáhne se, vezme mě za ruku a jemně ji stiskne. Palcem mi přejíždí po kloubcích prstů tam a zpátky. a já ucítím to známé napětí. Ten náboj, který mi vniká pod kůži v místech, kde se mě dotýká, a odtamtud se žilami šíří jako požár, až pulsuje celým mým tělem a polyká všechno, co mu stojí v cestě. Už je to víc než dva dny, co jsem ho viděla naposledy. *Ach bože*... já ho chci.

v krku mi vázne dech. Párkrát zamžikám a ostýchavě se usměju. I na jeho rtech vidím pohrávat úsměv.

„Myslel jsem, že tě překvapím. Ale jako vždy, Anastasie, tys překvapila mě - tím, že jsi tady.“

Koutkem oka mrknu na mámu, která na Christiana nepokrytě zírá. ano, zírá! *Mami, přestaň s tím!* Jako by byl nějaké exotické zvíře, které ještě nikdo nikdy nespatřil. Jasně, vím, že jsem nikdy neměla přítele a Christian se jako jediný tomu termínu přibližuje - ale copak je tak neuvěřitelné, že bych mohla přitahovat muže? *Tohoto muže? No právě, upřímně - podívej se na něj,* štěkne mé podvědomí. Ty radši sklapni - nikdo tě nezval! Zakaboním se na mámu, ale nezdá se, že by si toho všimla.

„Nechci tě okrádat o čas, který máš trávit se svou matkou. Jen si rychle vypiju ten drink a mizím. Mám nějakou práci,“ pronese Christian vážně.

„Christiane, jsem ráda, že tě konečně poznávám," vkládá se do toho máma, když konečně najde hlas. „Ana o tobě mluvila hrozně hezky."

Usměje se na ni. „Opravdu?" S pobaveným výrazem na mě po - zvedne obočí a já cítím, jak se mi už zase vlévá do tváří horko.

Přichází číšník s našimi drinky.

„Hendricks, pane," ohlásí s vítězoslavným uzarděním.

„Děkuji," zamumlá Christian uznale.

Nervózně si cucnu svého nového Cosma.

„Jak dlouho se zdržíš v Georgii, Christiane?" ptá se máma.

„Do pátku, paní Adamsová."

„Můžeme tě zítra pozvat na večeři? A prosím, říkej mi Carlo.“

„Bude mi potěšením, Carlo.“

„Skvělé. A teď mě laskavě omluvte, musím si odskočit."

Mami! Právě jsi tam byla. Když si stoupá a odchází, aby nás dva nechala o samotě, vyprovázím ji zoufalým pohledem.

„Takže ty se na mě zlobíš, protože jsem šel na večeři s dávnou přítelkyní." Christian obrací svůj spalující ostražitý pohled zpát ky ke mně, zvedá si mou ruku ke rtům a zlehka mě líbá na každý kloubek.

Ježiši, on s tím fakt začíná právě teď?

„Ano,“ zabručím, když ve mně nanovo vzkypí krev.

„Náš intimní vztah je už dávno minulostí, Anastasie," promlouvá ke mně tiše. „A já nechci nikoho kromě tebe. Copak ti to ještě nedošlo?"

Párkrát zamžikám. „Smýšlím o ní jako o pedofilce, Christia ne." Se zadrženým dechem čekám na jeho reakci.

Úplně zesiná. „To je velmi unáhlený závěr. Protože tak to ne bylo," zašeptá v šoku a pouští mou ruku.

Unáhlený závěr?

„Jo, a jak to teda bylo?" dorážím. Alkohol mi dodává kuráž.

Jenom pokrčí čelo, pořád zaskočený.

A tak pokračuju: „Zneužila bezbranného patnáctiletého kluka. Kdybys byl patnáctiletá holka a paní Robinsonová byla nějaký pan Robinson, který by se tě pokoušel vtáhnout do BDSM vztahu, tak by to bylo v pořádku? Kdyby to, dejme tomu, byla Mia?"

Zalapá po dechu a zle se na mě zamračí. „Ale Ano, tak to opravdu nebylo."

Zabodnu do něj nasupený pohled.

„Dobře, ale mně to tenkrát tak nepřipadalo," pokračuje smířlivě. „Byla to nejlepší, co mě mohlo potkat. Potřeboval jsem to.“

„Tak tomu nerozumím." Teď jsem pro změnu zaskočená já.

„Anastasie, tvá matka tu bude co nevidět. Nechce se mi o tom teď mluvit. Možná později. Jestli mě tu nechceš, v Hilton Head na mě čeká letadlo. Můžu odjet."

On se na mě zlobí... to ne.

„Ne - neodjížděj. Prosím. Jsem šťastná, že jsi tady. Jen chci, abys mě pochopil. Zlobím se, že hned, jak jsem odletěla, šel jsi na večeři s ní. Uvědom si, jak se cítíš ty, když se dostanu do blíz kosti Josého. A to je jenom kamarád. Nikdy jsem s ním neměla intimní vztah. Zatímco ty a ona." zarazím se, protože tu myšlenku prostě nehodlám dál rozvádět.

„Ty žárlíš?!" Ohromeně na mě zírá a jeho pohled lehce roztává. stává se hřejivým.

„Jo, a jsem naštvaná kvůli tomu, co ti udělala."

„Anastasie, ona mi pomohla. To je všechno, co ti k tomu řek nu. A co se týče tvé žárlivosti, zkus se do mě vžít. Posledních sedm let jsem se nemusel nikomu

zpovídat. Ani živé duši. Dělám, co se mi zachce, Anastasie. Mám rád svou nezávislost. Nešel jsem za ní kvůli tomu, abych tě ranil, ale proto, že spolu prostě čas od času povečeříme. Je to přítelkyně a taky obchodní partnerka."

Obchodní partnerka? No to mě podrž. To je mi ale novinka.

Upřeně mě sleduje, správně detekuje můj strnulý výraz. „Ano, jsme obchodní partneři. Sex je pryč. Už celé roky."

„Proč se váš vztah rozpadl?"

Stáhne rty a v očích se mu hněvivě zablýskne. „Přišel na to její manžel."

A do háje!

„Můžeme si o tom promluvit jindy - někde v soukromí?" zavrčí.

„Nemyslím si, že mě kdy přesvědčíš o tom, že to není pedofilka."

„Já ji tak nevnímám. Nikdy jsem ji tak nevnímal. Dost už o tom!"

„Milovals ji?"

„Tak co, vy dva?" Máma se vrátila, aniž by to někdo z nás za - znamenal.

Okamžitě si lepím na tvář falešný úsměv a oba se prudce narovnáváme. přistiženi. Vzápětí od ní schytávám podezíravý pohled.

„V pohodě, mami."

Christian upíjí svůj drink a přitom mě pozorně sleduje. Už zase má ten svůj přísně střežený výraz. Na co myslí? Miloval ji? Jestli jo, tak se z toho nej spíš sesypu, to bude show.

„Tak, dámy, už půjdu, je to váš večer."

Ne. Ne! Nemůže mě tu přece takhle nechat.

„To pití nechte, prosím, napsat na můj účet. Pokoj číslo šest set dvanáct. Ráno ti zavolám, Anastasie. Takže zítra, Carlo."

„Ach, Ano, to je tak krásné - slyšet, jak někdo používá tvé plné jméno," rozplývá se máma.

„Překrásné jméno pro překrásnou dívku," zapřede Christian a potřese mámě napřaženou rukou. Zatímco ona se na něj přihlouple culí. *Teda mami - i ty, Brute?*

Vstávám a propaluju ho pohledem, snažím se mu vsugerovat, aby mi ještě odpověděl na tu otázku, ale on mě jen cudně políbí na tvář.

„Pozdějc, bejby," pošeptá mi do ucha. A je pryč.

Maniak jeden zatracenej. Můj hněv se vrací v plné síle. Hroutím se zpátky na židli a otáčím se, abych čelila své matce.

„No to mě podrž, Ano. To je ale úlovek. I když nějak nerozumím tomu, co se mezi vámi děje. Myslím, že byste si potřebovali promluvit. Pane jo, a to nevybité sexuální napětí, co tu panovalo, to se nedalo vydržet." Teatrálně se u toho ovívá.

„Jdi a promluv si s ním."

„To nejde. Přijela jsem za tebou."

„Ano, ty jsi sem přijela proto, že jsi byla celá zmatená ze vzta hu s tím chlapcem. Je evidentní, že jste do sebe oba blázni. Potřebuješ si s ním promluvit. Právě uletěl tři tisíce mil, aby tě viděl, proboh a. A ty přece víš, jak

hrozné je cestovat letadlem."

Zčervenám. O jeho soukromém letadle jsem jí neřekla.

„Co?“ oboří se na mě.

„Má své vlastní letadlo," špitnu rozpačitě. „A je to jenom dva a půl tisíce mil, mami."

Pročjsem v rozpacích? Obočí jí vystřelí vzhůru.

„Páni," vydechne. „Ano, něco se mezi vámi děje. Snažím se na to přijít od chvíle, cos přijela. Ale jediný způsob, jak ten problém vyřešíš, ať už je to cokoliv, je probrat to s ním. Můžeš o tom přemýšlet, jak dlouho chceš - ale dokud si nepromluvíte, nepohnete se z místa."

Zakaboním se na ni.

„Ano, zlato, vždycky jsi měla tendenci se ve všem moc vrtat. Následuj své srdce. Co na to říká tvé srdce, drahoušku?"

Zapíchnu pohled do svých prstů.

„Myslím, že ho miluju," přiznávám.

„Já vím, broučku. A on miluje tebe."

„Nemiluje!"

„Ale miluje, Ano. Kčertu - co ještě potřebuješ? Neonový nápis na jeho čele?"

Prudce k ní vzhlédnu a cítím, jak se mi do očí derou slzy.

„Ano, zlatíčko. Neplač."

„Já si nemyslím, že mě miluje."

„Nezáleží na tom, jak moc jsi bohatá - nenecháš všeho, nesedneš do svého soukromého letadla a nepřekonáš celý kontinent kvůli tomu, aby sis dala odpolední čaj! Jdi za ním! Je tu krásné prostředí, velmi romantické. A taky jste na neutrální půdě.“

Pod jejím upřeným pohledem se nervózně zavrtím. Chci za ním jít, ale zároveň nechci.

„Zlato, na mě se neohlížej, klidně tu zůstaň. Chci, abys byla šťastná. A právě teď si myslím, že klíč ke tvému štěstí je naho ře v pokoji šest set dvanáct. Jestli přijdeš domů později, klíč od domu je pod tou jukou na verandě. A když tu zůstaneš - tak. už jsi velká holka. Jen si dávejte pozor.“

Rudnu jako rajče. *Ježiši, mami.*

„Nejdřív si ale dopijeme ty Cosmopolitany."

„To je moje holčička," rozzáří se.

Nesměle zaklepu na dveře pokoje šest set dvanáct a čekám. Otevírá mi Christian. S někým telefonuje. Překvapeně zamrká, pak mi podrží dveře dokořán a pokyne mi, abych šla dál.

„Včetně odstupného pro všechny? ... A cena? ..." Christian hvízdne mezi zuby. „Fíha. to byla ale drahá chyba. A co Lucas?"

Rozhlížím se po pokoji. Bydlí v apartmá podobném tomu v Heathmanu. Nábytek je ultramoderní, velmi soudobý. Všech no je v tlumené purpurové a zlaté s bronzovými hvězdicovitými vzory na stěnách. Christian přechází k

nábytkové stěně z tmavého dřeva a otevírá dvířka, za kterými se skrývá minibar. Naznačuje mi, abych se obsloužila, a pak se vydává do ložnice. Předpokládám, že proto, abych už dál neslyšela jeho konverzaci. Pokrčím rameny. Ani tuhle, když jsem za ním přišla do jeho pracovny, nepřerušil svůj hovor. Zaslechnu tekoucí vodu. on plní vanu. Vybírám si pomerančový džus a on mezitím dobloumá zpátky do pokoje.

„Dobře, řekni Andree, ať mi pošle hrubý náčrt. Barney tvrdil, že ten problém rozsekl.“ Zasměje se. „Ne, v pátek. Je tu zemědělská půda, o kterou mám zájem. Jo, ať Bili zavolá. Ne, zítra. Chci vědět, co Georgie nabídne, když do ní půjdeme." Celou tu dobu ze mě nespouští oči. Teď mi podává sklenici a ukazuje na kyblík s ledem.

„No, jestli mají atraktivní pobídky. To bysme myslím měli zvážit, i když si nejsem jistý tím podělaným vedrem tady. Souhlasím, Detroit má taky svoje výhody a je chladnější." Na okamžik mu po tváři přelétne stín. *Proč?* „Zkrátka ať Bili zavolá. Zítra. A ne moc brzy." Zavěšuje a s nečitelným výrazem ve tváři na mě zůstává hledět. Pomalu se mezi námi rozpíná ticho.

Tak jo. s mluvením je řada na mně.

„Neodpověděl jsi mi na otázku," začínám.

„Ne. " pronáší rozvážně a jeho šedé oči se obezřetně rozšiřují.

„Ne - neodpověděl jsi na mou otázku, nebo *ne* - nemilovals ji?"

Zakládá si ruce na prsou a opírá se o stěnu, na rtech mu pohrává lehký úsměv.

„Co tady vlastně děláš, Anastasie?"

„Teď jsem ti to řekla."

Zhluboka se nadechne.

„Ne, nemiloval jsem ji." Svraští čelo, napůl pobavený, napůl v rozpacích.

Nemůžu uvěřit tomu, že ještě pořád zadržuju dech. Zvolna ho vypouštím a cítím, jak splaskávám jako starý látkový pytel. *Zaplaťpánbůh za to.* Jak bych se asi cítila, kdyby tu čarodějnici miloval?

„Vypadáš jako bohyně pomsty, Anastasie. Kdo by to do tebe řekl?"

„Děláte si ze mě legraci, pane Greyi?"

„To bych si nedovolil." Vážně zavrtí hlavou, ale z každého oka mu kouká deset čertů.

„Já myslím, že dovolil. A že to děláš celkem často.“

Když zaslechne svá vlastní slova z mých úst, uchechtne se. A pak mu ztěžkne pohled.

„Přestaň si, prosím, kousat ten ret. Jsi v mém v pokoji, neviděl jsem tě skoro tři dny a urazil jsem dlouhou cestu, abych byl s tebou." Tón jeho hlasu se najednou změnil, teď je měkký, smyslný.

Zazvoní BlackBerry, což nás oba vyruší, ale on ho vypíná, aniž by se podíval, kdo to byl. Úží se mi dech. Vím, kam tohle směřuje. *ale my spolu máme mluvit.* Vykročí mým směrem s tím svým sexy pohledem predátora v akci.

„Já tě chci, Anastasie. Teď hned. A ty chceš mě. To je ten dů vod, proč jsi tady.“

„Opravdu jsem to chtěla vědět," šeptám na svou obranu.

„Tak teď už to víš. Odcházíš, nebo zůstáváš?"

Do tváří se mi hrne krev a on se zastavuje těsně přede mnou.

„Zůstávám," hlesnu a neklidně ho sleduju.

„To taky doufám," upřeně na mě shlíží. „Bylas na mě tak strašně naštvaná," vydechne.

„To byla."

„Nevzpomínám si, že by na mě kromě mé rodiny byl někdo tak naštvaný. Líbí se mi to."

Konečky prstů mě pohladí po tváři. *Božínku,* ta jeho blízkost, jeho nádherná vůně. Měli bychom mluvit. jenže srdce mi buší jako zvon, krev mi zpívá v žilách a burácí tělem, kterého se zmocňuje touha a rozpíná se. úplně všude. Christian se sehne a špičkou nosu mi přejede po rameni vzhůru až k uchu, prsty vklouzne do mých vlasů.

„Měli bychom si promluvit," zašeptám.

„Později."

„Mám toho tolik, co ti chci říct.“

„Já taky.“

Měkce mě políbí pod uchem a sevře prsty v mých vlasech. Zvrátí mi hlavu a vystaví mé hrdlo svým rtům. Odhalenými zuby mi přejede po hraně čelisti a znovu mě líbá na krku.

„Já tě chci,“ vydechne.

To už zasténám a pevně se chytám jeho paží.

„Už krvácíš?" Jakoby nic mě dál líbá.

No teda. Copak mu nic neunikne?

„Ano,“ špitnu.

„Máš bolesti?"

„Ne." Zrudnu. *Ježkovy zraky...*

Zarazí se a pohlédne na mě.

„Vzala sis ten prášek?"

„Ano." Bože, to je trapné.

„Tak se pojďme vykoupat."

Prosím?

Bere mě za ruku a vede do ložnice. Dominuje jí nevídaně velká postel s propracovanými nebesy, ale tam se nezastavujeme. Vede mě až do koupelny, kterou tvoří dvě místnosti, celé v modrozelené v kombinaci s bílým vápencem. Je to tu obrovské. Ve druhé místnosti se pomalu plní zapuštěná vana, do které vedou kamen né schody a do které by se pohodlně vešli čtyři lidi. Z pěny lehce stoupá pára a já si všímám kamenného stupínku k sezení, který se uvnitř táhne po obvodu celé vany. Plameny svíček se zatřepotají. Páni. tohle všechno připravil, když telefonoval.

„Máš něco do vlasů?"

Překvapeně zamžikám, zalovím v kapse džin a vytahuju z ní gumičku.

„Sepni si vlasy nahoru," nařizuje mi mírně. Dělám, co po mně chce.

Tady u vany je horko a vlhko a tílko se na mě začíná lepit. Christian se předklání a zavírá kohoutek, pak mě odvádí zpátky do první místnosti, kde si mi stoupá za záda před celoplošným zrcadlem umístěným nad dvěma skleněnými umyvadly.

„Vyzuj si sandály," broukne a já je poslušně a svižně skopávám na pískovcovou podlahu.

„Zvedni ruce," vydechne. Udělám to a on mi přetáhne tílko přes hlavu, takže před ním stojím do půl těla nahá. Aniž by přerušil náš oční kontakt, ovine kolem mě ruce a rozepne mi knoflík i zip u kalhot.

„Vezmu si tě v koupelně, Anastasie."

Sehnutý mě líbá na krku a já nakláním hlavu, abych mu tam poskytla snadnější přístup. Palce má zaháknuté do mých džin a začíná je pomalu sunout dolů, až nakonec sám klesá a společně s kalhotkami mi je stahuje až k zemi.

„Vykroč z těch džin, Anastasie."

Chytám se umyvadla a dělám, co chce. Teď už jsem nahá, zírám na svůj vlastní odraz, a on klečí za mnou. Políbí mě na hýždě a pak mě do nich jemně kousne, až se přitom zajíknu. Stoupá si a prohlíží si mě v zrcadle. Ze všech sil se snažím nevrtět a ignorovat přirozenou potřebu se zakrýt. Pokládá mi rozevřenou ruku na podbřišek - skoro celý ho svými prsty překlene.

„Podívej se na sebe. Jsi tak krásná," zavrní. „A víš, jaká jsi na omak?"

Sevře obě mé ruce ve svých, dlaněmi překryje jejich hřbety a prsty si proplete s mými, takže je mám roztažené. A takhle mi je pokládá na břicho.

„Zkus, jak hebká je tvoje kůže." Pomalu jimi zakrouží a pak je sune nahoru k hrudníku. „Jak pevná jsou tvoje prsa." Přidrží mi ruce tak, abych je v nich potěžkala. Znovu a znovu mi jemně přejíždí palci po bradavkách.

S tichým zakňouráním se prohnu v zádech a tím se natlačím do svých vlastních dlaní. On pak stiskne mé bradavky mezi svými a mými palci a zlehka za ně zatahá, takže začínají tvrdnout. Fascinovaně sleduju to chlípné stvoření, které se přede mnou vlní. *Protože je to tak příjemné.* Se zasténáním zavírám oči, nechci se dívat na tu nestoudnici, jak se sype pod svýma vlastníma rukama. jeho rukama. Vnímám svou kůži tak, jak by ji vnímal on, zakouším, jak je to vzrušující - jenom doteky a jeho klidné, měkké vedení.

„Tak je to správně, bejby," zamumlá.

Sune ruce dolů po stranách mého těla a podél pasu až k bokům, ze kterých zamíří do klína. Zezadu mi vtlačí svou nohu mezi kolena a rozevírá je, přiměje mě se rozkročit. A potom začne pohybovat mýma rukama ještě níž, střídavě mě jimi hladí v pravidelném rytmu. Je to tak smyslné. Já jsem marioneta a on je mistr loutkář.

„Vidíš, jak zářiš, Anastasie," zapřede a začne posévat mé rame no polibky a něžnými stisky zubů. Zavzdychám. Ale on zčistajasna končí.

„Pokračuj," nařizuje mi, ustupuje a nepřestává mě sledovat.

Zkouším se dál dotýkat. *Ne.* Chci, aby to dělal on. Takhle to není ono. Bez

něj jsem ztracená. Přetahuje si košili přes hlavu a rychle si svléká džíny.

„Chtěla bys, abych to dělal já?" Jeho uhrančivý pohled se mi skrz zrcadlo vpaluje do sítnice.

„Chtěla. prosím," vydechnu.

Znovu kolem mě ovíjí paže a znovu mě bere za ruce, pokračuje ve své smyslné péči o mé žádostivé tělo. Na zádech mě šimrají chloupky na jeho hrudi, o něco níž vnímám, že je plně vzrušený. *Ach, už brzy... prosím.* Teď mě oštipuje na šíji. Zavírám oči, vstřebávám nekonečné množství pocitů: na krku, v rozkroku. jeho tělo tisknoucí se zezadu k mému. Znenadání ustává a prudce si mě obrací k sobě, obě má zápěstí svírá v jedné ruce a paže mi věznί za zády, druhou rukou mě zatáhne za vlasy. Tiskne mě k sobě a divoce líbá, pustošivě dobývá má ústa. A drží mě v šachu.

Jeho dech už je stejně trhaný jako můj.

„Kdys to dostala, Anastasie?" vyhrkne z ničeho nic a upře na mě svůj spalující pohled.

„Ehm. včera," vypravím ze sebe ve vysoce vzrušeném stavu.

„Dobře." Pouští mě a znovu otáčí.

„Chyť se umyvadla," nařizuje mi a přitahuje si mě za boky k sobě, stejně jako to už jednou udělal v herně, takže jsem v předklonu.

S rukou mezi mými stehny zatáhne za modrý provázek - *co to?!* -as citem mi vyjímá tampon, který odhazuje do nedaleké mísy. *Svatá matko boží!* A hned nato si mě bere. konečně tělo na tělo. Zpočátku jsou jeho pohyby klidné, pozvolné. zvyká si ve mně. Zadýchaně se držím toho umyvadla a zapírám se proti němu. Cítím ho uvnitř - tu sladkou agónii.

v rukách svírá mé boky a postupně nasazuje své živelné tempo - dovnitř a ven. Jednu ruku přesouvá dopředu a začíná mě třít prsty. *Kristepane!* Vím, že už se blížím.

„To je ono, bejby," zachraptí a vtiskne se do mě, nasměruje přitom své boky tak, že to stačí k tomu, abych vylétla vysoko, až k nebesům.

Páni... Vrcholím, hlasitě, drtím to umyvadlo jako o život a snáším se ve spirále svého orgasmu zpátky na zem, všechno se kolem mě točí, všechno se ve mně svírá. A on jde hned za mnou, těsně se ke mně přimyká a přitom volá mé jméno, jako by to byla nějaká motlitba .

„Ach, Ano!"

Překotně mi dýchá přímo do ucha, v dokonalé harmonii s mým vlastním dechem.

„Bože, bejby, dokážu se tě vůbec někdy nabažit?" šeptá horoucně.

Pomalu klesáme na podlahu. Pevně kolem mě utahuje paže, nekompromisně. Bude to pokaždé takové? Tak silné, tak pohlcující, tak ohromující a svůdné? Chtěla jsem mluvit, a namísto toho jsem totálně vyčerpaná a ochromená milováním a přemítám, jestli se *já* někdy dokážu nabažit *jeho.*

Zatímco se oba zklidňujeme, stáčím se mu na klíně do klubíč ka a opírám si hlavu o jeho hruď. Velmi opatrně vdechuju jeho sladkou osobitou vůni. *Nesmím*

se přitulit, nesmím se přitulit, omílám si v hlavě pořád dokola - i když mám takové nutkání to udělat. Chtěla bych vztáhnout ruku a prsty mu kreslit obrazce do chloupků na prsou. Ale ovládnu se, vím, že by se mu to nelíbilo. Jsme zticha, oba ponoření do svých myšlenek. Ztrácím se v něm. propadla jsem mu.

A najednou si uvědomuju, že.

„Krvácím," zamumlám.

„Mně to nevadí," prohlásí zadýchaně.

„Všimla jsem si." Nedokážu potlačit věcný tón.

Cítím, jak tuhne. „Tobě to vadilo?" optá se nejistě.

Vadilo mi to? Možná by mělo. že ano? Ne, nevadilo mi to. Zakláním hlavu a pohlédnu na něj, on sám mě pátravě sleduje, šedý pohled má měkký, ještě zastřený.

„Ne, vůbec."

Pousměje se. „To je dobře. Tak pojď do vany."

Povoluje své sevření, usazuje mě na podlahu a chystá se vstát. A já přitom zahlédnu ty okrouhlé jizvičky na jeho hrudníku. To nejsou jizvy od neštovic, pomyslím si mimoděk. Grace přece říkala, že skoro žádné neměl. *Proboha*... to musí být spáleniny! Spáleniny od čeho? Blednu, když mi to dochází, a pohlcuje mě vlna šoku a zhnusení. Je to od cigaret? Paní Robinsonová, jeho máma, kdo? Kdo mu to udělal? Možná pro to existuje nějaké racionální vysvětlení, určitě přeháním - v srdci mi vzkvétá divoká naděje - naděje, že se mýlím.

„Děje se něco?“ Christianova tvář se plní znepokojením.

„Tvoje jizvy,“ vydechnu. „Ty nejsou od neštovic."

v přímém přenosu sleduju, jak se ve zlomku sekundy uzavírá, jeho postoj se mění z uvolněného, klidného a pohodového na obranný - dokonce rozezlený. Mračí se, jeho výraz tvrdne a rty se mu stahují do úzké přísné linky.

„Ne, to nejsou," prohlašuje chladně, ale dál se tím nezabývá. Vstává, podává mi ruku a vytahuj e mě na nohy.

„Nedívej se na mě tak," ucedí varovně a pouští mou ruku.

Rudnu a schlíple sklápím oči. A vím to, prostě vím, že si o něj někdo típal cigarety. A je mi z toho zle.

„To ti udělala ona?" zašeptám, dřív než se stihnu zarazit.

Neodpovídá, takže se na něj musím podívat. Provrtává mě zlostným pohledem.

„Ona? Paní Robinsonová? Ona není žádné zvíře, Anastasie. Samozřejmě že to neudělala. Nechápu, co tě nutí ji tak démonizovat."

Stojí tu přede mnou nahý, úchvatně nahý, na sobě mou krev. A konečně začínáme mluvit. Taky jsem nahá - ani jeden z nás se nemá kam schovat, snad jedině do té vany. Nabírám si plné plíce vzduchu, procházím kolem něj a lezu si dovnitř. Voda je příjemně teplá, uklidňující, hluboká. Celá se v té voňavé pěně rozpouštím a zvedám k němu pohled, schovaná mezi bublinkami.

„Jen jsem přemýšlela o tom, jaký bys byl, kdybys ji nepotkal. Kdyby ti neukázala ten tvůj... životní styl."

S povzdechem vstupuje do vany naproti mně, čelisti pevně zaťaté, oči jako dva rampouchy. Když se s grácií noří do vody, dává si pozor, aby se mě nedotknul. *Ježiši - to jsem ho tak naštvala?*

Netečně mě sleduje s nečitelným výrazem ve tváři a mlčí. Zno vu se mezi námi rozpíná ticho, ale já tentokrát nepromluvím jako první. Teď je řada na tobě, Greyi - já do toho nejdu. Mé podvědomí je nervózní, horlivě si okusuje nehty - tohle se může zvrtnout kamkoliv. Oba na sebe s Christianem zíráme, ale já neuhýbám. Nakonec - po takové době, že se to zdá jako celé milénium - potřese hlavou a kysele se ušklíbne.

„Nebýt paní Robinsonové, pravděpodobně bych dopadl stejně jako moje vlastní matka. “

Uf! Překvapeně zamrkám. Drogová závislost, nebo prostituce? Nejspíš obojí.

„Milovala mě takovým způsobem, jaký jsem dokázal. akceptovat," dodává s pokrčením ramen.

A co sakra znamená tohle?

„Akceptovat?" divím se šeptem.

„Akceptovat." Upřeně mě sleduje. „Přivedla mě zpátky z cesty do pekel. Je hrozně těžké vyrůstat v dokonalé rodině, když sama taková nejsi."

Ty bláho. Z jeho slov mi vysychá v puse. Soustředěně mě pozoruje, jeho výraz se absolutně nedá odhadnout. A zjevně mi nehodlá říct víc. To je tak deprimující. Jsem z toho zmatená - zdá se, jako by sám sebou opovrhoval. A paní Robinsonová ho milovala. *Do háje*... miluje ho ještě? Jako bych dostala pěstí na solar.

„Miluje tě ještě?"

„To si nemyslím, ne tím způsobem," zamračí se. Jako by o tom ještě nikdy neuvažoval. „Říkám ti pořád, že už je to dávno. Je to minulost. Nemůžu ji změnit, ani kdybych chtěl - což nechci. Zachránila mě přede mnou samým." Podrážděně si prohrábne vlasy mokrou rukou. „Ještě nikdy jsem o tom s nikým nemluvil," odmlčí se. „Kromě doktora Flynna, samozřejmě. A teď to dělám jedině proto, že chci, abys mi důvěřovala."

„Já ti přece důvěřuju, jen tě chci poznat lip, a kdykoliv se snažím s tebou začít mluvit, záměrně odvádíš mou pozornost jinam. Přitom je toho tolik, co bych chtěla vědět.“

„Pro lásku boží, Anastasie! Co chceš vědět? Co ještě musím udělat?" Z očí už mu šlehají blesky, a přestože nezvýšil hlas, vím, že se snaží ovládnout emoce.

Podívám se na své ruce pod vodu. bublinky už začaly mizet.

„Jen se ti snažím porozumět; jsi jedna velká záhada. Nikoho takového jsem ještě nepotkala. Jsem ráda, že se o tom se mnou bavíš."

Možná mi dodávají odvahu ty Cosmopolitany, ale najednou nedokážu snést tu vzdálenost, co nás dělí. Proplouvám vodou až vedle něj a přimykám se k němu tak, že se těsně dotýkáme, kůže na kůži. Strne a vrhne na mě ostražitý pohled, jako bych ho chtěla kousnout. *To je mi ale obrat.* Má vnitřní bohyně se na něj překvapeně zadívá, sleduje ho v tichém zamyšlení.

„Nezlob se na mě, prosím," špitnu.

„Já se na tebe nezlobím, Anastasie. Jen nejsem zvyklý na takové rozhovory - takové rozbory. Ty v podstatě podstupuju jenom s doktorem Flynnem a někdy. " zarazí se a zamračí.

„S ní. S paní Robinsonovou. Takže s ní taky mluvíš?" pobízím ho a snažím se krotit vlastní rozladěnost.

„Jo, s ní taky."

„O čem se bavíte?"

Otáčí se čelem ke mně, tak prudce, až z toho voda vyšplouchne ven. Dává mi paži kolem ramen a zapírá si ji o hranu vany.

„Ty toho nenecháš, vid?" zabručí se stopou podráždění v hlase. „O životě, vesmíru. o podnikání. Anastasie, paní R. a já se známe už celé věky. Můžeme se bavit o všem."

„O mně?" hlesnu.

„Ano." Šedé oči mě obezřetně sledují.

Se spodním rtem skousnutým mezi zuby se pokouším potlačit tu náhlou vlnu hněvu, co mě nadzdvihla.

„Proč se bavíte o mně?“ usilovně se snažím neznít ukňouraně a rozmrzele, ale nedaří se mi to. Vím, že bych měla zařadit zpátečku, že na něj moc tlačím. Mé podvědomí má už zase ten Munchův uřvaný obličej.

„Protože jsem ještě nepo tkal nikoho, jako jsi ty, Anastasie."

„Jak to myslíš? Ještě ses nesetkal s nikým, kdo by automaticky a bez jediné otázky nepodepsal to tvé papírování?"

Zavrtí hlavou. „Prostě jsem potřeboval radu.“

„A o tu radu sis řekl paní Pedofilce?" štěknu. A vida, ta kontrola, kterou mám nad svým hněvem, je křehčí, než jsem si myslela.

„Anastasie - dost už!“ okřikne mě ostře a zúží oči.

Vím, že se pohybuju na tenkém ledě a řítím se po něm do průšvihu.

„Nebo si tě přehnu přes koleno. Absolutně s ní nehodlám udržovat sexuální ani žádný romantický vztah. Tečka. Je to přítelkyně a obchodní partnerka. A tím to končí. Máme minulost, společnou historii, která pro mě byla ohromně prospěšná, i když to zničilo její manželství - ale tahle část našeho vztahu je pryč.“

No, a to j e další věc, které nerozumím. Ke všemu byla vdaná. Jak to mohli tak dlouho tutlat?

„A tví rodiče na to nikdy nepřišli?"

„Ne," zavrčí. „Už jsem ti to říkal."

A je to. Dál už se ho na ni vyptávat nemůžu, protože by nako nec vypěnil.

„Už jsi skončila?" zeptá se kousavě.

„Pro teď."

Zhluboka se nadechne a přímo před mýma očima se viditelně uvolní, jako by z ramen složil těžký náklad.

„Fajn - teď je řada na mně,“ ucedí a jeho zkoumavý po hled znovu nabývá

obvyklé pevnosti. „Neodpověděla jsi mi na e -mail.“

Rudnu - jak já nenávidím, když jsem středem pozornosti. Jest li se naštve pokaždé, když spolu povedeme vážnější rozpravu. Potřesu hlavou. Třeba se při mých otázkách cítí podobně jako já teď; třeba není na takové jednání zvyklý. To zjištění je vypovídající. a velmi zneklidňující.

„Chystala jsem se ti odpovědět. Ale teď jsi tady.“

„Byla bys radši, kdybych tu nebyl?“ vydechne. Už se zase tváří netečně.

„Ne, potěšil jsi mě,“ ujišťuju ho.

„To je dobře," věnuje mi ryzí, úlevný úsměv. „Taky mě těší, že jsem tady - navzdory tvému výslechu. Takže, když už sis mě takhle podala. Nemyslíš si, doufám, že jen díky mé nečekané přítomnosti získáš nějaký druh diplomatické imunity, že ne? To neberu, slečno Steeleová. Chci vědět, jak se cítíš.“

Ach jo...

„Už jsem ti to řekla. Jsem ráda, že jsi tady. Děkuju, žes vážil tak dlouhou cestu," pronesu chabě.

„Potěšení je na mé straně.“ Oči mu zazáří, když se shýbá, aby mě jemně políbil. Automaticky mu ten polibek vracím. Voda je ještě teplá a koupelna plná páry. Odtahuje se a napřimuje, vpíjí se do mě pohledem.

„Ne. Myslím, že chci nějaké odpovědi, než si dáme víc.“

Víc? A je tu zas - to slovo. A navrch chce odpovědi. odpovědi na co? Já nemám žádnou tajemnou minulost, nemám za sebou trýznivé dětství. Co by tak o mně mohl chtít vědět, co ještě neví?

Rezignovaně si povzdechnu. „Co chceš vědět?“

„Třeba jak se cítíš ohledně té naší budoucí dohody. Pro začá- tečníky.”

Poplašeně zamžikám. Mám jít ven s pravdou, nebo dělat ramena? Mé podvědomí a vnitřní bohyně na sebe vrhnou nervózní pohled. *Kčertu se vším, řekni mu pravdu.*

„Nemyslím si, že to dokážu hrát delší dobu. Celé víkendy ze sebe dělat něco, co nejsem." Červenám a klopím pohled do vody.

Zvedá mi bradu, pobaveně se na mě culí.

„Ne. Taky si myslím, že to nedokážeš."

A jeden nepatrný kousek mého já se znenadání cítí dotčený, dokonce méněcenný.

„Ty se mi posmíváš?"

„Ano, ale v dobrém," uklidňuje mě s lehkým úsměvem na rtech.

Nakloní se a vtiskne mi krátký měkký polibek.

„V submisivitě zkrátka nevynikáš," vydechne a přidrží si mě za bradu. V očích mu tančí jiskřičky humoru.

Oněměle na něj civím. a pak vyprsknu smíchy - a on se přidává.

„Možná že nemám dobrého učitele."

Odfrkne si. „Možná. A možná že bych na tebe měl být přísnější." Nakloní hlavu ke straně a vyčaruje ten svůj prohnaný úsměv.

Naprázdno polknu. *Ježiši, jen to ne.* Jenže ve stejnou chvíli se ve mně

všechno příjemně sevře. Tohle je zkrátka jeho způsob, jak ukázat, že mu na mně záleží. Třeba to ani jinak neumí, napadá mě. Bedlivě mě sleduje, snaží se odhadnout mou reakci.

„Copak to bylo tak zlé, když jsem ti poprvé naplácal?"

Zírám na něj a zamyšleně pomrkávám. *Bylo to tak zlé?* Ještě si pamatuju, jak jsem byla zmatená ze své vlastní reakce. Bolelo to, ale zpětně musím uznat, že ne tolik. Vždyť mi pořád dokola opakuje, že je to spíš v mé hlavě. A když mi naplácal podruhé. No, tak to bylo... žhavé.

„Ne, vlastně ne," zašeptám.

„Vadí ti spíš ta představa?" pobízí mě.

„Asi jo. A že přitom cítím něco, co bych neměla."

„Pamatuju si, že jsem se cítil stejně. Chvíli trvá, než si to v hlavě srovnáš."

Ježkovy zraky. Vždyť byl tehdy ještě kluk.

„Vždycky můžeš použít únikové slovo, Anastasie. Nezapomeň na to. A pokud budeš dodržovat pravidla - čímž vyhovíš mé nutkavé touze po kontrole a sebe udržíš v bezpečí potom možná nejdeme společnou cestu."

„Proč mě musíš mít pod kontrolou?"

„Protože to uspokojuje potřebu, která nebyla naplněna, když jsem byl malý."

„Takže je to forma terapie?"

„Takhle jsem o tom nepřemýšlel. Ale jo, asi je."

To dokážu pochopit. To by mi mělo pomoct.

„A pak je tu ještě jedna věc - v jednu chvíli mi řekneš, abych ti neodmlouvala, a hned potom, že se ti líbí, když tě provokuju. Mezi tím je jen tenká hranice a těžko se rozpoznává."

„Chápu. Ale zdá se, že ti to zatím jde velmi dobře."

„Jenže za jakou cenu? Hrozně mě to svazuje."

„Líbí se mi, když jsi svázaná," uchechtne se.

„Tak jsem to nemyslela!" Popuzeně na něj cáknu vodu.

Varovně pozvedá obočí.

„Skutečně jsi na mě právě šplouchla vodu?"

„Jjo." *A do háje... ten pohled.*

„Teda, slečno Steeleová. " Znenadání mě popadne a přitáhne si mě na klín, až se přitom rozstříkne voda z vany po celé podlaze. „Myslím, že pro teď už jsme toho namluvili dost."

S dlaněmi přitisknutými na mých tvářích mě začíná líbat. Ne - kompromisně si přivlastňuje má ústa. Zaklání mi hlavu. Má mě pod kontrolou.

Vzdychnu mu do rtů. Tohle je to, co má rád. V tom je tak dobrý. V tu chvíli se ve mně všechno vznítí. Zatínám mu prsty do vlasů, přitahuju si ho za ně a ten polibek mu vracím, říkám jím

- taky tě chci. Zasténá a přesouvá si mě nad sebe obkročmo, takže nad ním klečím. A pod sebou cítím, že mě už zase chce. Odtrhne se a upírá na mě pohled - zastřený, zářivý a žádostivý. Spouštím ruce, abych se jimi chytla okraje vany, ale on mě popadá za zápěstí, ohýbá mi paže za záda a tam je sevře do jedné

ruky.

„Teď si tě vezmu,“ zašeptá a lehce mě nadzdvihne. „Připravená?" vydechne.

„Ano," hlesnu a on si mě na sebe pozvolna spouští. pomalu, nádherně pomalu mě naplňuje. a přitom mě sleduje.

Se zavzdycháním zavírám oči a poddávám se těm pocitům, té úchvatné plnosti. Když propne boky, zalapám po dechu. Nakláním se k němu a opírám se čelem o jeho.

„Prosím, pusť mi ty ruce," zašeptám.

„Jen se mě nedotýkej," zapřísahá mě. A pak je opravdu pustí a namísto toho mi sevře boky.

Přidržuju se okraje vany, pomalu se zvedám nahoru a pak zase klesám dolů. Otevírám oči a dívám se na něj - taky mě sleduje, má rozevřené rty a dýchá přerývaně. jazyk stisknutý mezi zuby. Vypadá u toho tak. sexy. Jsme celí mokří a kluzcí a naše těla se o sebe vzájemně třou. Skláním se, abych ho políbila. A on přitom zavírá oči. Aniž bych ho přestala líbat, váhavě zvedám ruce a nořím mu prsty do vlasů. Tohle je dovoleno. To se mu líbí. Mně se to líbí. A začínáme se hýbat společně. Zakláním mu hlavu a dám do toho polibku všechno. Ovládám ho pod sebou. zrychluju, nacházím své tempo. Kňourám mu do úst. Pomáhá mi, zdvihá mě za boky rychleji a rychleji. Vášnivě mi mé polibky vrací. Tvoříme změť rozcuchaných vlasů, vlhkých úst s propletenými jazyky a vlnících se boků. Už zase mě pohlcují všechny ty pocity. Blíží se to. už dokážu rozpoznat to delikátní sevření. Naše pohyby se stávají frenetickými, voda se kolem nás vaří a stříká všude okolo - jako by odrážela neklid, který panuje v mém nitru. Ale mně je to jedno.

Protože já toho muže miluju. Miluju jeho chtíč - důsledek vlivu, který na něj mám. Miluju, že letěl tak daleko jenom proto, aby mě viděl. Miluju, že mu na mně záleží. protože tak to je. Všechno je to tak nečekané, tak uspokojující. On je můj a já jsem jeho. „To je ono, bejby,“ vyrazí ze sebe.

A já se tříštím. Orgasmus do mě vráží jako bouře, divoká a nespoutaná a vše pohlcující. A Christian mě najednou strhává na sebe. paže pevně omotané kolem mého trupu.

„Ano, bejby!“ vykřikne. A zní to jako pohanská modlitba, která mnou prostupuje a dotýká se mě až na samém dně duše.

Ležíme a hledíme na sebe. Šedé oči do modrých, čelem k sobě v té nezměrně obrovské posteli, každý si tiskneme k tělu svůj polštář. Nazí. Nedotýkáme se. Jen se díváme a kocháme, přikryti tenkou dekou.

„Chce se ti spát?“ ptá se mě tiše. Do hlasu mu proniká starostlivý podtón.

„Ne, nejsem unavená." Cítím se zvláštně nabitá. Je tak skvělé si povídat - nechce se mi teď přestat.

„A co chceš dělat?“ sonduje.

„Mluvit."

Usměje se na mě. „O čem?“

„Tak, různě.“

„Jak, různě?“

„O tobě.“

„A co - o mně?“

„Jaký je tvůj oblíbený film?“

Zakření se. „Dnes by to mohlo být *Piano."*

Ten jeho úšklebek je nakažlivý.

„No jasně. Já hloupá. Taková smutná a podmanivá hudba, určitě byste ji svedl zahrát. Množství vašich schopností je nevyčíslitelné, pane Greyi.“

„Díky jedné z nich jsem získal vás, slečno Steeleová."

„Však mám taky číslo sedmnáct."

Nechápavě nakrčí čelo.

„Sedmnáct?"

„Počet žen, se kterými jsi, ehm. měl sex."

Zacukají mu koutky, nevěřícně na mě hledí.

„To ale není úplně přesné."

„Mluvils o patnácti," zazním zmateně.

„To jsem se zmiňoval o počtu žen v mé herně. Myslel jsem, že se ptáš na to. Neptala ses, s kolika ženami jsem provozoval sex."

„Aha." *A sakra... bylo jich víc... Proboha, kolik?* Civím na něj s otevřenou pusou. „Vanilka?"

„Ne. Ty jsi můj jediný vanilkový úlovek," zavrtí hlavou. A pořád se na mě kření.

Proč mu to přijde legrační? A proč se na něj sama šklebím jako idiot?

„Nedokážu ti říct přesné číslo. Nedělal jsem si zářezy na sloupek postele nebo tak něco."

„V jakých řádech se to pohybujeme - desítky, stovky. tisíce?" S každým dalším číslem o něco víc vykulím oči.

„Desítky. mluvíme o desítkách, pro lásku boží."

„Všechny submisivní?"

„Ano."

„Přestaň se na mě křenit," vyčiním mu mírně, přičemž se ani mně nedaří udržet vážnou tvář.

„To nejde. Jsi srandovní."

„Srandovní jako divná, nebo srandovní ha -ha?“

„Špetku od obojího, myslím," zopakuje má vlastní slova.

„Drzoune."

Přesouvá se ke mně, aby mě líbnul na špičku nosu.

„To, co ti teď řeknu, tě bude šokovat. Připravená?"

Přikývnu, celá vyjukaná, ještě pořád s tím stupidním úsměvem na tváři.

„Všechno to byly sub určené pro zácvik. pro můj zácvik.

v Seattlu je pár míst, kam můžeš zajít a cvičit. Naučit se to, co teď praktikuju," řekne prostě.

Cože?

„Aha.“ Překvapeně zamrkám.

„Jo, platil jsem za sex, Anastasie."

„No, tak to není nic, na co bys mohl být pyšný," podotknu káravě. „A máš pravdu, jsem tím hluboce šokovaná. A naštvaná, že tě sama nemám čím šokovat."

„Mělas na sobě moje spodky."

„To tě šokovalo?"

„Ano."

Má vnitřní bohyně předvádí patnáctimetrový skok o tyči.

„Nevzala sis kalhotky na večeři k mým rodičům."

„To tě šokovalo?"

„Ano."

Páni, laťka je teď ve výšce šestnácti metrů.

„Zdá se, že tě dokážu šokovat pouze v oblasti spodního prádla." „Řeklas mi, že jsi panna. To byl ten největší šok, co jsem kdy zažil." „To teda, tvůj obličej na to vypadal. Škoda, že jsem u sebe neměla foťák," zahihňám se.

„Nechalas mě, abych tě udělal jezdeckým bičíkem."

„To tě šokovalo?"

„Jo."

Uculím se. „Možná že tě to nechám udělat znovu."

„Ach, v to upřímně doufám, slečno Steeleová. Už tento víkend?" „Fajn," souhlasím plaše.

„Fajn?"

„Ano. Půjdu znovu do Červené mučírny."

„Říkáš mi jménem."

„A to tě šokuje?"

„Šokuje mě skutečnost, že se mi to líbí."

„Christiane."

Usměje se. „Zítra bych chtěl něco podniknout." Oči mu zasvítí vzrušením.

„Co?"

„To je překvapení. Pro tebe," řekne měkce, hřejivě.

Zvědavě nadzdvihnu obočí a zároveň potlačím zívnutí.

„Snad vás nenudím, slečno Steeleová?" utrousí ironicky.

„Nikdy."

Nakloní se a něžně mě políbí.

„Spi už," nařizuje mi tiše a zhasíná světlo.

v té samé klidné chvíli zavírám oči, unavená a blažená. Mám pocit, jako bych se nacházela v oku hurikánu. A navzdory všemu, co řekl, i tomu, co neřekl. myslím, že jsem nikdy nebyla šťastnější.

Kapitola 24

Christian stojí v kovové kleci. Na sobě má jenom měkké rozdrbané džíny. Z pohledu na jeho nahou hruď a bosé nohy se mi skoro sbíhají sliny. Upřeně mě sleduje a směje se nějakému své mu tajnému vtipu, oči mu svítí jako dvě stříbrné mince. V rukách drží misku s jahodami. Plavným krokem přistupuje k mříži a nespouští ze mě uhrančivý pohled. Mezi prsty sevře jednu baculatou zralou jahodu a natáhne ruku skrz tyče.

„Jez," řekne měkce. Slyším, jak mu jazyk zavibruje o zuby.

Pokouším se pohnout jeho směrem, ale jsem přivázaná - zadržuje mě nějaká neviditelná síla ovinutá kolem mých zápěstí. *No tak, pusť.*

„Pojď, jez," zopakuje a nasadí ten svůj delikátní polo - úsměv.

Tahám a tahám. *tak přece povol!* Chce se mi křičet a řvát, ale nevychází ze mě ani hláska. Jsem jako němá. Natahuje se ještě o trochu dál, až ucítím jahodu na rte ch.

„Jez, Anastasie," vychutnává si mé jméno na jazyku, mazlí se s každou jeho slabikou.

Otevírám ústa, abych si ukousla. Klec najednou mizí a ruce mám volné. Vztáhnu je, abych se ho dotkla, abych konečky prstů pohladila chloupky na j eho hrudi.

„Anastasie."

Ne. Zakňourám.

„No tak, bejby."

Ne. Chci se tě dotknout.

„Vstávej."

Ne. Prosím. Na zlomek sekundy nedobrovolně otevírám oči. Jsem v posteli a někdo se jemně otírá nosem o mé ucho.

„Probuď se, bejby," zašeptá a účinek jeho hebkého hlasu se mi rozlévá žilami jako karamel.

Je to Christian. Ježkovy zraky, vždyť je ještě tma. Záblesky ze snu mi stále okupují mysl - zneklidňující, mučivé.

„Ale. ne," zaúpím. Chci zpátky na jeho hruď, zpátky do snu. Proč mě budí? Ještě je hluboká noc, nebo mi to tak aspoň připadá. *Ty bláho.* Co když chce sex? Teď?

„Už je čas vstávat, bejby. Teď rozsvítím lampičku," upozorňuje mě tiše.

„Ne," zafňukám.

„Chci s tebou dostihnout svítání," zašeptá a políbí mě na tvář, pak na víčka, na špičku nosu, na pusu. a já otevírám oči. „Dobré rán o, krásko," zapřede.

Znovu zaúpím a on se tomu zasměje.

„Ty opravdu nejsi ranní ptáče," utrousí.

Rozkoukávám se v matném světle lampičky a rozeznávám Christiana, jak se nade mnou sklání a usmívá se. Pobaveně. Směje se mi. Oblečený! Celý v černé.

„Myslela jsem, že chceš sex," zareptám.

„Anastasie, s tebou chci sex vždycky. Hřeje mě u srdce, že to cítíš taky tak," pronáší suše.

Zamžourám na něj - oči si ještě pořád zvykají na světlo - stále to vypadá, že se baví. díkybohu.

„To víš, že jo. Jen ne, když je tak pozdě."

„Není pozdě, ale brzy. No tak - vyskoč. Jdeme ven. Sex si necháme na později."

„Měla jsem tak hezký sen," zakňučím.

„A o čem se ti zdálo?" ptá se trpělivě.

„O tobě," přiznám s rudnoucími tvářemi.

„A co jsem dělal tentokrát?"

„Zkoušel jsi mě krmit jahodami."

Zacukají mu koutky. „Doktor Flynn by se na tobě vyřádil. A teď mazej z postele a obleč se. Se sprchou se nezdržuj, tu si dáme později."

Dáme?!

Jak si sedám, sveze se ze mě deka a zůstávám odhalená. Chris tian si stoupá, aby mi poskytl prostor. Nějak mu těžkne pohled.

„Kolik vůbec je?"

„Půl šesté ráno."

„Mně to připadá jako tři."

„Nemáme moc času. Nechal jsem tě spát tak dlouho, jak to šlo. Tak už pojď."

„A opravdu se nemůžu osprchovat?"

Povzdechne si.

„Když se půjdeš sprchovat, budu chtít jít taky a oba víme, jak to skončí - celý den bude v háji. No tak, pojď už."

Najednou si všímám, jak je natěšený. Jako malý kluk, skoro nadskakuje očekáváním a rozrušením. Musím se tomu pousmát.

„A co budeme dělat?"

„To je překvapení. Říkal jsem ti to."

Nemůžu si pomoct a začínám se na něj křenit.

„Tak jo.“ Škrábu se z postele a rozhlížím po svršcích. Samozřejmě že jsou pečlivě poskládané na židli u postele. Navrch při pravil jedny ze svých strečových boxerek - od samotného Ralpha Laurena. Vklouznu do nich a on se na mě zazubí. Hmm, další kus spodního prádla Christiana Greye. A další trofej do mojí sbírky

- spolu s autem, BlackBerry, notebookem, černým sakem a sérií cenných knih v prvním vydání. Nad jeho štědrostí mi nezbývá než zakroutit hlavou. A pak svraštím obočí, to když mi přijde na mysl scéna z *Tess* - ta s jahodami. Co doktor Flynn - na tom by si smlsnul i Freud. A pak by pravděpodobně skapal, kdyby se pokoušel porozumět mému Stínu.

„Tak já ti nechám trochu soukromí, když už jsi konečně na no hou." Christian odchází do obýváku a já se courám do koupelny. přece jen mám své potřeby a chci se opláchnout.

O sedm minut později se k němu připojuju, vydrhnutá, učesaná a oblečená v džínách a tílku. a spodcích Christiana Greye. Zvedá ke mně oči od malého

stolku, u kterého snídá. Snídá?!
v tuhle denní dobu?

„Jez," pobídne mě.

No to mě podrž... to je jako úryvek z mého snu. Zůstávám na něj zaraženě hledět a zároveň rozjímám o jeho jazyku rezonujícím mezi zuby. *Hmm, a že jeho jazyk umí věci.*

„Anastasie," upomene mě přísně a vyruší mě z mých představ. Opravdu je na mě moc brzy. Jak se z toho vykroutím?

„Dám si jen čaj. Můžu si s sebou vzít croissant na potom?" Podezíravě si mě změří, a tak ho obdařím přesládlým úsměvem. „Nepokoušej se mi kazit radost, Anastasie," varuje mě tiše.

„Najím se později, až se mi probudí žaludek. Kolem půl osmé. Dobrá?"

„Dobrá." Zatváří se jako nějaký svrchovaný vládce. *Teda fakt...* Musím se opanovat, abych na něj neudělala obličej.

„Mám chuť na tebe protočit oči."

„Jen to udělej - a budu mít skvělý den," prohodí s kamennou tváří.

Provokativně se zadívám ke stropu.

„No, naplácání by mě mohlo probrat, aspoň myslím." Hloubavě sešpulím rty.

A Christianovi klesá brada.

„Na druhou stranu, nechci, aby ses rozrušoval, ještě by ses mohl zpotit a zdejší klima je už tak dost vlhké," lhostejně pokrčím rameny.

Christian zavírá pusu a usilovně se pokouší zatvářit rozladěně, jenže se mu to nedaří. V očích se mu odráží potlačovaný úsměv.

„Jako vždy vyzývavá, slečno Steeleová. Vypij si ten čaj."

Všímám si, že je to Twinings, a srdce mi zaplesá. *Vidíš, stará se,* artikuluje na mě podvědomí. Sedám si naproti Christianovi, vpíjím se do té jeho krásy. Dokážu se ho vůbec někdy nabažit?

Když opouštíme hotelový pokoj, ještě po mně hází mikinu.

„Tohle budeš potřebovat."

Zatvářím se nechápavě.

„Věř mi." S uchechtnutím se skloní a vlepí mi rychlou pusu. Popadne mě za ruku a pak už vycházíme ze dveří.

Venku, na poměrně chladném vzduchu ještě napůl zšeřelého rozbřesku, podává Christianovi parkovač aut klíčky od sporťáku se sklápěcí střechou. Významně na něj pozvednu obočí a on se na mě uculí.

„Víš, někdy je skvělé být Christianem Greyem," prohlásí se spikleneckým a tak trochu samolibým úsměvem, který prostě musím napodobit. Je vážně k pomilování, když je tak hravý a bezstarostný. S přemrštěnou úklonou mi otevírá dveře a já nastupuju. Má tak skvělou náladu.

„T ak kam jedeme?'[1]

„Uvidíš," zakření se, probouzí toho mazla k životu a vyráží vstříc Savannah Parkway. Naprogramuje navigaci, stiskne tlačítko na volantu a vnitřek auta se plní tóny klasické opery.

„Co to je?“ vydechnu, když nás obklopí líbezný zvuk snad sto vek houslových strun.

„To je úryvek z *La Traviaty*. Opery od Verdiho."

Panebože. to je krása.

„La *Traviata?* O tom už jsem někde slyšela. Nevzpomínám si kde. Co ten název vlastně znamená?"

Letmo na mě pohlédne a zvedne koutky.

„No, doslova žena na scestí. Vychází to z Dumasovy *Dámy s kaméliemi*

„Á, to jsem četla."

„To jsem si myslel."

„Zavržená kurtizána." nervózně se v tom luxusním sedadle ošiju. *Snaží se mi snad něco naznačit?* „Hmm, je to dost depresivní příběh," zamumlám.

„Dost depresivní? Chceš si pustit něco jiného? Hraje to z iPodu."

Už zase má na rtech ten svůj tajemný úsměv.

Jeho iPod nikde nevidím. Christian poklepe na displej na středovém sloupku mezi námi - a voilá, je tu playlist.

„Teď vybíráš ty." Znovu mu zacukají koutky a já pochopím, že je to výzva.

Přehrávač Christiana Greye - to by mohlo být zajímavé. Spěšně roluju po dotykovém displeji a nacházím dokonalý song. Pouštím ho. Netipovala bych, že je příznivcem Britney. Oba sebou trhneme při prvních zvucích rytmické techno hudby a Christian ji vzápětí stahuje. Možná je na něco takového příliš brzy: Britney a její nejsmyslnější kousek.

„Tak já jsem toxic, jo?" uchechtne se.

„Netuším, o čem to mluvíš,“ pronesu ledabyle.

Znovu to zeslabuje a já se v duchu poplácám po rameni. Má vnitřní bohyně nastupuje na slavnostní pódium, aby převzala zla tou medaili. Donutila jsem ho to ztlumit. Vítězství!

„Tuhle písničku jsem si tam nedával já,“ prohodí jen tak mimo - chodem a sešlápne plyn, který auto poslušně katapultuje kupředu a mě vmáčkne do sedadla.

Cože? On moc dobře ví, co dělá, mizera jeden. *Kdo mu to tam dal?* A tak poslouchám, jak Britney mele a mele. *Kdo... Kdo?*

Písnička končí a dál pokračuje Damien Rice s tou svou truchlivostí. *Kdo? Kdo?* Zírám ven z okna, střeva se mi můžou zauzlovat. *Kdo?*

„Byla to Leila,“ odpovídá na mou nevyslovenou otázku. *Jak tohle dělá?*

„Jaká Leila?“

„Moje ex, to ona mi tam tu písničku dala.“

Celá zkoprnělá sedím a Damienův hlas se zvolna rozplývá ně kde v pozadí. Ex? Ex sub? Ex.

„Jedna z těch patnácti?" vypáčím ze sebe.

„Ano.“

„Co se s ní stalo?“

„Skončili jsme to.“

„Proč?“

Ježiši, na takový rozhovor je příliš brzy. Ale Christian se zdá uvolněný, dokonce šťastný, a co je podstatné - sdílný.

„Chtěla víc,“ řekne tiše, dokonce zadumaně, a nechá tu větu mezi námi viset i s tím malým mocným slovem na jejím konci.

„A ty ne,“ odtuším, dřív než přiměju mozek, aby použil filtr, než to pustí ven. Sakra, chci to vůbec vědět?

Zavrtí hlavou.

„Nikdy jsem nechtěl víc, dokud jsem nepotkal tebe.“

Zalapám po dechu, celá zmatená. Tohle jsem přece chtěla. On chce víc. *On to chce taky!* Má vnitřní bohyně skáče salto vzad z pódia a pak metá přemety stranou kolem celého stadionu. *Nejsem v tom sama.*

„Co se stalo s těmi ostatními čtrnácti?" vyzvídám.

Ty bláho, on mluví - musím se chopit příležitosti.

„Chceš seznam? Rozvedeni, setnutá hlava, smrt?"

„No tak, vždyť nejsi Jindřich VIII.“

„Dobře, takže. Bez nějaké časové posloupnosti - dlouhodobý vztah jsem měl jenom se čtyřmi ženami, kromě Eleny."

„Eleny?"

„Pro tebe paní Robinsonová," zvedá jeden koutek do svého ta - jemného poloúsměvu.

Elena! No to mě podrž. Ten ďábel má jméno. A ke všemu zní tak cizokrajně. Hlavou mi bleskne obrázek nádherné, démonicky svůdné ženy s bledou kůží, tmavými vlasy a rudými rty. Zkrátka vím, že je krásná. *Nebudu se tím zabývat. Nebudu se tím zabývat.*

„A co se stalo s těmi čtyřmi?" ptám se, abych se nějak rozptýlila.

„Pořád stejně zvědavá, tak lačná po informacích, slečno Steeleová," stěžuje si hravě.

„No jistě, pane Kdy Máš Svou Periodu."

„Anastasie - muži potřebují tyhle věci vědět."

„Nepovídej."

„Dobře, tak já je potřebuju vědět."

„Proč?"

„Protože nechci, abys otěhotněla."

„No to já taky ne! Aspoň ne v nejbližších letech."

Christian vyplašeně zamžiká a pak se viditelně uvolní. Fajn, takže nechce děti. Jenom teď, nebo vůbec nikdy? Z jeho náhlé a nečekané otevřenosti mi jde hlava kolem. Možná je to tím, že je tak brzy ráno. Nebo je to místním ovzduším? Nebo vodou? Co bych tak dál chtěla vědět? *Carpe Diem, Ano.*

„Takže ty čtyři - co se s nimi stalo?“ zopakuju.

„Jedna potkala někoho jiného. A ty ostatní. chtěly víc. Tehdy jsem ještě o něco takového nestál."

„A ty zbylé?" přitlačím na pilu.

Letmo se po mně ohlédne a pak jen zavrtí hlavou.

„Prostě to nefungovalo."

Páni, to je mi najednou informací. Zavadím pohledem o zpětné zrcátko a zahlédnu v něm, jak se za námi měkká růžová mísí s modrozelenou. Pronásleduje nás rozbřesk.

„Tak kam to jedeme?" ptám se a udiveně zírám z okna na dálnici 195. Jedeme na jih, to je všechno, co poznávám.

„Na jedno letiště."

„Ale neletíme zpátky do Seattlu, že ne?" nezdaří se mi skrýt znepokojení v hlase. Ani jsem se nerozloučila s mámou. Ježkovy oči, vždyť nás čeká na večeři.

Christian se zasměje. „Ne, Anastasie, jedeme se věnovat mé druhé nejoblíbenější kratochvíli."

„Druhé?" nechápavě nakrčím čelo.

„Jo. O té nejoblíbenější jsem ti říkal dnes ráno."

Zamyšleně pozoruju jeho dokonalý profil a lámu si hlavu s tím, o čem to mluví.

„Brát si vás, slečno Steeleová. To je u mě na prvním místě. Brát si vás jakýmkoliv možným způsobem."

Ou...

„Na mém seznamu zábavných zvrhlých priorit je to taky dost vysoko," podotýkám a rudnu.

„To jsem rád, že to slyším," zapřede svůdně.

„Takže, co na tom letišti?"

Roztáhne rty do širokého úsměvu. „Plachtění."

Ten výraz je mi vzdáleně povědomý. Už se o tom zmiňoval.

„Říkal jsem ti, že je to hon na svítání, Anastasie." Otáčí hla vu a zubí se na mě právě ve chvíli, kdy ho navigace vyzývá, aby zabočil doprava k jakémusi seskupení technických staveb. Parkuje před velkou bílou budovou, na které se skví nápis: BRUNS - WICKSKÁ LETECKÁ ASOCIACE.

Větroně! Poletíme větroněm?

Vypíná motor.

„Jdeš do toho?" ptá se mě opatrně.

„Ty létáš?"

„Ano."

„Určitě!" vyhrknu bez váhání. Uculí se na mě a letmo mě políbí.

„Další poprvé, slečno Steeleová," pronese, když vystupuje z auta.

Další poprvé? Jak poprvé? To bude poprvé pilotovat kluzák? A kruci! Ale ne - vždyť říkal, že už to dělal. Samou úlevou vy dechnu.

Christian obchází auto a otevírá mi dveře. Nebe nad námi získává narůžovělý nádech, jemně prosvítající mezi občasnými drobnými mráčky. Svítání je nám v patách. Christian mě bere za ruku a odvádí kolem budovy na velkou asfaltovou plochu, kde parkuje několik letadel. Vedle nich postává muž s vyholenou hlavou

a divokým pohledem a společnost mu dělá. Taylor.

Taylor?! Copak se od něj Christian nehne na krok? Zářivě se na něj usměju a on mi to laskavě oplatí.

„Pane Greyi, toto je váš vlečný pilot, pan Mark Benson," před - stavuje ho Taylor. Christian s Bensonem si podávají ruce a zabředávají do konverzace, která zní strašně technicky - něco o rychlosti větru, jeho směrech a tak.

„Zdravím, Taylore," špitnu nesměle.

„Slečno Steeleová," kývne mi na pozdrav.

Zamračím se na něj.

„Ano," opraví se. „Posledních pár dnů to s ním nebylo k vydržení. Jsem šťastný, že jsme tady," prohodí spiklenecky.

Ale, to je mi novinka. Proč jako? Určitě ne kvůli mně! To je teda čtvrtek plný odhalení! Musí to být určitě tou vodou tady v Savannah, že se tu tihle chlapi tak rozvazují.

„Anastasie," vyzve mě Christian. „Pojď." Napřáhne ke mně ruku.

„Tak zatím" usměju se na Taylora, který mi bleskově zasalutuje a odchází zpátky na parkoviště.

„Pane Bensone, toto je má přítelkyně Anastasia Steeleová."

„Těší mě,' zamumlám, když si potřásáme rukou.

Benson mi věnuje oslňující úsměv.

„Nápodobně," odvětí. A já podle toho, jak to řekl, poznávám, že je Angličan.

Když vkládám ruku do Christianovy dlaně, ucítím, jak mě v břiše zašimrá rozrušení. *Páni... poletím větroněm!* Následujeme Bensona přes letištní plochu až k ranveji. On a Christian pokračují v konverzaci a já z ní vytuším aspoň to podstatné. My dva budeme v Blaníku L-23, který je, zdá se, lepší než L-13, i když by se o tom dalo polemizovat. Benson poletí v Piper Pawnee. Tyhle tahouny pilotuje už asi čtyři roky. No, to všechno mi nic moc neříká, ale stačí, když se podívám na Christiana a zjišťuju, jak je vzrušený, ve svém živlu. Ten pohled opravdu stojí za to.

Naše letadlo je dlouhé a štíhlé, bílé s oranžovými pruhy. Má malý kokpit se dvěma sedadly za sebou a je připevněné dlouhým bílým lanem k obyčejnému malému vrtulovému letadlu. Benson nám otevírá velký plexisklový kryt nad kokpitem, abychom do něj mohli nastoupit.

„Nejdřív ze všeho vám ale zapneme padák."

Padák?!

„To udělám sám," skáče mu do toho Christian a bere mu z rukou popruhy padáku. Benson se na něj chápavě zazubí.

„Jdu sehnat nějakou zátěž," prohlásí a zamíří ke svému letadlu.

„Ty mi rád nasazuješ popruhy, co?" zhodnotím suše.

„Ani si nedokážete představit, jak moc, slečno Steeleová. Tady, vlez si do nich."

Pokládám mu ruku na rameno a prostrkávám tam nohy. Nepatrně se přitom napne, ale neucukne. Jakmile stojím v pásech, zvedá padák nahoru a já si ho

navlékám na ramena. Obratně mi utahuje všechny pásy.

„Tak, a je to," řekne měkce, ale oči se mu tak nějak zvláštně lesknou. „Máš u sebe tu gumičku ze včerejška?" ptá se.

Kývnu. „Chceš, abych si sepnula vlasy?"

„Ano."

Rychle to udělám.

„A teď šup dovnitř," nařizuje mi vzápětí. Pořád je tak panovačný. Chystám se vyšplhat na zadní sedadlo.

„Ne, dopředu. Vzadu sedí pilot."

„Ale to nic neuvidíš."

„Uvidím toho dost," zasměje se. Nemyslím, že jsem ho někdy viděla tak šťastného. Sice panovačný, ale šťastný.

Škrábu se tam a sedám si do koženého sedadla. Je překvapivě pohodlné. Christian se nade mnou sklání a poutá mě k sedadlu. Přetahuje mi pásy přes ramena, sahá po spodním, který mám mezi stehny, a všechny je zapíná do přezky, kterou mám na břiše. Pak je ještě utahuje.

„Hmm, dvakrát v jednom ránu. Jsem šťastný muž," zašeptá a vlepí mi rychlou pusu. „Nebudeme tam dlouho - dvacet třicet minut maximálně. Proudění není v tuhle raní dobu moc příznivé, na druhou stranu je teď nádherně. Doufám, že nejsi nervózní."

„Natěšená." Doslova zazářím.

Kde jsem jenom k tomu směšnému obličeji přišla? Vlastně. něco uvnitř mě přece jen umírá strachy - má vnitřní bohyně se schovává pod dekou za lenoškou.

„Tak dobře," oplácí mi úsměv, konečky prstů mi přejede po tváři a mizí z dohledu.

Slyším a taky cítím, jak se souká za mě. Ovšemže mě připoutal tak pevně, že se nemůžu ani natočit, abych ho viděla. jak typické! Sedíme hrozně nízko u země. přede mnou je panel s ciferníky a páčkami a něco jako velká řadicí páka. Udržuju si od toho všeho uctivý odstup.

Objevuje se rozesmátý Mark Benson a kontroluje mi pásy. Naklání se dovnitř a upevňuje něco k podlaze kokpitu. Myslím, že to bude ta zátěž.

„Jo, drží to. Plachtíte poprvé?" sonduje.

„Poprvé."

„Budete nadšená."

„Děkuju, pane Bensone."

„Říkejte mi Mark." Pak se otáčí k Christianovi. „V pořádku?"

„Jo. Jdeme na to."

Jsem tak ráda, že jsem ještě nic nejedla. Jsem hrozně rozrušená a nemyslím, že je můj žaludek stavěný na kombinaci jídla, vzrušení a létání. Už zase se vydávám do zručných rukou tohoto krásného muže. Mark zavírá náš poklop, přechází k letadlu před námi a nastupuje do [ně]j.

Vrtule Piperu se roztáčí a mně samou nervozitou skáče ža ludek do krku. *Proboha... já to opravdu udělám.* Mark pomalu vyráží na ranvej, a když se lano

mezi námi napne, najednou poskočíme. Dáváme se do pohybu. Za sebou slyším nějaký hovor z vysílačky. Myslím, že Mark mluví s věží - ale nerozumím tomu, co říká. Zároveň s tím, jak Piper nabírá rychlost, taky zrychluje - me. Už to s námi hrozně drncá, ale letadlo vpředu je pořád ještě na zemi. Ježiši, vzlétneme vůbec někdy? A náhle mi žaludek mizí z krku a řítí se volným pádem skrz mé útroby až zpátky na zem - jsme ve vzduchu.

„A je to, bejby!“ zakřičí za mnou Christian.

Najednou se ocitáme v naší vlastní bublině, jen my dva. Všechno, co slyším, je kvílivé proudění vzduchu a vzdálený hukot motoru Piperu. Uvědomuju si, že oběma rukama svírám sedačku tak pevně, až mi zbělely klouby. Letíme na západ, do vnitrozemí, pryč od vycházejícího slunce. Nabíráme výšku, přelétáme nad poli, lesy a domy a nad dálnicí, po které jsme přijeli.

Bože, to je úžasný. Nad sebou máme jenom nebe. To světlo, co nás obklopuje, je úchvatné, rozptýlené do mnoha odstínů, a já si vzpomínám, jak José pořád mlel o „magické hodině" - denní době, kterou fotografové milují -, a tohle je ono. okamžik rozednění. A já se teď stávám jeho součástí, s Christianem.

v té chvíli si vzpomínám na tu Josého výstavu. Hmm, budu o tom muset říct Christianovi. Na moment přemítám, jak asi za reaguje. Ale teď si s tím nebudu dělat starosti - teď, když si vychutnávám let.

Jak stoupáme, uvolňuje se mi tlak v uších a země se vzdaluje víc a víc. Je tu takový klid. Úplně chápu, proč je nahoře tak rád. Pryč od mobilu a podobných vymožeností, které skýtá jeho práce.

Ve vysílačce zapraská a já zaslechnu Marka, jak se zmiňuje o výšce tří tisíc stop. Pane jo, to zní vysoko. Vrhám kontrolní po hled k zemi, ale už nedokážu pořádně rozeznat, co je pod námi.

„Vypustit," zavelí Christian do vysílačky a najednou Piper mizí a ten pocit tahu, který nám poskytoval, je pryč. A my se vznášíme. Vznášíme se nad Georgií.

U všech svátých, to je ale vzrůšo! Kluzák se naklání na jedno křídlo a začíná se otáčet, takže se obloukem vracíme směrem ke Slunci. *Přesně jako Ikarus*. Letím se dotknout slunce, ale Chris tian je tu se mnou, vede mě. Až se mi zadrhne dech, když si to uvědomím. Kroužíme a kroužíme a ten výhled v tomhle ranním světle je opravdu působivý.

„Pořádně se drž!“ zakřičí a vzápětí se znovu nakláníme a klesáme - jenže tentokrát to Christian nezarazí. Najednou jsem hlavou dolů a skrz vršek kokpitu se dívám na zem.

Zaječím, automaticky vystřelím paže vzhůru a roztažené prsty připlácnu na plexisklo, aby mě zachránily před pádem. Slyším, jak se za mnou Christian chechtá. *Mizera jeden!* Ale jeho radost je nakažlivá, a tak se rozesměju taky, zatímco on vrací letadlo do přirozené polohy.

„Ted jsem ráda, že jsem nesnídala!" zakřičím na něj.

„Jo, zpětně vzato, je to dobře, protože se to chystám udělat zas.“

A nechává kluzák znovu klesat, dokud nejsme zase obráceně. Tentokrát,

protože už jsem na to připravená, se chytám za popruhy, ale stejně se u toho křením a hihňám jako blázen. Christian nás zase vrací hlavou vzhůru.

„Krásný, co?“ zavolá.

„To jo.“

A tak letíme, ve světle časného rána se majestátně vznášíme povětřím a naslouchámе jen větru a tichu. Kdo by chtěl víc?

„Vidíš ten knipl před sebou?" zahaleká na mě znovu.

Podívám se na páku, co se mi lehce pohybuje mezi nohama. *Ach ne,* kam tím míří?

„Chytni ho.“

A do háje. On mě chce přinutit pilotovat letadlo. *To ne!*

„No tak, Anastasie, vezmi to do rukou," naléhá důrazněji.

Váhavě to sevřu v dlaních a ucítím chvění a pohyby, které nejspíš způsobuje kormidlo a klapky, nebo co vlastně tohle letadlo drží ve vzduchu.

„Chytni to pořádně. drž to v klidu. Vidíš před sebou ten budík uprostřed? Musíš tu ručičku udržet na středu."

Srdce mám až v krku. *No to mě podrž!* Já letím s kluzákem! Já plachtím!

„Šikovná holka," chválí mě Christian spokojeně.

„Jsem ohromená, že jsi mi přenechal kontrolu," zahulákám zpátky.

„To byste koukala, co všechno bych vás nechal dělat, slečno Steeleová. A teď už mi to vrať."

Když ucítím, jak se ta páka náhle pohne, pouštím ji. Teď krouživě klesáme o něco víc a mně znovu praská v uších. Země se přibližuje a vypadá to, jako bychom do ní měli každou chvíli narazit. Ježkovy zraky, to je strašidelný.

„BMA, tady BG N Papa tři alfa, klesáme po větru na levou ranvej sedm do trávy, BMA." Z Christiana čiší jeho obvyklé autoritativní já. Z věže mu něco skřehotají zpátky do vysílačky, ale já nerozumím, co říkají. V širokém oblouku se pomalu snášíme k zemi. Už vidím letiště a přistávací pruhy, právě znovu přelétáme nad dálnicí 1-95.

„Teď se drž, bejby. Bude to trochu drncat."

Po následujícím oblouku rychle klesáme a najednou s tupým žuchnutím dosedáme a řítíme se dál trávou - *no pane jo.* V té znepokojivé rychlosti, kterou uháníme po zemi, mi doslova cvakají zuby o sebe. A konečně zastavujeme. Letadlo se měkce zhoupne a naléhá na pravé křídlo. Nabírám si do plic pořádný doušek vzduchu. Christian se mezitím naklání a otevírá poklop kabiny, souká se ven a protahuje se.

„Tak jaké to bylo?" chce vědět a oči mu září vzrušením jako dva blyštivé diamanty. Sklání se ke mně, aby mě rozepnul.

„Bylo to mimořádné. Děkuju," zašeptám.

„Bylo to něco víc?" ptá se tiše se stopou naděje v hlase.

„Bylo to mnohem víc,“ vydechnu a on se uculí.

„Tak pojď." Podává mi ruku a já se škrábu z kokpitu.

Jakmile jsem venku, prudce mě uchvátí a přitiskne na sebe. Najednou má

ruku v mých vlasech, tahá za ně, až se mi hlava zaklání dozadu. Druhou rukou mi sjíždí dolů po zádech. Jazykem mi vráží do úst a líbá mě - dlouze, tvrdě a vášnivě. Vnímám jeho hrubnoucí dech, jeho touhu... a taky jeho *hmatatelné* vzrušení. Pro všechno na světě, vždyť jsme na poli. Ale co, je mi to jedno. Ruce si zaplétám do jeho vlasů, táhnu ho za ně k sobě. Chci ho, tady a teď, na téhle zemi. Prudce se ode mě odtrhne a zůstává na mě hledět. Oči zastřené a zároveň prozářené tím ranním světlem, plné syrové arogantní smyslnosti. Páni. Až mi to bere dech.

„Snídaně," zachraptí a zní přitom neuvěřitelně smyslně.

Jak to dělá, že šunka s vejci zní jako zakázané ovoce? Tomu se vskutku říká umění. Otáčí se, bere mě za ruku a společně vyráží me k autu.

„A co ten kluzák?"

„Někdo už se o něj postará," utrousí lhostejně. „My se teď najíme," pronese nekompromisně.

Jídlo! Mluví o jídle, když všechno, co chci, je on?!

„Tak už pojď," usměje se.

Takhle jsem ho opravdu ještě neviděla, a že je radost na něj pohledět. Přistihuju se, jak vedle něj kráčím, ruku v ruce, s přihlouplým úsměvem na tváři. Jako když mi bylo deset a já strávila celý den v Disneylandu s Rayem. Byl to skvělý den a tenhle se zřejmě vyvine podobně.

Sedíme v autě a vracíme se zpátky po dálnici, když mi zapípá upomínka na mobilu. No jo. moje pilulka.

„Co to bylo?" zeptá se Christian a zvědavě se po mně podívá.

Zalovím ve své kabelce, abych našla platíčko.

„Upomínka na prášky," zamumlám a zčervenám.

Zavlní se mu rty.

„To je dobře, skvělá práce. Nenávidím kondomy."

Rudnu ještě víc. On je pořád stejně povýšenecký.

„Líbilo se mi, když jsi mě představil Markovi jako svou přítelkyni," podotýkám.

„A nejsi snad?" tázavě zvedá obočí.

„Jsem? Myslela jsem, že jsi chtěl mít sub."

„To jsem chtěl, Anastasie. A pořád chci. Ale už jsem ti říkal, že chci taky víc."

Božínku. On se k tomu pořád vrací - naděje, která ve mně díky tomu vzklíčí, mi skoro vyráží dech.

„Jsem strašně šťastná, že chceš víc," zašeptám.

„Chceme se potěšit vzájemně, slečno Steeleová," uculí se a zajíždí před International House of Pancakes.

„IHOP?" zakřením se na něj. Kdo by to jenom řekl? Christian Grey v IHOP.

Je půl deváté ráno, ale v restauraci je klid. Je to tu cítit máslem, smažením a dezinfekcí. *Hmm, to není právě lákavé aroma.* Christian mě přivádí k jedné z kójí.

„Tady bych tě teda nikdy nečekala," přiznávám, když si sedáme.

„Táta nás do jedné z nich brával pokaždé, když byla máma na lékařské konferenci. Bylo to naše tajemství," pousměje se a v očích mu zatančí poťouchlé jiskřičky. Když si vybírá z menu, prohrábne si neposedné vlasy rukou.

Ach jo, to já chci zajet prsty do těch vlasů. Beru si jídelní lístek a pročítám ho; zjišťuju, že umírám hlady.

„Už vím, co chci," vydechne najednou hlubokým, zhrublým hlasem.

Zvedám oči a zjišťuju, že mě propaluje pohledem. tím pohledem, který mi dokáže napnout všechny svaly v podbřišku jako struny a zkrátit dech. Jeho oči doslova doutnají. *Do háje.* Nedokážu od něj odtrhnout pohled, krev v žilách mi zpívá, odpovídá na jeho volání.

„Chci to samé, co ty," zašeptám.

Prudce se nadechne.

„Tady?" zeptá se vyzývavě a nakrčí čelo. Na rtech mu pohrává šibalský úsměv, mezi zuby tiskne špičku jazyka.

Ty bláho... sex v IHOPu. Christianův výraz se mění, stává se temněj ším.

„Přestaň si kousat ten ret," nařizuje mi. „Ne teď, ne tady." Na okamžik mu zdrsní pohled a vypadá přitom úchvatně nebezpečně. „Tady si tě vzít nemůžu, tak mě nesváděj."

„Ahoj, jmenuju se Leandra. Můžu pro vás. ehm. dva. ehm. dnes po ránu. něco.?" Leandřin hlas pozvolna klesá a sotva doklopýtá za jejími slovy, když se jí do zorného pole dostane pan Nádherný sedící naproti mně. Holka zrudne jako rak a já k ní pocítím sotva patrnou špetku sympatie, protože on mi tohle dělá pořád. Navíc mi její přítomnost umožňuje na chvilku uniknout z dosahu jeho smyslného pohledu.

„Anastasie?" upomíná mě Christian, aniž by Leandře věnoval za mák pozornosti. A nemyslím, že by byl kdokoliv schopen vmáčknout do mého jména tolik chlípnosti, kolik jí tam dostal on v tom jediném okamžiku. Ztěžka polknu a zadoufám, že se nepropracuju až k takové barvě, jakou má chudák Leandra.

„Už jsem ti říkala, že chci to samé, co ty," pronesu sametovým, nízko posazeným hlasem a on vypadá, že mě tím pohledem každou chvíli sní. *Ach bože,* má vnitřní bohyně právě omdlela. *Jsem vůbec schopná tu hru uhrát?*

Leandra těká pohledem ze mě na něj a zase zpátky. Má už prakticky stejnou barvu jako její zářivě rusé vlasy.

„Nechcete vy dva ještě minutku, abyste si vybrali?"

„Ne. My víme, co chceme." Christianovy rty se zvlní do nepatrného hříšného úsměvu.

„Dáme si dvakrát Originální palačinky z podmáslí s javorovým sirupem a k tomu plátek slaniny, dva pomerančové džusy, jednu kávu s odstředěným mlékem a jeden čaj English Breakfast, j estli ho máte," objednává, aniž by ode mě odlepil oči.

„Děkuju, pane. Bude to všechno?" špitne Leandra a snaží se přitom dívat všude možně, jen ne na nás. Oba najednou se na ni zadíváme a ona znovu

nabere sytě rudou barvu a překotně mizí z našeho dosahu.

„Vidíš, to prostě není fér." Zapichuju pohled do umakartové desky stolu, na které si prstem kreslím obrazce, a snažím se znít nenuceně.

„Co není fér?"

„To, jak odzbrojuješ lidi. Ženy. Mě.“

„Já tě odzbrojuju?"

Odfrknu si. „Neustále."

„Jsou to jenom pohledy, Anastasie," broukne mírně.

„Ne, Christiane, je to mnohem víc než pohledy."

Svraští obočí.

„To vy mě odzbrojujete, slečno Steeleová. Ta tvoje nevinnost. Proniká do mě skrz všechno to svinstvo."

„To je ten důvod, proč jsi změnil názor?"

„Jak, změnil názor?"

„No - na. ehm. na nás."

Přemýšlivě si promne bradu dlouhými zručnými prsty.

„Nemyslím, že jsem tak docela změnil názor. Musíme jen jinak definovat naše podmínky, jinými slovy - posunout hranice. Může nám to fungovat, tím jsem si jistý. Chci tvou submisi v herně. Potrestám tě, když nebudeš dodržovat pravidla. A všechno ostatní. by mohlo být předmětem diskuse. To jsou mé podmínky, slečno Steeleová. Co o tom soudíte?"

„Takže s tebou budu moct spát? Ve tvé posteli?"

„To bys chtěla?"

„Ano."

„Dobře, souhlasím. Mimoto, spím velmi dobře, když jsi v mé posteli. Netušil jsem, že bych mohl," zamyšleně nakrčí čelo a zakolísá mu hlas.

„Měla jsem strach, že mě opustíš, když s tím vším nebudu souhlasit," kuňknu.

„Já nikam nejdu, Anastasie. A kromě toho." odmlčí se a po krátkém přemítání dodává: „Řídíme se tvým doporučením, tvou definicí: kompromis. Poslalas mi to mailem. Zatím to na mě zabírá."

„Jsem šťastná, že chceš víc," pípnu nesměle.

„Já vím."

„Jak to, že to víš?"

„Věř mi. Prostě to vím," uculí se potutelně. On mi něco tají. *Ale co?*

v tu chvíli přichází Leandra se snídaní a naše konverzace umlká. Zakručí mi v břiše a já si znovu uvědomuju, jak jsem vyhladovělá. Christian pak s nesnesitelně uspokojeným výrazem sleduje, jak vymetám všechno, co mám na talíři.

„Smím se o to postarat?" ptám se ho potom.

„O co - postarat?"

„Zaplatit za to jídlo."

Odfrkne si.

„To teda nesmíš," ušklíbne se.

„Prosím. Přeju si to."

Zamračí se na mě.

„To už bys mě tu mohla rovnou vykleštit.“

„Tohle je pravděpodobně jediné místo, kde si můžu do volit zaplatit."

„Anastasie, oceňuju tvou snahu. Opravdu. Ale ne.“

Našpulím se.

„Nemrač se na mě,“ pohrozí mi a v očích mu zlověstně zablýskne. Samozřejmě že se mě nezeptá na adresu mé mámy. Už ji totiž zná, maniak jeden. Když zastaví před domem, ani to nekomentuju. Co bych tím získala?

„Nechceš jít dál?" optám se nesměle.

„Musím pracovat, Anastasie, ale večer budu zpátky. V kolik to bylo?“

Snažím se ignorovat nevítaný nápor zklamání. Proč jen chci trávit každičkou minutu s tímhle sexy panovačným bohem? Ach ano, protože ho miluju. A navíc umí létat.

„Děkuju. za to víc.“

„Potěšení je na mé straně, Anastasie.'[1] Políbí mě a já přitom vdechnu jeho typickou svěží vůni.

„Uvidíme se později."

„Zkus mě zastavit," zašeptá.

Mávnu na něj a on vyráží proti georgijskému slunci. Stále mám na sobě jeho mikinu a taky spodky. a je mi vedro.

Máma je v kuchyni a panikaří. Nestává se jí každý den, že hostí multimilionáře, takže je kvůli tomu pěkně vystresovaná.

„Jak je, zlato?" vychrlí na mě a já rudnu, protože je mi jasné, že musí vědět, co jsem dělala minulou noc.

„Jsem v pohodě. Christian mě dnes ráno vzal na kluzák." Doufám, že tahle nová informace odvede její pozornost jinam.

„Na kluzák? Do toho malého letadla bez motoru? Na takový kluzák?“

Kývnu.

„Páni.“

A došla jí slova - to je u mámy novinka. Zůstává na mě oněměle zírat, ale nakonec se vzpamatovává a pokračuje v původním výslechu.

„Tak jaká byla noc? Promluvili jste si?“

Ježkovy oči. Nepochybně jsem úplně šarlatová.

„Povídali jsme si. včera večer i dnes ráno. Už se to zlepšuje."

„To je dobře.“ Obrací svou pozornost zpátky ke čtyřem kuchařským knihám, které si otevřela na stole.

„Mami. jestli chceš, můžu na večer uvařit já.“

„Ach, zlatíčko, to je od tebe moc milé, ale chci to udělat sama."

„Jak chceš,“ udělám na ni obličej. Moc dobře vím, že vaří stylem *vraž tam, co najdeš.* Ale třeba se od té doby, co se s Bobem přestěhovali do Savannah, zdokonalila. Byly časy, kdy bych si netroufla kohokoliv vystavit jejímu kuchařskému umění. Dokonce ani - honem, koho nenávidím? Ach, ano - paní

Robinsonovou - Elenu. Tak tu možná jo. *Setkám se vůbec někdy s tou prokletou ženskou?*

Rozhoduju se, že ještě pošlu Christianovi rychlé poděkování.

Od: Anastasia Steeleová
Předmět: Plachtění jako protiklad Plácání Datum: 2.6.2011, 10:20 EST Komu: Christian Grey

Někdy dokážeš holce připravit skvělé chvilky.
Děkuju, Ana x

Od: Christian Grey Předmět: Plachtění versus Plácání Datum: 2.6.2011, 10:24 EST Komu: Anastasia Steeleová

Dávám přednost obojímu před Tvým chrápáním.
Taky jsem si to užil. Ale to já vždycky, když jsem s Tebou.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová Předmět: CHRÁPANÍ Datum: 2.6.2011, 10:26 EST Komu: Christian Grey

JÁ NECHRÁPU. A jestli jo, je od Tebe velmi nezdvořilé to zdůrazňovat. Vy nejste žádný gentleman, pane Greyi! Uvědomte si, že se nacházíte ve státě Konfederace!
Ana

Od: Christian Grey Předmět: Somnilokvie
Datum: 2.6.2011, 10:28 EST Komu: Anastasia Steeleová
Nikdy jsem netvrdil, že jsem gentleman, Anastasie. Myslím, že jsem Ti tento fakt demonstroval nesčetněkrát. A ta Tvá VELKÁ písmena mě nezastraší. Ale přiznám se k malé nevinné lži: ne - nechrápeš, zato mluvíš ze spaní. A je to vskutku fascinující.
Kam se podělo mé x?
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Do háje. O tom, že mluvím ze spaní, vím. Kate se mi o tom zmiňovala dost často. Co jsem kčertu říkala? *Ale ne*...

Od: Anastasia Steeleová Předmět: Tak ven s tím
Datum: 2.6.2011, 10:32 EST Komu: Christian Grey
Jsi pěkný nezdvořák a ničema - zcela určitě ne gentleman.
Takže... co jsem říkala? Žádné další x, dokud nepromluvíš!

Od: Christian Grey
Předmět: Šípková (a upovídaná) Růženka Datum: 2.6.2011, 10:35 EST Komu: Anastasia Steeleová
Kdybych o tom mluvil, bylo by to ode mě krajně nezdvořilé - za to už jsem byl jednou pokárán.
Ale pokud se budeš chovat slušně, možná ti to řeknu dnes večer. Teď už musím vyrazit na obchodní schůzku.
Pozdějc, bejby.
Christian Grey
Výkonný ředitel, nezdvořák a ničema Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Jak chce! Až do večera ode mě neuvidí ani řádku, vypěním. *Ježiši,* co když jsem mu ve spánku řekla, že ho nenávidím? Nebo hůř, že ho miluju?! Eh, doufám, že ne. Nejsem připravená mu takovou věc říct. A jsem si jistá, že on není připravený to slyšet. Pokud to vůbec kdy bude chtít slyšet. Zamračím se na počítač a učiním rozhodnutí, že ať už máma vaří cokoliv, upeču k tomu chleba, abych si vybila frustraci při hnětení těsta.

Máma připravuje polévku gaspačo a grilování - steaky marinované v olivovém oleji, česneku a citronu. Christian má maso rád, tohle je navíc jednoduché a Bob se nabídl, že samotné grilování obstará. *Co jenom ti chlapi na tom ohni vidí?* rozjímám, zatímco s nákupním vozíkem vlaju v máminých stopách po supermarketu. Ve chvíli, kdy procházíme kolem regálů s masem, zazvoní mi mobil. Rychle ho lovím, protože si myslím, že by to mohl být Christian. Jenže tohle číslo neznám.

„Haló?“ ohlašuju se se zatajeným dechem.

„To je Anastasia Steeleová?"

„Ano.“

„Tady Elisabeth Morganová ze SIP.“

„Eh - zdravím. "

„Rádi bychom vám nabídli to místo stážistky u pana Jacka Hydea. Uvítali bychom, kdybyste mohla nastoupit v pondělí."

„Páni. To je skvělé. Děkuju!"

„Jste obeznámena s finančními podmínkami?"

„Ano. Jsem. to je - chci říct, že vaši nabídku přijímám. Strašně ráda pro vás budu pracovat."

„Skvělé. Uvidíme se tedy v pondělí, v půl deváté?"

„Ano. uvidíme. Na shledanou. A děkuju."

Celá se na mámu rozzářím.

„Máš práci?"

Rozjařené zakývám hlavou a ona mě uprostřed obchodu drtivě obejme.

„Gratuluju, miláčku! Musíme koupit šampaňské!" Tleská a u toho poskakuje. *Její čtyřicet dva, nebo dvanáct?*

Podívám se na displej mobilu a zamračím se - je tam zmeškaný hovor od Christiana. On mi obvykle nevolá. Hned ho vytáčím zpátky.

„Anastasie," zvedá to okamžitě.

„Ahoj," zdravím ho tiše.

„Musím se vrátit do Seattlu. Něco se tam přihodilo. Už jsem na cestě do Hilton Head. Omluv mě, prosím, u své mámy

- tu večeři nestihnu." Zní, jako by byl na nějakém obchodním jednání.

„Doufám, že to není nic vážného."

„Musím se postarat o jistou situaci. Uvidíme se zítra. Pošlu Taylora, aby tě vyzvedl na letišti, kdybych nemohl sám." Zní tak chladně. Dokonce rozzlobeně. Ale snad poprvé mě hned nenapadá, že je to kvůli mně.

„Tak dobře. Doufám, že tu situaci vyřešíš. A šťastný let."

„Tobě taky, bejby," vydechne a s těmi slovy se na okamžik vrací můj Christian. Pak hned zavěšuje.

Ale ne. Poslední „situace", o kterou se postaral, bylo moje pa - nenství. *Ježkovy zraky, doufám, že to není něco takového.* Zůstávám zírat na mámu. Její předešlý jásot se přetavil ve znepokojení.

„Jde o Christiana, musí se vrátit do Seattlu. Omlouvá se."

„Ách! To je taková škoda, zlato. Ale stejně můžeme grilovat. A teď máme i co slavit - tvou novou práci! Musíš mi o tom všechno vyprávět."

Pozdě odpoledne ležíme s mámou u bazénu. Máma se prorelaxovala až do své současné horizontální polohy. teď, když pan Megabohatý nedorazí na večeři. Jak se vyhřívám na slunci a usilovně se snažím chytit nějakou barvu, přemýšlím o včerejším večeru a dnešní snídani. Přemýšlím o Christianovi. Ještě se mi nepodařilo zbavit se toho směšného připitomělého úsměvu. Rozlévá se mi po tváři, nechtěný a znepokojující, pokaždé, když si vybavím něco, o čem jsme mluvili, co jsme dělali. co dělal on.

Zdá se, že se jeho postoj diametrálně změnil. On to sice popírá, ale. najednou připouští, že taky chce víc. Co se změnilo? Co se stalo po tom, kdy poslal ten dlouhý mail, a předtím, než jsme se včera setkali? Co dělal? A náhle si prudce sedám a skoro si vy lévám sodovku. On byl na večeři. *s ní.* S Elenou.

Kruci!

Když si to uvědomím, zamrazí mě v zátylku. Řekla mu snad něco? Ach jo. být tak muškou na zdi během té jejich večeře. Mohla bych přistát v její polévce nebo ve skleničce s vínem a udusit ji.

„Děje se něco, Ano?" osloví mě máma, vytržená ze své nečin nosti.

„Právě mi něco došlo, mami. Kolik je hodin?"

„Kolem půl sedmé, zlato."

Hmm. to asi ještě nepřistál. Můžu se ho zeptat? Měla bych se ho zeptat? Třeba s tím *ona* nemá nic společného. Vroucně si přeju, aby neměla. A co jsem to vlastně říkala z toho spaní? Určitě to byla nějaká blbost. nějaká neuhlídaná poznámka, zatímco jsem o něm snila, hádám. No, ať už ho k tomu přimělo cokoliv, doufám, že ta změna vychází z jeho nitra, ne od *ní.*

v tom příšerném vedru se asi rozteču. Potřebuju se znovu osvěžit v bazénu.

Když se chystám do postele, zapínám počítač. Po Christianovi jako by se slehla zem. Ani slovíčko, že šťastně přistál.

Od: Anastasia Steeleová Předmět: Šťastný přílet?
Datum: 2.6. 2011,22:32 EST Komu: Christian Grey

Drahý pane,

dejte mi prosím vědět, jestli jste dorazil v pořádku. Začínám si dělat starosti. Myslím na Vás.
Vaše Ana x

O tři minuty později slyším příchozí e -mail. **Od: Christian Grey Předmět: Omluva**
Datum: 2.6.20II, 19:36 Komu: **Anastasia Steeleová**
Drahá slečno Steeleová,
dorazil jsem v pořádku. Přijměte prosím mou omluvu, že jsem Vám o tom nedal vědět.
Nechci, abyste si kvůli mně dělala starosti. Pomyšlení, že Vám na mně tak záleží, mě hřeje u srdce.
Také na Vás myslím a jako vždy - už se těším, až Vás zítra uvidím. Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Povzdychnu si. Už zase ta jeho formálnost.

Od: Anastasia Steeleová Předmět: Situace Datum: 2. 6. 2011,22:40 EST Komu: Christian Grey

Drahý pane Greyi,
myslím, že je zcela zjevné, že mi na Vás velmi záleží. Jak o tom můžete pochybovat?
Doufám, že máte tu „situaci" pevně v rukách.
Vaše Ana x
P.S.:Tak povíš mi, co jsem říkala ze spaní?
Od: Christian Grey Předmět: Odmítám vypovídat
Datum: 2. 6.2011, 19:45 Komu: Anastasia Steeleová

Drahá slečno Steeleová,
moc se mi líbí, že Vám na mně záleží. Zdejší „situace" zatím není vyřešena. Co se týče Vašeho P.S., odpověď zní - Ne.
Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová
Předmět: Odvolávám se na náhlé pominutí smyslů
Datum: 2.6. 2011,22:48 EST Komu: Christian Grey
Doufám, že ses dobře bavil. Ale měl bys vědět, že nemohu přijmout odpovědnost za to, co vypouštím z úst, když nejsem při vědomí. Vlastně si myslím, že jsi mě pravděpodobně přeslechl. Muž Tvého pokročilého věku už jistě trpí lehkou hluchotou.

Od: Christian Grey Předmět: Přiznávám vinu Datum: 2.6.2011, 19:52 Komu: Anastasia Steeleová
Drahá slečno Steeleová,
promiňte, mohla byste mluvit nahlas? Vůbec Vás neslyším. Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová
Předmět: Ještě jednou se odvolávám na náhlé pominutí smyslů Datum: 2. 6. 2011,22:54 EST Komu: Christian Grey Přivádíš mě k šílenství.

Od: Christian Grey Předmět:To doufám.
Datum: 2.6.2011, 19:59 Komu: Anastasia Steeleová

Drahá slečno Steeleová,
přesně to mám v úmyslu udělat v pátek večer ve své herně. A už se na to moc těším ©
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová Předmět: Grrrrr Datum: 2. 6. 2011,23:02 EST
Jsem na Vás oficiálně naštvaná. Dobrou noc.
Slečna A. R. Steeleová

Od: Christian Grey Předmět: Divoká kočka Datum: 2. 6. 2011,20:05 Komu: Anastasia Steeleová Vy na mě vrčíte, slečno Steeleová?
Pro takové, jako jste Vy, mám v držení speciální kočku.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Speciální kočku? V jeho bytě jsem nikdy žádnou neviděla. Ne, už mu neodpovím. Uf, někdy dokáže být tak nesnesitelný. Padesát odstínů nesnesitelnosti. Zalézám si do postele a vleže na zádech čekám, až si oči přivyknou tmě. A pak zaslechnu další pinknutí z počítače. Nejdu se tam podívat. Ne, rozhodně ne. Ne, nejdu se na to podívat. Tss! Jako ten blázen - nedokážu odolat vábení slov Christiana Greye.

Od: Christian Grey Předmět: Cos říkala ze spaní
Datum: 2. 6. 2011,20:20 Komu: **Anastasia Steeleová**
Anastasie,
byl bych radši, kdybys ta slova, která pronášíš ze spaní, říkala, když jsi při vědomí - a proto ti to neřeknu.
Jdi spát. Potřebuješ být odpočatá na to, co s Tebou hodlám zítra dělat.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Ach ne. Co jsem v tom spánku říkala? Je to tak zlé, jak jsem si myslela, teď už

jsem si jistá.

Kapitola 25

Máma mě pevně objímá.

„Jdi za svým srdcem, drahoušku, a prosím, prosím. zkus o všem tolik nepřemýšlet. Uvolni se a užívej si. Jsi ještě tak mladá, miláčku. Musíš teprve získat zkušenosti; jen nech věci, ať se dějí. Zasloužíš si jen to nejlepší.“ Její šeptaná slova mi zní do ucha, srdečná a uklidňující. Jemně mě políbí do vlasů.

„Ach jo, mami." Přitisknu se k ní a horké a nevítané slzy mi zaplavují oči.

„Zlatíčko, víš, co se říká - musíš políbit hodně žab, než najdeš svého prince.“

Zvedám jeden koutek v nahořklém úsměvu.

„Myslím, že už jsem prince políbila, mami. A teď doufám, že se nepromění v žábu.“

Věnuje mi svůj nejkrásnější mateřský absolutně-bezpodmínečně- láskyplný úsměv, znovu se svíráme v náručí a já jen žasnu nad tou láskou, kterou k ní cítím.

„Ano - už volají tvůj let,“ vyplaší se Bob.

„Přijedeš na návštěvu, mami?"

„Samozřejmě, zlato - a brzy. Miluju tě.“

„Já tebe taky.“

Když mě pouští, oči má zarudlé od neprolitých slz. Nenávidím to, že ji opouštím. Objímám se s Bobem a otáčím se rovnou k odbavení - dnes na salonek první třídy nedošlo. Jsem pevně odhodlaná se neohlédnout. A přesto to udělám. a vidím, jak Bob drží mámu v náručí a jak jí stékají slzy po tvářích. To už ty své taky neudržím. Se skloněnou hlavou mířím k nástupu, oči přilepené na zářivě bílé podlaze rozpité mokrou clonou.

Jakmile jsem na palubě letadla, obklopená luxusem první třídy, choulím se do svého sedadla a pokouším se dát dohromady. Vždyc ky je pro mě bolestivé odtrhnout se od mámy. Je sice praštěná a chaotická, ale ukazuje se, že i vnímavá - a hlavně mě miluje. Bezvýhradnou láskou - takovou, jakou si od svých rodičů zasluhuje dostat každé dítě. Zachmuřím se nad směrem svých roztěkaných myšlenek, beru do ruky BlackBerry a sklesle zírám na jeho displej.

Co asi Christian ví o lásce? Zdá se, že svůj příděl bezpodmínečné lásky, na kterou měl jako dítě nárok, nedostal. Píchne mě z toho u srdce. a jako svěží vánek se mi myslí proženou mámina sl ova: *Ale miluje, Ano. K čertu - co ještě potřebuješ? Neonový nápis na jeho čele?* Ona si myslí, že mě Christian miluje. jenže ona je moje máma, samozřejmě že si to musí myslet. Je přesvědčená, že si zasluhuju jen to nejlepší. A pak do mě uhodí prozření jako blesk z čistého nebe - vždyť ona má pravdu. Je to velmi prosté: já chci jeho lásku. *Potřebuju,* aby mě Christian Grey miloval. To je ten důvod, proč se tak zdráhám úplně poddat našemu vztahu - protože na nějaké základní primitivní úrovni v sobě nesu

hluboce zakořeněnou potřebu být milována a opatrována.

To kvůli těm jeho padesáti odstínům šedi se instinktivně držím zpátky. On za tím vším BDSM jenom skrývá své skutečné problémy. Sex s ním je úžasný, je bohatý, je krásný, ale to všech no pro mě ztrácí smysl bez jeho lásky. A to, co mi opravdu láme srdce, je, že netuším, jestli je jí schopen. Vždyť on nemá rád ani sám sebe. Vzpomínám si na ten záblesk sebenenávisti, když mluvil o *její* lásce, kterou jedinou byl schopen… *akceptovat.* O lásce, ve které byl trestaný, bičovaný, bitý. nebo co ten jejich vztah vlastně obnášel. On si myslí, že není lásky hoden. Ale proč? Jak je vůbec možné, že si něco takového myslí? Hlavou mi neodbytně zní jeho slova: *Je hrozně těžké vyrůstat v dokonalé rodině, když sama taková nejsi.*

Zavírám oči a pokouším se do něj vžít. ne, nejsem schopná si to ani představit. Záchvějů se při pomyšlení, že jsem mu možná odhalila příliš mnoho. K čemu jsem se to doznala ve spánku? Jaká tajemství jsem mu vyzradila?

Upřeně hledím na BlackBerry v marné naději, že mi poskytne nějaké odpovědi. Celkem překvapivě ale není moc sdílný. A protože jsme ještě nevzlétli, rozhoduju se, že napíšu mému Stínu e -mail.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Na cestě domů **Datum:** 3.6.2011, 12:53 EST **Komu:** Christian Grey Drahý pane Greyi,
znovu jsem usazená v první třídě, za což Vám děkuji. Odečítám každou minutu do večera, kdy Vás zase uvidím a třeba mučením z Vás dostanu pravdu o svých nočních doznáních.
Vaše Ana x
Od: Christian Grey **Předmět:** Na cestě domů **Datum:** **3.6.2011,09:58 Komu:** Anastasia Steeleová

Anastasie, už se na Tebe těším.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Mračím se na tu jeho odpověď. Zní tak upjatě a formálně, ne jako obvykle, když srší vtipem.

Od: Anastasia Steeleová **Předmět:** Na cestě domů **Datum:** **3.6.2011, 13:01** EST **Komu:** Christian Grey

Nejdražší pane Greyi,
Doufám, že je ohledně té „situace" všechno v pořádku. Tón Vašeho e - mailu ve mně vyvolává obavy.
Ana x

Od: Christian Grey Předmět: Na cestě domů Datum: 3.6.2011, 10:04
Komu: Anastasia Steeleová Anastasie,
ta situace by mohla být lepší. Už jste vzlétli? Pokud ano, neměla bys mailovat. Vystavuješ se tak riziku, kterým přímo porušuješ pravidlo o osobní bezpečnosti. S tím trestáním jsem to myslel vážně.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Kruci. Fajn. Ježiši. **Co ho žere? Možná ta „situace". Nebo mu dežertoval Taylor, nebo přišel o pár milionů na burze - ať už je to cokoliv, žere ho to.**

Od: Anastasia Steeleová Předmět: Přemrštěná reakce Datum: 3.6. 2011, 13:06 EST Komu: Christian Grey

Drahý pane Nevrlý,
dveře letadla jsou stále dokořán. Máme zpoždění - o pouhých deset minut. Mé zdraví, jakož i zdraví okolo sedících pasažérů je tudíž mimo nebezpečí. Pro teď si svou svrbící dlaň klidně schovejte.
Slečna Steeleová

Od: Christian Grey
Předmět: Omluva - svrbící dlaň upokojena
Datum: 3. 6. 2011, 10:08 Komu: Anastasia Steeleová
Chybíte mi. Vy i Vaše prořízlá pusa, slečno Steeleová. Už abyste byla v pořádku doma.
Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdin gs s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová Předmět: Omluva se přijímá Datum: 3. 6.2011, 13:10 EST Komu: Christian Grey

Právě zavírají dveře. Už ode mě neuslyšíte ani pípnutí - zvlášť když vezmeme v potaz Vaši hluchotu.
Pozdějc.
Ana x

Vypínám mobil, neschopná ze sebe setřást obavy, které cítím. S Christianem není něco v pořádku. Možná se mu ta „situace" vymkla z rukou. Opírám se do sedadla a zvedám oči ke skříňce, kde mám uložená zavazadla. Dnes ráno se mi s máminou pomocí podařilo koupit Christianovi malý dárek jako poděkování za první třídu a za ten let kluzákem. Při vzpomínce na plachtění se usměju
- to teda bylo něco. Ještě jsem se nerozhodla, jestli mu tu blbinku vůbec dám. Mohl by si myslet, že je to dětinské, a jestli bude mít jednu ze svých nálad. možná mu to radši nedám. Už se nemůžu dočkat, až se tam vrátím, a zároveň mám obavy, co na mě na kon ci cesty čeká. Když se v duchu probírám všemi scénáři, které by mohly být tou „situací", mimoděk zaznamenávám, že jediné volné místo je zase vedle mě. Zatřepu hlavou, když mě napadne, že ho snad Christian koupil, abych se nemohla dát s nikým do řeči. Tu směšnou myšlenku ihned potlačuju - nikdo nemůže být tak posedlý kontrolou, tak žárlivý, nebo může? Letadlo se zvolna sune k ranveji a já zavírám oči.
O osm hodin později vcházím do příletové haly letiště Sea-Tac a narážím na Taylora, který na mě čeká a drží ceduli s nápisem SLEČNA A. STEELEOVÁ. *No fakt!* Ale je hezké ho vidět.
„Zdravím, Taylore."
„Slečno Steeleová," pozdraví mě formálně, ale v jeho hlubokých hnědých

očích se zračí stopa úsměvu. Jako vždy je perfektně upravený - má vkusný tmavošedý oblek, bílou košili a tmavošedou kravatu.

„Já přece vím, jak vypadáte, Taylore. Tu ceduli jste nepotřebo val. A opravdu si přeju, abyste mi říkal Ano."

„Ano, mohu vám vzít zavazadla, prosím?"

„Ne, to zvládnu. Děkuju."

Viditelně semkne rty.

„A-ale. pokud se budete cítit lépe, když je vezmete. " vykoktám.

„Děkuji." Popadne oba mé batohy i můj zbrusu nový kufřík na kolečkách, ve kterém vezu oblečení, které mi nakoupila máma. „Tudy, madam."

Povzdechnu si. Je tak zdvořilý. A vybavuju si, i když bych na to radši zapomněla, že tento muž mi kupoval spodní prádlo. Vlastně

- a tahle myšlenka mě dost znepokojí - je to jediný muž, který mi kdy spodní prádlo kupoval. Dokonce ani Ray to utrpení nikdy nepodstoupil. V tichosti kráčíme k SUV Audi, stojícímu na letištním parkovišti. Taylor mi otevírá dveře a já při nastupování přemítám, jestli to byl dobrý nápad, brát si na návrat do Seattlu tak krátkou sukni. V Georgii to bylo přiměřené a příjemné. Tady se v tom cítím. tak nějak obnažená. Jakmile Taylor naloží má zavazadla do kufru, vyrážíme směrem k Escale.

Cesta nám ubíhá pomalu, protože jsme chytli odpolední špičku. Taylor zarputile upírá pohled přímo před sebe. Slovo *málo- mluvný* už ho přestává dostatečně vystihovat.

Dál to ticho nesnesu.

„Jak se má Christian, Taylore?“

„Pan Grey je velmi zaneprázdněn, slečno Steeleová."

Aha . to musí být ta „situace". Chápu se své šance.

„Zaneprázdněný?"

„Ano, madam."

Zamračím se na něj, právě když se na mě podívá ve zpětném zrcátku. naše pohledy se setkávají. A on nic víc neřekne. Ježko vy zraky, umí být stejný tajnůstkář jako sám pan Kontrola.

„A je v pořádku?"

„Pevně věřím, že ano, madam."

„Cítíte se lip, když mi říkáte slečno Steeleová?"

„Ano, madam."

„Aha. tak fajn."

No, a tím naše konverzace končí, takže dál pokračujeme ve svorném mlčení. Začínám si myslet, že ten jeho ústřel, když mi prozradil, že to bylo s Christianem k nevydržení, byla nějaká anomálie. Možná se kvůli tomu cítí trapně, třeba má obavy, že se nechoval loajálně.

To ticho je tíživé.

„Mohl byste pustit nějakou hudbu, prosím?"

„Jistě, madam. Co byste chtěla poslouchat?"

„Něco uklidňujícího."

Zahlédnu, jak mu po rtech přelétne nepatrný úsměv, když se naše oči znovu setkají v zrcátku.

„Ano, madam."

Stiskne několik tlačítek na volantu a prostor mezi námi zaplňují jemné tóny Pachelbelova Kánonu. *Ach ano...* přesně tohle teď potřebuj u.

„Děkuju," vydechnu a sesunu se v sedadle, zatímco pomalu, ale jistě brázdíme dálnici 1 -5 směrem do centra Seattlu.

O dvacet pět minut později mě vysazuje před úchvatnou fasádou vchodu do Escaly.

„Račte vstoupit, madam," pobízí mě, když mi drží dveře. „Vaše zavazadla přinesu." Jeho výraz je najednou mírný a vlídný, do konce vřelý.

Ježkovy zraky... Strýček Taylor - kdo by si to pomyslel.

„Děkuju, že jste mě vyzvednul."

„S potěšením, slečno Steeleová," pousměje se a já vcházím do budovy. Vrátný mi cestou kývne a pokyne rukou.

Když vyjíždím do třicátého patra, na tisíc motýlů v mém břiše roztahuje svá křídla a začíná jimi bláznivě třepotat. *Proč jsem tak nervózní?* Vím proč. Je to tím, že netuším, v jaké náladě bude Christian, až dorazím nahoru. Má vnitřní bohyně doufá v jednu specifickou náladu, zatímco já a mé podvědomí máme nervy napjaté k prasknutí.

Dveře výtahu se otevírají a já se ocitám ve vstupní hale. Je to tak zvláštní, že mě tu nečeká Taylor. No jasně, vždyť parkuje auto. Christian je ve velkém pokoji, tiše promlouvá do svého Black Berry a hledí skrz prosklenou stěnu na časně večerní horizont Seattlu. Na sobě má šedý oblek s rozepnutým sakem a rukou si projíždí skrz vlasy. Evidentně je nervózní, dokonce napjatý. *Ach ne - co se stalo?* Ať už je ale napjatý, nebo ne, pořád je na něj radost pohledět. Jak jen může vypadat tak. trestuhodně úchvatně?

„Ani stopa. Fajn. Ano.“ Otáčí se a zahlédne mě a celý jeho výraz a postoj se mění. Od napětí přes úlevu až k něčemu úplně odlišnému. Ten pohled je jako přímá linka na mou vnitřní bohyni

- vyzařuje z něj smyslná chlípnost.

V tu ránu mi vysychá v puse a celého mého těla se pustošivě zmocňuje touha. *no páni!*

„Dál mě informujte," odsekne krátce, zavěšuje a plavmo vyráží mým směrem. A já jenom stojím, úplně paralyzovaná, a dívám se, jak mě hltá očima, zatímco nekompromisně zkracuje vzdálenost mezi námi. *Do háje!* Něco je špatně - ty j eho napjaté čelisti, to znepokojení kolem jeho očí. Cestou ze sebe setřásá sako a povoluje si kravatu - obojí za chůze pohazuje na gauč. A pak už mě pevně obemyká rukama a tiskne si mě do náruče, prudce a tvrdě. Chytá mě za culík, aby mi zvrátil hlavu, a líbá mě tak, jako by na tom závisel jeho život. *Co se to... ?* Bolestivě mi rve gumičku z vlasů, ale já si toho nevšímám. Z jeho polibku čiší nějaká primitivní zoufalá potřeba. On mě potřebuje - právě teď a

tady, ať už z jakéhokoliv důvodu. Nikdy v životě jsem se necítila tak chtěná a žádaná. Je to tak hříšné a smyslné a zároveň děsivé. A tak mu ten polibek oplácím se stejnou intenzitou, prsty zamotané a zaťaté v jeho vlasech. Naše jazyky se vzájemně proplétají a přímo mezi námi vybuchuje touha a vášeň. Chutná božsky, žhavě a sexy, a ta jeho vůně - sprchový gel a Christian
- jak vzrušující. Skoro násilím trhá svá ústa od mých a zůstává na mě odhodlaně hledět, zcela ovládnutý nějakou nepojmenovatelnou emocí.

„Co se děje?" hlesnu.

„Jsem tak rád, že jsi zpátky. Pojď se mnou do sprchy - hned."

Nedokážu rozpoznat, jestli je to žádost, nebo příkaz.

„Tak dobře," špitnu. Bere mě za ruku a odvádí z obýváku do ložnice a dál do koupelny.

Tam mě pouští a ve svém příliš velkém sprchovém koutu zapíná vodu. Pomalu se otáčí a zaměřuje mě spalujícím pohledem, oči zastřené.

„Líbí se mi tvoje sukně. Je velmi krátká," zachraplá zhluboka. „Máš skvělé nohy."

Vyzouvá si boty a shýbá se, aby si sundal ponožky - aniž by ze mě spustil oči. A já jsem tím hladem v jeho očích úplně omráčená. *Bože... být objektem takové touhy.* Napodobuju ho a zouvám si černé lodičky. A on po mně najednou hrábne a přitiskne mě zády na stěnu. A líbá mě. Na tváře, na krk, na ústa. rukama mi zajíždí do vlasů. Jak se na mě tlačí, cítím za sebou chladnou hladkou zeď a vepředu teplo sálající z jeho těla. Váhavě mu pokládám ruce na nadloktí. A on tiše zasténá, když ho v nich sevřu.

„Já tě chci. Hned teď, tady. rychle a tvrdě," vydechuje a s dlaněmi na mých stehnech mi vyhrnuje sukni. „Krvácíš ještě?"

„Ne," zčervenám.

„Dobře."

S palci zaháknutými za bílé bavlněné kalhotky najednou klesá na kolena a stahuje mi je dolů. Sukni mám vyhrnutou až nahoru, takže jsem od pasu níž nahá. a zadýchaná. roztoužená. Popadá mě za boky, znovu mačká ke zdi a začíná mě líbat přímo v centru klína. Rukama si mě přidržuje za stehna a lehkým tlakem mi rozevírá nohy. Hlasitě zavzdychám, když ucítím, jak poprvé zakrouží jazykem. *Ach bože.* Bezděky zakláním hlavu a s dalším povzdechem mu zaplétám prsty do vlasů.

Jeho jazyk je neúprosný a vytrvalý, podmaňuje si mě stále dokola a znovu a znovu... bez ustání. Intenzita těch znamenitých pocitů je extrémní - skoro bolestivá. Už cítím, jak se mě zmocňuje to povědomé chvění, a on mě náhle pouští. *Cože? Ne!* Dýchám přerývaně, zoufale lapám po dechu a hledím na něj v dychtivém očekávání. Zvedá se a bere můj obličej do dlaní, pevně si mě přidržuje a tvrdě mě líbá, jazykem vráží rovnou do mých úst, takže v nich vnímám svou vlastní chuť. Rozepíná si zip u kalhot a uvolňuje se z nich, potom mě chytá vzadu za stehna a zvedá mě.

„Dej mi nohy kolem boků, bejby," nařizuje mi, jeho hlas zní naléhavě a

vypjatě.

Udělám to a ruce si pak dávám kolem jeho krku. Jeden rychlý, živelný pohyb a je ve mně. On si prudce nabírá vzduch do plic a já zavzdychám. Drží mě za zadek, prsty mi zarývá do měkké kůže a začíná se hýbat. Zprvu pomalu, plynule, v pravidelném tempu. jenže pak nad sebou zvolna ztrácí kontrolu a zrychluje. čím dál tím víc. *Ach!* Zvedám hlavu a zapírám si ji o zeď, soustředím se na tu invazi božských, drtivě pronikavých pocitů. které mě vynášejí výš a výš. a když už není kam stoupat, exploduju a ve spirále se řítím do prudkého, vše pohlcujícího orgasmu. Z Christianova hrdla se dere hluboké zasténání. Napjatý a s obličejem zabořeným do mého krku do mě naposledy vráží a s hlasitým a nesouvislým vzdycháním ve mně vrcholí.

Ještě pořád přerývaně oddychuje, přesto mě něžně líbá. Nehýbe se, stále je uvnitř mě. Zamžikám, abych se rozkoukala a pohlédla mu do očí. Když na něj zaostřím, opatrně ze mě vyklouzne a přidržuje mě, dokud nestojím pevně na zemi. Koupelna je teď plná páry a je v ní horko. Najednou mám pocit, že toho na sobě mám až moc.

„Zdá se, že mě vidíš opravdu rád," prohodím s nesmělým úsměvem.

Zacukají mu koutky. „To ano, slečno Steeleová, myslím, že jsem to právě dal zatraceně jasně najevo. Pojď - vezmeme tě do té sprchy."

Rozepíná si tři knoflíčky u košile a taky manžety, přetahuje si ji přes hlavu a zahazuje na podlahu. Svléká si oblekové kalhoty a boxerky a obojí odkopává stranou. Potom se věnuje knoflíčků m na mé halence. Sleduju ho při tom a toužebně si přeju vztáhnout ruku a dotknout se jeho hrudi... ale ovládnu se.

„Jaká byla cesta?" zeptá se mě mírně. Už působí mnohem klidněji, jeho úzkost se někam vytratila, rozplynula se v té naší erotické bouři.

„V pohodě, děkuju," zamumlám, stále zadýchaná. „Ještě jednou díky za tu první třídu. Je to opravdu mnohem příjemnější způsob cestování," usměju se ostýchavě. „Mám nějaké novinky," dodávám nervózně.

„Opravdu?" zvedá ke mně pohled od rozepínání posledního knoflíčku, stahuje mi halenku z ramen a pohazuje ji navrch hromádky svého oblečení.

„Mám práci."

Zarazí se, pak se usměje, jeho pohled je vlídný a hřejivý.

„Gratuluju, slečno Steeleová. Takže teď už mi povíš, kde?" prohodí škádlivě.

„Ty to nevíš?"

Zavrtí hlavou a lehce se zamračí. „Proč bych měl?"

„No, s tvými slídilskými schopnostmi jsem myslela, že bys mohl. " zarazím se, když vidím, jak mu tuhne výraz.

„Anastasie, ani ve snu by mě nenapadlo plést se ti do kariéry. Pokud mě o to nepožádáš, samozřejmě." Vypadá, že ho to ranilo.

„Takže ty netušíš, která společnost. ?"

„Ne. Vím, že jsou v Seattlu čtyři nakladatelství - tak předpokládám, že to bude jedno z nich."

„SIP."

„Jasně, to malé, dobře. Skvělá práce." Naklání se a dává mi pusu na čelo. „Chytrá holka. Kdy nastupuješ?"

„V pondělí."

„Tak brzy, jo? Tak to abych si tě ještě užil, dokud můžu. Otoč se."

Jeho nečekaný příkaz mě sice vyvádí z míry, ale poslechnu ho a on mi sundává podprsenku a rozepíná zip sukně. Když ji stahuje dolů, zmáčkne mi hýždě v dlaních a zároveň mě líbá na rameni. Přimyká se ke mně a s nosem zabořeným do mých vlasů zhluboka vdechuje jejich vůni. A pak znovu prohněte v rukách mé půlky.

„Omamujete mě, slečno Steeleová, a zároveň uklidňujete. Jak opojná kombinace." Letmo mě políbí do vlasů a za ruku vtáhne do sprchy.

„Au," vyjeknu. Voda je prakticky vařící. Christian se na mě kření skrz kaskády vody, které po něm stékají.

„Je to jenom trocha horké vody."

A vlastně má pravdu. Je to božské. Smýt ze sebe to lepkavé georgijské ráno a naše milování.

„Otoč se," nařizuje mi a já to udělám, stoupám si čelem ke zdi. „Chci tě umýt," zapřede, natáhne se po sprchovém gelu a trochu si ho vymáčkne do dlaně.

„Chtěla bych ti říct ještě něco," nadhodím, když se pouští do omývání mých ramen.

„Copak?" vyzývá mě přívětivě.

Hlubokým nádechem si dodávám odvahu. „Ve čtvrtek zahajuje můj kamarád José fotografickou výstavu v Portlandu."

Zdůrazním slovo kamarád a on znehybní, jeho ruce zůstávají viset nad mými prsy.

„Aha, a co má být?" ohradí se stroze.

„Už jsem mu řekla, že přijdu. Chtěl bys jít se mnou?"

Po době, která se zdá být nekonečnou, mě začíná znovu omývat.

„V kolik?"

„Začíná to v půl osmé."

Políbí mě na ucho.

„Tak dobře."

Mé podvědomí vydechne úlevou a vyčerpaně se hroutí do starého ošoupaného křesla.

„Bylas nervózní, když ses mě ptala?"

„Ano. Jak to víš?"

„Anastasie, celé tvé tělo se právě uvolnilo," utrousí suše.

„No, prostě mám ten dojem, že tak trochu, ehm. žárlíš."

„Na to vem jed," pronese temně. „A ty uděláš jenom dobře, když si to zapamatuješ. Ale děkuju, že ses mě zeptala. Vezmeme si Charlie Tango."

No jasně, ovšemže poletíme vrtulníkem, já hloupá. Další létání. super! Zazubím se.

„Můžu teď umýt já tebe?“ optám se.

„To asi nepůjde," zabručí a zlehka mi přitiskne rty na krk, aby tak zmírnil důsledky svého odmítnutí. Jak pokračuje v masáži mých zad, našpulím rty proti zdi.

„Necháš mě na sebe vůbec někdy sáhnout?“ zareptám troufale.

Znovu strne, s dlaní na mých hýždích.

„Opři se rukama o zeď, Anastasie. Beru si tě ještě jednou," pošeptá mi do ucha a chňapne mě za boky a já vím, že náš rozhovor skončil. Později sedíme v županech u snídaňového baru, plni vynikajících těstovin alle vongole od paní Jonesové.

„Ještě víno?“ zeptá se a upře na mě uhrančivý pohled.

„Jen malou sklenku, prosím." Sancerre je lehké a výborné.

Christian nám oběma dolévá.

„Tak co ta ehm. situace, co tě přivedla zpátky do Seattlu?" prohodím váhavě.

Zamračí se. „Vymkla se kontrole," ucedí hořce. „Ale s tím si ty nedělej starosti, Anastasie. Pro tebe už mám na dnešní večer plány."

„Plány?"

„Přesně tak. Chci, abys na mě za patnáct minut čekala připravená v herně." Stoupá si a pronikavě se na mě zadívá.

„Můžeš se připravit ve svém pokoji. A jen tak mimochodem; přilehlá šatna je teď plná oblečení, co jsem ti pořídil. A nechci kvůli tomu žádné hádky." S přimhouřenýma očima vyčkává, jestli se odvážím něco říct. Když ne, plavně odkráčí do pracovny.

Já?! Hádat se? S tebou, Stíne? Na to si až příliš vážím své zad nice. Sedím na barové stoličce, chvilkově omráčená, a snažím se vstřebat tu kusou informaci. On mi koupil šaty. S gustem pořádně protáčím panenky. Dobře vím, že mě nemůže vidět. Auto, telefon, počítač. oblečení. Příště to bude podělanej bejvák. a pak budu opravdu jeho vydržovanou milenkou.

Děvko! zasyčí na mě podvědomí s nasupeným výrazem v obličeji. Ignoruju ho a vydávám se nahoru do *svého* pokoje. Takže je stále můj. proč? Měla jsem za to, že mě nechá spát s ním. Předpokládám, že prostě není zvyklý se dělit o svůj osobní prostor. Koneckonců, já taky ne. Utěšuju se myšlenkou, že před ním aspoň mám kam utéct.

Kontroluju dveře - mají sice zámek, ale není v nich klíč. Jest lipak má paní Jonesová náhradní? Zeptám se jí. Otevírám dveře šatny. a zase je rychle zabouchnu. *Do háje - on utratil celé jmění!* Uvnitř to připomíná Kateinu skříň - příliš mnoho ošacení, úhledně visícího na dlouhých tyčích. A navíc prostě vím, že mi všechno bude sedět. Jenže už nemám čas o tom dál přemítat. Musím jít klečet - do Červené. mučírny. Teda herny. doufám. pro dnešní večer.

Klečím u dveří. Nahá, až na kalhotky. Srdce mi divoce pumpuje přímo v krku. Ježkovy oči, myslela jsem, že bude mít po té koupelně dost. Ten chlap je nenasytný, nebo jsou všichni takoví? Uvě - domuju si, že nemám tušení, žádné srovnání. Zavírám oči a snažím se uklidnit, najít v sobě svou submisivitu. Někde

tam musí být, schovaná za mou vnitřní bohyní.

Očekávání mi bublá žilami jako sodovka. Co se mnou bude dělat? Provádím hluboký uklidňující nádech, ale nepotlačím to v sobě - jsem vzrušená na míru nejvyšší. Už teď jsem vlhká. Je to tak. Chtěla bych si myslet, že je to *špatné,* ale nějak mi to nejde. Pro Christiana je to v pořádku. Je to něco, po čem touží
-a po těch posledních pár dnech. po tom všem, co udělal. Musím se vzchopit a přijmout všechno, o čem si myslí, že chce, cokoliv, co potřebuje.

Vzpomínka na jeho pohled, když jsem dnes večer vstoupila do dveří, ta touha, co se mu zračila ve tváři, jeho odhodlání, když se ke mně blížil - jako bych byla oázou v poušti. Udělala bych skoro všechno, jen abych ten pohled viděla znovu. Při té velmi příjemné vzpomínce sevřu stehna, což mi připomíná, že mám mít kolena od sebe. A tak je zase rozevírám. Jak dlouho mě ještě nechá čekat? To čekání mě ničí, ochromuje mě temnou a mučivou touhou. Rychle se rozhlížím v decentním osvětlení pokoje; kříž, stůl, gauč, lavice. ta postel. Je tak rozlehlá, povlečená červeným saténem. Co z toho asi použije tentokrát?

Dveře se otevírají a Christian vplouvá dovnitř, zcela mě ig noruje. Rychle klopím pohled ke svým rukám, pečlivě položeným na rozevřených stehnech. Něco odkládá na velkou komodu vedle dveří a pak nenuceně přechází k posteli. Dovoluju si jeden kradmý pohled jeho směrem a málem přitom zkolabuju. Je nahý - kromě těch jeho měkkých rozdrbaných džin s ležérně rozepnutým vrchním knoflíkem. *Bože, vypadá k zbláznění žhavě.* Mé podvědomí se fanaticky povzbuzuje a má vnitřní bohyně se vlní a svíjí v nějakém primitivním hříšném rytmu. Je *tak* připravená. Instinktivně si navlhčuju rty. Cítím, jak mi buší krev v žilách, hustá a ztěžklá tím přízemním hladem. *Co se mnou bude dělat?*

Otáčí se a nonšalantně kráčí zpátky ke komodě. Otevírá jednu zásuvku a začíná z ní vyndávat obsah a pokládat ho nahoru. Pla meny zvědavosti mě olizují, div v nich neuhořím, ale odolávám nesnesitelnému nutkání k dalšímu letmému pohledu. Dokončuje to a přichází si stoupnout přede mě. Zírám na jeho bosé nohy a mám chuť je celé zlíbat. Přejet jazykem po jeho nártu, ochutnat každý z prstů. *Do háje zelenýho!*

„Vypadáš úchvatně," vydechne.

Nechávám hlavu skloněnou, vědoma si toho, že si mě prohlíží, zatímco jsem prakticky nahá. Cítím, jak se mi zvolna hrne krev do tváří. Shýbá se a podpírá mi bradu, nutí mě zvednout hlavu a čelit jeho pohledu.

„Jsi tak nádherná, Anastasie. A celá jenom moje," zavrní. „Po stav se.“ Jeho rozkaz je mírný a plný smyslných příslibů.

Nejistě si stoupám.

„Podívej se na mě,“ vyzývá mě tiše a já zvedám zrak do jeho planoucích očí. Je to jeho dominantní pohled - chladný, tvrdý a ďábelsky svůdný - sedm stínů hříchu v každém oku. Vysychá mi v puse a já vím, že udělám cokoliv, co po mně bude chtít. Po rtech mu přelétá téměř krutý úsměv.

„Ještě nemáme podepsanou smlouvu, Anastasie. Ale projed nali jsme meze.

A rád bych znovu zdůraznil, že máme úniková slova, rozumíš?"

A sakra... co si naplánoval, že k tomu budu potřebovat úniková slova?

„Jak zní?“ ptá se autoritativně.

Lehce při té jeho otázce svraštím čelo, načež jeho výraz viditelně tvrdne.

„Jak zní úniková slova, Anastasie?" opakuje schválně pomalu.

„Žlutá," dostávám ze sebe.

„A?“ pobízí mě s pevně semknutými rty.

„Červená," vydechnu.

„Tak si je pamatuj."

Prostě si nemůžu pomoct - zvedám obočí a užuž se nadechuju, abych mu připomněla svůj vysokoškolský průměr, ale náhlý chladný záblesk, který z jeho temně šedých očí vyšlehne, mě zaráží v rozletu.

„Tady si na mě pusu neotvírej, slečno Steeleová. Nebo tě srazím na kolena a vyšukám ti to z ní. Rozumíš?"

Instinktivně polknu. *Hele, klídek.* Poplašeně zamžikám, dostatečně vytrestaná. Ve skutečnosti je to spíš tón jeho hlasu než ty hrozby, co mi nahání strach.

„No?"

„Ano, pane," zamumlám chvatně.

„Hodná holka," odmlčí se a upře na mě svůj pohled. „Nepředpokládám, že bys musela použít úniková slova kvůli bolesti. To, co mám v plánu s tebou dělat, bude intenzivní. Velmi intenzivní. A ty mě přitom musíš vést. Chápeš?"

Ne tak docela. Takže intenzivní? No páni.

„Bude to o dotecích, Anastasie. Neuvidíš mě ani neuslyšíš. Ale ucítíš mě."

Zamračím se - *neuslyším ho?* Jak je to možné? Otáčí se a já zjišťuju, že jsem si až doteď nevšimla hladké, úzké, matně černé skříňky nad komodou. Mávne před ní rukou a skříňka se v půli rozevírá: dvoje posuvná dvířka se rozestupují a odhalují CD přehrávač a armádu nejrůznějších tlačítek. Christian jich několik volí v záměrné posloupnosti. Nic se nestane, ale on vypadá spokojeně. Zato já jsem zmatená. Když se ke mně obrací zpátky, hýčká si na rtech ten svůj úsměv mám-malé- -tajemství.

„Teď tě připoutám k posteli, Anastasie. Ale ještě předtím ti nasadím pásku přes oči a taky." zvedá ruku, ve které drží svůj iPod, „. sluchátka. Všechno, co uslyšíš, bude hudba, kterou ti pustím."

Fajn. Bude hudební předehra. Tu jsem zrovna nečekala. Udělá vůbec někdy něco, co bych čekala? *Ježiši, jen doufám, že to není rap.*

„Pojď." Bere mě za ruku a odvádí k té starožitné posteli se sloupky. Na každém z nich jsou pouta tvořená ušlechtilým ko vovým řetězem s koženou manžetou. Blýskají se v rudém saténu.

U všech svátých, myslím, že mi srdce rozlomí hrudní koš. A tajů, spalovaná svou vlastní touhou. Je vůbec možné, abych byla ještě víc vzrušená?

„Zůstaň tady."

Stojím čelem k posteli. On se sklání a šeptá mi do ucha: „Počkej tu a dívej se

na postel. Představuj si, jak tam ležíš, spoutaná a naprosto v mé moci."

Můj ty bože.

Na chvíli se vzdaluje a já ho slyším u dveří, něco si tam bere. Všechny mé smysly jsou zbystřené, jako bych i lip slyšela. Sáhnul pro něco na stojan s bičíky a důtkami vedle dveří. *Do háje, co se chystá dělat?*

Cítím, že stojí za mnou. Shrnuje mi vlasy na záda a sbírá je do jednoho pramene, který začíná zaplétat.

„Já sice miluju tvé copánky, Anastasie, jenže už se nemůžu dočkat, až budu v tobě. Jeden bude muset stačit." Hlas, kterým ke mně teď promlouvá, je hluboký, sametový.

Jeho obratné prsty se příležitostně dotýkají kůže na mých zádech, jak se proplétají dolů vlasy, a každý z těch náhodných doteků je jako drobný elektrický výboj. Na konci cop svazuje gumičkou a pak za něj jemně zatáhne, takže musím o krok couvnout a přitisknout se na něj. Ucítím další tah, tentokrát na stranu, a tak poslušně skláním hlavu, abych mu poskytla lepší přístup k mému krku. Sehnutý se k němu přivine, zuby a jazykem mi přejíždí od ucha až k rameni. Smyslně přitom přede a ten zvuk vibruje mým tělem až dolů. Až tam, přímo do mého lůna. Ze rtů mi splyne tiché zakňourání.

„Sšš," vydechne proti mé kůži.

Vztáhne přede mě ruce, po stranách se o mě otře paže mi. V pravé dlani svírá kožené důtky. Pamatuju si jejich název už od první návštěvy v této místnosti.

„Dotkni se jich," zašeptá a zazní přitom jako sám ďábel. Mé tělo v tu ránu vzplane odezvou. Váhavě zvedám ruku a dotýkám se těch dlouhých pramínků. Je to spousta měkkých kožených střapců s malými korálky upevněnými na jejich koncích.

„Tohle použiju. Nebude to bolet, jen ti to prokrví kůži a budeš díky tomu velmi citlivá."

Uf, tak on tvrdí, že to nebude bolet.

„Jaká máme úniková slova, Anastasie?"

„Ehm. žlutá a červená, pane," špitnu.

„Hodná holka. Pamatuj si, většina tvých obav je jenom ve tvé mysli."

Odhazuje důtky na postel a spouští ruce k mému pasu.

„Tohle nebudeš potřebovat," zamumlá, zasouvá prsty do kalho tek a stahuje mi je po nohách dolů. Když z nich nejistě vyvlékám kotníky, přidržuju se ozdobného sloupku postele.

„Stůj klidně," nařídí mi, políbí mě na hýždě a dvakrát mě do nich jemně kousne, až přitom zatnu svaly. „Teď si lehni. Na záda," dodá a pleskne mě přes zadek tak silně, až nadskočím.

Rychle se šplhám na tvrdou nepoddajnou matraci postele. Satén pode mnou je hebký a chladivý. Lehám si a konečně k němu zvedám pohled. Jeho výraz je netečný, jen oči mu planou neskrývaným vzrušením.

„Ruce nad hlavu," poroučí mi a já tak učiním.

Bože, mé tělo po něm hladoví. Už teď ho chci.

Obrací se a já koutkem oka sleduju, jak odchází zpátky ke komodě a pak se vrací s iPodem a něčím, co vypadá jako maska na oči. Taková, jakou jsem měla při letu do Atlanty. Když si to uvědomím, mám chuť se zasmát, ale nějak se mi nedaří přimět rty ke spolupráci. Jsem příliš pohlcená očekáváním. Zkrátka cítím, že mám úplně strnulý výraz a vytřeštěné oči, kterýma ho vyjeveně sleduju.

Sedá si na okraj postele a ukazuje mi iPod. Kromě sluchátek má ještě nějakou podivnou anténu. Jak zvláštní. Krčím čelo, jak se snažím vymyslet, k čemu asi slouží.

„Tohle přenáší hudbu z iPodu do zvukového systému v míst nosti," zodpoví Christian mou nevyslovenou otázku a poklepe na tu anténu. „Uslyším to, co ty, a navíc k tomu mám ovladač," lehce se uculí svému soukromému vtipu a ukáže mi malou plochou věcičku, která vypadá jako supermoderní kalkulačka. Skloněný nade mnou mi opatrně zasouvá sluchátka do uší a pokládá iPod někam za mou hlavu.

„Nadzdvihni hlavu," nařizuje mi a já to okamžitě provedu.

Pomalu mi navléká masku a přetahuje mi její elastickou pás ku do týla. Odteď už nic nevidím. A navíc mi ta páska přidržuje sluchátka v uších. Slyším ho - i když jen tlumeně -, jak vstává z postele. A pak už mě ohlušuje můj vlastní dech - je mělký a zrychlený, odráží mé vlastní vzrušení. Christian mi bere levou ruku, jemně ji natahuje směrem k levému rohu postele a zapíná mi zápěstí do kožené manžety pout. Když je hotový, přejíždí svými dlouhými prsty po celé délce mé paže. Jeho dotek ve mně vyvolává příjemné šimravé chvění. Slyším, jak se pomalu přesouvá na druhou stranu, chytá mou pravou ruku a taky ji spoutává. a znovu mě jeho dlouhé prsty lechtají po celé paži. *Ach můj*... Klidně bych tu mohla spontánně vyvrcholit. Jak je možné, že je to tak vzrušující?

Přechází k nohám postele, kde v rukách sevře oba mé kotníky.

„Zvedni tu hlavu ještě," přikazuje mi.

Poslechnu a on mě cuknutím za nohy stahuje dolů, takže mám ruce roztažené a skoro napnuté, jak se vytahují za těmi pouty. Ježkovy oči - vždyť nemůžu pohnout rukama! Mým tělem se prožene úzkostné mrazení smíchané s dráždivým potěšením, díky kterému ještě víc vlhnu. Zavzdychám. Rozevírá mi nohy a poutá nejdřív můj pravý kotník a potom i levý - teď jsem vyvázaná s roztaženýma rukama i nohama, kompletně v jeho moci. A hrozně mě znervózňuje, že ho nevidím. Napínám uši. co teď dělá? Ale neslyším nic. pouhé ticho, až na svůj dech a šumění krve, kterou mi divoce bušící srdce vhání do ušních bubínků.

Znenadání zaslechnu jemný šum a zapraskání iPodu, když se probírá k životu. V hlavě se mi táhlým lahodným tónem rozezní osamocený andělský hlas, ke kterému se téměř okamžitě přidávají další a pak další a další - proboha, to je snad nebeský chór -, celý sbor zpívající uvnitř hlavy nějaký starověký chvalozpěv. *U všech svatých, co to je?* Nikdy jsem nic takového neslyšela.

Něco téměř nesnesitelně měkkého se mi otírá o krk. Lenivě se to pohybuje dolů po hrdle, pomalu mi to sjíždí na hrudník a přes prsa, laská mě to. tahá za

bradavky. Je to tak jemné, lehce to po mně klouže. A tak nečekané. *Je to kožešina! Kožešinová rukavice?*

Christian sune svou ruku pomalu, ale jistě až na mé břicho. Zakrouží kolem pupíku a pak zlehka přejíždí od jedné kyčle ke druhé a já už tuším, kam zamíří dál. ale ta hudba. mám jí plnou hlavu. unáší mě pryč. Kožešina teď překračuje hranici mých chloupků. postupuje mezi mé nohy a pokračuje na steh na. Dolů po jedné noze a nahoru po druhé. skoro to lechtá. ale ne úplně. Připojují se další hlasy. nebeský chór, ve kterém každý hlas zpívá svůj part, aby se nakonec všechny spojily v do - konalou melodickou harmonii, která překonává všechno, co jsem kdy slyšela. Zachytávám jedno slovo - *deus* - a uvědomuju si, že zpívají latinsky. Christianova ruka právě teď klouže dolů po mých pažích, kolem pasu a nahoru na prsa. Cítím, jak mi při tom jemném dotyku tvrdnou bradavky. a sotva popadám dech. přemýšlím, kam se jeho dlaň zatoulá příště. Ale najednou je pryč a já vnímám, jak se mé kůže dotýkají střapečky důtek a sledují stejnou stezku, kterou jim předtím vyznačila kožešina. Jenže je tak těžké se na to soustředit s tou hudbou, co mi zní v uších - je to, jako by uvnitř mé hlavy zpívalo tisíc hlasů najednou a rozvlnilo éterickou tapiserii utkanou z nejjemnějšího hedvábí. Zlaté a stříbrné nitky jednotlivých tónů se mísí s měkkými doteky kožených pramínků na mé kůži. bloudících po mém těle. *ach ne... jsou pryč.* A znenadání dopadají v ostré sprše na mé břicho.

„Auu!“ vykřiknu. Překvapilo mě to. Ale nedá se říct, že by to přímo bolelo, jen to všude zaštípalo. A potom mě šlehne znovu. A silněji.

„Áách!“

Chtěla bych se pohnout, svíjet se. utéct, nebo možná uvítat každý další úder. Nevím, je to tak pohlcující. Nedokážu pokrčit ruce a nohy mám taky uvězněné - jsem efektivně ukotvená na jednom místě. A on znovu švihne - tentokrát přes prsa. Vyjeknu. Je to sladká agónie - tak akorát snesitelná. Příjemná. Sice ne okamžitě, ale jak se má kůže víc a víc probouzí s každou ranou, perfektně kopírující rytmus hudby v mé hlavě, táhne mě to na nějaké temné barbarské místo v nitru, které těm smyslným pocitům podléhá. *Ano - podléhám tomu.* Dál mě švihá přes boky a pak se mi s krátkými rankami přesouvá do klína, na stehna a dolů po jejich vnitřní straně. a zase zpátky nahoru až k bokům. Pokračuje s tím, dokud chorál, který posloucháme, nedosáhne svého vrcholu. A najednou, z ničeho nic, hudba ustává. stejně jako on. Potom se zpěv rozezní nanovo, narůstá výš a výš a společně s ním se na mě opět spouští déšť ran. A já se u toho svíjím a sténám. Znovu všechno utichá, všechno, kromě mého dechu a nenasytné touhy. Ach. co se děje? Co bude dělat teď? Ten chtíč je skoro nesnesitelný. Právě jsem vstoupila do nějakého temného primitivního zákoutí své duše.

Vnímám, jak se postel pohne a zhoupne, když se ke mně Chris tian krade. A ta píseň začíná hrát od začátku. Božínku, on ji navolil ve smyčce. Tentokrát jsou to jeho rty a nos, které nahrazují kožešinu. Přejíždí jimi po mém krku a hrdle, líbá a saje. putuje dolů k mým prsům. *Ach!* Jemně dráždí každou bradavku zvlášť, zatímco kolem jedné krouží jazykem, jeho prsty si neúprosně pohrávají s

druhou. Zavzdychám. Myslím, že nahlas, i když to neslyším. A ztrácím se. Ztrácím se v něm, v těch nadpozemsky andělských hlasech, ztrácím se v pocitech, před kterými nedokážu uniknout. Vydaná na milost jeho zkušeným dotykům.

Směřuje dolů na břicho, jazykem mi zakrouží kolem pupíku

- sleduje tu cestičku, po které se předtím pohyboval s rukavicí a důtkami. Nedočkavě zakňourám. Líbá mě, kouše a saje stále níž, až se nakonec ocitá *tam*. Mezi mými stehny. Zvrátím hlavu dozadu a vykřiknu, protože téměř vyvrcholím. už jenom kousíček. a on přestává.

Ne! Postel se pohne a on si mezi mýma nohama kleká. Cítím, jak se naklání k jednomu sloupku a vzápětí zmizí manžeta pout z jednoho mého kotníku. Krčím nohu na středu postele. opírám si ji o něj. Natahuje se na druhou stranu a uvolňuje mi i druhý kotník. Rukama mi rychle sjíždí dolů po nohách, mne je a masíruje, vrací do nich život. A pak mě chytá za boky a zvedá za ně tak, že už neležím na zádech. Jsem prohnutá do oblouku a opírám se jenom o ramena. *Cože?* On se mezi mými stehny vztyčuje na kolena a jediným prudkým pohybem do mě proniká. *Ach bože!* Znovu vykřiknu. vnímám, jak už mě rozechvívá blížící se orgasmus. Jenže on znehybní a to chvění odeznívá. *To ne*... on se mě chystá mučit dál.

„Prosím," zaúpím.

Zmáčkne mě pevněji. Je to varování? To netuším. Zatímco překotně oddechuju, jeho prsty se mi zarývají do kůže na hýždích. a tak se přiměju zklidnit. Jen velmi pozvolna se začíná hýbat znovu. Dovnitř a zase ven. trýznivě pomalu. *Zatraceně - prosím!* Zaskučím v duchu. Jak se k chorálu přidávají další a další hlasy, zvyšuje i on rytmus svých pohybů. jenže sotva znatelně

- tak strašně se kontroluje. hýbe se v dokonalém souladu s hudbou. Jenže já už to dál nevydržím.

„Prosím," zažebrám zoufale.

A to už mě jediným svižným pohybem pokládá na postel, naléhá na mě a s rukama zapřenýma vedle mých prsou tak, aby podepřel svou váhu, se tomu poddává. Když hudba znovu dosahuje svého vrcholu, já už padám. volným pádem se řítím do nejsilnější orgasmické agónie, kterou jsem doposud zažila. A Christian jde hned za mnou. ještě tři nespoutané pohyby a znehybňuje, aby se na mně nakonec bezvládně zhroutil.

Právě když znovu nabývám vědomí, ať už se zatoulalo kamko liv, vnímám, jak se Christian pohne. Hudba už dozněla a já cítím, jak se nade mnou natahuje a rozepíná mi manžetu na pravém zápěstí. Jakmile je ruka volná, úlevně zasténám. Rychle uvolňuje

i druhou, opatrně mi stahuje masku z očí a vyjímá sluchátka z uší. Zamžourám do měkkého světla a ukotvím svůj pohled v tom jeho, pronikavém.

„Ahoj," broukne.

„Ahoj tobě," opáčím plaše.

S pousmáním se sklání, aby mě něžně políbil.

„Šlo ti to skvěle," zašeptá. „Otoč se."

No to snad... co má zase za lubem? Jeho pohled se zmírňuje.

„Jen ti chci promnout ramena."

„Aha. tak fajn."

Ztuhle se přetáčím na břicho. Jsem tak unavená. Christian si na mě obkročmo sedá a začíná mě masírovat. Hlasitě vzdychnu... má tak silné a šikovné prsty. Sehne se a vtiskne mi jemný polibek do vlasů.

„Co to bylo za hudbu?" vypravím ze sebe vyčerpaně.

„Jmenuje se to *Spem in Alium,* moteto pro čtyřicet hlasů, od Thomase Tallise."

„Bylo to. naprosto úchvatné."

„Vždycky jsem si na to chtěl zašukat."

„Snad ne další poprvé, pane Greyi?"

„Vskutku, slečno Steeleová."

Znovu zavzdychám v odezvě na to, jak se jeho magické prsty probírají mými rameny.

„No, taky jsem na to šukala poprvé," zamumlám ospale.

„Hmm. ty a já, zažíváme spolu tolik premiér," konstatuje za - myšleně.

„Co jsem říkala ze spaní, Chris. teda, pane?"

Jeho ruce na chvíli ustrnou v pohybu.

„Říkalas toho hodně, Anastasie. Mluvilas o klecích a jahodách. potom jsi říkala, že chceš víc. a že jsem ti chyběl."

Uf, aspoň že tak.

„A to je všechno?" Úleva v mém hlase je naprosto evidentní.

Christian utne tu božskou masáž a přesouvá se vedle mě. Podpírá si hlavu rukou a zadumaně vraští čelo.

„A co sis myslela, že jsi říkala?"

A ***sakra.***

„Že jsi ošklivý a namyšlený a naprosto beznadějný případ v posteli."

Vrásky na jeho čele se ještě víc prohlubují.

„No. přirozeně máš v tom všem pravdu. Ale teď jsi opravdu upoutala mou pozornost. Co přede mnou tajíte, slečno Steeleová?"

Nevinně zamžikám.

„Nic netajím."

„Anastasie, ty jsi zase naprosto beznadějný lhář."

„Měla jsem pocit, že jsi mě chtěl vždycky po sexu rozhihňat - a tohle něj ak nefunguj e."

Zacukají mu koutky. „Neumím vykládat vtipy."

„Pane Greyi! Neříkejte, že se našlo něco, co neumíte?!" zakřením se na něj.

Taky se na mě zazubí.

„Přiznávám, jsem naprosto beznadějný vypravěč vtipů." A tváří se přitom tak hrdě, že se rozhihňám.

„Taky jsem beznadějný vypravěč vtipů."

„To je tak krásný zvuk," zabrouká a nahne se, aby mě políbil. „A ty přede mnou něco tajíš, Anastasie. Možná to z tebe budu muset dostat mučením."

Kapitola 26

Probouzí mě, jak sebou škubnu - myslím, že se mi právě zdálo, že jsem spadla z nějakých schodů -, a prudce si sedám, chvilkově dezorientovaná. Je tma a já jsem v Christianově posteli. sama. Něco mě vzbudilo, nějaká neodbytná myšlenka. Letmým pohledem kontroluju budík na jeho nočním stolku. Je pět ráno a přitom se cítím odpočatá. Jak to? No jasně - to ten časový posun -, v Georgii by teď bylo osm. *Do háje... musím si vzít prášek.* Škrábu se z postele, vděčná, že mě to vzbudilo, ať už to bylo cokoliv. A zaslechnu sotva patrné tóny klavíru. Christian hraje. Tak to musím vidět. Moc ráda se na něj dívám, když hraje. Nahá sahám po svém županu na židli, za chůze si ho navlékám, tiše se kradu chodbou a naslouchám magickým zvukům truchlivé melodie, linoucím se z obývacího pokoje.

Obklopen tmou sedí Christian v kuželu světla a hraje, jeho vlasy vrhají měděné odlesky. Vypadá, jako by byl taky nahý, ale já vím, že má na sobě kalhoty na spaní. Je soustředěný, pohlcený tou melancholickou hudbou. A hraje tak krásně. Váhám, sleduju ho z přítmí, nechci ho rušit. Jen bych ho chtěla . držet. Vypadá tak ztracený, dokonce smutný, bolestně osamocený - ale možná je to jenom tou hudbou, která je plná palčivého zármutku. Dokončuje skladbu, udělá malou pauzu, a začíná ji hrát znovu. Opatrně se k němu blížím, táhne mě to k němu jako můru ke světlu. při té myšlence se musím pousmát. A on ke mně vzhlédne, lehce se zachmuří a vrací pohled ke svým rukám.

A kruci. je naštvaný, že ho ruším?

„Měla bys spát," vyčte mi mírně.

Poznávám, že ho v myšlenkách něco zaměstnává.

„Ty taky," vracím mu to. ne tak docela mírně.

Podívá se na mě a zvlní rty do malého úsměvu.

„Vy mě káráte, slečno Steeleová?"

„Ano, pane Greyi, kárám."

„Nemůžu spát," zamračí se zase a já spatřím, jak mu po tváři přelétne stopa frustrace a zloby. To jako se mnou? To určitě ne.

Nevšímám si toho, jak se tváří, statečně si přisedám k němu na stoličku a opírám si hlavu o jeho rozložité rameno, abych odtamtud sledovala, jak se jeho mrštné šikovné prsty mazlí s klávesami. Na zlomek sekundy se zarazí, ale pak pokračuje, dokud skladbu nedokončí.

„Co to bylo?" optám se tiše.

„Chopin. Opus dvacet osm, číslo čtyři. V E moll, jestli tě to zajímá," zamumlá měkce.

„Vždycky mě zajímá, co děláš."

Otočí hlavu a jemně mi vtiskne rty do vlasů.

„Nechtěl j sem tě vzbudit."

„Taky jsi mě nevzbudil. Zahraj ještě tu druhou."

„Tu druhou?"

„Tu od Bacha, kterou jsi hrál první noc, co jsem tu zůstala."

„Aha, toho Marcella."

Začíná hrát. V ramení, o které se mu opírám, cítím pohyby jeho ruky; zavírám oči. Pomalu nás obklopují truchlivé cituplné tóny, odráží se od okolních stěn. Je to neuvěřitelně krásná skladba, dokonce ještě smutnější než Chopin, a já se v tom překrásném žalozpěvu úplně ztrácím. Do určité míry to zrcadlí mé rozpoložení. Bolestnou touhu poznat tohoto muže lépe a pokusit se porozumět *jeho* smutku. Až příliš brzy ta skladba končí.

„Proč hraješ jenom tak smutnou hudbu?"

Narovnávám se a zadívám na něj, právě když v odpovědi na mou otázku pokrčí rameny. Vypadá přitom ostražitě.

„Takže ti bylo teprve šest, když jsi začal hrát?" snažím se ho přimět k řeči.

Kývne a jeho obezřetný výraz nabývá na intenzitě. Chvíli mu trvá, než se konečně odhodlá promluvit: „Pustil jsem se do hry na klavír, abych udělal radost mámě."

„Abys zapadnul do dokonalé rodiny?"

„Dalo by se to tak říct," prohodí neurčitě. „Proč jsi vůbec vzhůru? Nepotřebuješ náhodou doplnit síly po tom včerejším. úsilí?"

„Pro mě je teď osm hodin. A musím si vzít prášek."

Překvapeně nadzdvihne obočí. „Nezapomínáš," zamručí a já hádám, že je příjemně překvapený. Pak zvedá jeden koutek v polovičním úsměvu. „Jenom ty můžeš začít brát pilulky proti početí podle časového pásma. Možná bys mohla dnes počkat půl hodiny a zítra další půlhodinu, takže je nakonec budeš brát ve správný čas.

„Dobrý plán," vydechnu. „A co budeme tu půlhodinu dělat?" nevinně na něj zamžikám.

„Pár věcí mě napadá," uculí se lascivně. Netečně na něj hledím, i když se ve mně všechno příjemně svírá a doslova tajů pod jeho spalujícím pohledem.

„Na druhou stranu, bychom si mohli povídat," navrhuju tiše.

Stahuje obočí.

„Dávám přednost tomu, co napadlo mě," zavrní a jedním po hybem si mě přitahuje na klín.

„Ty dáš vždycky přednost sexu před mluvením," zasměju se a chytám se ho za nadloktí, abych získala rovnováhu.

„Pravda. Zvlášť s tebou." Zaboří mi nos do vlasů a potom si začne razit cestičku z polibků od mého ucha až na krk. „Možná na tom klavíru. " zašeptá.

Ó můj... celé mé tělo se při tom pomyšlení zachvěje. *Klavír. No páni.*

„Chtěla bych si něco ujasnit," vypravím se sebe, když se můj tep začne zrychlovat a vnitřní bohyně zavírá oči, aby si vychutna la doteky jeho rtů na

mém těle.

Christian na chvíli přerušuje svůj smyslný útok.

„Stále tak prahnoucí po informacích, slečno Steeleová. Co si potřebujete ujasnit?" vydechne proti kůži na mé klíční kosti a pokračuje s těmi něžnými polibky dál.

„Nás," hlesnu a přivírám oči.

„Hmm. A co s námi?" Zastavuje svou polibkovou pouť po mém rameni.

„Naši smlouvu."

Zvedne hlavu a zahledí se na mě, v očích stopu pobavení, a po - vzdechne si. Konečky prstů mi přejede po tváři. „No, já soudím, že teď už je ta smlouva dost sporná, nemyslíš?" Má hluboký zastřený hlas a mírný pohled.

„Sporná?"

„Sporná," usměje se.

Nevěřícně na něj zírám. „Vždyť jsi jí byl tak posedlý."

„No, ale to bylo předtím. Navíc pravidla stále platí, ta nejsou sporná." Jeho výraz nepatrně tvrdne.

„Předtím? Před čím?“

„Před.“ zaráží se a znovu nasazuje ten ostražitý výraz. „Víc.“ Pokrčí rameny.

„Aha.“

„Mimoto, už dvakrát jsme spolu byli v herně a tys nevzala nohy na ramena.“

„Očekával jsi, že to udělám?“

„Nic z toho, co děláš ty, se nedá očekávat, Anastasie," podotýká suše.

„Takže si to ujasníme. Ty chceš, abych z celé smlouvy dodržovala jenom pravidla - za všech okolností. Zbytek smlou vy, ne?

„S ‘výjimkou herny. Chci, aby ses v herně chovala v duchu smlouvy, a ano, chci, abys dodržovala pravidla - a to neustále. Pak budu vědět, že jsi v bezpečí a že tě můžu mít, kdykoliv si to budu přát.“

„A když nějaké pravidlo poruším?"

„Tak tě potrestám."

„A nebudeš k tomu potřebovat mé svolení?"

„To budu."

„A když řeknu ne?"

Chvíli na mě lehce nechápavě hledí.

„Když řekneš ne, řekneš ne. Budu muset najít způsob, jak tě přesvědčit, abys souhlasila."

Odtáhnu se od něj a stoupám si. Potřebuju získat nějaký od stup. Dívám se na něj, jak se v zamyšlení mračí. Už zase se tváří ostražitě, teď navíc i zmateně.

„Takže ta část s trestáním pořád platí."

„Ano, ale jenom pokud porušíš pravidla."

„Budu si je muset znovu přečíst," zamyslím se, jak se snažím vzpomenout na

detaily.

„Přinesu ti je.“ Najednou zní jako na obchodní schůzce.

Pane jo. Pěkně rychle nám to téma ztěžklo. Zvedá se od klavíru a svižně kráčí do pracovny. Zamrazí mě v zátylku. Ježiši, potřebuju čaj. Diskutovat o budoucnosti našeho takzvaného vztahu ve tři čtvrtě na šest ráno, když ho zaměstnává něco úplně jiného. je to vůbec moudré? Přecházím ke kuchyňskému koutu, který se stále topí ve tmě. Kde asi budou vypínače? Nacházím je, rozsvěcím si a točím vodu do konvice. *Ten prášek, přece!* Prohledávám malou tašku, kterou jsem nechala na snídaňovém baru, lovím z ní platíčko a točím si do sklenice vodu. Když jsem s tím hotová, vrací se Christian, sedá si na jednu z barových stoliček a soustředěně se na mě zadívá.

„Tak tady to máš,“ přesouvá ke mně list papíru s vytištěným textem, ve kterém, jak si všímám, něco přeškrtal.

PRAVIDLA

Poslušnost:

Podřízená okamžitě uposlechne jakéhokoliv příkazu Dominujícího bez zaváhání nebo výhrad v nejkratším možném čase. Podřízená bude souhlasit s jakoukoliv sexuální aktivitou, kterou Dominující uzná za vhodnou a uspokojující, vyjma těch, které jsou považovány za Krajní meze (viz Příloha 2). Učiní tak s radostí a bez váhání. ***Spánek:***

Podřízená si v době, kterou nebude trávit s Dominujícím, dopřeje minimálně osm sedm hodin spánku denně.

Strava

Podřízená se bude náležitě stravovat podle přiloženého stravovacího plánu (viz Příloha 4) tak, aby se udržela v dobré kondici a duševní pohodě. Vyjma ovoce nebude podřízená mezi jednotlivými jídly svačit;

Oblečení:

Během Výkonného období bude Podřízená nosit oblečení schválené Dominujícím. Dominující poskytne Podřízené k ná kupu požadovaného oblečení finanční prostředky, které bude Podřízená využívat. Dominující bude Podřízenou doprovázet při nákupu oblečení pro zvláštní příležitosti. Pokud to bude Dominující požadovat, bude Podřízená během Výkonného období nosit jakékoliv doplňky, které Dominující uzná za vhodné, kdykoliv to bude Dominující vyžadovat.

Kondiční cvičení:

Dominující zajistí Podřízené čtyřikrát třikrát týdně osobního trenéra na hodinovou cvičební lekci v časech, na kterých se Pod - řízená s dotyčným předem dohodne. Osobní trenér bude Domi- nujícího informovat o pokrocích, které bude Podřízená činit. *Osobní hygiena/Péče o zevnějšek:*

Podřízená se bude za všech okolností udržovat v čistotě a depilovaná nebo epilovaná. Podřízená bude navštěvovat kosmetický salon dle výběru Dominujícího v časech, které jí Dominující určí, a podstoupí tam jakoukoliv kúru, kterou uzná Dominující za vhodnou. Veškeré výdaje s tímto spojené

ponese Dominující. *Osobní bezpečnost:*
Podřízená nebude konzumovat nadměrné množství alkoholických nápojů, kouřit, užívat návykové látky nebo se vystavovat jakémukoliv zbytečnému riziku.
Osobní kvality:
Podřízená nebude udržovat žádný sexuální vztah s kýmkoliv kromě Dominujícího. Podřízená se bude za všech okolností chovat zdvořile a skromně. Musí být srozuměna s tím, že její chování na veřejnosti přímo odráží osobnost Dominujícího. Podřízená se bude zodpovídat z jakéhokoliv přestupku, provinění nebo nevhodného chování, ke kterým dojde za nepřítomnosti Dominujícího.
Jakékoliv nedodržení výše uvedených pravidel povede k okamžitému trestu, jehož charakter určí Dominující.
„Takže ta záležitost s poslušností tam zůstává?"
„To si piš," zakření se.
Pobaveně zavrtím hlavou, a dřív než si to uvědomím, protáčím na něj oči.
„Tys na mě zakroutila očima, Anastasie?" vydechne.
A sakra.
„Možná. Záleží na tom, jak zareaguješ."
„Stejně jako vždy," prohlašuje s pomalým potřesením hlavy a oči mu ožívají vzrušením.
Instinktivně polknu a vnímám, jak se mě zmocňuje vlna rozechvění. „Takže. "
Do háje, co budu dělat?
„Ano?" Navlhčuje si spodní ret.
„Ty mi teď chceš naplácat."
„To teda chci. A taky to udělám."
„Opravdu, pane Greyi?" prohodím vyzývavě a taky se na něj zazubím. Tuhle hru můžou hrát dva.
„Hodláte mě snad zastavit?"
„Nejdřív si mě budete muset chytit."
Oči se mu nepatrně rozšiřují a rty roztahují do širokého úsmě vu. Pomalu si stoupá. „Opravdu, slečno Steeleová?"
Mezi námi je snídaňový bar. Nikdy jsem za jeho existenci ne byla tak vděčná jako právě teď.
„A navíc si koušeš ten ret," vydechne a začíná se pomalu sunout doleva. stejně jako já.
„To neuděláš," provokuju ho. „Ty přece taky protáčíš oči," zkouším s ním vyjednávat.
Ale on pokračuje v tom pohybu vlevo . a já taky.
„To jo, ale tys v téhle hře právě pořádně zvedla úroveň vzrušení." Propaluje mě pohledem a já doslova cítím tu divokou předzvěst, co z něj sálá.
„Jsem celkem rychlá, víš?" snažím se znít nenuceně.
„To já taky."
On se mě chystá honit - ve své vlastní kuchyni!

„Tak co, uděláme to v klidu?" promlouvá ke mně.

„Už jsem to někdy udělala v klidu?"

„Slečno Steeleová! Co tím myslíte?!" zakření se. „Bude to horší, když si tě budu muset ulovit."

„Jenom pokud mě chytíš, Christiane. A já právě teď absolutně nemám v úmyslu nechat se chytit."

„Anastasie, mohla bys upadnout a ublížit si. Což by bylo v přímém rozporu s pravidlem o osobní bezpečnosti."

„Nejsem v bezpečí od chvíle, co jsem vás potkala, pane Greyi, pravidla, nepravidla."

„To je pravda." Odmlčí se a lehce stáhne obočí.

A pak po mně zčistajasna vystartuje a já se zavřísknutím prchám směrem k jídelnímu stolu. A daří se mi uniknout a dostat ten stůl mezi nás. Srdce mi divoce tluče a tělem se mi valí adrena lin. ty bláho. to je ale vzrůšo. Je to, jako bych byla znovu malé děcko, i když, není to tak docela stejné. Pozorně sleduju, jak se ke mně odhodlaně blíží. Pomalu ustupuju.

„Ty teda víš, jak jednoho rozptýlit, Ana stasie."

„Snažíme se potěšit vzájemně, pane Greyi. Rozptýlit tě od čeho?"

„Od života. Vesmíru." Neurčitě mávne jednou rukou do pro storu.

„Vypadalo to, že jsi do něčeho vážně zabraný, když jsi hrál."

Zastavuje se a zakládá si ruce na prsou; vypadá pobaveně.

„Můžeme v tom pokračovat celý den, bejby, ale nakonec tě chytím, a pak to pro tebe bude jenom horší."

„Ale nechytíš." Nesmím se nechat strhnout svým vlastním se - bevědomím. Opakuju si to jako mantru. Mé podvědomí už našlo své běžecké boty a zakleklo do startovních bloků.

„Kdekdo by si myslel, že nechceš, abych tě chytil."

„Ale já opravdu nechci. Tak to je. Když se mě chystáš trestat, cítím se stejně jako ty, kdybych se tě měla dotýkat."

Celý jeho výraz i držení těla se mění během nanosekundy. Hravý Christian je pryč. Stojí a zírá na mě, jako bych mu právě vrazila facku, úplně popelavý.

„Tak se opravdu cítíš?" zašeptá.

Ta čtyři slova, to, jak je vysloví, vyjadřují vše. Říkají mi o něm strašně moc, o tom, jak se cítí on. Říkají mi mnoho o jeho strachu a odporu k dotekům. Svraštím čelo. Ne, *tak moc* špatně se při tom necítím. To fakt ne. Nebo jo?

„Ne, zas tak hrozně to nevnímám, ale aspoň máš nějakou představu," vysvětluju a s úzkostí ho sleduju.

„Aha," hlesne.

Do háje. Vypadá úplně omráčený, jako bych mu právě podtrhla nohy.

S hlubokým nádechem obcházím stůl, abych se postavila přímo před něj a zahleděla se do jeho znepokojených očí.

„Tak moc to nenávidíš?" vydechne, v jeho pohledu se usídilo zděšení.

„Ale. ne," ujišťuju ho. *Ježišikriste - tak takhle se cítí, když se ho má někdo*

dotknout? „Ne. Mám z toho spíš rozporuplné pocity. Nemám to ráda, ale nedá se říct, že bych to nenáviděla."

„Ale včera večer, v herně . jsi." zmlkne.

„Dělám to pro tebe, Christiane, protože to potřebuješ. Já ne. Včera večer jsi mi neublížil. Bylo to o něčem jiném a já si to dokážu vnitřně odůvodnit, a navíc ti důvěřuju. Ale když mě chceš trestat, mám strach, že mi ublížíš."

Jeho pohled temní jako obzor před bouří. A čas plyne, rozpíná se a překotné ubíhá. Až nakonec Christian tiše promluví: „Chci ti ubližovat. Ale ne tak, že bys to nedokázala vydržet.[1] *

A kruci!

„Proč?“

Zajede si rukou do vlasů a pokrčí rameny.

„Prostě to potřebuju." Ztichne a upře na mě sklíčený pohled a pak zavře oči a potřese hlavou. „Nemůžu ti to říct,“ zašeptá.

„Nemůžeš, nebo nechceš?"

„Nechci."

„Takže ty víš proč."

„Vím."

„Ale neřekneš mi to."

„Kdybych ti to řekl, utekla bys odsud a už by ses nikdy nechtěla vrátit." Už zase si mě měří obezřetným pohledem. „To nehodlám riskovat, Anastasie."

„Takže chceš, abych s tebou zůstala."

„Víc, než si dokážeš představit. Nesnesl bych, kdybych tě ztra til."

Ach můj bože.

Ještě chvíli mě upřeně sleduje a pak si mě z ničeho nic strhává do náruče a začíná mě líbat. vášnivě. Úplně mě tím vyvádí z míry, v jeho polibcích cítím paniku a zoufalou potřebu.

„Neopouštěj mě. Když jsi spala, říkalas, že mě neopustíš, a prosila, abych neopouštěl já tebe," mumlá mi do rtů.

A je to venku... má noční doznání.

„Já nechci odejít." Srdce se mi svírá a obrací naruby.

Tohle je člověk v nouzi. Jeho strach je obnažený a hmatatelný. A je ztracený. někde v hlubinách svých temnot. Jeho pohled je plný beznaděje, vyděšený a zmučený. A já mám tu moc ho utišit, nahmatat ho v té temnotě a vyvést ho zpátky na světlo.

„Ukaž mi to,“ hlesnu.

„Co ti mám ukázat?"

„Ukaž mi, jak moc to může bolet."

„Cože?"

„Potrestej mě. Chci vědět, jak zlé to může být."

O krok ustupuje, dočista zmatený.

„Ty bys to zkusila?"

„Ano. To už jsem přece řekla." Ale je v tom i tak trochu postranní úmysl.

Když pro něj tohle udělám, možná mi pak dovolí, abych se ho dotkla.

Překvapeně zamrká. „Ano, ty mě tak mateš."

„Matu i sebe. Prostě se snažím tomu všemu porozumět. Takhle budeme oba jednou provždy vědět, jestli to zvládnu. Pokud to dokážu, možná i ty bys. " zradí mě hlas a jeho oči se znovu rozšiřují. Pochopil, že mluvím o dotýkání. Chvíli vypadá rozervaně, ale pak se mu ve tváři usídluje odhodlaný výraz. Přimhouří oči a zkoumavě si mě měří, jako by zvažoval všechny možnosti.

A pak mě najednou chytá za paži, otáčí se a vede mě pryč z velkého pokoje nahoru po schodech až ke dveřím herny. Potěšení a bolest, odměna a trest - slova, která pronesl před celými věky, se ozvěnou vrací do mé mysli.

„Ukážu ti, jak moc zlé to může být - a ty se rozhodneš," řekne, když se zarazí u dveří. „Jsi na to připravená?"

Kývnu, jsem pevně rozhodnutá to podstoupit. Cítím se tak nějak lehce, skoro v závrati, a z obličeje mi mizí veškerá krev.

Otevírá dveře a s rukou stále pevně svírající mé nadloktí sahá na stojan u dveří po něčem, co vypadá jako pásek. Pak mě vede dál do vzdáleného rohu místnosti, až k lavici potažené rudou kůží.

„Ohni se přes tu lavici," řekne tiše.

Fajn. To dokážu. Ohýbám se přes měkkou hebkou kůži. Do konce mi nechal župan. V nějakém klidném zákoutí mysli si pře kvapené uvědomuju, že mě ani nepřiměl si ho svléknout. *Do háje, tohle bude bolet... já to vím.* „Jsme tady, protože jsi s tím souhlasila, Anastasie. A utíkala jsi přede mnou. Uhodím tě celkem šestkrát a ty si to se mnou odpočítáš."

Proč to kčertu prostě neudělá? Pokaždé z toho trestání dělá hotový tyátr. Obracím oči v sloup, dobře si vědoma toho, že to nevidí.

Vyhrnuje mi župan. Z nějakého důvodu to na mě působí mnohem intimněji, než kdybych byla úplně nahá. Jednou rukou jemně laská mé hýždě, přejíždí teplou dlaní po obou půlkách až dolů ke stehnům.

„Dělám to proto, aby sis pamatovala, že přede mnou nemáš utíkat, a i když je to nadmíru vzrušující, ten pocit, že ode mě utíkáš, se mi nelíbí," zašeptá.

Je to ironie osudu. Před tímhle jsem přece prchala. A přitom by stačilo, aby rozevřel náruč, a místo útěku bych mu do ní vběhla.

„Taky jsi na mě protočila oči. A ty víš, co si o tom myslím." A najednou je to pryč - z jeho hlasu se vytratila veškerá úzkost a nervozita. Vrátil se zpátky, ať už byl kdekoliv. Slyším to z jeho hlasu, cítím to z prstů, kterými mě hněte - cítím, jak se atmosféra kolem nás mění.

Zavírám oči a připravuju se na první ránu. A ta vzápětí přichází, tvrdě na mě dopadá. A přináší všechno, čeho jsem se bála. Bezděčně vykřiknu a prudce zalapám po dechu.

„Počítej, Anastasie!" houkne na mě.

„Jedna!" zařvu na něj a zní to, jako bych zaklela.

Znovu mě švihne a tam, kam pásek dopadl, mě sežehne prudká bolest. *Sakra.*

to pálí.

„Dva!" zakřičím. Zdá se, že křičení pomáhá.

Slyším jeho dech, je trhaný a těžký. Zatímco já téměř nedýchám, jak zoufale pátrám ve svém nitru po troše vnitřní síly. Pásek se mi znovu zarývá do kůže.

„Tři!“ Nezvané slzy mi zaplavují oči. Proboha, je to těžší, než jsem si myslela - mnohem, mnohem horší, než když mi naplácal. Dává do toho všechno.

„Čtyři!" vřísknu, když se do mě pásek zařízne zase. To už mi slzy stékají po tvářích. Nechci brečet. Hrozně mě štve, že brečím.

Přichází další rána.

„Pět.“ Teď to zní spíš jako přidušený vzlyk. Myslím, že v tuhle chvíli ho nenávidím. Ještě jedna, jednu ještě zvládnu. Zadek už mám v jednom ohni.

„Šest," zašeptám, když mě ta šílená bolest spálí naposledy. Slyším, jak za mnou upustil pásek na zem. A hned si mě tiskne do náruče, celý zadýchaný a cituplný. jenže já ho nechci ani vidět.

„Pusť mě. ne." Najednou zjišťuju, že se vzpírám jeho sevření a odstrkávám ho od sebe. Bojuju s ním. „Nedotýkej se mě!" zasyčím. Napřimuju se a zabodávám do něj zlostný pohled. A on na mě třeští oči, jako bych měla každou chvíli vybuchnout, celý vyjevený a zmatený. Rozčileně si stírám slzy hřbety rukou a znovu ho vraždím pohledem.

„Tohle se ti opravdu líbí? Vidět mě takhle?" Otírám si nos cí pem rukávu.

Upírá na mě obezřetný pohled.

„Ty seš ale dojebanej zkurvysyn."

„Ano," vyhrkne šokované.

„Neopovažuj se mi říkat Ano! Měl bys s tím svým svinstvem něco dělat, Greyi!" A s těmi slovy se otáčím a odcházím z herny, tiše za sebou zavírám dveře.

Pevně tisknu kliku za zády a krátce se opírám o dveře. Kam teď? Mám utéct? Mám zůstat? Jsem tak rozlícená - po tvářích mi stékají horké slzy hněvu a já si je zuřivě otírám. Chtěla bych se stočit do klubíčka. Schoulit se a pokusit se nějak dát do kupy, spravit svou otřesenou důvěru v něj. Jak jsem mohla být tak pitomá? Samozřejmě že to bolelo.

Opatrně si sahám na zadek. Auu! To je ale bolest. Kam se teď vrtnu? Do jeho pokoje ne. Tak do svého, teda do toho, který bude můj, ne, je můj. teda *byl* můj. To je ten důvod, proč chtěl, abych si ho nechala. Věděl, že budu potřebovat nějaké místo jenom pro sebe.

Prkenně se vydávám tím směrem, plně si vědoma toho, že by mohl jít za mnou. V ložnici je stále tma, svítání je jenom světlou šmouhou na obzoru. Neohrabaně zalezu do postele a dávám si pozor, abych si přitom nesedla na svůj rozbolavělý citlivý zadek. Nechávám si na sobě župan, pevně si ho ovíjím kolem těla a stáčím se do klubíčka. A pak se tomu poddávám, začínám těžce vzlykat do polštáře.

Co jsem si jenom myslela? Proč jsem ho nechala, aby mi to udělal? Chtěla jsem nahlédnout do té temnoty, zjistit, jak zlé to může být - ale to místo je pro

mě příliš temné. Tohle já nedokážu. Jenže právě *tohle* on dělá, *tohle* ho vzrušuje.

Jak velkolepé zjištění. Ale abych k němu byla férová, varoval mě, varoval mě nesčetněkrát. že není normální. Má své potřeby, které já nemůžu naplnit, teď už to vím. Nechci, aby mě ještě ně kdy takhle zbil. už nikdy. Vzpomínám na těch několik případů, kdy mě trestal, a jak mě přitom v porovnání s tímhle výpraskem šetřil. Stačilo by mu to takhle? Rozeštkám se do polštáře ještě víc. Ztratím ho. Nebude se mnou chtít být, když mu nejsem schopná tohle poskytnout. Proč, proč? Proč jsem se musela zamilovat právě do Stína? Proč? Proč nemůžu milovat třeba Josého nebo Paula Claytona nebo někoho. jako jsem já?

Bože, a ten jeho pološílený pohled, když jsem odcházela. Byla jsem k němu tak krutá, v šoku z jeho surovosti. Odpustí mi? Odpustím mu? Zmatené a neuspořádané myšlenky se mi pletou v hlavě a vzájemně se od sebe odráží. Mé podvědomí smutně potřásá hlavou a vnitřní bohyni není nikde vidět. Eh, tohle je pro mou duši hodně temné ráno. Připadám si tak osamělá. Chci mámu. Rozpomínám se, s jakými slovy se se mnou loučila na letišti:

Jdi za svým srdcem, drahoušku, a prosím, prosím... zkus o všem tolik nepřemýšlet. Uvolni se a užívej si. Jsi ještě tak mladá, miláčku. Musíš teprve získat zkušenosti; jen nech věci, ať se dějí. Zasloužíš si jen to nejlepší. Následovala jsem své srdce, a skončila s bolavým zadkem. A jako bonus mám ztrápené zlomené srdce. Musím odejít. Nemá to jiné řešení. Musím ho nechat být. Není pro mě dost dobrý a já nejsem dost dobrá pro něj. Jak bychom asi chtěli udělat, aby to fungovalo? Jenže při pomyšlení, že už ho neuvidím, se málem udusím. Můj Stín.

Slyším cvaknutí dveří. *Ale ne - on přišel.* Něco pokládá na noční stolek a pak se postel zhoupne pod jeho vahou, když si leze za mě.

„Ššš," vydechne. Chtěla bych se od něj odtáhnout, přesunout se až na druhý konec postele, ale jsem dočista paralyzovaná. Nemůžu se pohnout, a tak jen strnule ležím a ani nedutám. „Nebraň se mi, Ano, prosím," zašeptá a opatrně si mě přitáhne do náruče, zaboří nos do mých vlasů a přitiskne mi rty na krk.

„Nesmíš mě nenávidět," zapřísahá se do mé kůže a z jeho hlasu zaznívá nesnesitelný smutek. Srdce se mi přitom znovu svírá a spouští tak další vlnu tichých vzlyků. Christian mě dál lehce a něžně líbá, ale já jsem pořád odtažitá a celá ztuhlá.

A tak spolu ležíme a mlčíme, snad celé věky. Jen mě drží a já se postupně uvolňuju a přestávám plakat. Svítání přichází a zvol na postupuje, jeho měkké světlo s přicházejícím ránem sílí. A my stále tiše ležíme.

„Přinesl jsem ti Advil a arnikový krém," promluví, když uplyne nekonečné množství času.

Velmi pomalu se v jeho objetí otáčím, abych na něj viděla. Opírám se hlavou o jeho paži. Jeho pohled je chladně šedý a střežený.

Hledím do jeho krásné tváře. On nedává najevo vůbec nic, ale nespouští ze

mě oči, snad ani nemrká. Ach jo, je tak neuvěřitelně přitažlivý. A dokázal mě k sobě připoutat za tak krátkou dobu. Zvedám ruku, pokládám mu ji na tvář a konečky prstů mu přejíždím po strništi. Zavírá oči, vnímám, jak pomalu vydechuje.

„Omlouvám se," špitnu.

Zvedá víčka a zmateně se na mě zadívá.

„Za co?"

„Za to, co jsem řekla."

„Neřeklas mi nic, co bych už nevěděl." A jeho pohled roztává úlevou. „To já se omlouvám, že jsem ti ublížil."

Pokrčím rameny. „Řekla jsem si o to." A teď už vím, jaké t o je. Ztěžka polknu. Je to tady. Musím říct, co mám na srdci. „Myslím si, že nedokážu být vším, co po mně chceš," zašeptám.

Lehce rozšiřuje oči, zamrká. V obličeji se mu znovu usazuje výraz plný obav.

„Ty představuješ všechno, co bych chtěl."

Co prosím?

„Tomu nerozumím. Nejsem poslušná. A můžeš si být naprosto jistý, že ti už nikdy nedovolím, abys mi *tohle* udělal znovu. A ty to potřebuješ, říkal jsi to."

Ještě jednou zavírá oči a já sleduju bezpočet emocí, které se mu míhají ve tváři. Když se na mě znovu zadívá, v obličeji se mu usídluje bezútěšný výraz. *Ach ne.*

„Máš pravdu, měl bych tě nechat jít. Nejsem pro tebe dost dobrý."

Zamrazí mě, každičký chloupek na mém těle se staví do pozoru. Svět se mi hroutí přímo před očima a zanechává po sobě širokou rozšklebenou propast, nad kterou sotva balancuju. *To ne.*

„Nechci odejít," hlesnu. Do háje - a je to tu. Buď, anebo. Oči už mi zase zaplavují slzy.

„Já taky nechci, abys odešla," zašeptá zhrublým hlasem. Vztáhne ruku a palcem mi jemně setře osamělou slzu. „Žiju teprve od chvíle, co jsem tě potkal." Bříškem palce přejede po mém spodním rtu.

„Já taky," vydechnu. „Zamilovala jsem se do tebe, Christiane."

Vytřeští na mě oči, a tentokrát je v nich čirá, ničím neředěná panika.

„Ne," zhrozí se a vypadá, jako bych mu tím vyrazila dech.

Ach bože.

„Nesmíš mě milovat, Ano. Ne. to je špatné," vyráží ze sebe zděšeně.

„Špatné? Proč by to bylo špatné?"

„Jen se na sebe podívej. Nedokážu tě udělat šťastnou," ucedí sklíčeně.

„Ale dokážeš," mračím se na něj.

„Ne teď, ne když jsem udělal to, co dělat potřebuju."

Do háje. A to je ono. Na tom to vždycky ztroskotá - nekompatibilita. Vzpomínám na všechny ty ubohé sub přede mnou.

„Přes to se nikdy nepřeneseme, že ne?" zašeptám a samou hrůzou mi naskakuje husí kůže.

Pochmurně zavrtí hlavou. Zavírám oči. Nedokážu se na něj dál dívat.

„No. tak to abych šla," zamumlám, když si s bolestnou gri masou sedám.

„Ne, neodcházej," zpanikaří.

„Nemá smysl, abych tu zůstávala." Najednou se cítím unavená, strašně unavená. A chci jít pryč, hned. Vstávám z postele a Christian mě následuje.

„Jdu se obléknout. Ráda bych u toho měla trochu soukromí," oznamuju mu plochým a prázdným hlasem a nechávám ho tam stát.

Mířím dolů, cestou letmo nahlížím do velkého pokoje a napadá mě, že jsem tam sotva před hodinou seděla a opírala se o jeho rameno, když hrál na klavír. Tolik se toho mezitím přihodilo - otevřela jsem oči a zahlédla hloubku jeho zvrácenosti, pochopila jsem, že není schopen milovat. milovat, nebo být milován. Mé nejhorší obavy se naplnily. A co je zvláštní - je to osvobozující.

Ta bolest, co cítím, je tak silná, že ji odmítám vnímat. Jsem. otupělá. Nějakým způsobem se mi podařilo opustit své tělo a stal se ze mě nezúčastněný pozorovatel právě probíhající tragédie. Rychle se sprchuju a systematicky promýšlím jen každou následující sekundu. Vymáčknout sprchový gel. Položit lahvičku zpátky na poličku. Přejet si žínkou po obličeji, pak po ramenou. a tak dál, a tak dál. Triviální mechanické úkony, vyžadující jednoduché myšlenky.

Jsem umytá - a protože jsem si nemyla vlasy, taky hned usušená. Oblékám se v koupelně, beru si na sebe džíny a tričko z malé ho kufru. Džíny se mi nepříjemně otírají o zadek, ale upřímně - je to vítaná bolest, protože mě rozptyluje od toho, co se děje v mém na kusy rozervaném srdci.

Ohýbám se, abych zavřela kufr, a pohled mi padá na tašku, ve které je dárek pro Christiana. Modelářská sada na výrobu malého Blaníku L - 23, něco, co si může sám vyrobit. Ty zrádné slzy. *Ach jo*... ty šťastnější časy, kdy tu byla naděje na něco *víc*. Vyndávám to z kufru, protože vím, že mu to zkrátka potřebuju dát. Rychle trhám kus papíru ze svého poznámkového bloku a spěšně na něj píšu vzkaz, který pak pokládám na krabičku.

Tohle mi připomnělo šťastné chvíle.
Děkuju.

Ana

Zírám na sebe do zrcadla. Pohled mi oplácí bledý a ztrápený duch. Spínám si vlasy do uzlu a ignoruju, jak moc mám oči oteklé od pláče. Mé podvědomí souhlasně pokývá hlavou. Dokonce i ono ví, že by teď nemělo být nedůtklivé. Pořád nemůžu uvěřit tomu, že se mi svět drolí pod rukama a mění se ve sterilní hromádku prachu, který krůtě pokrývá všechny mé naděje a sny. Ne, ne, teď na to nemysli. Teď ještě ne. S pořádným nádechem zvedám kufr a poté, co nechám modýlek a svůj vzkaz na jeho polštáři, odcházím do velkého pokoje.

Christian telefonuje. Už je převlečený, má černé džíny a triko. Je bosý.

„Co že řekl?!“ zařve, až z toho nadskočím. „To nám nemohl prostě říct podělanou pravdu? Jaký má číslo? Potřebuju mu zavolat. Welch, tohle je skutečnej průser.“ Zvedá ke mně oči a už ze mě nespouští ten svůj temný hrozivý pohled. „Najděte ji,“ štěkne a zavěsí.

Snažím se ho ignorovat a přecházím ke gauči, abych z něj sebrala svůj batoh. Vyndávám z něj notebook, odcházím ke kuchyni a opatrně ho pokládám na snídaňový bar společně s BlackBerry a klíčky od auta.

Když se otočím, abych mu čelila, překvapeně na mě zírá, omráčený hrůzou.

„Potřebuju ty peníze, co dostal Taylor za brouka." Zním klidně a vyrovnaně, zcela oproštěná od emocí. *neuvěřitelné.*

„Ano, já ty věci nechci, jsou tvoje," pronese nevěřícně. „Vezmi si j[e]"

„Ne, Christiane. Přijala jsem je za určitých podmínek - a teď už je nechci."

„No tak, Ano, buď rozumná," napomíná mě, dokonce i v tuhle chvíli.

„Nechci mít nic, co mi tě bude připomínat. Jenom potřebuju ty peníze, co dostal Taylor za moje auto," opakuju monotónně.

Zalapá po dechu. „To se mě snažíš ranit?"

„Ne." Krčím čelo a zamyšleně ho sleduju. *Samozřejmě že ne... vždyť tě miluju.* „To ne. Jen se snažím chránit sama sebe," zašeptám. *Protože mě nechceš tak jako já tebe.*

„Prosím, Ano, vem si ty věci."

„Christiane, já se nechci hádat - prostě potřebuju ty peníze."

Zúží na mě oči, ale tím už mě nezastraší. Teda, možná trochu. Netečně mu ten pohled oplácím, nemrkám ani neuhýbám.

„Přijmeš šek?" zeptá se kysele.

„Přijmu. Řekla bych, že jsi dostatečně důvěryhodný."

Ani se neusměje, jen se otočí na patě a odkráčí do pracovny. Naposledy se důkladně rozhlížím po jeho bytě - po těch uměleckých předmětech na stěnách - všechny jsou abstraktní, nevzrušivé a poklidné. dokonce chladné. *To sedí,* pomyslím si mimoděk. Očima zabloudím ke klavíru. Ježiši, kdybych držela zobák, mohli jsme se na něm pomilovat. Vlastně ne, zašukat, mohli jsme si na něm zašukat. No, já bych se milovala. Ta myšlenka mi zůstává ležet v hlavě, těžká a truchlivá, drásá to, co zbylo z mého srdce. On se se mnou nikdy nemiloval, že? Pro něj to bylo vždycky pouhé šukání.

Christian se vrací zpátky a podává mi obálku.

„Taylor za něj utržil dost. Byla to klasika. Můžeš se ho zeptat, poveze tě domů." Kývne směrem za mé rameno. Ohlédnu se a všímám si Taylora, který stojí ve dveřích ve svém obleku a stejně uhlazený jako vždy

„To je v pořádku, nějak už se domů dostanu, děkuju vám."

Obracím se zpátky ke Christianovi a v jeho očích zahlédnu stěží potlačovanou zlost.

„Ty mi opravdu hodláš vzdorovat za všech okolností?"

„Proč měnit životní návyky?" lehce omluvně pokrčím rameny.

S pevně semknutými víčky si frustrovaně prohrábne vlasy.

„Ano, prosím, nech Taylora, aby tě odvezl domů."

„Dojdu pro auto, slečno Steeleová," oznamuje mi Taylor auto - ritativně. Christian na něj vděčně kývne, a než se stihnu ohlédnout, je Taylor pryč.

Vracím se pohledem ke Christianovi. Stojíme necelé dva met ry od sebe. Vykročí mým směrem a já instinktivně couvnu. Zastavuje se, v jeho pohledu se zřetelně odráží utrpení, jeho šedé oči se mi propalují až do morku kostí.

„Nechci, abys odešla," zamumlá vroucně.

„Nemůžu tu zůstat. Vím, co chci, a ty mi to nedokážeš dát, stejně jako ti já nedokážu dát to, co potřebuješ."

Udělá ke mně další krok a já proti němu zdvihám dlaně.

„Nedělej to, prosím," ustupuju před ním. Teď bych jeho dotek neunesla. Zabilo by mě to. „Tohle už nemůžu."

Rychle si beru kufřík a batoh a odcházím do haly. V uctivé vzdálenosti mě následuje. Přivolává mi výtah, dveře se otevírají, já nastupuju.

„Sbohem, Christiane," vydechnu.

„Sbohem. Ano," loučí se tiše a vypadá přitom naprosto, totálně zlomený. Člověk v bolestné agónii - tak nějak se teď cítím uvnitř. Trhám od něj pohled, dřív než si to rozmyslím, a pokusím se ho utěšit.

Dveře výtahu se zavírají a kabina se mnou sviští dolů do útrob přízemí budovy.

A do mého osobního pekla.

Taylor mi otevírá dveře a já nastupuju na zadní sedačku auta. Vyhýbám se očnímu kontaktu. Je mi trapně a stydím se - tohle je zdrcující neúspěch. Doufala jsem, že vynesu svého Stín a na světlo, ale ukázalo se, že je to nad mé chabé síly. Zoufale se snažím udržet emoce na uzdě. Když vyrážíme směrem ke Čtvrté Avenue, upírám prázdný pohled ven z auta. A tehdy mi pomalu dochází rozsah toho, co jsem udělala. *Kruci -já ho nechala.* Jediného chlapa, kterého jsem kdy milovala. Jediného, se kterým jsem kdy spala. Zalapám po dechu, když mě jako do kleští sevře ochromující bolest. Otěže té uzdy se trhají a po tvářích se mi začínají koulet nevítané slzy. Spěšně si je otírám prsty a zároveň se přehrabuju v batohu a hledám v něm sluneční brýle. Když stojíme na jednom ze semaforů, podává mi Taylor kapesník. Nic neřekne, ani se nepodívá mým směrem. S povděkem ho od něj přijímám.

„Děkuju," kuňknu. Ten malý diskrétní akt laskavosti mě doráží. Opírám se zpátky do toho luxusního koženého sedadla a propukám v pláč.

Byt je k uzoufání prázdný a cizí. Nežiju tu dost dlouho na to, abych ho považovala za domov. Zamířím rovnou do svého pokoje a tam, na kraji postele, ochable visí velmi smutný vyfouklý balónek ve tvaru helikoptéry. Charlie Tango. Vypadá přesně tak, jako se cítím já. Rozzlobeně po něm chňapnu, trhám provázek, kterým je přivázaný k postranici a tisknu si ho na hruď. *Ach jo - co jsem to provedla?*

Hroutím se do postele, tak jak jsem, v botách a oblečená, a naříkavě se rozbrečím. Ta bolest je nepopsatelná. fyzická, psychická. metafyzická. je všude, proniká mi až do poslední buňky v těle. Žal. Tohle je skutečný žal - a způsobila jsem si ho sama. Hluboko v mém nitru se zhmotňuje škaredá a nechtěná myšlenka mé vnitřní bohyně, která má výhružně zkřivený horní ret od toho, jak

na mě vrčí. *Fyzická bolest při šlehnutí páskem je nic, nic v porovnání s touhle… devastací.* Choulím se do klubíčka, zoufale si k sobě tisknu splasklý balónek a Taylorův kapesník a odevzdávám se žalu.

Konec první části